

Nhật Ký Báo Thù

Contents

Nhật Ký Báo Thù	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	20
7. Chương 7: Chương 7	24
8. Chương 8	27
9. Chương 9: Chương 9	31
10. Chương 10	35
11. Chương 11	38
12. Chương 12	41
13. Chương 13	44
14. Chương 14	46
15. Chương 15	50
16. Chương 16	53
17. Chương 17	57
18. Chương 18	60
19. Chương 19	64
20. Chương 20	67
21. Chương 21	70
22. Chương 22	74
23. Chương 23	77
24. Chương 24	80
25. Chương 25	83
26. Chương 26	86
27. Chương 27	90
28. Chương 28	93
29. Chương 29	96
30. Chương 30	99
31. Chương 31	102
32. Chương 32	106
33. Chương 33	109
34. Chương 34	113
35. Chương 35	116
36. Chương 36	119
37. Chương 37: Chương 37	122
38. Chương 38	126
39. Chương 39: Chương 39	129
40. Chương 40	132
41. Chương 41	136

42. Chương 42	139
43. Chương 43	143
44. Chương 44: Chương 44	146
45. Chương 45: Chương Thứ 45	149
46. Chương 46	153
47. Chương 47	156
48. Chương 48	160
49. Chương 49	163
50. Chương 50	174
51. Chương 51	177
52. Chương 52	181
53. Chương 53	185
54. Chương 54	188
55. Chương 55	192
56. Chương 56	198
57. Chương 57	203
58. Chương 58	206
59. Chương 59	210
60. Chương 60	214
61. Chương 61	218
62. Chương 62	222
63. Chương 63: Ngoại Truyện - Kiếp Trước Sau Đây	225
64. Chương 64: Ngoại Truyện - Cầu Hôn	232

Nhật Ký Báo Thù

Giới thiệu

Diệp Thiên Tuyết với cuộc đời đầy thú vị của cô. Nếu có thể, Diệp Thiên Tuyết tình nguyện mình ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-bao-thu>

1. Chương 1

Tuy biết rằng cái chết của mình có chút kỳ quái, nhưng cô cũng không suy nghĩ nhiều. Bị đặt nằm trong quan tài, khi đứng ở giữa linh đường của chính mình, lúc nhìn thấy mẹ kế Liễu Đan Văn vào cửa theo bản năng làm động tác tiến ra đón, muốn làm cho hai vai run run của bà bình tĩnh trở lại.

Theo như cô biết, mẹ kế hơn phân nửa là khóc.

Người phụ nữ đối với mình dịu dàng thân thiết, cho dù không phải mẹ ruột của mình, lúc này cũng sẽ thương tâm. Dù sao cũng sống cùng nhau mười mấy năm.

Nhưng mà mẹ kể vừa ngẩng đầu lên, Diệp Thiên Tuyết nhìn thấy trên khuôn mặt bà nét mặt hung ác, linh hồn bỗng bồng bềnh trên không trung liền sững lại.

Bà không phải đang khóc.

Bà muốn cười, nhưng lại cố gắng nhịn xuống.

Cho nên bà mới lộ ra vẻ mặt vô cùng kinh khủng. Diệp Thiên Tuyết chưa bao giờ ở trên mặt bà nhìn thấy nét mặt như vậy.

Trước đây bà đều mỉm cười dịu dàng ân cần, thỉnh thoảng thoải mái cười to, ở trước mặt Liễu Phỉ Phỉ con gái của bà. Diệp Thiên Tuyết chưa bao giờ nhận được nụ cười như thế, thậm chí có đôi khi không tự giác mà nổi lên ghen tị với Liễu Phỉ Phỉ.

Nhưng vì sao, bây giờ, bà lại cười hung ác như vậy?

Diệp Thiên Tuyết nhìn chằm chằm thân thể của bà, trong lòng dường như có cái gì vỡ tan, âm thanh thanh thúy.

Trước mặt người, không phải thân thể đã mất đi hơi thở của ta sao? Không phải kẻ nữ của người chết sao?

Cửa vang lên một tiếng, một người khác đẩy cửa vào, cắt đứt suy nghĩ của cô.

Vừa ngẩng đầu lên, nhìn thấy Liễu Phỉ Phỉ mỉm cười đi tới, đứng bên người Liễu Đan Văn, đốt một điếu thuốc: “Cuối cùng đã chết, có phải không?”

“Đúng vậy, đợi nhiều năm như vậy...” Liễu Đan Văn dường như bình tĩnh một chút, trên mặt đã không còn ý cười như trước, cũng đã không có vẻ mặt làm cho người ta nhìn thấy mà sợ.

“Không biết là ai giúp đỡ xử lý cô ta, ngược lại khiến mẹ không cần phải do dự.” Liễu Đan Văn nói.

Liễu Phỉ Phỉ cười lạnh: “Mẹ, mẹ cho là ai cùng cô ta có cừu oán. Đương nhiên là con.”

Liễu Đan Văn trừng lớn mắt.

“Mày là cái đồ nghiệt súc!” Có người quát lớn, tức giận đập cửa mà vào.

Diệp Thiên Tuyết chết lặng nhìn người cha Diệp Hâm Thành của mình đi vào, không chút do dự cho Liễu Phỉ Phỉ một cái tát.

Dấu tay màu đỏ rất nhanh hiện lên trên gương mặt trắng nõn như ngọc của Liễu Phỉ Phỉ.

Diệp Hâm Thành ôm ngực thở: “Nó là chị ruột của mày, mày lại có thể... Làm ra loại chuyện này. Trong lòng mày còn có một chút lương tri hay không!” Liễu Đan Văn ở một bên lạnh lùng nhìn ông, không nói gì.

Liễu Phỉ Phỉ buông cái tay đang ôm mặt, uốn ngực ngẩng đầu, cười lạnh không ngừng: “Chị ruột? Trên thế gian này ngoại trừ ba người chúng ta, còn có ai biết nàng là chị ruột của con? Con chỉ sợ người cha thân ái là cha, cũng không muốn nhắc tới chuyện này.” Cô ta ác ý tới gần Diệp Hâm Thành, sắc giọng: “Ai làm cho sinh nhật của con cùng cô ta chỉ kém nửa tháng, đây chính là công khai nói cho người khác biết, lúc cha ở rể ở Cổ gia còn ở bên ngoài chơi gái.”

Nhú mày, vẻ mặt của cô ta mang theo ác ý nói không nên lời: “Như vậy, tiền tài quyền thế cha có được khi theo Cổ gia có thể khó giữ được.”

Diệp Hâm Thành thở mạnh, ngón tay có chút run run, lại nói không ra lời.

Liễu Đan Văn mang theo tươi cười đối trá tiến lên, nhẹ nhàng vuốt ve lưng Diệp Hâm Thành, thuận miệng nói với Liễu Phỉ Phỉ: “Phỉ Phỉ con nói những chuyện đó làm gì, tốt xấu gì thì năm đó sau khi mẹ và con chạy đến trước mặt Cố Trường Trữ tức chết bà ta, ông ấy cũng giúp đỡ đem chuyện này giấu diếm, còn cười mẹ để ẹ và con trải qua những ngày phú quý, coi như là bù lại không phải sao?”

Diệp Thiên Tuyết đứng ở một bên, lúc nghe câu đó, trái tim giống như bị một tảng đá thật lớn đập nát, đau đến mức không thở nổi.

Mẹ, người mẹ dịu dàng lương thiện của mình, thì ra là vì nguyên nhân như vậy mà chết sao?

Cô mấp máy môi giật mình quay đầu nhìn về phía Diệp Hâm Thành, khó mà tin được.

Vì sao, ông bao che cho hung thủ, trả lại cho bọn họ nhiều năm sống yên bình như vậy?

Liều Phỉ Phỉ cười khanh khách, vung tay, đem Liễu Đan Văn đang ở bên người Diệp Hâm Thành tách ra: “Mẹ thân ái của con, mẹ lại có thể nghĩ như vậy sao? Khó trách mười một năm nay đều đầu không lại người đàn ông này, một chút cổ phần của công ty cũng không nắm được trong tay.”

Cô ta nhìn Diệp Hâm Thành dựa vào tường mới có thể đứng vững, tươi cười ngọt ngào, trong lời nói giống như có dao găm đâm sâu vào tim Diệp Hâm Thành: “Chẳng lẽ mẹ không hề nghĩ tới, ông ta cưới mẹ, bắt quá là vì mẹ nắm trong tay nhược điểm của ông ta, không chế tốt, sẽ không phải cùng người khác tranh đoạt tài sản, đồng thời cũng sẽ không có uy hiếp gì đối với Diệp Thiên Tuyết sao?”

Khinh thường nhìn mẹ ruột của mình, cô ta cười đến mức xiêu vẹo: “Mẹ lúc ấy đã hơn ba mươi, không có khả năng lại có con, ông ta theo Cổ gia lấy được cái gì, dù như thế nào đều không rơi trên người con và mẹ!”

Liều Đan Văn trừng mắt nhìn, lại trừng mắt nhìn, không nói gì thêm.

Diệp Thiên Tuyết đứng tại chỗ, mỗi một câu đều giống như là cái búa khổng lồ đập vào thế giới của cô, làm cho thế giới của nàng nát vụn ra từng mảnh.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới, người em gái mặc dù có chút lời nói ác độc, nhưng luôn giúp đỡ mình sẽ là người giết chết mình; mẹ kế luôn đối với mình dịu dàng mỉm cười, trên người mang theo hương vị của mẹ ruột sẽ là nguyên nhân cái chết của mẹ mình; người cha đối với mình có chút áy náy mà không dám quá thân cận, luôn ở xa xa yên lặng quan tâm mình, nhiều năm che chở hai người phụ nữ như vậy.

Vì sao?

Cô nghĩ mãi mà không hiểu.

“Cha không nghĩ vậy.” Diệp Hâm Thành lấy lại một nửa bình tĩnh, cuối cùng khó khăn nói ra một câu.

Bờ môi của ông nhìn hết sức khó coi, thanh âm lại bình tĩnh làm cho Diệp Thiên Tuyết cũng nhìn không được ngẩng đầu nhìn qua.

“Vì sao, muốn hại chết Tiểu Tuyết.” Ông nhìn Liều Phỉ Phỉ, “Nó đối với con không có uy hiếp gì.”

Lỗ mũi Liều Phỉ Phỉ hừ lạnh một tiếng: “Nhưng cô ta còn sống một ngày, con không thể có khả năng trở thành người thừa kế. Lại càng không cần phải nói đến mấy năm nay cô ta dùng thái độ từ trên cao nhìn xuống, con thấy cô ta không vừa mắt rất lâu rồi.”

Diệp Hâm Thành yên lặng nhìn cô ta, khóe môi không ngờ lại có vẻ tươi cười: “Tiểu Tuyết từ trên cao nhìn xuống? Ha ha...” Ông nở nụ cười hai tiếng, khí lực không đủ nên ngừng lại: “Chẳng lẽ không phải bởi vì mày chính mình tự ti cho nên nhìn người khác đều cảm thấy đối phương nhắm vào mày sao?”

Đứng thẳng dậy, Diệp Hâm Thành giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, khôi phục hình tượng thương nhân lạnh lùng trên thương trường, ngược lại đã không còn bao nhiêu sự dịu dàng của người cha cùng người chồng.

Ông xoay người, tự kiểm chế để bình tĩnh: “Đi thôi, việc này, về sau sẽ không nói nữa.”

Liều Phỉ Phỉ sững sốt một lát, hừ lạnh một tiếng, cũng theo rời đi.

Liều Đan Văn quay đầu nhìn Diệp Thiên Tuyết nằm ở nơi đó liếc mắt một cái, rồi cũng đi ra ngoài.

Chỉ còn Diệp Thiên Tuyết đứng ở đó, toàn thân lạnh như băng, thân thể không còn cảm giác ấm lạnh giống như biến thành Quỷ Hồn bên trong cô băng tuyết ngập trời, gió đao mưa kiếm khiến cả người cô máu chảy đầm đìa.

Cha, cha lại một lần nữa, lựa chọn bao che sao?

Hai người đó là vợ, con gái của cha, chẳng lẽ, con cùng mẹ, không phải sao?

Hai người đó là người thân của cha, chẳng lẽ chúng ta ngay từ đầu đã ở bên cạnh cha thì không phải sao?

Đối với cha mà nói, con cùng mẹ, rốt cuộc là cái gì?

Diệp Thiên Tuyết cảm thấy, thế giới của chính mình đã hoàn toàn sụp đổ, những điều tốt đẹp đã từng có đều biến mất không thấy.

Những âm áp, những ánh mặt trời, ở trong trí nhớ dần dần biến mất.

Trong lồng ngực quay cuồng, là vô cùng oán hận.

Muốn, muốn báo thù.

Hướng đến người hủy diệt cuộc sống của chính mình.

Làm cho những kẻ đó cũng cảm nhận được những gì mình đã cảm nhận, làm cho sinh mệnh tốt đẹp của những kẻ đó biến mất không còn tồn tại.

Nhưng mà, ngay cả báo thù cũng không kịp.

Chỉ còn lại linh hồn của chính mình, rõ ràng ngay cả báo thù cũng không còn kịp nữa.

Cô đứng ở nơi đó, nước mắt mới rơi xuống, liền biến mất giữa không trung.

Ôm đầu gối của mình, cả người cô cuộn lại ngồi xổm tại chỗ, thân thể dần dần trở nên mơ hồ, chỉ lát nữa là sẽ biến mất.

“Hối hận sao?”

Là ai nói nhẹ nhàng ở bên tai.

Hối hận?

Đương nhiên hối hận, nhưng, đã không còn kịp nữa. Mình đã chết, chắc là phải xuống địa ngục, những người kia vẫn sống như trước, hưởng thụ hết tất cả của mình, có lẽ còn đang cười nhạo chính mình có bao nhiêu ngu ngốc.

“Như vậy, muốn sống lại một lần sao?”

Nếu có cơ hội sống lại một lần, tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không để ọi chuyện tái diễn lại lần nữa, cũng nhất định, sẽ khiến cho những kẻ có tội kia bị trừng phạt bị báo ứng.

Diệp Thiên Tuyết suy nghĩ xong, bỗng nhiên rùng mình. Vừa rồi, là ai?

Khóe mắt dường như có bóng dáng màu đen, bên tai cũng vang lên rõ ràng thanh âm nhỏ bé yếu ớt vừa rồi, lạnh như băng tuyết: “Như vậy, chúng ta làm một giao dịch đi.”

Diệp Thiên Tuyết đột nhiên ngẩng đầu, trong hư không có một người con gái áo đen yếu ớt nhỏ bé đứng ở nơi đó, vẻ mặt lạnh lùng.

Lau đi bụi bặm trên bìa mộ của Diệp Thiên Tuyết, đem bó hoa lớn nhẹ nhàng đặt ở trước mộ cô, Diệp Hâm Thành khóe mắt rưng rưng.

“Tiểu Tuyết, cha thực xin lỗi con, là cha tự cho là đúng hại con. Cha nghĩ không cưới các tiểu thư, tìm một người phụ nữ tốt một chút thành thực biết ấm lạnh, chăm sóc con...”

Ông nhắm mắt, không có lau đi giọt nước mắt chảy xuống.

“Cha không nghĩ cuối cùng lại biến thành như vậy.”

Nhìn ảnh chụp được khảm giữa bìa mộ, người con gái bên trong đối với ông lộ ra khuôn mặt tươi cười nghịch ngợm, như nhiều năm trước.

“Yên tâm, cha đã đem những kẻ đó đưa vào ngục giam, cũng đặc biệt tìm người hảo hảo chiêu đãi những kẻ đó.”

“Chờ cha chết, sẽ lại hướng con cùng Trường Trữ nhận tội.”

Diệp Hâm Thành bắt đầu ho nhẹ. Một thời gian ngắn không gặp, đầu của ông đã hoa râu. Lúc trước nhìn qua phong độ chỉ giống như người đàn ông mới ba mươi, nay dường như già đi hai mươi tuổi.

“Công ty Cổ gia, cha sẽ giao cho Cố Trường Chân năm đó trốn đi, tuy rằng cô ấy không quá vui khi tiếp nhận, nhưng con của cô ấy là một người giỏi trong việc buôn bán, công ty ở trong tay hắn cũng sẽ không bị xuống dốc. Dù sao, cha và con, cái gì cũng không cần.”

Thân hình ông dường như có chút cúi xuống, vỗ về bìa mộ, im lặng bi thương.

“Tiểu Tuyết, Trường Trữ, chờ ta, chờ ta hướng các người chuộc lỗi.”

Người đàn ông cao lớn ở bên cạnh bìa mộ, thê lương không nói gì.

Những việc đó, Diệp Thiên Tuyết đều không có nhìn thấy.

Cô mở mắt, tiếng nhạc đinh tai nhức óc đập vào mặt.

Một đứa bé mập mạp có làn da đen đơng đưa hai tay ở trước mắt cô: “Chị Tiểu Tuyết, chị ngăn ngor cái gì vậy?”

2. Chương 2

Có chút ồn ào.

Diệp Thiên Tuyết mở mắt ra, trước mắt có một bé trai mập mạp hơi đen đang mỉm cười với cô: “Chị Tiểu Tuyết, chị ngăn ngor cái gì vậy? Anh Tăng Hàm mời khách, chị cho dù không muốn đến đây cũng không cần phải đến nơi này rồi lại không nể mặt chứ?”

Nhìn cậu bé trước mắt, Diệp Thiên Tuyết có chút không xác định hỏi: “Tiểu Bàn?”

Bé trai đen mập kêu rên một tiếng, che mặt nói: “Chị Tiểu Tuyết, đã nói đừng gọi biệt hiệu mà! Em có tên!”

Diệp Thiên Tuyết trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, trên mặt lại mỉm cười: “Có bản lĩnh cậu làm cho Tăng Hàm không gọi, chị sẽ không gọi.” Tiểu Bàn ầm ỨC lập tức la hét “Anh ấy nói chị không gọi trước, chị nói anh ấy không gọi trước” rồi vòng qua bức tranh ở góc tường chạy đi.

Lúc này Diệp Thiên Tuyết mới nhìn quanh bốn phía, còn chưa kịp cảm thán, đã thấy Liễu Phỉ Phỉ rụt rè ngồi ở góc tường, cẩn thận quan sát mọi người.

Cô hít sâu một hơi, mãnh thú thật lớn ở trong lòng đang rít gào thét chói tai, muốn khống chế cô xông lên cắn yết hầu của cô ta, làm cho vẻ mặt của cô ta cũng đau khổ như cô.

Nếu không nhớ lầm, chính là ngày hôm nay, mình sẽ gặp chuyện làm thay đổi cả đời mình. Nếu không có chuyện này, mình tuy rằng ham chơi, tuy rằng không thích học tập, mình cũng sẽ không sa đọa đến mức tìm đến hít thuốc phiện rồi đến ma túy.

Cô nhìn cô gái mà nhìn qua vô cùng dịu dàng vô hại ấy, khóe môi nở nụ cười lạnh như băng.

Dịu dàng? Vô hại?

Lúc trước chính mình, chẳng phải cũng bị chính hình tượng đó lừa sao? Nếu không cũng sẽ không yên tâm mà ăn những thứ mà cô ta đưa tới, uống hết cốc nước của cô ta, cuối cùng rơi vào kế hoạch của cô ta.

Nhưng lúc này đây, cô muốn nhìn xem, là ai tính kế ai.

Tâm trạng bình tĩnh lại một chút, Diệp Thiên Tuyết đứng lên đi đến bên cạnh Liễu Phỉ Phỉ, cười nói: “Cẩn thận như vậy làm gì? Đều là bạn bè, cô sợ cái gì?”

Liều Phỉ Phỉ biểu lộ khuôn mặt tươi cười e lệ, ăn nói khép nép: “Em cùng mọi người, cũng không thân quen, không biết phải như thế nào mới tốt.”

Lòng cô ta tràn đầy kỳ vọng Diệp Thiên Tuyết sẽ rộng rãi giống như trước kia kéo cô ta hướng mọi người giới thiệu một lần, như vậy cô ta cùng nhóm người này còn có lý do nói chuyện, bất kể đối phương đối với cô ta là chán ghét hay là thích, cuối cùng cũng dần dần sẽ bị cô ta làm cho thay đổi.

Ngẩng đầu, trong mắt Liều Phỉ Phỉ mang đầy chờ mong.

Diệp Thiên Tuyết cảm thán Liều Phỉ Phỉ năm mười sáu tuổi còn chưa học được cách che dấu cảm xúc của mình, vừa ngồi xuống bên người cô ta, vừa cười nói: “Tôi quên cô cùng bọn họ đều là mới gặp mặt, chẳng qua hôm nay ban đầu tôi cũng không nghĩ sẽ đưa cô đến đây, là cô nói muốn đến làm quen với mọi người, mới cùng tôi đến đây. Như bây giờ, ngay cả một câu cũng chưa nói, làm sao có thể làm quen. Bọn họ hiện tại đang chơi vui vẻ, ghét nhất là người khác đi đến quấy rầy, tôi cũng không thể giới thiệu giúp cô.” Câu mủi lại, Diệp Thiên Tuyết nói ra những lời này làm cho trái tim Liều Phỉ Phỉ càng ngày càng nặng nề.

Trầm mặc trong chốc lát, Diệp Thiên Tuyết thân thiết hỏi: “Tôi thấy cô hình như cũng không thoải mái lắm, ngay cả mồ hôi cũng chảy ra, rõ ràng thời tiết cũng không nóng lắm. Nếu không, tôi gọi lái xe đưa cô về trước?”

Lấy tay lau đi giọt mồ hôi trên thái dương Liều Phỉ Phỉ, ý cười bên môi Diệp Thiên Tuyết bị Liều Phỉ Phỉ nhìn thấy, thật đáng ghét.

Đương nhiên không được. Liều Phỉ Phỉ dường như muốn thét chói tai.

Mình thật vất vả mới biết được hôm nay bọn họ tụ họp, thật vất vả mới mua chuộc được người hàng xóm nhà bên cạnh, chờ giúp mẹ thuận lợi vào cửa Diệp gia, làm sao có thể khinh địch như vậy để lại thất bại chứ.

Cô ta gượng cười nói: “Không sao, chị đi chơi đi. Em sẽ tự mình chơi.”

Vừa nói, trong lòng cô ta vừa âm thầm nảy sinh ác độc, mình cũng không tin nhiều người như vậy đều bền chắc như thép, mình không tin không mượn sức được một người nào.

Cô ta nghĩ gì đều bị đôi mắt tố cáo, Diệp Thiên Tuyết mỉm cười: “Được, chờ có cơ hội tôi kéo người lại đây giới thiệu cho cô. Còn có, đừng gọi tôi là chị, cứ gọi tôi là chị Diệp. Gọi tôi là chị, tôi sẽ tưởng là người trong một nhà.” Nói xong, đứng lên rời đi.

Để Liều Phỉ Phỉ ở lại âm thầm cắn răng.

Diệp Thiên Tuyết từ chỗ ghế ngồi đi tới hai bước, lẩn vào trong đám người, giữ chặt bé trai đen mập đang cùng người khác ồn ào, dấn vào lỗ tai hần nói: “Tiểu Bàn, giúp chị chút việc.”

Cậu bé từ trong đám người lui về phía sau hai bước, kinh ngạc nhìn cô: “Chị Tiểu Tuyết, chị hôm nay có chút không bình thường, trước kia đều là hùng hồn sai khiến em, hôm nay sao lại có thể nhờ em giúp đỡ?”

Diệp Thiên Tuyết bật cười, gõ gõ đầu của hần: “Được, Ngụy Vũ Tiểu Bàn, đối với cậu khách sáo một chút cậu còn thắc mắc sao? Có phải dù thế nào chị cũng phải đánh cậu, cậu mới cảm thấy hài lòng hay không?”

Ngụy Vũ cười hì hì: “Chị Tiểu Tuyết, chị dịu dàng em không quen thôi. Nhưng mà như vậy rất tốt, rất tốt, anh Tăng Hàm nhất định rất thích.”

Bị Diệp Thiên Tuyết vừa nhéo vừa gõ vào đầu mới liên tục cầu xin tha thứ.

Một lát sau, hai người náo loạn xong, hần mới hỏi: “Chị Tiểu Tuyết, phải giúp việc gì, chị cứ nói.” Võ vồ ngực “Em làm việc chị cứ yên tâm”.

Diệp Thiên Tuyết nhìn nhìn góc, Liều Phỉ Phỉ vẫn ngồi ở chỗ kia như trước, đáng vẻ dịu dàng nhút nhát, có cậu bé đi qua đã sinh lòng thương tiếc, chẳng qua là còn chưa dám tùy tiện nói gì.

“Giúp chị trông coi cô ta.” Cô chỉ chỉ Liều Phỉ Phỉ, nói với Ngụy Vũ, “Cậu cũng biết, cha chị đã độc thân vài năm nay, nhiều phụ nữ đều tìm cách tiếp cận, việc này...”

Cô không nói bao nhiêu, Ngụy Vũ đã ngầm hiểu, cười nói: “Chị Tiểu Tuyết, chị yên tâm, em nhất định sẽ trông coi cô ta gặt gao, không cho cô ta ở đây gây ra một chút khác thường nào.” Diệp Thiên Tuyết lắc đầu, rũ mắt xuống: “Không, không cần như vậy.” Cô cắn môi, lộ ra vẻ mặt nhu nhược hiếm thấy, “Mẹ cô ta hiện tại ở trước mặt cha chị rất được cưng chiều, nếu cô ta trở về nói gì đó, ngược lại là chị không đúng.”

Trước đây chưa bao giờ biểu lộ ra con người yếu ớt như vậy, làm cho Ngụy Vũ Tiểu Bàn nhìn thấy mà trong lòng đau xót, vội vàng đồng ý: “Chị Tiểu Tuyết, chị đừng như vậy, chị muốn em làm gì em sẽ giúp nhất định không nói hai lời.”

Diệp Thiên Tuyết cười nhợt nhạt, trên tay động tác lại không chút khách sáo, vỗ một cái lên đầu của hân nói: “Chị còn chưa tới lúc cần cậu đồng tình. Cô ta muốn làm gì cậu cũng đừng ngăn cản cô ta, nếu muốn làm quen người nào cũng giúp đỡ giới thiệu một chút.” Liếc nhìn Tăng Hàm đang bị đám người vây quanh trên một cái ghế, ý cười nhẹ nhàng: “Tăng Hàm chắc là cũng rất vui khi quen bạn mới.”

Ngụy Vũ lắc lắc đầu, tạm dừng động tác: “Đợi chút, em cần chỉnh lý lại một chút.”

“Ý của chị, là cho em giới thiệu anh Tăng Hàm làm quen với cô ta?” Ngụy Vũ từ từ nhắm hai mắt nghĩ nghĩ, mở to rồi lại híп mắt lại hỏi, “Chị chẳng phải là không thích anh Tăng Hàm cùng cô gái khác...”

Lời còn chưa dứt, đã bị Diệp Thiên Tuyết vỗ một cái vào đầu: “Quên đi, Tăng Hàm cùng người nào kết bạn, làm sao chị có thể quản.”

Cúi đầu cười, sau đó thu lại ý cười, Diệp Thiên Tuyết thở dài nói: “Nếu không phải vì muốn biết thêm vài người bạn, cô ta cũng sẽ không theo ta đến đây, đi theo Tăng Hàm, cũng biết thêm nhiều người.”

Nhìn Ngụy Vũ dường như còn muốn nói gì đó, Diệp Thiên Tuyết lờ kéo hân hướng Liễu Phỉ Phỉ ở bên kia chạy nhanh tới, không cho hân nói cái gì nữa.

Bên kia Ngụy Vũ còn chưa hiểu, bên này Liễu Phỉ Phỉ dường như đang muốn cùng người khác nói chuyện, không ngờ Diệp Thiên Tuyết lại đi tới, còn lôi kéo một tên đen mập mập, tươi cười trên mặt nhìn thế nào cũng thấy đáng ghét: “Nghĩ bên cạnh cô cũng không có người tán gẫu, tôi tìm người đến cùng cô. Đây là Ngụy Vũ, mọi người ở đây đều quen biết hân. Nếu muốn biết thêm vài người, tìm hân là thích hợp nhất.”

Liễu Phỉ Phỉ nhìn thân hình khó coi của Ngụy Vũ đã cảm thấy không vui muốn nhíu mày, nhưng nghĩ đến lời dặn dò lúc trước của mẹ, mình nhất định phải làm quen với vài người để lại ấn tượng tốt với bọn họ, vội vàng lộ ra khuôn mặt tươi cười e lệ: “Cảm ơn, chị... Không, chị Diệp.”

Diệp Thiên Tuyết cười nheo mắt lại cực vì thích ý: “Ngụy Vũ, cậu không được ăn hiếp cô ấy, nhất định phải giúp cô ấy quen thêm vài người bạn.” Ánh mắt dường như vô tình liếc qua Tăng Hàm đang bị mọi người khiêu khích uống thêm một chai.

Ngụy Vũ ngầm hiểu, vỗ bộ ngực cam đoan, Diệp Thiên Tuyết lấy cớ muốn đi ra ngoài hít thở không khí, rời khỏi phòng.

Đứng ở trên hành lang, hít sâu một hơi, trái tim Diệp Thiên Tuyết bắt đầu đập dữ dội từ khi nhìn thấy Ngụy Vũ cuối cùng cũng bình tĩnh một chút.

Cô vẫn nghĩ, cô gái áo đen nhỏ bé gầy yếu kia chỉ là vui đùa, ai có thể nghĩ đến, nháy mắt, thật sự có thể trở về mười năm trước?

Sự oán hận này dường như muốn xé rách linh hồn, cho dù có thêm thân thể, cũng không có yếu bớt chút nào, ở trong thân thể tả xung hữu đột, làm cho cô đau đớn muốn kêu rên.

Ai có thể thấu hiểu được sự đau khổ khi bị người thân của mình phản bội?

Tất cả dịu dàng đều là giả dối, tất cả những đau khổ của chính mình đều bị cái gọi là người thân một tay tạo thành.

Diệp Thiên Tuyết âm thầm xiết chặt nắm đấm, ngăn mặt nước mắt tuôn rơi. Nàng cắn răng, thấp giọng tàn nhẫn kêu: “Tuyệt đối không tha thứ. Cho dù xuống địa ngục, cũng không buông tha.”

Có một thiếu niên bên cạnh cô hình như là nghe được cái gì đó, kinh ngạc liếc nhìn cô một cái.

Diệp Thiên Tuyết không chú ý tới người khác, cứ thế tự lau đi nước mắt, lại lần nữa biểu lộ ra khuôn mặt tươi cười, đi vào phía ghế ngồi.

Liễu Phỉ Phỉ đang ở cùng Ngụy Vũ mang theo khuôn mặt tươi cười ngượng ngùng cùng người khác làm quen.

Vừa vào cửa, nghe được âm thanh giới thiệu dứt quãng của Ngụy Vũ: “Được chị Tiểu Tuyết mang tới, mẹ của cô ấy hiện tại được cha của chị Tiểu Tuyết rất coi trọng.”

Giới thiệu như vậy, tất cả mọi người đều ngẫm hiểu, cười ha ha, đối với Liễu Phỉ Phỉ lễ phép mà xa cách.

Chỉ có Tăng Hàm, tùy tiện vỗ ngực cam đoan: “Nếu được Tiểu Tuyết mang tới, vậy là bạn của tôi.”

Liễu Phỉ Phỉ cúi đầu xấu hổ mang bộ dáng nhút nhát làm cho hấn giật mình sững sốt một chút, buông tay cười đến mức có chút gằn gờ.

Diệp Thiên Tuyết đứng ở một bên nhìn một màn này, bên môi ý cười lãnh liệt.

Quả nhiên, là bắt đầu từ lúc này.

Lúc trước chính mình mất bị mù mới không phát hiện ra, mới có thể yên tâm bị Liễu Phỉ Phỉ lừa gạt, cuối cùng gây ra náo loạn ở bữa tiệc đính hôn của chính mình, Tăng Hàm cùng cô ta tình cảm sâu nặng mà chính mình thành người vô si.

Nghĩ đến những gì mình đã trải qua, Diệp Thiên Tuyết liền cảm thấy, khi đó chính mình từ đầu đến cuối đều là đứa ngốc.

“Tăng Hàm anh chỉ nói cho dễ nghe mà thôi.” Cô đi qua, đứng ở bên người Tăng Hàm, chưa bao giờ có dáng vẻ xinh đẹp như vậy, “Tôi muốn là bề ngoài thật sự như vậy, anh bình thường đối với tôi cũng không tính là khách sáo. Phỉ Phỉ, vị này là Tăng Hàm Tăng đại thiếu gia, chính là người thừa kế sản nghiệp lâu đời này.”

Đáy mắt Liễu Phỉ Phỉ hiện lên sự ghen tị bị Diệp Thiên Tuyết nhìn thấy hết, khiến cho cô âm thầm cười lạnh. Trên mặt cũng không thể hiện gì, chỉ mỉm cười đưa tay qua kéo tay cô ta, đưa tới trước mặt Tăng Hàm: “Đến đây, tôi giao cô ấy cho anh, hôm nay anh nên cố gắng chăm sóc cô ấy.”

Lời còn chưa dứt, mọi ánh mắt xung quanh đều đổ dồn về đây, mang ý tứ ngờ vực, ánh mắt vừa tập trung lại, lại nhanh chóng tản ra.

Diệp Thiên Tuyết cảm nhận được ánh mắt như vậy, âm thầm nở nụ cười.

Những người bạn chơi với mình, quả nhiên cũng không đơn giản. Năm đó, mình cùng Tăng Hàm, ở trong mắt bọn họ cũng chỉ là chế giễu... Chính mình khi đó, làm sao có thể chắc chắn người khác là cam tâm tình nguyện đi theo phía sau mình làm người hầu chứ?

Liễu Phỉ Phỉ kinh hỉ ngẩng đầu, lại e lệ cúi đầu: “Cảm ơn... Không cần phiền toái, một mình em cũng có thể...”

“Sao có thể nói như vậy được.” Tăng Hàm trừng mắt, “Nếu Thiên Tuyết đem em giao cho tôi, tôi tự nhiên sẽ chăm sóc người thật tốt.”

Hấn đảm nhiệm nhiều việc, lôi kéo một đám người tới giới thiệu, lại từng bước từng bước dạy cô ta đó là con nhà ai, người này đang làm gì trong nhà. Trong mắt Liễu Phỉ Phỉ liên tục xuất hiện tia sáng kỳ dị, ý cười bên môi chưa bao giờ tiêu tan.

Diệp Thiên Tuyết lén lút rời khỏi đám người, đứng ở góc tường nhìn một màn này.

Rất tốt, không phải sao?

Liễu Phỉ Phỉ, đây là tôi đặt kỳ vọng vào cô, sự nhân từ cuối cùng.

3. Chương 3

“Chị Tiểu Tuyết hôm nay không vui sao?”

Cùng đi ra là Ngụy Vũ Tiểu Bàn. Cậu vẻ mặt lo lắng nhìn cô, tuy rằng bộ dáng vẫn như trước có chút cợt nhả, nhưng rõ ràng là biểu lộ sự quan tâm: “Trước kia, chị chưa bao giờ cười như vậy.” Cậu nghiêm mặt, làm ra bộ dáng giống như đang khóc: “Thật giống như muốn khóc.”

Diệp Thiên Tuyết nhìn cậu ta, trong lòng thở dài.

Người trước mắt này, cả đời này, là người bạn cuối cùng của mình. Lúc mình không thể kiềm chế được mà chìm đắm trong thuốc phiện, cũng chỉ còn lại mình cậu ta tới khuyên bảo mình. Khi đó cậu ta đã là người đàn ông cao lớn đẹp trai, đã giúp đỡ gia đình quản lý việc làm ăn.

Còn những người bạn khác, qua năm tháng, đã bị chính mình từng bước từng bước đẩy ra.

Nếu chính mình thật sự nghe lời cậu ta khuyên bảo, cuối cùng cũng sẽ không rơi vào kết cục như vậy...

Diệp Thiên Tuyết cúi đầu che dấu nước mắt của mình, cười nói: “Làm sao lại không vui chứ? Chị chơi rất vui vẻ.” Ngẩng đầu, lại hé ra khuôn mặt tươi cười không chê vào đâu được.

Ngụy Vũ không nói lời nào, nhìn cô một lát, thở dài một tiếng: “Chị Tiểu Tuyết, chị nếu không hề vui vẻ, nhất định phải nói ra, chúng ta mới có thể giúp đỡ chị. Chị xem, mọi người đều quan tâm chị. Vừa rồi chính là Vương Kỳ Ngọc phát hiện chị không vui, bảo em ra đây. Hoàng Tú Tú nói, nếu chị quay vào mà còn có bộ dáng đó, liền đánh em...”

Cậu ta đóng cửa cái đầu thật to, ra vẻ ai oán: “Em chính là người ở giữa bị ức hiếp.”

Diệp Thiên Tuyết bật cười.

“Cảm ơn cậu, Tiểu Bàn.” Cô một mực mỉm cười, nhưng mà cười cười, nước mắt liền chảy ra.

Ngụy Vũ luống cuống tay chân nghĩ cách giúp cô lau nước mắt, gấp đến độ giậm chân: “Ôi chao chị của em, chị cũng đừng ngay lúc này tại đây mà khóc được không, em thật sự sẽ bị đánh thành đầu heo.”

“Tôi khẳng định, cậu nhất định sẽ biến thành đầu heo.” Một giọng nữ ngọt ngào lạnh lạnh ở một bên nói, cô gái đi tới khoe miệng đường như nhếch lên, mặc một chiếc váy liền màu trắng, cả người nhìn qua dịu dàng ân cần. Đứng ở bên cạnh Diệp Thiên Tuyết, cô ấy không chút khách khí hỏi cô: “Lúc trước cậu khóc một lần là lúc mẹ cậu khóc, lần này lại làm sao vậy?”

Ngụy Vũ thấy cô ấy, co rụt đầu lại không dám nói gì nữa.

Diệp Thiên Tuyết nước mắt dâng lên, càng tuôn ra mãnh liệt, khoe miệng lại nhếch lên, biểu cảm trên khuôn mặt vô cùng quái dị. Khiến hai người lại đây khuyên can nhất thời tay chân rối loạn.

Một lát sau, cô mới khống chế được chính mình, lau đi nước mắt trên khoe mắt, nói với hai người: “Mình không sao, đừng lo lắng. Sau này cũng sẽ không làm chuyện điên rồ nữa. Tú Tú, Tiểu Bàn, hai người yên tâm.”

Hoàng Tú Tú yên lặng nhìn hai mắt cô, miễn cưỡng tin cách giải thích này: “Được rồi, sẽ tin cậu một lần.” Ngụy Vũ ở một bên nghe cô nói xong, không tự giác thở phào một cái.

“Nhưng mà, Liễu Phỉ Phỉ kia là chuyện gì xảy ra?” Một khi đem chuyện này nói xong, Hoàng Tú Tú liền không chút khách khí hỏi: “Cậu từ trước đến nay chưa bao giờ mang loại người nhảm chán kia đến đây tụ họp, càng chưa nói đến việc đẩy người khác đến bên cạnh Từng Hàm.”

Ngụy Vũ ở một bên liên tục gật đầu.

“Cậu, có phải bị áp lực gì hay không?” Hoàng Tú Tú cuối cùng chuyển đề tài, hỏi.

Diệp Thiên Tuyết nhìn cô ấy, không khách khí nhưng sau lưng tiềm ẩn sự quan tâm. Mình lúc trước, vì sao lại cho rằng là tới khiêu khích chứ? Chẳng lẽ bởi vì Liễu Đan Văn cùng Liễu Phỉ Phỉ giả dối, làm cho cô ngay cả tình cảm chân thật cũng không phân biệt được sao?

Ngĩ lại một chút, cô quyết định nói một chút lời nói thật: “Cậu cũng biết, mẹ mình đã chết nhiều năm như vậy, người kia tự nhiên sẽ không độc thân mãi.”

Trên mặt của cô lộ ra giọng mỉa mai: “Ông ấy nói cưới một người phụ nữ giàu có nhà cao cửa rộng về nhà sẽ đối với mình không tốt, còn không bằng tìm một người có thân phận địa vị đều thấp một chút, lại là người phụ nữ biết quan tâm người khác.”

“Rất quan tâm mình, đúng không?”

Hoàng Tú Tú yên lặng nhìn cô, bỗng nhiên đi lên ôm cô: “Mình biết trong lòng cậu khó chịu, nếu không ngại, bờ vai của mình có thể cho cậu mượn.”

Ngụy Vũ ở một bên nói chen vào để chọc cười: “Cái gì mà mượn bờ vai của chị để dựa vào chứ, muốn mượn cũng là em mượn, bờ vai của em dày rộng lại có thịt, dựa vào so với người bả vai toàn là xương cốt thoải mái hơn.” Nói xong nghiêm mặt thản nhiên tiến đến trước mặt Diệp Thiên Tuyết, vỗ ngực chính mình: “Chị Tiểu Tuyết, chị yên tâm, bất luận khi nào, em nhất định cũng là hậu thuẫn kiên cường của chị.”

Diệp Thiên Tuyết mỉm cười, gật đầu: “Chị biết.”

Chân thành như vậy ngược lại làm cho Ngụy Vũ có chút kinh ngạc.

Cô đẩy Hoàng Tú Tú ra, giữ chặt tay cô ấy: “Mình biết cậu rất tốt với mình, nhưng mà, chuyện này hãy để mình tự giải quyết.”

Mang theo ý cười lạnh như băng, cô lộ ra chiến ý mãnh liệt: “Có lẽ không ngăn cản được người phụ nữ kia vào cửa, nhưng mà, nhất định sẽ không để cho bà ta dễ dàng.” Hoàng Tú Tú trầm mặc một lát, nắm chặt tay cô: “Được, có gì còn có bọn mình.”

Ba người ở bên ngoài nói cười một lát mới đi vào, vừa vào cửa liền nhìn thấy Tăng Hàm ôm microphone hát say mê, mà Liễu Phỉ Phỉ không biết từ khi nào bị dồn vào góc, ủy ủy khuất khuất đứng ở trong góc.

Vừa ngồi xuống một lát, cô ta liền thật cẩn thận đi tới, cúi đầu giương mắt nhìn Diệp Thiên Tuyết: “Chị... Diệp, chị khát không? Em rót cho chị chén nước?”

Hoàng Tú Tú nhận thấy thân thể người bên cạnh mình bỗng nhiên trở nên cứng ngắc, thanh âm cũng không dịu dàng như bình thường: “Được, cảm ơn tấm lòng của cô.”

Đợi cho Liễu Phỉ Phỉ tránh ra, cô ấy lôi kéo tay Diệp Thiên Tuyết: “Làm sao vậy?”

Diệp Thiên Tuyết khéo miệng mang theo một chút ý cười không rõ cảm xúc: “Cậu tin không, chén nước cô ta đưa tới, sẽ có vấn đề?”

“Cô ta không có can đảm đó!” Vừa nói xong, Hoàng Tú Tú liền phản ứng lại ngay “Ý cậu nói, cô ta lại có thể...?!”

Diệp Thiên Tuyết mím môi cười, không nói gì nữa, ánh mắt nhìn về phía Liễu Phỉ Phỉ rời đi làm cho người ta sợ hãi.

Hoàng Tú Tú trong lòng khiếp sợ, Tiểu Tuyết, hoàn cảnh của cậu nguy hiểm như vậy sao?

Có chút dám chiêm nhìn về phía Liễu Phỉ Phỉ rời đi, Hoàng Tú Tú chớp mắt —— nếu Tiểu Tuyết nói đúng, như vậy...

“Cậu không cần đi quản cô ta.” Diệp Thiên Tuyết cầm tay cô ấy: “Chuyện này để mình giải quyết.”

Hoàng Tú Tú nhìn cô gái ngồi ở chỗ kia kiên cường dựng thẳng lưng, lại giống như thấy được trên người cô ấy vô cùng yếu ớt.

Cô âm thầm thở dài một tiếng.

Lúc bưng coca tới, đẩy lòng Liễu Phỉ Phỉ có chút khấn trương .

Tuy rằng mẹ nói đi nói lại là sẽ không có chuyện gì, đây cũng là lần đầu tiên cô hăm hại một người.

Thật cẩn thận cầm cái ly đến trước mặt Diệp Thiên Tuyết, nàng cúi đầu đem cái ly đưa đến phía trước Diệp Thiên Tuyết: “Chị... Diệp, em chỉ tìm được coca thôi.” “Không sao, bọn họ có lẽ chỉ có coca. Vừa vặn tôi cũng không uống bia.” Diệp Thiên Tuyết chẳng hề để ý trả lời.

“Đúng rồi, cô uống rượu sao?” Cô hỏi, bưng cái ly lên.

Liều Phỉ Phỉ trong lòng căng thẳng, ánh mắt dừng ở trên cái ly, dường như có gì đó kỳ lạ: “Biết uống một chút, nhưng không giỏi.”

Diệp Thiên Tuyết bỗng nhiên buông cái ly xuống, tò mò nhìn cô ta: “Thực nhìn không ra, tôi một chút rượu cũng không dám chạm vào. Ở kia, hay là cô đến lấy một chai? Sâm banh, rượu vang hoặc là bia? Ở đây người ta không bán rượu mạnh cho chúng ta.”

Liều Phỉ Phỉ nhìn tay cô có chút thất vọng, không ngừng xua tay: “Không, vẫn là không cần. Con gái ở bên ngoài... Có thể không uống rượu, vẫn là không uống rượu có vẻ tốt hơn.”

Diệp Thiên Tuyết gật đầu: “Cô nói đúng.” Nói xong quay đầu cùng người bên cạnh bắt đầu thấp giọng thì thầm cái gì đó, đem ly coca kia cứ như vậy để ở nơi đó.

Liều Phỉ Phỉ cắn môi yên lặng nhìn trong cốc lát, cảm thấy chính mình dường như quá chú ý, lại làm như không có việc gì dời mắt đi. Nhưng mà chỉ chớp mắt, ánh mắt liền nhìn không được rơi xuống trên người Tăng Hàm.

Hoàng Tú Tú thu hết mọi chuyện vào trong mắt, trong lòng hừ lạnh một tiếng.

Trong hơn mười mấy phút, ly coca kia bị cầm lên rồi lại thả xuống, từ đầu tới cuối một ngụm cũng chưa uống.

Mà trái tim Liều Phỉ Phỉ, cũng theo sự lên xuống của ly nước mà nảy lên, lo lắng không thôi. Cuối cùng cô ta ôm ngực, quyết tâm không chú ý tới trong một khoảng thời gian. Dù sao theo tình huống trước mắt, Diệp Thiên Tuyết cũng sẽ không bỏ qua ly coca này, cuối cùng rồi cũng uống thôi.

Vì thế, cô ta càng đem ánh mắt tập trung trên người Tăng Hàm.

Hoàng Tú Tú xa xa nhìn một màn này, đưa tay rót ỉnh một ly coca, đi qua ngồi xuống bên người Diệp Thiên Tuyết.

“Cậu đùa giỡn với cô ta? Cầm lên nhưng không uống.”

Diệp Thiên Tuyết mỉm cười không nói.

Lúc này Tăng Hàm vừa hát xong, cười hì hì lại đây cầm một cái ly lên định uống. Hoàng Tú Tú vội vàng ngăn lại: “Làm gì vậy, lấy đồ uống của mình?”

Tăng Hàm vừa oán giận cô ấy keo kiệt, vừa ngoan ngoãn thả xuống, lại cầm một cái ly khác.

Lần này là Liều Phỉ Phỉ bỏ nhào lại ngăn động tác của hắn, động tác hung dữ dường như muốn làm đổ ly coca, Tăng Hàm chỉ xoay người một cái, chỉ rơi ra vài giọt.

“Em làm gì vậy!” Hắn có chút hung ác. Liều Phỉ Phỉ hình như muốn khóc: “Không thể uống.”

“Dựa vào cái gì? Tôi lại không được uống ly nước này?!”

“Đây là ly nước em rót cho chị uống!”

Diệp Thiên Tuyết xua tay mỉm cười: “Không sao, tôi không để ý đâu. Tôi tự đi rót một ly khác cũng được.”

Liều Phỉ Phỉ rất nhanh hung hăng trừng mắt liếc cô một cái, không biết bên kia nói cái gì, nhưng nhất định không cho Tăng Hàm uống.

Tăng Hàm đứng giữa hai người, vô cùng không thoải mái nên đi sang chỗ khác. Liều Phỉ Phỉ lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, vừa xoay đầu, cũng không nhìn Hoàng Tú Tú cùng Diệp Thiên Tuyết.

Liều Phỉ Phỉ cắn cắn môi, trong mắt có chút nước mắt, xoay người đuổi theo Tăng Hàm cẩn thận giải thích

Để lại ở đó hai ly coca không người hỏi thăm.

Mãi cho đến khi một đám người rời đi, Diệp Thiên Tuyết cũng không có mở miệng, cho dù là Hoàng Tú Tú túm lấy cũng như vậy.

“Cậu rút cuộc nghĩ như thế nào!”

Hoàng Tú Tú bắt mắt oán giận. Mà cô chỉ cười.

Đợi ọi người tản ra, lúc chỉ còn năm sáu người, Diệp Thiên Tuyết đuổi tay ra, đem một ly coca đưa đến trên tay Tăng Hàm: “Đi, cẩn thận đền bù cho Phỉ Phỉ. Cậu nói sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy, kết quả lại cho cô ấy xem sắc mặt như vậy, hiện tại xem cô ấy đau lòng thành cái dạng gì rồi.”

Tăng Hàm theo bản năng đi qua xem, Liễu Phỉ Phỉ vẻ mặt muốn khóc, Ngụy Vũ ở bên cạnh ân cần quan tâm hỏi han.

Tăng Hàm mặt có chút đen, sải bước đi qua, tách Ngụy Vũ ra, cứng rắn đem ly coca đưa tới trước mặt Liễu Phỉ Phỉ: “Hôm nay có chút sơ suất với em, là tôi không đúng.”

Liễu Phỉ Phỉ kinh hỉ ngẩng đầu nhìn hắn, coca uống vào có hương vị gì cũng không biết.

Ngụy Vũ lén lút đi đến bên người Diệp Thiên Tuyết, cùng Hoàng Tú Tú đứng hai bên trái phải của cô, xa xa nhìn một màn này.

Diệp Thiên Tuyết nhìn hai người nói chuyện với nhau rất vui, mỉm cười.

10 phút, chỉ cần 10 phút.

4. Chương 4

Tiến bước Tăng Hàm cùng Ngụy Vũ, Diệp Thiên Tuyết đối với Hoàng Tú Tú bất đắc dĩ thở dài: “Vì sao muốn ở lại? Mình không muốn cho cậu nhìn thấy con người này của mình.”

Hoàng Tú Tú khoác tay cô: “Chúng ta là bạn bè, không phải sao?”

Bạn bè sao?

Diệp Thiên Tuyết muốn nói cả đời cô ấy cũng chưa từng đối với mình như vậy, trong phút chốc liền nhớ tới, Hoàng Tú Tú đã sớm ra nước ngoài.

“Cậu có dự định xuất ngoại không?” Cô buông tha không suy nghĩ vấn đề này nữa, kéo cô ấy chậm rãi trở lại ghế ngồi, nơi đó còn có Liễu Phỉ Phỉ.

Hoàng Tú Tú kinh ngạc: “Cậu làm sao mà biết?”

Diệp Thiên Tuyết chỉ cười không nói. Hoàng Tú Tú cũng không hỏi nhiều, tiện tay vuốt ve tóc dài, dịu dàng mỉm cười: “Ba mình muốn như vậy, nhưng mọi chuyện còn chưa chắc chắn, khó nói trước. Nếu ra nước ngoài, chắc là đi một chuyến đến nước Anh.”

Đúng rồi, cuối cùng cô ấy đến học viện Thánh Tam Nhất.

Hai người cùng đi đến cửa gần ghế ngồi, cửa bỗng nhiên mở ra. Liễu Phỉ Phỉ đứng ở cửa, sắc mặt đỏ ửng, một đôi mắt phượng xinh đẹp ngập nước, khóe miệng hàm xuân.

Hoàng Tú Tú kinh ngạc, Liễu Phỉ Phỉ âm thanh hung ác nhìn qua: “Diệp Thiên Tuyết, cô cho tôi uống cái gì?”

Diệp Thiên Tuyết mỉm cười: “Tôi cho cô uống cái gì được? Cái gì cũng không có.”

Cô nhìn Liễu Phỉ Phỉ, nhẹ giọng hỏi: “Cô làm sao vậy? Mặt của cô rất đỏ, có phải phát sốt hay không?” Một câu nói hàm chứa nửa phần mỉa mai, nửa phần ứ dột.

Liều Phỉ Phỉ hung hăng trừng mắt liếc cô một cái, tông cửa xông ra. Bước chân trống rỗng hướng ngoài cửa chạy đi.

Diệp Thiên Tuyết đứng tại chỗ trong chốc lát, rồi đi tới ghế ngồi ở gần cửa.

Mười người thanh niên tóc vàng định đi ra cửa, bị Diệp Thiên Tuyết chặn một câu: “Phỉ Phỉ nói mặc kệ có chuyện gì, cho các người đi trước. Hai ngày nữa cô ta sẽ đưa tiền cho các người.”

Thanh niên tóc vàng sững sốt, hai cô gái đối diện đã xoay người bước đi.

Hoàng Tú Tú cười khê: “Đây là cô ta chuẩn bị sao?”

“Nhìn qua cũng không có gì đặc biệt.” Hoàng Tú Tú thật sự nghĩ như vậy.

Diệp Thiên Tuyết rũ mắt xuống, khoe miệng nhếch lên nhưng quanh người lại có chút bi ai: “Ý nghĩ này quả thật không giống ai, nhưng mà, con của một kẻ có tiền vì dục vọng của mình mà đi cầu người khác cũng đủ để thu hút mọi người.”

Cô ngẩng đầu, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, giống như nhìn thấy một nơi rất xa: “Cho nhà báo tung vài bức ảnh ra...”

Hoàng Tú Tú ngây người một lát, thét chói tai: “Một gia tộc sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra.”

Cô ấy bỗng nhiên hiểu được cái gì đó, ánh mắt nhìn Diệp Thiên Tuyết làm cho người ta đồng tình: “Cha cậu cũng tham gia ở trong đó sao?”

Diệp Thiên Tuyết mỉm cười, nước mắt chậm rãi rơi xuống.

Liều Phỉ Phỉ vừa ra khỏi cửa liền đụng vào một người, cô ta dùng sức mở hai mắt sương mù, hé nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc — Tăng Hàm thân thiết nhìn cô ta: “Em làm sao vậy?”

Ngụy Vũ đi theo phía sau Tăng Hàm, thu hồi khuôn mặt tươi cười, lùi vài bước, bắt đầu cho người truyền tin tức.

“Giúp, giúp em...”

Liều Phỉ Phỉ leo lên trên người Tăng Hàm, nhiệt độ thân thể làm cho Tăng Hàm la hoảng lên: “Trên người em nóng quá.” Lấy tay ôm lấy cô ta, hần vội vàng nói: “Anh đưa em đi bệnh viện.”

“Tiểu Bàn, em cho anh mượn một chút.”

Ngụy Vũ nâng tay, một câu cũng không nói, trơ mắt nhìn hần ngồi trên xe nhà mình, cứ thế phóng đi.

“Thật sự, đi bệnh viện?” Diệp Thiên Tuyết nghe xong oán giận của Ngụy Vũ, cười ha hả. Hoàng Tú Tú kéo cô vài cái: “Này có gì buồn cười.”

“Chỉ là mình cảm thấy buồn cười mà thôi.” Diệp Thiên Tuyết nói xong, lau đi nước mắt nơi khoe mắt do cười mà ra.

Ngụy Vũ la hét, không cam lòng theo phía sau hai người. Hoàng Tú Tú trầm mặc đi cùng cô một đoạn, rồi đưa cô lên xe.

Trước khi đi, cô ấy cúi người, ngồi đối diện trong xe Diệp Thiên Tuyết nói: “Vô luận như thế nào, chúng mình đều sẽ giúp cậu. Chúng ta mới cùng một loại người, cái loại phụ nữ không biết từ đâu đến kia, căn bản không xứng cùng chúng ta đứng chung một chỗ.”

Diệp Thiên Tuyết mỉm cười nói tạm biệt.

Về đến nhà, Diệp Thiên Tuyết quát to một tiếng “Tôi đã trở về”, một phụ nữ tuổi chừng ba mươi, dáng người yếu điệu từ trong phòng đi ra, khí chất giễu giơng hơi thở mạnh mẽ.

“Hôm nay đi chơi nơi nào?” Bà hỏi, bảo người làm đưa một ly nước trái cây lên.

Diệp Thiên Tuyết vừa thấy bà, không tự chủ được nắm chặt dây túi xách, run run kêu: “Dì.”

Đã bao lâu rồi, không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc này nữa?

Qua mấy tháng nữa, di thân ái của cô sẽ vì khó sinh, trải qua một ngày một đêm ở bệnh viện sau đó chết ở trên bàn phẫu thuật, dưỡng Trương Cẩm Văn xuất thân từ cô nhi viện không lâu sau liền đi theo dì.

Tài sản của hai người đều để lại cho cô.

Nhưng mà, cô tình nguyện không cần cuộc sống giàu có như vậy, tình nguyện tất cả mọi chuyện chưa bao giờ xảy ra.

Hiện tại, cô có cơ hội .

Dì của cô, Cố Trường Khanh đi lại oán trách kéo tay cô, kéo cô đến sofa ngồi xuống: “Đứa nhỏ này, ngăn ngor gì vậy, đứng ở nơi đó cũng không di chuyển.”

Diệp Thiên Tuyết nghe thấy giọng nói dịu dàng nhiều đêm xuất hiện trong giấc mơ của cô, bỗng nhiên nước mắt liền rơi, đưa tay ôm lấy thắt lưng Cố Trường Khanh, nức nở nói: “Dì, cháu rất nhớ dì.”

Cố Trường Khanh bị hoảng sợ, nghe cô nói như vậy trong lòng lập tức thở phào một chút, vừa vỗ lưng của cô, vừa dịu dàng nói: “Dì tuần trước mới đến đây mà, như thế nào giống như thật lâu không gặp.”

Diệp Thiên Tuyết tựa đầu trong lòng bà, vừa mỉm cười vừa nghĩ, quả thật một thời gian dài không thấy .

Cô ôm Cố Trường Khanh thật lâu, nghe hương thơm ấm áp quen thuộc trên người bà, trái tim cho tới nay bị ngọn lửa báo thù thiêu đốt cuối cùng cũng có một lần gió mát thổi qua.

Qua một lúc lâu, cô mới buông Cố Trường Khanh ra, đối phương bất đắc dĩ lại cứng chiều nhìn cô: “Đứa nhỏ này, giống như là không lớn vậy.”

Diệp Thiên Tuyết ôm cánh tay của bà làm nũng, rốt cục đối lấy khuôn mặt tươi cười xinh đẹp của bà.

“Dì, cục cưng được mấy tháng rồi? Cháu nhớ rõ lần trước dì nói được bốn tháng rồi?”

“Mười bảy tuần rồi.” Cố Trường Khanh trả lời: “Dì và dưỡng muốn đến Hongkong để dưỡng thai.”

Diệp Thiên Tuyết trong lòng run lên, nhớ tới chuyện Cố Trường Khanh khó sinh, cùng với bệnh viện không có năng lực, vội vàng gật đầu không ngừng: “Đương nhiên tốt, ở bên Hongkong văn minh hơn, xuất ngoại làm gì cũng thuận tiện.”

“Nhưng mà, Cẩm Văn dường như không đồng ý đi.” Cho dù là Cố Trường Khanh khẽ nhủ mảy, cũng xinh đẹp làm cho Diệp Thiên Tuyết phải tán thưởng.

“Cháu sẽ thuyết phục dưỡng.” Cô vỗ ngực cam đoan.

Nếu thật sự đi Hongkong, có lẽ có thể tránh được chuyện khó sinh...

Diệp Thiên Tuyết nghĩ, lại làm nũng nói: “Dì có nhớ định kì đi kiểm tra trước khi sinh không?”

“Có, Cẩm Văn mỗi lần đều đi cùng dì. Hai tuần kiểm tra một lần.”

Trả lời như vậy, càng khẳng định suy đoán của cô. Lúc dì chết, nhất định có nội tình.

Cùng Cố Trường Khanh nói trong chốc lát, dưỡng Trương Cẩm Văn đến đây đưa Cố Trường Khanh đi. Trước sự dây dưa của Diệp Thiên Tuyết, hai người cũng không thể không đồng ý, khi nào đi khám thai nhất định sẽ mang cô đi cùng một lần. Diệp Thiên Tuyết lúc này mới yên lòng, hỏi qua bác sĩ, tập trung tìm ra biện pháp, sẽ không có chuyện gì xảy ra...

Cô yên lặng nắm chặt tay.

Ở trong phòng nằm một lát, có người gõ cửa kêu: “Tiểu thư, ông chủ cho gọi cô đến phòng khách.”

Diệp Thiên Tuyết miễn cưỡng trả lời, ngồi xuống trước gương chải qua tóc một chút, đem sắc mặt mình biến thành âm đạm một chút. Tóc buộc lên một nửa, một nửa khác buông xuống bên tai, nhu nhược khiến người khác thương tiếc.

Sau đó cô mới đi xuống, một chút cũng không bất ngờ khi nhìn thấy Liễu Đan Văn cùng Diệp Hâm Thành ngồi ở trong phòng khách, không khí ái muội.

“Cha.” Cô kêu như vậy, cảm thấy hai chữ “Ba ba” này như thế nào cũng không kêu ra miệng được.

Diệp Hâm Thành có chút kinh ngạc nhìn cô, nhưng không thèm để ý, chỉ là mỉm cười thật sâu, để cho Liễu Đan Văn đi qua tiếp đón: “Tiểu Tuyết, hôm nay chơi vui vẻ không? Sao lại không thấy Phỉ Phỉ?”

Diệp Thiên Tuyết tỏ vẻ kinh ngạc nhìn bà: “Phỉ Phỉ còn chưa về sao? Tôi còn nghĩ...” Dậm chân một cái, cô xoay người thoát khỏi vòng tay của Liễu Đan Văn, vòng đến bên cạnh Diệp Hâm Thành, cố nén chán ghét trong lòng mình, ôm tay ông.

Liễu Đan Văn có chút xấu hổ, rất nhanh rút tay về, mỉm cười ôn hòa ngồi lại trên sô pha, nhìn ánh mắt của bà ta dường như là rất hiền lành.

Diệp Thiên Tuyết nhìn ánh mắt của bà ta mà cảm thấy buồn nôn.

Diệp Hâm Thành có chút bất ngờ khi con gái thân cận với mình.

Từ khi mình tỏ vẻ có ý muốn cưới Liễu Đan Văn, con gái có chút giận đối với mình, như hôm nay là vô cùng hiếm thấy.

“Tăng Hàm thật là hơi quá đáng... Bây giờ còn chưa đưa người về.” Diệp Thiên Tuyết thấp giọng oán giận, Diệp Hâm Thành ánh mắt sáng lên, liếc mắt qua, ngăn Liễu Đan Văn có chút nóng vội định truy hỏi.

“Sao lại liên quan đến Tăng Hàm?” Ông hỏi.

Diệp Thiên Tuyết ngẩng đầu, lại có chút không vui xoay đi, cực kỳ giống tiểu nữ sinh đang ở thời kỳ trưởng thành giận dữ: “Hừ, ai biết nhìn trúng cái gì, đưa người đi bảo là đi chơi...”

Cô đoán rằng Liễu Phỉ Phỉ trở về cũng không dám nói ra mình cùng Tăng Hàm đi làm cái gì, bởi vậy ở đây nói dối một chút cũng không đổ mặt.

Đã sớm biết cô đối với Tăng Hàm dường như có chút tâm tư không bình thường, Diệp Hâm Thành ha ha cười, đối với sức hấp dẫn phi phạm của đứa con gái khác, cũng vô cùng đặc ý. Thuận miệng khuyên Diệp Thiên Tuyết hai câu, rồi bảo đi vào ăn cơm.

Diệp Thiên Tuyết có vẻ đồng ý, nhưng đứng lại ở phía sau, đôi mắt thâm u không tự giác liếc nhìn hai người thân mật ở phía trước.

“Sao lại không cho ta hỏi một chút là chuyện gì đã xảy ra?” Liễu Đan Văn oán giận, lo lắng cho con gái của mình. “Phỉ Phỉ từ trước tới giờ không cùng ai ra ngoài chơi lâu như vậy.”

Diệp Hâm Thành vỗ vỗ tay nàng, cười hớ hớ: “Yên tâm, ta biết đứa nhỏ Tăng Hàm đó, rất phúc hậu.” Nói xong, cúi người ở bên tai bà thấp giọng nói: “Là tiểu công tử của công ty Hằng Thành, nếu Phỉ Phỉ có thể cùng hắn thành một đôi...”

Liễu Đan Văn vừa nghe xong, tuy rằng còn có chút lo lắng, cũng nhin không được vui mừng nhướng mày.

Trong bếp hôm nay toàn là đồ ăn Liễu Đan Văn thích, hiển nhiên là Diệp Hâm Thành đã dọn dọn từ ngày hôm qua.

Cầm chiếc đĩa ở trên mâm đảo qua đảo lại, Diệp Thiên Tuyết kéo dài thanh âm oán giận nói: “Phòng bếp làm việc như thế nào vậy?! Ngay cả nắm khẩu bắc cũng bưng lên, không biết tôi đi ứng sao? Trước kia tại phòng bếp chưa bao giờ xuất hiện nắm khẩu bắc.”

Liễu Đan Văn ra vẻ dịu dàng tình thâm gấp một đĩa nắm khẩu bắc bỏ vào bát Diệp Hâm Thành, khóe mắt có chút run rẩy. Buông đĩa, bà nhìn Diệp Thiên Tuyết đang bĩu môi tỏ vẻ bất mãn, nói: “Thiên Tuyết nếu không thích, hay là bảo phòng bếp nấu món khác?”

Nói xong liền vẫy tay gọi người của phòng bếp lại.

Diệp Thiên Tuyết bỗng nhiên cười lạnh: “Dì Liễu, dì đối với người của nhà tôi, sử dụng thật thuận tay...”

Nhìn tay Liễu Đan Văn ngừng ở giữa không trung, lại dường như không có việc gì tiếp tục gọi, đồng thời thanh âm mềm mại ấm áp đặc hữu của bà cũng vang lên, Diệp Thiên Tuyết đem đĩa bỏ xuống, giơ giọng nói: “Không cần, tôi đi ra ngoài ăn.”

Liều Đan Văn có chút bị thương rút tay về, rũ mắt xuống: “Hâm Thành...”

Diệp Hâm Thành vẫn giả vờ như không biết cuối cùng cũng theo bát cơm ngẩng đầu lên, đập bàn: “Lúc này còn ra ngoài ăn cái gì chứ, bảo phòng bếp làm cái gì đó ăn đi.”

Diệp Thiên Tuyết không tình nguyện đáp ứng một tiếng, uể oải ngồi trên ghế.

Diệp Hâm Thành bắt mãn hừ một tiếng. Liều Đan Văn thấp giọng khuyên , ánh mắt lạnh lẽo ngẫu nhiên dừng ở trên người Diệp Thiên Tuyết

5. Chương 5

Liều Phỉ Phỉ cuối cùng cũng trở lại tiểu khu mình cùng Liều Đan Văn ở, lúc đó đã hơn mười hai giờ đêm.

Sau khi vào nhà, không bật đèn, cô ta bước nhanh đến phía trước cửa sổ xốc rèm cửa sổ lên nhìn ra, thiếu niên vừa mới đưa cô ta về đã không thấy bóng dáng, làm cho đáy lòng ngọt ngào của cô ta pha lẫn mất mát, ngược lại không biết đó là cảm giác gì.

Nhẹ chân nhẹ tay đi được vài bước, chuẩn bị trở lại phòng mình, đèn phòng khách bỗng nhiên sáng.

Liều Đan Văn ngồi ở trên sofa phòng khách, đôi mắt lạnh như băng.

Liều Phỉ Phỉ hoảng sợ, vỗ vỗ ngực, bình tĩnh lại mới thấp giọng oán giận: “Mẹ, bỗng nhiên bật đèn làm gì, làm con sợ muốn chết.”

“Con vừa nhìn cái gì?” Liều Đan Văn bình tĩnh hỏi, mang theo thất vọng không dễ phát hiện.

“Tăng Hàm đưa con trở về, con xem anh ấy đã đi chưa.”

Liều Phỉ Phỉ nói xong, bỗng nhiên chau mày, “Đúng rồi, mẹ, nếu con muốn cùng đi với anh ấy, mẹ phản đối không?”

Liều Đan Văn yên lặng nhìn con gái của mình, mười sáu tuổi, lúc này xinh đẹp như một đóa hoa. Bà thở dài thật sâu, ẩn giấu trong đó sự mệt mỏi: “Nếu mẹ gả cho Diệp Hâm Thành, con mới có cơ hội.”

Bà chăm chú nhìn Liều Phỉ Phỉ ánh mắt giống như nhìn bản sao của chính mình, mười mấy năm trước.

“Nếu không, không môn đăng hộ đối, chưa nói Từng gia có đồng ý hay không, mẹ trước hết không đồng ý.”

“Vì sao? Mẹ chỉ lo cho chính mình, không quan tâm đến cảm nhận của con.” Ánh mắt lên án của Liều Phỉ Phỉ làm trái tim của Liều Đan Văn rất đau đớn, bà trả lời cứng rắn: “Con chỉ cần biết mẹ là vì muốn tốt cho con. Bây giờ, nhanh đi tắm rồi đi ngủ. Sau này, tuyệt đối không cho phép con cùng cậu ta đi ra ngoài trễ như vậy mới về.”

Liều Phỉ Phỉ căm giận bất bình chạy vào phòng mình, Liều Đan Văn đứng dậy, rất phiền lòng.

Con gái không nghe lời cũng không quan trọng, bà phiền lòng có nguyên nhân khác.

Bà vẫn nghĩ đến, mình vì Diệp Hâm Thành mà trả giá nhiều như vậy, hiện tại thu hoạch quả ngọt, là đương nhiên.

Nhưng, vợ trước của ông ta đã chết lâu như vậy, ánh mắt của ông ta đã bắt đầu để ý đến những cô gái trẻ, đối với mình cũng có phần miễn cưỡng.

Có lẽ có một ngày, ông ta sẽ không chút khách khí vứt bỏ mình.

Vừa nghĩ đến khả năng này, ánh mắt Liều Đan Văn liền trở nên hung ác.

Tuyệt đối không cho phép khả năng này xảy ra, vị trí bên người Diệp Hâm Thành, bà từng vì hạnh phúc trong tương lai mà tặng cho Cố Trường Trữ, hiện tại, bà tuyệt đối không cho phép người phụ nữ khác ngồi vào vị trí đó.

Lấy tay xoa bụng, bà khẽ nhú mày.

Có lẽ, chính mình có thể có một quyết định khác.

Lúc này Diệp Thiên Tuyết, đang nằm trên giường, mở to đôi mắt thấy trong bóng đêm hiện ra trần nhà xám trắng, như thế nào cũng ngủ không được.

Từ khi trọng sinh cho đến bây giờ, cô cuối cùng cũng có thời gian sắp xếp lại suy nghĩ của mình, suy nghĩ xem cuối cùng mình muốn làm gì.

Cô trở người, kim đồng hồ báo thức ở đầu giường tỏa ra ánh sáng mờ mờ.

Trùng sinh, chính là không để xảy ra chuyện gì tiếc nuối.

Như vậy, nhất định phải làm cho những kẻ kia bị trừng phạt, phải bị trừng phạt thích đáng, cảm giác không cam lòng từng trải qua, sẽ không xuất hiện nữa.

Cô mỉm cười thê lương. Nếu muốn mình không tiếc nuối bất cứ chuyện gì, thì phải thay đổi mọi chuyện.

Hôn lễ của Liễu Đan Văn, cái chết của dì, việc Diệp Hâm Thành nắm trong tay toàn bộ công ty, tất cả những chuyện này, sẽ không xảy ra nữa.

Ngồi trong phòng học, Diệp Thiên Tuyết cảm thấy sách giáo khoa đối với mình mà nói giống như thiên thư.

Năm đó chính mình không có dốc lòng học tập, mười năm sau, một chút kiến thức đã học qua cũng không biết đã quăng ở chỗ nào.

Có lẽ, vì không phải tiếc nuối nữa, mình cũng nên thật sự học tập một chút?

Đang đan tay vào nhau suy nghĩ chuyện này, có người chọc chọc cánh tay cô: “Này, ngày hôm qua các cậu đi chơi ở đâu? Mình nhìn thấy một chuyện”

Diệp Thiên Tuyết hoàn hồn, người ngồi bên cạnh cô đã đổi đến ngồi phía sau cô, mà người ban đầu ngồi phía sau cô giờ lại ngồi bên cạnh cô. Một nữ sinh nhìn qua có chút quen mắt cười tủm tỉm nhìn cô: “Cậu có muốn biết không?”

Suy nghĩ một lúc mới nhớ ra người này tên Bối Nhị, Diệp Thiên Tuyết miễn cưỡng trả lời: “Cậu muốn nói thì nói.”

Người này từng là “Bạn tốt” nhất của mình, cuối cùng lại trở thành người hầu trung thành nhất của Liễu Phỉ Phỉ.

“Mình ngày hôm qua nhìn đến Tăng Hàm cùng một cô gái vào khách sạn, mình đi tới quầy tiếp tân hỏi, bọn họ đi thuê phòng.” Bối Nhị dán vào lỗ tai Diệp Thiên Tuyết nói, kiệt lực muốn gợi lên hứng thú của cô.

Diệp Thiên Tuyết trong lòng biết rõ ràng, mỉm cười nói: “Tăng Hàm cũng đến tuổi rồi, chuyện này cũng đâu có gì.” Bối Nhị kinh ngạc trừng lớn mắt. “Cậu không phải thích cậu ta sao?” Cô ta thốt ra.

Tựa tiểu phi tiểu liễu liếc mắt lườm cô ta một cái, Diệp Thiên Tuyết đứng lên, sắp xếp những thứ trên bàn học, thốt tha đi ra ngoài: “Thích mà thôi, cũng không phải không thể không có cậu ta.” Bối Nhị giống như thấy người ngoài hành tinh, thấy cô đi đến cửa phòng học mới lo lắng hô to một tiếng: “Cậu đi đâu? Tiếp theo là giờ của chủ nhiệm!” Diệp Thiên Tuyết vô vị đưa lưng về phía cô ta phát phát tay.

Cô chuẩn bị đi bệnh viện làm ỉn một giấy khám sức khỏe, chứng minh mình không khỏe cần về nhà tĩnh dưỡng một thời gian.

Hiện tại cô tiếp tục ở lại trường học, cũng chỉ lãng phí thời gian mà thôi. Nền móng hết sức yếu kém, chỉ bằng cố gắng của mình mà muốn tiến độ, không khác gì chuyện viễn vông.

Thuận lợi rời khỏi Giáo Học Lô, một đám học sinh nói nói cười cười đi đến, nhìn bộ dạng dường như mới học thể dục xong: “Tiểu Tuyết, cậu đi đâu vậy?”

Phía trước có người kêu lên, đi đến chắn trước mặt cô.

Là Tăng Hàm.

Diệp Thiên Tuyết dừng lại, ngẩng đầu nhìn cậu ta.

Một thiếu niên như vậy, cũng coi như có gương mặt anh tuấn, trong nhà lại có tiền, tính cách cũng thân thiện, cũng đủ trở thành vương tử trong mắt rất nhiều người. Nhìn ánh mắt của các cô gái xung quanh là biết

Diệp Thiên Tuyết mỉm cười với cậu ta: “Đi bệnh viện.”

“Cậu bị bệnh sao?” Tăng Hàm thân thiết hỏi, định chạm vào trán của cô, bị cô lách người tránh được.

“Cũng không phải cảm mạo phát sốt, chỉ thấy trong người thế nào ấy.” Cô nói như vậy, rồi vẫy tay chuẩn bị rời đi, “Cậu đi học đi.”

Tăng Hàm ngạc nhiên nhìn bóng dáng của cô rời đi, có chút mê hoặc nói không nên lời.

Cô, dường như có cái gì đó không giống trước đây?

Một chút khác thường nói không nên lời đó, ngược lại làm cho cậu ta đặc biệt để bụng. Còn đứng tại đó do dự xem có nên chạy lại hỏi cho rõ ràng hay không, bóng dáng của cô đã biến mất.

Tăng Hàm đành phải xoay người trở về, nghĩ khi nào thì đi thăm cô.

Cố Trường Khanh đang nói chuyện với người đến tiếp nhận công tác thay mình, quây tiếp tân gọi điện thoại lên nói Diệp Thiên Tuyết đang đợi bà. Bà rất kinh ngạc, tốc độ bàn giao công việc nhanh hơn, sau đó vội vàng đi xuống lầu, đến phòng khách tìm Diệp Thiên Tuyết.

“Sao cháu lại tới đây?”

“Cháu nhớ dì.” Diệp Thiên Tuyết lộ ra khuôn mặt hồn nhiên tươi cười, lại nhẹ nhàng ôm lấy bà.

Cố Trường Khanh buồn cười vỗ vỗ đầu cô, “Đi ăn cơm chiều cùng dì?”

Hai người ở nhà ăn gọi đồ ăn, Diệp Thiên Tuyết thuận miệng hỏi dưỡng đi đâu. Cố Trường Khanh dịu dàng trả lời: “Dưỡng đi giúp dì liên hệ với bệnh viện Hongkong.”

Đáy lòng Diệp Thiên Tuyết vui sướng giống như nước suối cuộn cuộn chảy ra, làm cho cô nói chuyện cũng hân hoan nhảy nhót: “Quyết định rồi sao?”

Cố Trường Khanh tư thái tao nhã vén tóc ra phía sau tai, tươi cười dịu dàng: “Đúng vậy. Dì đã đem công việc ở công ty bàn giao rồi. Qua một thời gian nữa sẽ đi Hongkong.”

Diệp Thiên Tuyết hoan hô một tiếng: “Lúc trở về nhớ mua quà cho cháu.”

“Cháu đúng là...!” Lấy ngón tay dí dí trên mũi cô, giọng nói của Cố Trường Khanh cũng là dịu dàng mà cưng chiều.

Cười hì hì, đáy lòng Diệp Thiên Tuyết hưng phấn hoàn toàn không phải vì sẽ nhận được quà. Nếu như đi Hongkong, có thể tránh được việc dì chết sớm, như vậy, dù như thế nào cô cũng muốn thúc đẩy.

Ăn được một nửa, Cố Trường Khanh mới hỏi lý do cô đến đây.

“Dì, có thể giúp cháu tìm một gia sư được không?” Diệp Thiên Tuyết nuốt một miếng thức ăn, lại uống một hớp nước, mới nói.

“Tại sao bỗng nhiên lại hăng hái như vậy?” Cố Trường Khanh đồng ý, thuận miệng hỏi, lại kinh ngạc khi nhìn thấy người ngồi đối diện mình cảm xúc bỗng nhiên chùng xuống.

“Bởi vì, không hăng hái không được.” Cuối cùng, Diệp Thiên Tuyết trả lời như vậy, tươi cười buồn bã, giống như trải qua tang thương.

Cố Trường Khanh trong lòng đau xót, khuôn mặt đối diện kia, tương tự như khuôn mặt của chị gái đã mất sớm của mình...

“Được, cháu muốn gia sư như thế nào?” Cuối cùng, bà dịu dàng hỏi, trĩu đầy cảm giác thương tiếc đối với Diệp Thiên Tuyết. Đứa nhỏ này, đã không có mẹ, cha cho dù quan tâm, cũng luôn thiếu một cái gì đó.

“Trước tiên giúp cháu nắm vững căn bản đã...” Diệp Thiên Tuyết ủ rũ, “Nền tảng của cháu, thật sự có chút yếu kém.”

Cô gái mười sáu tuổi, ngay cả bộ dạng ủ rũ cũng vô cùng xinh đẹp. Cố Trường Khanh bật cười.

Tuy rằng thuyết phục Cố Trường Khanh đồng ý làm giả giấy khám bệnh giúp cô cùng với việc giấu diếm Diệp Hâm Thành có chút khó khăn, nhưng chỉ cần chịu làm nũng, cuối cùng cũng đạt được mục đích.

Diệp Thiên Tuyết ngồi ở trong xe đi về nhà, càng tới gần căn nhà, trong lòng lại càng ủ dột.

Nếu không nhớ nhầm, ngày mai, là một ngày quan trọng...

Vào cửa, có người đi lại cầm áo khoác giúp cô, đồng thời nói Diệp Hâm Thành có việc tìm cô.

Diệp Thiên Tuyết lên lầu gõ cửa thư phòng, nghe được tiếng đáp lại từ bên trong mới mở cửa đi vào, ngồi xuống đối diện Diệp Hâm Thành, ngẩng đầu nhìn ông.

Công bằng mà nói, Diệp Hâm Thành là một người đàn ông có ngoại hình tương đối xuất sắc, cho dù không nói ra thân phận của ông, cứ như vậy đi trên đường, cũng có không ít người quay lại nhìn ông.

Diệp Thiên Tuyết nghĩ, nếu không phải như vậy, người mẹ Cố Trường Trữ của mình năm đó cũng sẽ không coi trọng ông.

Ông đang viết cái gì đó, sau khi viết xong, mới ngẩng đầu đối với Diệp Thiên Tuyết cười xin lỗi: “Tiểu Tuyết đến đây... Vừa viết báo cáo công tác.”

Hai người nói chuyện linh tinh được một lúc, ông dường như vô tình nhắc tới: “Tiểu Tuyết, theo con, cho dì Liễu vào nhà chúng ta thì thế nào?”

Diệp Thiên Tuyết kinh ngạc trừng lớn mắt: “Nhà dì ấy xảy ra chuyện gì sao? Chẳng lẽ không có phòng để ở?” Cô vẫn nhớ rõ năm đó mình không hề cảnh giác liền đồng ý, sau đó dần dần bị sự dụ dỗ giả dối ở trong mắt Liễu Đan Văn lừa gạt, đi tin tưởng sự dụ dỗ của bà ta.

Diệp Hâm Thành nét mặt cứng đờ. Ông nghĩ rằng con gái sẽ đồng ý hoặc không đồng ý, lại chưa bao giờ nghĩ sẽ bị hỏi lại như vậy.

“Không, không có.” Cuối cùng, ông trả lời như vậy.

Diệp Thiên Tuyết lộ ra khuôn mặt tươi cười sáng lạn: “Con nghĩ rằng. Sau này, nếu nhà bà ấy thật sự xảy ra chuyện gì, cha cứ mặc kệ đi, dù sao cũng không thể để bà ấy không có lý do gì mà đến nhà chúng ta ở được.”

Làm sao có thể để cho bà dễ dàng đạt được ý nguyện chứ, để cho bà vào ở phòng của mẹ chứ. Trong lòng cô hung tợn nghĩ, tươi cười lại ngọt ngào như trước: “Cha thấy có đúng không?”

Khóe miệng Diệp Hâm Thành run rẩy, sau đó lại thâm ý sâu sắc nhìn cô một cái.

Hai người nhất thời trầm mặc.

6. Chương 6

“Cha, có chuyện gì nữa không cha? Nếu không có, con về phòng trước.” Ngồi được một lát, Diệp Thiên Tuyết cảm thấy mình có chút không thể chịu đựng được khi cùng ông ở chung một chỗ, muốn rời đi.

Diệp Hâm Thành lấy tay ngăn cô đứng dậy, “Tiểu Tuyết, chúng ta thương lượng một chuyện.”

Diệp Thiên Tuyết ngồi xuống, có chút kinh ngạc: “Cha có chuyện gì muốn cùng con thương lượng? Thật ra có rất nhiều chuyện cha có thể quyết định thay con, con sẽ không có ý kiến gì.”

Diệp Hâm Thành cười đến mức vẻ mặt hiền lành: “Chuyện này có liên quan đến con, đương nhiên phải thương lượng tốt với con.”

“Cha nói đi, con nghe đây.” Diệp Thiên Tuyết vô cùng cung kính chờ đợi ông nói, hai tay đặt ở trên đầu gối, nắm thành quyền, ức chế cười lạnh ở đáy lòng mình.

Chuyện gì chứ, bất quá là chuyện Liễu Đan Văn muốn gả vào mà thôi.

Quả nhiên, Diệp Hâm Thành do dự một lát, mở miệng nói: “Con cảm thấy, dì Liễu thế nào?” “Cha muốn hỏi phương diện nào?” Diệp Thiên Tuyết trả lời, “Nếu cha hỏi cảm giác của con đối với bà ấy...” Cô mỉm cười, Diệp Hâm Thành giật mình cảm thấy trong đó chứa sự châm chọc mình, lại liếc mắt một cái nhìn qua, chỉ là bình thường.

“Ở phương diện của con, bà ấy cùng mẹ rất giống nhau.” Diệp Thiên Tuyết cuối cùng nói ra lời Diệp Hâm Thành muốn nghe.

Diệp Hâm Thành vô cùng kinh hỉ, lập tức hỏi: “Con cảm thấy để bà ấy làm mẹ của con thì thế nào?”

“Con chỉ có một mẹ.” Diệp Thiên Tuyết kiên quyết trả lời. Diệp Hâm Thành sắc mặt có chút cương.

Sau đó, cô mỉm cười hoài niệm, ánh mắt giống như đang nhìn một nơi rất xa, “Với con mà nói, mẹ là không thể thay thế được. Cha, cha muốn cùng bà ấy kết hôn, con không có ý kiến gì nhiều, nhưng, muốn để bà ấy trở thành mẹ của con, con không đồng ý.” Diệp Hâm Thành có chút xấu hổ cười.

“Bất quá, con khuyên cha đối với chuyện này nên thận trọng lo lắng một chút.” Diệp Thiên Tuyết cúi đầu nói, “Dù sao tương lai người ở cùng bà ấy cả đời là cha, có lẽ, cha cần hiểu bà ấy thêm một chút.”

Cô bỗng nhiên ngẩng đầu, trên mặt tươi cười ấm áp, “Cha biết mà, con không hy vọng tương lai nhìn thấy cha cùng bà ấy trở thành một đôi vợ chồng bất hoà.”

Diệp Hâm Thành nhìn con gái của mình, có chút cảm động. Nhưng phần cảm động rất nhanh đã bị ném lên chín tầng mây. Diệp Thiên Tuyết là chương ngại lớn nhất đối với việc ông nắm giữ công ty, ông chưa bao giờ quên.

Gật gật đầu, ông có chút dăm chiêu, “Con nói rất đúng, cha quả thật cần phải thận trọng.”

Diệp Thiên Tuyết đứng lên, thân hình có chút nhỏ bé yếu ớt, “Con cuối cùng là hy vọng cha hạnh phúc.” Cô nói xong, chào tạm biệt: “Con về phòng trước, dù cha quyết định như thế nào đi nữa, con cũng sẽ không phản đối.” Diệp Hâm Thành vui mừng vỗ vỗ bả vai của cô, đưa cô ra cửa thư phòng.

Cố nén suy nghĩ muốn lau đi cảm giác không thoải mái trên người, Diệp Thiên Tuyết dường như chạy thẳng một mạch về phòng mình.

Ngã vào trên giường, cô cúi đầu cười rộ lên.

Liễu Đan Văn, tôi sẽ không để bà dễ dàng đạt được ý nguyện đâu. Cho dù dùng thủ đoạn gì, cho dù bị ỉn thấp hèn, cũng nhất định sẽ ngăn cản.

Nghĩ chính mình phát hiện sự thật ở đời trước, Diệp Thiên Tuyết bưng kín mặt. Cô cầm lấy điện thoại, bấm một dãy số mà cô biết được kiếp trước.

Có một số việc, phải giao cho người chuyên nghiệp làm.

Khi cùng với người phụ nữ phong tư yếu điệu kia gặp mặt, người phụ nữ đánh giá Diệp Thiên Tuyết vài lần, nhẹ nhảu khỏi một cách quyền rũ, đôi mắt khẽ nhú chính là phong tình vạn chủng. “Bộ dạng tiểu nha đầu không tệ, nếu đến làm thủ hạ cho tôi, cũng đủ làm hồng bài.” Diệp Thiên Tuyết chỉ mỉm cười, trả lời: “Thị phu nhân khích lệ, tôi biết, hồng bài thủ hạ của Thị phu nhân, tôi thúc ngựa đuổi cũng không kịp.”

Thị phu nhân khanh khách cười, vòng eo mềm mại giống như một con rắn. Chỉ có dựa vào gần mới có thể phát hiện, khóe mắt đuôi lông mày của cô ấy biểu hiện sự mệt mỏi, cô ấy trên thực tế không có tuổi trẻ như vẻ bề ngoài.

“Tiểu nha đầu thật biết nói chuyện. Nói đi, tìm tôi có chuyện gì?” Cô ấy rít thêm một hơi thuốc, nhẹ nhảu khỏi ra.

Diệp Thiên Tuyết cúi đầu, rút ra một tập chi phiếu để trên mặt bàn, lấy tay đè lại.

“Tôi muốn hướng cô, mua một người.”

Thi phu nhân lấy ngón tay vờn làn khói một chút, sau đó dường như không có việc gì chạm vào đôi môi đỏ mọng, khanh khách cười: “Tiểu nha đầu nói ngu ngốc cái gì vậy. Tôi thấy cô phí tâm tư tìm được số điện thoại riêng của tôi nên mới đi gặp mặt cô một chút, cũng không phải là tới nghe cô nói sảng.” Cô ấy nháy mắt một cái, ánh mắt nhìn thẳng vào Diệp Thiên Tuyết.

Diệp Thiên Tuyết bắt động.

“Thi Yến Hàn, tôi biết, cô có thể giúp tôi.” Cô nhìn ánh mắt của Thi phu nhân, nhẹ giọng nói, “Tôi cầu cô, giúp tôi.”

Thi phu nhân cuối cùng cũng thu ánh mắt lại cũng không có ý cười chân thành, bí hiểm đứng lên. Lúc cô ấy không cười, sự ngả ngớn quanh người biến mất, ngược lại có vài phần khí chất uy nghiêm.

“Cô biết tên này, như vậy, sẽ không phải là nghe được từ đám người trung gian.” Cô ấy nắm làn khói, nhìn Diệp Thiên Tuyết, “Tôi rất ngạc nhiên, cô từ đâu mà biết cái tên này.”

Diệp Thiên Tuyết gục đầu xuống: “Tôi nói cô cũng sẽ không tin.”

“Phải không?” Cô ấy hỏi lại, “Cô không nói, tôi đối với cô một chữ cũng không tin.”

Diệp Thiên Tuyết thở dài: “Cô tin tưởng người khác có kiếp trước sao? Tôi kiếp trước có quen biết cô.”

Thi Yến Hàn rõ ràng run rẩy một chút, cuối cùng miễn cưỡng nói: “Quả nhiên là không thể tin.” Nói xong, lấy từ trong hộp thuốc lá ra một điếu thuốc, chỉ nhìn khói nhẹ lượn lơ, cũng không nhả ra.

Diệp Thiên Tuyết nhìn cô ấy, trong lòng thở dài.

Cho dù nói ra sự thật, cũng không có ai tin, không phải sao?

Cô nhớ rõ Thi Yến Hàn. Đời trước, hai người cũng từng có một đoạn thời gian lui tới. Chẳng qua cái thời điểm kia, cô là khách hàng vội vã tìm thuốc phiện, mà Thi Yến Hàn là người tình của trùm thuốc phiện, sau lưng cũng từng khuyên cô tốt nhất nên cai nghiện.

Cô nhớ rõ Thi Yến Hàn khi nói lời này, buồn bã —— tôi muốn trở về cũng không được, nhưng, cô còn có cơ hội, nghe tôi khuyên một câu, đi trại cai nghiện đi.

Lúc ấy cô không nghe, vẫn như trước trầm mê trong khoái hoạt kia không thể tự kiềm chế.

Cho đến một lần, ngẫu nhiên bị cuốn vào cuộc chiến tranh đoạt địa bàn, cô trở mắt nhìn Thi Yến Hàn chết trong lòng mình, ánh mắt bị thương trước khi chết cùng thính thoảng sấm hối làm cho cô cuối cùng cũng hiểu khắc sâu cái cảm giác bị ai khi muốn quay đầu mà không thể quay đầu.

Sau đó, quyết định quyết tâm cai nghiện, tự mình đến trung tâm cai nghiện.

Lại sau đó, chết một cách không rõ ràng, trả giá để lựa chọn trọng sinh.

“Tôi là nói đùa.” Nhìn bộ dạng Thi Yến Hàn thất thần, Diệp Thiên Tuyết cuối cùng nói như vậy.

Cô biết, nếu kiếp này quỹ đạo cuộc đời mình đã xảy ra biến hóa, mình cùng Thi Yến Hàn, trên thực tế là không còn cùng xuất hiện. Mình không có năng lực cứu cô ấy, chỉ có thể lựa chọn không nhìn tới.

Bất lực, cho nên không nghe không xem không nghĩ.

Thi Yến Hàn đáp lại cô một cái mỉm cười quỵến rũ.

“Tiểu nha đầu rốt cuộc muốn làm gì?”

“Tôi vừa mới nói không có sai, tôi chính là muốn mua một người.” Diệp Thiên Tuyết trả lời, kiên định kiên quyết, “Tôi muốn một người phụ nữ lai lịch trong sạch dung mạo xinh đẹp, đi làm người tình của một người.”

Thi Yến Hàn dường như cũng không kinh ngạc, ý bảo cô tiếp tục nói tiếp.

Diệp Thiên Tuyết liền hơi cúi đầu, nói ra ý nghĩ của mình.

“Tôi muốn một người phụ nữ như vậy, dung mạo xinh đẹp, khéo hiểu lòng người, nguyện ý cùng người phụ nữ khác cướp đoạt một người đàn ông. Cô ta phải có khả năng nhận được cuộc sống hậu đãi của một người tình, cuối cùng lúc rời đi, tôi sẽ dâng tặng một số tiền.”

Thi Yến Hàn nhẹ giọng thở dài, giống như tháng năm gió mưa chìm nổi, “Tiểu nha đầu, cô muốn làm gì?”

Diệp Thiên Tuyết ngẩng đầu nhìn cô ấy, mỉm cười, khóe mắt dường như hiện lên trong suốt, “Tôi muốn cái gì, tôi cũng không biết.”

Thi Yến Hàn phát phát tay, mặt mày vô lực, “Tiểu nha đầu, tôi biết cô có chuyện của cô, tôi cũng không hỏi thăm. Nhưng, thẳng thắn mà nói, vì sao người phụ nữ kia, liền nguyện ý vì một người đàn ông mà đi lục đục với nhau? Muốn đồ đàn ông bỏ tiền ra, cũng không cần cố sức như vậy. Quan tâm làm gì chuyện người đàn ông kia có người đàn bà khác hay không, chỉ cần hắn đưa tiền là đến.”

Diệp Thiên Tuyết cười: “Đúng là như thế. Nhưng, tôi không cần người như vậy.”

Thi Yến Hàn nhìn cô, bỗng nhiên cười ha hả, người đàn ông bên cạnh nhìn chăm chăm cô ấy.

“Tiểu nha đầu thật sự là...” Cô ấy oán trách, “Tôi có thể tìm được người như vậy, nhưng, chuyện này muốn chính cô đi cùng nói chuyện với cô ta. Cô ta đồng ý, thì tốt, không đồng ý, vậy cô phải tìm cách. Liền lấy câu chuyện của cô, xem có thể đả động cô ta hay không.”

Diệp Thiên Tuyết vẫn duy trì khuôn mặt tươi cười, nháy mắt mấy cái: “Thật ra, chỉ cần tìm đến đây người phụ nữ đủ xinh đẹp không phải người gốc gác, tôi cuối cùng sẽ có biện pháp làm cho cô ta đồng ý.”

Cô đối với Thi Yến Hàn giọng ly trà sữa lên: “Chúc hợp tác thuận lợi. Tìm được người như vậy rồi, cô hãy báo tin cho tôi về giá cả.”

Thi Yến Hàn cười duyên: “Như thế nào, không phải muốn dùng tiền đập tôi sao? Như thế nào lại keo kiệt đổi thành tin tức?”

“Ai không tiếc tiền mà dùng để đập cô chứ, cô nói đùa gì vậy.” Diệp Thiên Tuyết thanh âm kéo dài giống như làm nũng, “Tin tức này, cũng rất quan trọng, người bình thường ta còn không định nói cho cô ta đâu.”

Thi Yến Hàn khuôn mặt tươi cười không chút để ý nhưng sau lưng hiện lên một tia hiểu rõ, đối với cô nhẹ nhàng gạt đầu, xem như đàm phán thành lập.

“Như vậy, qua hai ngày, tôi tìm cô.”

Diệp Thiên Tuyết nhìn theo dáng người yếu điệu của cô ấy đi ra cửa, thở dài, tựa vào trên ghế, tươi cười thê lương.

Trở về nhà, vừa vào cửa chợt nghe thấy tiếng cười, xen lẫn thanh âm làm nũng của Liễu Phỉ Phỉ. Người bị làm nũng sang sảng cười, đáp ứng một cái lại một cái yêu cầu.

Diệp Thiên Tuyết đi đến nơi phát ra âm thanh, nhìn thấy Diệp Hâm Thành Liễu Đan Văn Liễu Phỉ Phỉ ba người đang nói cười ở trong vườn hoa nhỏ, không khí hòa thuận giống như người một nhà.

Cô lặng lẽ đứng trong chốc lát, xoay người rời đi.

Đúng vậy, bọn họ là người một nhà, mà chính mình là dư thừa.

Nhưng, mình mới là chủ nhân của nơi này, bọn họ chỉ là khách qua đường.

Trở lại phòng mình, điện thoại vang lên, cô tiện tay nghe máy, nghe được một thanh âm xa lạ mà thâm tà.

“Em muốn lên giường cùng tôi?”

7. Chương 7: Chương 7

Những âm thanh thân quen tưởng rất xa lạ

Trong khoảnh khắc ngẩn ngủ này, Diệp Thiên Tuyết cầm chiếc điện thoại trong tay không biết phải nói ra từ nào, trong đầu có rất nhiều điều muốn nói, nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

Chính hẳn, năm xưa chính hẳn là người lấy đi lần đầu tiên của mình, còn cười nhạo mình, không những thế còn bày ra cái bộ mặt không chịu nổi.

Diệp Thiên Tuyết cố gắng hít sâu, lộ ra khuôn mặt tươi cười, mới có dũng khí mở miệng hỏi “Thế nào, anh Thiên thật là nghe lời tên tiểu quỷ kia, vì tiểu quỷ kia mà làm việc hết sức! Thật không giống anh Thiên chút nào?”

Phía bên kia, đối phương thoáng trầm mặc, sau đó cười lớn tiếng lên: “Haha! Cô biết tôi là ai? Có phải trước kia chúng ta từng bắn nhau? Chẳng qua, từ trước đến giờ tôi chỉ thích chơi máu đào tắm súng bạc, không lẽ Liễu Phỉ Phỉ dám nói dối tôi sao? Nếu em hưởng dụng “súng bự” của anh Thiên rồi, sao còn dám xưng em là xử nữ?”

Đầu óc của người này thật đơn giản.... Diệp Thiên Tuyết than thầm trong lòng

Bên kia Trần Thiên còn đang mãi nói không ngừng, Diệp Thiên Tuyết đã ngắt lời hẳn “Trần Thiên, Liễu Phỉ Phỉ cho anh bao nhiêu tiền?”

Trần Thiên khựng lại, sau đó nở nụ cười thâm tà lần nữa: “Tất nhiên là một cọc tiền rất nhiều, cộng thêm với mỹ nhân nhỏ bé là cô. Thế nào em yêu, em muốn làm một vụ buôn bán với tôi? Tôi không ngại đâu, chỉ cần em chịu theo tôi một lần, thì cả việc làm con tiện nhân Liễu Phỉ Phỉ kia cũng được”.

Cô nghe vậy, mặt không đổi sắc, cười nói với Trần Thiên: “Trần Thiên, người quang minh chính đại thì đừng nói lời vòng vo, anh hôm nay dám giờ trò với tôi, tôi cam đoan, ngày mai có người hốt xác anh ngoài bờ sông, anh đừng tưởng tôi không dám làm.

Trần Thiên nhất thời trầm mặc. Hắn biết đối diện với cô gái này, con gái cưng của trời, người thừa kế tập đoàn Cổ thị tương lai. Tiền tài sau lưng có thể dễ dàng dẫm chết mình vô số lần. Nếu nói như hành động của mình bị người khác bắt được như cô nói, cũng không thể không có khả năng. Nhưng Trần Thiên cũng không dễ bị cô lừa gạt liên buông tha. Nhưng không đợi hắn nói ra, lại nghe thấy lời nói của người đối diện: “Nếu như anh không tin tôi, thì tự mình đi hỏi anh Hùng, ai động được, ai không động được. Trần Thiên, giang hồ cũng có luật giang hồ, phá hư luật không mang lại kết quả đẹp đâu”.

Trần Thiên chợt thấy tim ngừng đập, lạnh cả tim gan, thì bên kia điện thoại đã cúp điện thoại.

Diệp Thiên Tuyết nhìn chiếc điện thoại im lìm ở mép giường, thở dài, trên gương mặt thiếu nữ ngày thơ hiện ra sự phức tạp không thuộc về cái tuổi thanh xuân này.

Chuyện đã khác với quá khứ, mình phải cẩn thận hơn nữa. Cô tin tưởng, Liễu Phỉ Phỉ bị phản kích như thế, tuyệt đối không dễ dàng cho qua chuyện như vậy đâu. Bị chính mình phá hư chuyện tốt, lại ném luôn đi sự trong sạch. Liễu Phỉ Phỉ chắc chắn hận mình thấu xương.

Gọi điện cho Cố Trường Khánh, hỏi qua tình hình sức khỏe của cô, lại thao thao nói chuyện trên trời, dưới đất. Diệp Thiên Tuyết trong chốc lát không tìm nổi lý do để cúp điện thoại xuống được. Cố Trường Khánh lại hỏi cô: “Tiểu Tuyết, tìm gia sư được rồi phải không, là em tới đây tìm người ta, hay để cho người ta tìm em đó?”.

Không muốn làm cho Diệp Hân Thành biết sự thay đổi của mình, Diệp Thiên Tuyết vội vàng nói: “Cháu đi qua gặp người ta cũng được, di nhỏ cho cháu số của anh ta đi, cháu sẽ hẹn thời gian với anh ta”.

Cố Trường Khanh có được tin tức muốn biết, vui vẻ cười nói: “Rất đẹp trai nha! Tiểu Tuyết có thể vừa học tập vừa dưỡng mắt, thật là tiện lợi nhé”.

“Di nhỏ! Người ta không để ý đến di nữa!” Diệp Thiên Tuyết bị nói đến hết cách, chỉ có thể làm nũng mà trốn. Cố Trường Khanh cười lớn, vui sướng cúp điện thoại.

Nhìn thời gian vẫn còn sớm, Diệp Thiên Tuyết liền nhân tiện gọi điện cho người kia, sau ba tiếng kêu, đối phương đã trả lời.

“Xin chào, tôi là Phó Hoài Minh, xin hỏi ai vậy?”

Giọng nói của Phó Hoài Minh rất nhẹ nhàng khoan khoái, nghe qua giống như cơn gió ngày xuân, cảnh liêu đã đưa nhẹ nhàng

.

“Xin chào, tôi là Diệp Thiên Tuyết” Diệp Thiên Tuyết tự giới thiệu, cười nhẹ:

“Nói vậy hẳn anh đã nghe qua tên tôi?”

Phó Hoài Minh liền sang sảng cười to lên: “Đúng vậy, cô là sếp của tôi mà, gọi điện thoại đến đây, là muốn hẹn gặp mặt tôi, muốn kiểm tra trình độ của tôi”

Nghe giọng nói này, tâm trạng Diệp Thiên Tuyết cũng thả lỏng, cười khẽ, nói: “Tôi làm sao có khả năng kiểm tra sinh viên giỏi của Đại học A, nếu có, tôi sẽ không tìm giáo viên dạy kèm. Bất quá muốn gặp mặt một lần, tôi phải xem chúng ta có khả năng hợp tác tốt chung không?”

“Đó là hiển nhiên” Phó Hoài Minh lập tức nói, “khi nào thì cô rảnh? Bây giờ cô còn là học sinh, không bằng hẹn gặp mặt vào cuối tuần như thế nào? Thời gian địa điểm cô chọn. Vừa hay cuối tuần này tôi không bận gì?”

Vì thế hai người quyết định thời gian, điều tự cúp điện thoại.

Ngày hôm sau trước khi đi học. Ngụy Vũ lại tìm đến nhà, nhìn Tiểu Mập mập ngồi trong phòng khách ăn bánh, Diệp Thiên Tuyết đi qua vỗ nhẹ cậu: “Như thế nào chạy tới nhà tớ?”

Ngụy Vũ nhìn trái phải một vòng, sau khi phát hiện không có ai, mới nói: “cậu trốn học hai ngày rồi, cậu không nhìn thầy khuôn mặt của giáo viên chủ nhiệm đâu ”

Diệp Thiên Tuyết lập tức bưng tỉnh, nhưng lại không thêm để ý. Bản thân cho dù đến trường cũng nghe không hiểu, thà ở nơi này còn hơn lãng phí thời gian, còn không bằng gửi thời gian lại cho bản thân.

Chẳng qua là đối diện với ánh mắt quan tâm của Ngụy Vũ, nhưng lời muốn nói lúc này liền nói không nên lời.

“Hôm nay cậu nhất định phải đi, biết không?” Ngụy Vũ nhìn Diệp Thiên Tuyết, rất nghiêm túc nói, “Hôm nay có kiểm tra”

Diệp Thiên Tuyết kêu một tiếng, đồng ý ngồi xuống

Trước khi củng cố tốt nền tảng của bản thân, cô không muốn lãng phí thời gian vào trường học.

Đến trường học, Hoàng Tú Tú và Vương Kỳ Kỳ đến cùng lúc hỏi cô có chuyện gì xảy ra, Hoàng Tú Tú ánh mắt xinh đẹp lo lắng: “Có phải, trong nhà cậu xảy ra chuyện gì?”.

Ngụy Vũ ở bên xem thường bĩu môi: “ Tú Tú, Tiểu Ngọc, các cậu đừng quá lo lắng, rõ ràng chính là cậu ý ko muốn đến trường, các cậu còn tưởng là cái gì?” Hoàng Tú Tú vừa trừng mắt, cậu ta liền im lặng.

Vương Kỳ Kỳ có dáng người thon cao, cô gái xinh đẹp có khí thế mạnh mẽ, nghe thấy Ngụy Vũ nói như vậy, hai tay cô đan chéo trước ngực, nhướn mày hỏi Diệp Thiên Tuyết: “Thật sự?”

Diệp Thiên Tuyết hít sâu, gật đầu: “đúng, mình không muốn đi học, nhưng mà mình vẫn còn cơ hội tiếp tục đi học”

Hoàng Tú Tú hỏi: “chuyện thế nào?”

“tớ muốn tìm gia sư, tớ muốn lấy lại căn bản” Diệp Thiên Tuyết nói: “Mặc kệ tương lai tớ làm cái gì, học nhiều một chút bao giờ cũng không sai”

Vương Kỳ Kỳ đưa tay đặt dưới mặt cô: “cho lý do trước, cậu cũng không phải là người đột nhiên chăm chỉ lên”

Hoàng Tú Tú than nhẹ một tiếng : “tớ biết’, Ngụy Vũ cũng ở một bên vênh tai lắng nghe.

“Trong nhà Tiểu Tuyết sắp xảy ra chuyện” Hoàng Tú Tú nói: “từ xưa tới nay có mẹ ghẻ thì liền có cha ghẻ”
“Không cần phải nói hết, tất cả mọi người đều biết”.

Vương Kỳ ngọc đưa tay ôm lấy Diệp Thiên Tuyết, vỗ trên bả vai của cô: “yên tâm, cậu còn bọn tớ”

Ngụy Vũ cũng vội vàng vỗ ngực nói mình cũng ở đây....

“Các cậu ở chỗ này nói gì đó, cho tớ nghe với ” Tăng Hàn từ cách thật xa đã kêu lên, nháy mắt, rồi đi đến trước mắt.

Ánh mắt của Diệp Thiên Tuyết lướt nhanh trên người của người mới tới, không chút để ý mà trả lời “ Một vài bí mật”.

Cô đắm chìm dưới ánh mặt trời, rõ ràng ánh mắt rõ ràng có vài phần trong sáng khiến cho, Tăng Hàn mắt hờn trong nháy mắt. Sau đó, Hân cười thoải mái: “Tôi và em từ trước cho tới bây giờ không có bí mật”, trong lúc nói còn mang theo vài phần mờ ám.

Mặt của Hoàng Tú Tú hơi tối lại, cô cũng hiểu Tăng Hàn và Liễu Phỉ Phỉ trong lúc đó xảy ra cái gì. Tăng Hàn lại xem như không có gì xảy ra mập mờ với Diệp Thiên Tuyết. Cô không có cách nào tiếp nhận.

Đi ngang qua hân tới trước mặt Diệp Thiên Tuyết, Hoàng Tú Tú nói với Diệp Thiên Tuyết nói: “Cậu đã quyết định rồi, như vậy bọn tớ luôn ủng hộ cậu, trong trường học, cậu dự định giải quyết như thế nào?”

“Dì nhỏ đã giúp tớ đi làm thủ tục rồi” Diệp Thiên Tuyết nói, sau đó nhân tiện đứng lên: “Hôm nay tớ đi trước. Tiểu Mập, cậu trở lại thì nói với giáo viên chủ nhiệm một tiếng”.

Ngụy Vũ vô ý thức đồng ý, sau đó nhảy dựng lên đuổi theo: “ Tiểu Tuyết, cậu không thể như thế!! Cô giáo già sẽ phun đầy nước bọt vào mặt tớ”

Tiểu Tuyết nghe thấy tiếng gầm lên giận dữ của giáo viên chủ nhiệm phía sau : “Ngụy Vũ “anh ” trở lại cho tôi” không nhịn được cười ra thành tiếng.

Cô nói Cố Trường Khanh đã giúp cô đi làm thủ tục cũng không tính là nói dối, nhưng mà thủ tục giấy tờ của bệnh viện, làm cho cô ở trong trường học có cái lý do danh chính ngôn thuận không phải đi học.

Vì thế, cô quyết định hôm nay liền đi qua, giải quyết mọi chuyện triệt để.

Đi ra cổng trường cư nhiên đụng phải Liễu Phỉ Phỉ.

Tâm trạng của Liễu Phỉ Phỉ vốn rất tốt, sau khi nhìn thấy Diệp Thiên Tuyết, càng hiện ra vài phần đặc ý.

Vốn Diệp Thiên Tuyết muốn làm mình mất mặt, ai ngờ mình lại thuận thể bám lấy Tăng Hàn, Diệp Thiên Tuyết luôn luôn nhớ mãi Tăng Hàn không quên/ Có lẽ muốn khó chịu một thời gian.

Nghĩ tới đây, cô ta lại càng vui sướng đi tới.

“Chị Diệp” Liễu Phỉ Phỉ vẫn là bộ dạng nhút nhát, nhích gần qua đây hình như muốn nói chuyện gì.

Diệp Thiên Tuyết cũng không muốn nghe. Chỉ cười với cô ta: “xem ra, sự việc của em giải quyết không tệ”. Về mặt của Liễu Phỉ Phỉ biến sắc, ân thanh càng nhẹ nhàng của Diệp Thiên Tuyết quét qua lỗ tai của cô ta, “Nhưng mà, lần đầu tiên em may mắn thế nhưng sau này thì chưa hẳn đâu. Em có chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

Liễu Phỉ Phỉ đứng yên tại chỗ, nhìn qua bóng lưng cô nghênh ngang rời đi, về mặt biến đổi không ngừng, cuối cùng trong con mắt lộ ra thù hận khắc cốt ghi tâm.

Quần lấy đi nhỏ để đi lấy giấy chứng nhận của bệnh viện, vừa làm cho dì đồng ý nói tốt cho người khác giúp mình ngay, tâm trạng của Diệp Thiên Tuyết tốt hơn rất nhiều.

Hẹn Phó Hoài Minh gặp mặt, thống nhất ngày hôm sau sẽ bắt đầu học kèm, rồi lên kế hoạch và thời gian, Diệp Thiên Tuyết thở dài một hơi.

Gia sản của nhà Họ Cổ, bản thân mình có thể không cần, nhưng cũng tuyệt đối không thể vì mình không điều kiện thừa kế mà mất đi. Như vậy, một cái bằng đại học nổi tiếng chính là thứ cần thiết.

Phó Hoài Minh nhìn cô gái đối diện. Cho dù chỉ có mười sáu, mười bảy tuổi, hai má trắng hồng, ánh mắt lại có nét tang thương như nhận hết khổ đau của thiên hạ.

Trong lòng anh buồn cười, cảm giác thế này làm sao có thể xuất hiện ở trên người cô bé.

“Như vậy, công việc đã xác định, bắt đầu từ ngày mai nhé?” nhìn thời gian, Phó Hoài Minh cũng quyết định ra về.

Diệp Thiên Tuyết đang mắt hờn nhanh chóng trở lại bình thường, nói với anh lễ phép : “Dạ, đến lúc đó, làm phiền ạ”.

Phó Hoài Minh cười haha: “thu tiền của cô mà thôi, không cần cảm ơn”. Nói xong, anh đứng lên, chuẩn bị ra về. Diệp Thiên Tuyết ngồi tại chỗ, nhìn theo anh.

Đi chưa được hai bước, Phó Hoài Minh liền cảm thấy bả vai bị đè xuống, một chàng trai trẻ áp sát lên: “anh rể, em nhìn thấy cái gì rồi nha, anh hẹn hò với nữ sinh?”.

Cậu ta kẻ sát vai Phó Hoài Minh chớp mắt, nhân tiện ném một cái nhìn cảnh cáo với Diệp Thiên Tuyết.

Diệp Thiên Tuyết bật cười, ngả người ra sau, buồn cười xem cảnh này.

Phó Hoài Minh bắt lực đối với cậu nhóc này, đây chính là Tô Vũ - em trai của bạn gái mình, năm nay vừa mới lên đại học, tính tình nhanh nhẹn quái đản, bản thân và bạn gái của mình đều bị hại thảm.

Nhưng lần này, anh cũng không thể không lo lắng, em trai đi nói bừa cái gì trước mặt bạn gái.

Tùy rằng bản thân ngay thẳng không sợ gian tà, nhưng không ngăn nổi những chuyện này phụ nữ dễ dàng suy nghĩ lung tung.

Vì thế, hai người liền đứng tại chỗ nói chuyện. Diệp Thiên Tuyết ở một bên mỉm cười lắng nghe. Cảm thấy chàng trai này thật là thú vị.

Rõ ràng chính là trêu ghẹo, lại cố tình nói chuyện làm cho người khác không khỏi sợ hãi, theo bản năng liền tưởng thật.

Hai người ở chỗ đó nói “anh đến, em đi” một trận, cô nghe đã muốn cười ra tiếng.

“Thầy giáo Phó, rõ ràng cậu em vợ của anh đang nói giỡn với anh, hết lần này đến lần khác còn làm thầy giáo Phó tưởng thật.”

Tô Vũ ném cái nhìn ai oán cho Diệp Thiên Tuyết: “cô gái, nói ra liền không vui”

Diệp Thiên Tuyết chỉ cười.

Phó Hoài Vũ thở dài một hơi

Diệp Thiên Tuyết quay đầu ngoảnh lại, Đột nhiên thấy một đôi mắt bên ngoài tường thủy tinh của quán café. Người đó phát hiện Diệp Thiên Tuyết nhìn mình, nhếch miệng, nụ cười biểu lộ một dụng ý xấu xa.

8. Chương 8

Ly trà Diệp Thiên Tuyết cầm đột nhiên rơi xuống dưới bàn, tạo ra tiếng vang thật lớn, làm cho Phó Hoài Minh và Tô Vũ đều giật mình nhìn về phía Diệp Thiên Tuyết.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt phức tạp.

Theo tầm nhìn của cô, Tô Vũ nhìn thấy một tên lưu manh dáng người cao lớn, nghênh ngang đi tới. “Cô làm sao vậy”, xuất phát từ sự quan tâm, anh hỏi một câu, tò mò lại ngẩng đầu liếc mắt nhìn người bên kia một cái.

Tên côn đồ, dáng cao lớn kia đi một đoạn sau đó liền ngừng lại, đứng tại đường lớn đối diện nhìn quán café này. Tô Vũ nhận thấy, hướng nhìn của anh ta đúng là biết ba người ngồi ở đây.

“Tìm cô gây rối à” Tô Vũ hỏi, Phó Hoài Minh cũng đồng thời đi qua bên này xem xét, chân mày lập tức nhăn lại.

“Không cần lo lắng” Phó Hoài Minh quay lại, điềm nhiên như không nói: “chúng tôi đưa cô về”

Diệp Thiên Tuyết đứng lên, lắc đầu: “Không cần đâu, các anh có thể bảo vệ tôi bây giờ, nhưng lại không thể bảo vệ tôi cả đời ”

“Nhưng mà, tôi có chuyện nhờ hai người giúp” Diệp Thiên Tuyết ngoảnh mặt làm ngơ. “Sau khi tôi đi ra ngoài, làm phiền hai người ở trong này đợi thêm một chút được không? Nếu như nhìn thấy tôi và người ngoài kia có xảy ra mâu thuẫn, làm phiền hai người cứu tôi’

Tô Vũ nhíu mày: “Cô đã khẳng định, cô và hắn ta có xích mích”. Chàng trai tính trẻ con vào giờ phút này trở nên rất nghiêm túc. Nhìn Diệp Thiên Tuyết nhiều lần.

Lúc đi ra khỏi quán café, Diệp Thiên Tuyết hít một hơi thật sâu.

Tô Vũ và Phó Hoài Minh đều đồng ý, cô tạm thời cũng yên tâm. Đi tới cửa, lúc này Trần Thiên đứng ở bên ngoài đã đi tới, ngậm điều thuốc, nhả ra khói thuốc.

“Cô cứ nhiên dấm cúp điện thoại của tôi”

Diệp Thiên Tuyết ngẩng mặt, nét mặt kinh thường: “Thế nào, anh vẫn tưởng mình là người thế nào?”

Trần Thiên bị những lời nói này kích động, lập tức đi đến gần, đưa tay muốn tóm quần áo của cô. Diệp Thiên Tuyết lùi về phía sau một bước, tránh tay của hắn ta, bên môi còn mang theo nụ cười ngọt ngào: “Anh có gọi điện cho Anh Hùng chưa?, tôi đoán là chưa gọi?”

Trần Thiên liền dừng tay.

“Mời anh tới, là Liễu Phỉ Phỉ đúng không ?” Diệp Thiên Tuyết chớp mắt, “Ta hơi tò mò, cô ta dùng cái gì khiến anh động lòng. Tiền à? Hay là, chính cô ta? ”

Nét mặt Trần Thiên sầm lại, trong ánh mắt lộ ra sự kinh ngạc.

Diệp Thiên Tuyết nhìn mắt anh, trong lòng hiểu rõ, cười lớn “Đừng kinh ngạc, Trần Thiên, nếu anh làm gì tôi , anh cho rằng, anh có thể có được thứ anh muốn sao? Anh không chết cũng là may mắn rồi”

Diệp Thiên Tuyết cũng không phải nói chuyện đe dọa.

Kiếp trước, sau khi Trần Thiên làm ra những chuyện này với mình, liền bị Diệp Hâm Thành giận dữ lên thuê sát thủ đuổi giết ngàn km, nhưng hắn vẫn chạy ra nước ngoài được, sau khi ầm núp bốn năm, thì trở lại tìm Liễu Phỉ Phỉ gây phiền phức .

Buồn cười lúc đó, mình còn tự hành động giúp Liễu Phỉ Phỉ loại bỏ chuyện phiền toái này.

Bởi vì sự kiện đó, mình bị gán cho tội ngộ sát, là cha phải tìm giấy chứng nhận của bệnh viện, gán ình mắc bệnh tâm thần, mới tránh được việc phải ngồi tù

Nhưng chuyện này cô chưa từng hối hận.

Về mặt của Trần Thiên thay đổi liên tục.

Trần Thiên có thể tưởng tượng những khả năng Diệp Thiên Tuyết nói, nhưng mà, anh ta cũng muốn đánh cược một loạt khả năng khác. Nếu như mình bắt được nhược điểm của cô gái này, như vậy ngày sau liền có thể khống chế một cây hái ra tiền.

Anh ta còn chưa hiểu rõ, Diệp Thiên Tuyết liền cười khẩy: “Liều Phỉ Phỉ vì sao muốn gây rắc rối cho tôi, anh cho rằng thật chỉ là vì để cho anh gây phiền toái cho tôi sao”

Trần Thiên trong lòng run sợ một cái.

Nhìn bóng dáng đi xa của Trần Thiên, Diệp Thiên Tuyết thả lỏng hít một hơi thật sâu, Tô Vũ và Phó Hoài Minh ở trong quán café nhìn ra bên ngoài cũng thở phào nhẹ nhõm. Bọn họ không biết Diệp Thiên Tuyết và Trần Thiên nói chuyện gì, nhưng lại thấy rất rõ ràng thái độ và nét mặt của hai người.

Sự nghi ngờ trên khuôn mặt của Trần Thiên rất rõ ràng khiến cho Tô Vũ rất tò mò, chỉ là mãi cho đến lúc anh ta đi về, tạm biệt với Diệp Thiên Tuyết, anh ta cũng cố nén không hỏi.

Phó Hoài Minh và Tô Vũ lên xe, nhìn chàng trai trẻ bên cạnh mình đang trầm lặng. Phó Hoài Minh đột nhiên cười lớn tiếng: “Sao hôm nay yên lặng vậy?”

Tô Vũ uể oải trả lời: “Em đang có tâm sự”

“Suy nghĩ cái gì?”

“chuyện mới xảy ra ban nãy ” Tô Vũ trả lời, sau đó quay sang nhìn Phó Hoài Minh hỏi: “cái cô đó, có địa vị, lai lịch như thế nào?”

Phó Hoài Minh cười mỉm: “cháu gái của Cố Trường Khánh thuộc tập toàn nhà họ Cố”

Tô Vũ kinh ngạc há to miệng một cái.

“chẳng trách” anh tự lẩm bẩm, “anh lại lãng phí thời gian đi dạy thêm, sau này muốn vào Cố thị làm?”.

Phó Hoài Minh nhàu mày: “tất nhiên, Cố thị cũng không tồi”. Tô Vũ kỳ quái nhìn anh, “Anh cũng không thiếu tiền, cho dù công ty của anh hơi nhỏ”.

“Em cũng nói công ty nhỏ” Phó Hoài Minh trả lời, “Để lại cho em trai anh là tốt nhất”.

Diệp Hân Thành nhận điện thoại gọi tới của Cố Trường Khánh, thái độ vô cùng khó hiểu, giống như vui mừng, lại giống như không có cách nào.

Lúc này Liều Đan Văn bưng canh hầm vào trong phòng, đặt lên bàn, quay sang nói dịu dàng với ông : “Hâm Thành, qua đây uống canh đã anh”

Diệp Hâm Thành trở lại bình thường, quay qua dịu dàng cười với cô một tiếng: “Tới đây”

Nhìn Diệp Hâm Thành uống xong một ngụm canh nóng mà mình cố ý chuẩn bị, đặt lên bàn, nhìn ông ôn nhu hỏi: “Vừa rồi ai điện thoại đến vậy anh?”

“À, Trương Khanh” Diệp Hân Thành trả lời, lại uống một ít canh, cảm thấy người cũng bắt đầu nóng lên.

Ngón tay của Liều Đan Văn thiếu chút nữa bị chính cô ta bẻ gãy.

Cô không thích người họ Cố. Bất kể người kia là Cố Trường Ninh, Cố Trường Khanh hay Diệp Thiên Tuyết.

Giống như, với cô mà nói, Diệp Thiên Tuyết là một minh chứng tiêu biểu là người họ Cố, không phải người họ Diệp.

Sau khi Cố Trường Ninh chết, cô vẫn cảm thấy, thời điểm bản thân đổi đời sẽ đến, Sự thực cô nịnh nọt Diệp Hân Thành để ông ta đồng ý, trong vòng một năm sẽ cưới cô.

Ngoài dự tính của cô, có người cản trở chính là Cố Trường Khanh.

“Chị mất chưa hết một năm, anh rể cũng không được cưới người khác, anh để cho chị dưới tuổi vàng yên tâm như thế nào?” Lúc cô ta nói những lời này nét mặt không chút thay đổi, làm cho Diệp Hân Thành cảm thấy sự tức giận khổng lồ trong đó. Thế là, ông không thể không đồng ý, chờ qua ít nhất là một năm rưỡi.

Liều Đan Văn cảm thấy, cô em vợ Cố Trường Khanh này, quản việc quá nhiều.

Nghĩ đến thật may là một cô con gái họ Cố khác bỏ lại sự nghiệp của gia đình, ra nước ngoài theo đuổi con đường họa sĩ, nếu không một cô em vợ nữa, bản thân mình sẽ thật đau đầu.

Cô mỉm cười nhìn Diệp Hân Thành uống xong chén canh, còn khen là mùi vị rất ngon, trong lòng cảm thấy một trận đắc ý.

Đem chén đũa dọn trở lại, Diệp Hân Thành cảm thấy nóng ở trong phòng khách cởi áo vest: “Uống một chén canh, thật là có chút nóng”. Liễu Đan Văn đi qua khéo cà vạt của ông: “mô hôi ra cả người thế này, đi tắm nhanh đi”.

Diệp Hân Thành nghe theo, bị cô đẩy vào trong phòng tắm.

Đứng ở trong phòng tắm cởi quần áo, mở vòi hoa sen, hơi nước tràn ngập gian phòng nhỏ. Sau đó, Diệp Hân Thành cảm thấy, có một thân thể mềm mại quần lấy mình.

Ông liền lập tức cảm thấy người nóng lên.

Liều Phỉ Phỉ nhìn thấy cảnh này đỏ mặt từ trong nhà trốn ra ngoài, ý tốt nhớ đóng cửa dùm hai người.

Cô đã không phải là một đứa trẻ, cô biết rõ, bên trong phòng tắm vang lên những âm thanh mập mờ kia là có ý gì, Điều này khiến cho cô không thể không nhớ tới sự kiện đêm hôm đó. Minh và Tăng Hàm khẩn trương như thế, thân thể hòa hợp với nhau và mùi vị tuyệt vời sau đó.

Bây giờ cô rất muốn nhìn thấy Tăng Hàm.

Buổi sáng ngày thứ hai, Diệp Thiên Tuyết nhận được điện thoại của giáo viên chủ nhiệm gọi tới.

Đại khái là đã nhận được giấy tờ Cố Trường Khanh đưa qua, cô giáo chủ nhiệm hỏi thăm sức khỏe của cô như thế nào, cuối cùng mới nói cô thu xếp thời gian tới trường một chút, để làm những thủ tục cuối cùng.

Vì vậy, mười giờ sáng, Diệp Thiên Tuyết có mặt ở trường.

Ở trong phòng làm việc của giáo viên chủ nhiệm, nghe giáo viên nói chuyện, hỏi thăm tới lui quan tâm đến mình một lúc lâu, mới có thể đi ra.

Mới đi ra khỏi nhà điều hành, tiếng chuông báo hết giờ vang lên, Diệp Thiên Tuyết liền nhận điện thoại Hoàng Tú Tú gọi tới, hẹn cô buổi tối cùng nhau ăn cơm.

Sau đó, cô vừa ngẩng đầu, nhìn thấy Liễu Phỉ Phỉ đứng cách mình không xa.

Vẻ mặt của Liễu Phỉ Phỉ có chút uể oải. Ngày thường, cô ta giả bộ nhu mì, hôm nay không cần giả bộ cũng có biểu hiện yếu đuối, nhu nhược mấy phần.

Liều Phỉ Phỉ cũng thấy Diệp Thiên Tuyết, vẻ mặt liền thay đổi, sau đó ra vẻ đắc ý, khoác cánh tay người bên cạnh.

Diệp Thiên Tuyết lúc này mới chú ý, người đứng bên cạnh Liễu Phỉ Phỉ là Tăng Hàm.

Nhìn thấy Diệp Thiên Tuyết, Tăng Hàm theo phản ứng liền muốn hấp tay Liễu Phỉ Phỉ ra. Vừa mới khê động, cánh tay Liễu Phỉ Phỉ đột nhiên giữ chặt tay, anh đành phải ngừng lại.

Nhìn người đối diện đang đi tới và người đứng bên cạnh mình, Tăng Hàm chẳng biết tại sao chợt dạ

Rõ ràng không có làm gì.

Liều Phỉ Phỉ nghiêng đầu nhìn Tăng Hàm, không nhìn Diệp Thiên Tuyết, dịu dàng nói: “Anh Tăng Hàm, buổi trưa cùng nhau ăn cơm được không”.

Tăng Hàm gật đầu đồng ý, lại nhìn Diệp Thiên Tuyết: “em hôm nay lại không đi học, đứng có cúp cua suốt thế”.

Diệp Thiên Tuyết cũng không nhìn Liễu Phỉ Phỉ: “sau này trừ thi cuối kỳ và giữa kỳ em có lẽ sẽ không tới trường”. Tin này làm Tăng Hàm kinh ngạc mở to mắt. Diệp Thiên Tuyết vẫy vẫy tay với anh, cũng không quay lại nhìn anh.

Đi ngang qua Liễu Phỉ Phỉ đứng bên, cố ý dẫm lên chân Liễu Phỉ Phỉ, không đếm xỉa tới nói một câu: “ngại quá, không thấy. Ý, vết hôn lộ ra kia, thật là kịch liệt, phải không?”

Liều Phỉ Phỉ còn chưa kịp kêu đau, Tăng Hàm liền hất tay Liễu Phỉ Phỉ.

Vừa rồi vẻ mặt mỉa mai cười như không của Diệp Thiên Tuyết, tâm trạng Tăng Hàm vô cùng mâu thuẫn. Một Diệp Thiên Tuyết như vậy, trước kia anh chưa từng thấy.

Mấy ngày sau Thi Yến Hàn gọi cho Diệp Thiên Tuyết, bàn bạc chuyện, nói phi vụ kia cô nhận làm người đã tìm được rồi.

Diệp Thiên Tuyết đang học kèm cùng Phó Hoài Minh, vợ vàng nói xin lỗi chạy ra ngoài nghe điện thoại.

Tin tức Thi Yến Hàn thông báo rất tốt.

Cô ta tìm được một gái hai mươi tuổi, vẻ ngoài đơn thuần khả ái, đàn ông diễm đam cực thích vẻ đáng yêu này.

Nhìn thấy Diệp Thiên Tuyết, cô ta ngượng ngùng cúi đầu đi tới chào Diệp Thiên Tuyết, bộ dạng kia làm cho người ta thấy mà thương.

Diệp Thiên Tuyết ngồi im nhìn cô ta không chút cử động hỏi: “Chị Thi nói qua việc cô phải làm chưa?”

Người phụ nữ tên là Tần Phượng Miên vô cùng ngượng ngùng cười, mặt ửng đỏ nói: “Có, cô Thi đã nói, cô muốn tôi làm cho cha cô yêu tôi, chia rẽ tình cảm của cha cô với một người phụ nữ khác”

Diệp Thiên Tuyết gật đầu: “chính xác như vậy, chuyện này không phải dễ dàng, làm cho hai người bọn họ trở mặt nhau, trừ những thứ cô lấy được từ cha tôi, tôi sẽ cho cô năm mươi vạn”

Tần Phượng Miên mặt càng ngày càng đỏ, ngượng ngùng gật đầu.

Mặc dù biết là cô ta đang diễn trò, Diệp Thiên Tuyết cũng không khỏi khen ngợi, diện mạo này, phong thái này thật làm cho người khác động lòng.

Thi Yến Hàn thấy hai người nói hai ba câu đã xong, ở một bên cười tươi như hoa, nhưng ngón tay hồng hồng nhẹ đặt trên người Diệp Thiên Tuyết: “chào ôi, thiệt là, đem người trung gian quên mất không chừa một mống, để cho tôi ở bên cạnh nhàn chán uống nước không à”.

Diệp Thiên Tuyết cười như không cười, quay đầu nói với Thi Yến Hàn: “Thật xin lỗi, cô Thi”

Tần Phượng Miên thấy các cô có chuyện cần bàn, biết điều vội vàng đứng dậy xin lỗi ra về trước, trước khi đi đưa số điện thoại của mình cho Diệp Thiên Tuyết,

Diệp Thiên Tuyết cầm tờ giấy mỏng ghi số điện thoại kia, nhìn Tần Phượng Miên đi ra ngoài, sau đó mới quay đầu nhìn Thi Yến Hàn.

“Bây giờ, có thể nói ra cái thông tin đó rồi”. Thi Yến Hàn hút một điếu thuốc, nhìn làm khói lượn lơ trước mặt, nét mặt tươi cười lúc trước liền biến mất.

Diệp Thiên Tuyết gật đầu: “Dương nhiên rồi. ”

Cô nhìn Thi Yến Hàn, nói ra từng chữ: “ Thi Yến Như bây giờ đang ở Bản Thành, chỗ đó cách nơi cô ở không tới năm cây số”

Về mặt Thi Yến Hàn nhất thời biến sắc.

edit: Hương Xinh

9. Chương 9: Chương 9

Thi Yến Như là em gái của Thi Yến Hàn

Thi Yến Hàn tuyệt đối không muốn người trong gia đình biết về công việc hiện tại mình đang làm, lại càng không muốn vì mình mà Thi Yến Như bị liên lụy tới cái thế giới phức tạp này.

Biết những điều này đều là do kiếp trước của Diệp Thiên Tuyết, hôm nay dùng đến tiền để mua lòng người, cô cảm thấy rất vui vẻ.

Thấy Thi Yến Hàn xuất thần, Diệp Thiên Tuyết lại nói thêm một câu: “Bây giờ Thi Yến Như đang ở quán bar Hồng Nhan”

Về mặt Thi Yến Hàn dần thay đổi, cô cần lấy bao thuốc rút ra một điều, hút một hơi thật sâu, sau đó đem nó kẹp ở đầu ngón tay thon dài, hỏi: “làm sao cô biết?”

“Tôi từ đâu mà biết, thật xin lỗi tôi không thể cho cô biết được” Diệp Thiên Tuyết nói. “Điều này và tôi từ đâu biết chuyện của cô đều là những bí mật”

Ánh mắt Thi Yến Hàn quét nhanh qua cô, không hề nói gì.

Ra đến cửa, Diệp Thiên Tuyết liền nhận được điện thoại của thám tử mình thuê.

“chuyện gì vậy?”

“Tôi thấy người phụ nữ mà cô nói, đang đi dạo cùng một người đàn ông ở trên phố, tôi chụp khá nhiều hình, cô có muốn xem qua không”

Diệp Thiên Tuyết nói anh ta gửi hình vào email về nhà thì xem sau, sau đó đi đến phòng làm việc của Cố Trường Khanh.

Buổi chiều Cố Trường Khanh có hẹn người đi khám thai, Diệp Thiên Tuyết biết liền làm nũng đòi đi theo.

Hiện giờ Cố Trường Khanh mang thai cũng hơn năm tháng rồi, rất nhiều vấn đề có thể kiểm tra được. Diệp Thiên Tuyết muốn hỏi qua một chút, xem xét kỹ hơn, tìm ra vấn đề mà kiếp trước không phát hiện được. Giúp Cố Trường Khanh bình an sinh em bé, thoát khỏi bi kịch của kiếp trước.

Đi tới bệnh viện, sau khi siêu âm xong, Diệp Thiên Tuyết thấy vẻ mặt của bác sĩ có chút lưỡng lự, không kìm được đứng lên hỏi.

Cố Trường Khanh kéo áo lên, vừa cười vừa ngăn Diệp Thiên Tuyết nói lời nhảm, hỏi bác sĩ có cái gì cần phải chú ý.

Bác sĩ trầm mặc trong giây lát, theo lệ nói mấy việc cần chú ý theo quy định. Còn nói em bé rất khỏe, không có vấn đề gì.

Sau khi ra khỏi cửa, Diệp Thiên Tuyết liền quay trở lại, kéo bác sĩ lại hỏi vừa rồi anh im lặng như vậy rốt cuộc là có chuyện gì đã xảy ra. Bác sĩ mang mắt kiếng bị cô hỏi liên tục như vậy, không khỏi cười khổ nói: “tôi cũng không có khẳng định, thoát nhìn qua giống như là em bé bị rau quấn cổ, không có chuyện gì, hiện giờ còn sớm để khẳng định. Chờ hai tuần nữa khám lại, kiểm tra xác nhận một lần nữa, có đúng sửa chữa vẫn kịp.”

Diệp Thiên Tuyết tâm trạng nặng nề nói cảm ơn rồi đi ra ngoài

Cố Trường Khanh và Trường Cẩm Văn đứng ở đại sảnh chờ cô, thấy cô đi ra, Cố Trường Khanh quả mẫn kéo tay cô, không cho cô chạy loạn.

Diệp Thiên Tuyết ngẩng đầu khuôn mặt tươi cười nhìn dì nhỏ, quay đầu nhìn dưỡng là Tô Cẩm Văn mỉm cười, đem những chuyện muốn nói nuốt trở lại. Bây giờ, chuyện kia nói ở tình huống hiện tại có khi làm cho người khác không vui.

Trên đường trở về, Diệp Thiên Tuyết còn lén lút kéo dưỡng nói chuyện này.

Nhìn thấy dưỡng đang nhìn dì nhỏ mình về mặt chăm chú, say mê, trong lòng Diệp Thiên Tuyết cũng yên tâm hơn.

“Qua mấy ngày nữa, dưỡng cùng với dì con qua Hong Kong, nếu như không có gì thay đổi, thì ở bên đó nghỉ ngơi mấy tháng.” Lúc xuống xe Trương Cẩm Văn nói với Diệp Thiên Tuyết: “con ở bên đây, một mình có được không? Nếu không được, theo dưỡng với dì qua bên đó đi.”

Diệp Thiên Tuyết mỉm cười lắc đầu: “Dượng và dì cứ đi đi, con cũng không phải con nít ba tuổi mà ^^, xa dượng dì thì không thể sống được” Trương Cẩm Văn còn muốn khuyên nữa, Cố Trường Khanh đứng ở xa đang tức giận kêu tên anh, Trương Cẩm Văn vội vàng chạy tới.

Diệp Thiên Tuyết nhìn bóng dáng của Trương Cẩm Văn dần biến mất, nụ cười trên môi dần dần nhạt xuống.

Đợi dượng và dì nhỏ rời khỏi đây, mình sẽ chuyên tâm đối phó Liễu Phỉ Phỉ và Liễu Đan Văn.

Trở về phòng xem email, Diệp Thiên Tuyết kinh ngạc nhìn thấy, trong hình ảnh đối phương gửi cho cô, Liễu Đan Văn cùng người đàn ông khác mà không phải là Diệp Hân Thành.

Cô vội vàng gọi điện thoại, hỏi về thời gian, địa điểm chụp bức ảnh này, đối phương suy nghĩ một lúc mới trả lời, là chuyện của mấy ngày nay.

Diệp Thiên Tuyết có chút kinh ngạc cúp điện thoại.

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, Liễu Đan Văn không phải là chị làm tình nhân mười năm của Diệp Hân Thành, đối với ông trung thành như một, cuối cùng mới có thể trở thành Diệp phu nhân sao?. Tại sao chợt xuất hiện một người đàn ông trước giờ chưa tồn tại?.

Diệp Thiên Tuyết bỗng nhiên có phần không khẳng định, trong trí nhớ của mình là thật hay giả.

Diệp Hân Thành gần đây rất hài lòng.

Gần đây Liễu Đan Văn đối với ông ra sức nịnh nọt, mặc dù tuổi không còn trẻ, ở trên giường các loại tư thế nào cũng chịu bày ra, để cho ông hưởng thụ một cảm giác mất hồn. Ông cảm thấy, mình đối với cơ thể kia dường như càng ngày càng bị cuốn hút...

“Chủ tịch, trợ lý mang báo cáo tới”, bộ phận thư ký gọi một cú điện thoại, cắt đứt suy nghĩ của ông, ông không khỏi nhún mày một cái, mới đen sự ý nghĩ thay đổi sang công việc.

“Mang tới đi”

Kì thi giữ kỳ tới , sau thời gian thật dài không ở trường học, hiện tại rốt cuộc Diệp Thiên Tuyết mới chịu xuất hiện.

Từ trước đến nay Tăng Hàm luôn muốn đi tìm cô nhưng có nhiều chuyện đủ các nguyên nhân mà không có cách nào giải quyết được, thở phào nhẹ nhõm chạy đến trước mặt cô: “Tuyết, cuối cùng em cũng chịu tới”

Diệp Thiên Tuyết ngẩng đầu nhìn anh nhoẻn miệng cười: “có chút chuyện, mà có chuyện gì sao?”

Tăng Hàm đè nén sự chua xót trong lòng, nói: “không có gì, chẳng qua là gần đây các hoạt động đều không gặp em, không có việc gì, em không tới, Hoàng Tú Tú và Ngụy Vũ cũng ít tới, bỗng chốc ít người hẳn đi.”

“Ngày mai thi xong, em mời mọi người đi suối nước nóng” Diệp Thiên Tuyết nói, Tăng Hàm vui mừng nói: “Được, anh đi nói với mọi người một tiếng”

Nhìn bóng Tăng Hàm rời đi, ánh mắt và nụ cười của Diệp Thiên Tuyết chợt lóe gọi lên một chút châm biếm.

Cuộc thi của hai ngày nay, Diệp Thiên Tuyết có chút không vừa ý. Nhưng mà, rất nhiều thứ đã không còn giống như trong quá khứ nữa. có điều là cần phải cố gắng kiên trì, cô tự nói với bản thân mình.

Phó Hoài Minh là một thầy giáo rất tốt. Kiên nhẫn, tỉ mỉ giảng giải, cách giảng bài dễ hiểu làm cho người rất dễ tiếp thu. Cộng thêm giọng nói truyền cảm, Diệp Thiên Tuyết cảm thấy nghe anh ta giảng bài cũng là một loại hưởng thụ.

Bởi vì có ý nghĩ như vậy, nên cô học rất nhanh.

Kiến thức của chương trình học trung học cơ sở đã ôn tập xong, chờ chương trình học kiến thức trung học phổ thông bắt đầu.

“Thực ra thì Tiểu Tuyết à, em rất thông minh” mỗi lần học xong , Phó Hoài Minh luôn đánh giá Diệp Thiên Tuyết như vậy, “chẳng qua là trước kia em không biết đem suy nghĩ dùng ở đâu, học không tập trung, kiến thức mới không nắm được nhiều như vậy”

Diệp Thiên Tuyết tự nhiên cười một tiếng “Dùng để sống phóng túng, dùng để tranh giành tình nhân”

Phó Hoài Minh cho là đùa giỡn, ha ha cười to lên

Diệp Thiên Tuyết biết đây không phải là đùa giỡn, Diệp Thiên Tuyết của mười sáu tuổi trước kia ngày ngày chính là như vậy.

Thi xong rồi, đi suối nước nóng không chỉ có mấy người ngày thường chơi cùng nhau, còn nhiều hơn ba người nữa.

Một trong số đó chính là Liễu Phỉ Phỉ, cô ta đi theo Tăng Hàm tới đây, hai người khác nữa là Phó Hoài Minh và bạn gái Tô Nhược.

“Bài tập của em cũng đỡ rồi, đúng lúc anh cũng muốn mang theo bạn gái đi nghỉ ngơi, thư giãn một chút, không bằng, em mời thầy giáo mình một lần nhỉ.” khi nói chuyện Phó Hoài Minh nói giỡn một chút.

Diệp Thiên Tuyết lại làm thật, cho hẳn hai vé vào phòng tốt nhất. Khi vé được đưa đến cho Phó Hoài Minh, anh chỉ biết cười khổ sở mũi: “Thật ra mình chỉ nói đùa, bây giờ coi như tự làm tự chịu”. Có điều là vẫn như cũ tỏ ra vui vẻ tiếp nhận

Sau đó, Tô Nhược xuất hiện đang ở trước mặt mọi người.

Nhìn qua Tô Nhược là nữ sinh thùy mị, dịu dàng, đứng cùng một đám học sinh mười sáu, mười bảy tuổi càng lộ rõ vẻ dịu dàng, thánh thiện đó.

Liễu Phỉ Phỉ cắn môi, nhìn Tô Nhược trong lòng có chút không cam lòng. Bởi vì ngay cả ánh mắt của Tăng Hàm cũng nhìn qua bên đó, nhìn chăm chú không di chuyển.

Trong lòng chỉ muốn ánh mắt Tăng Hàm nhìn một mình mình thôi.

Diệp Thiên Tuyết không có cảm giác gì, đơn giản giới thiệu Phó Hoài Minh và Tô Như với các bạn của mình.

Chẳng qua là, thỉnh thoảng có mấy chàng trai tới đây, lấy cơ chào hỏi để làm quen với Tô Nhược.

Phó Hoài Minh giả bộ buồn bã nói đùa vài câu, ôm Tô Nhược vào lòng, ở trước mặt mọi người cú đầu hôn Tô Nhược một nụ hôn dài, làm ấy chàng trai trẻ rục rịch tiến lại ủ rũ đi ra.

Vương Kỳ Ngọc thấy thế cười haha.

Trong khi dưới suối nước nóng, Diệp Thiên Tuyết và Hoàng Tú Tú, Vương Kỳ Ngọc chiến cứ một cái ao nhỏ, nói chuyện tán gẫu. Sau đó, cô chợt nghe Hoàng Tú Tú nói: “học kỳ tới, mình cũng không đến lớp”

Vương Ngọc Kỳ hỏi: “Tay họ Tự của cậu cuối cùng có biện pháp rồi à”

“Học kỳ tới, tớ qua Anh”

Ba người im lặng không nói.

Lúc lâu sau, Vương Ngọc Kỳ mới cười nói: “Sau này đi Luân Đôn, bọn tớ tìm cậu, có người dẫn đi chơi rồi”

Diệp Thiên Tuyết đi qua ao nước tới bên Hoàng Tú Tú nhẹ nhàng ôm cô: “Bất kể như thế nào, nhất định phải giữ sức khỏe tốt, nhất thiết không được mất đi lòng tin”

Hoàng Tú Tú bật cười: “Đây là cậu khuyên tớ sao”

Diệp Thiên Tuyết nghiêm túc gật đầu: “phải”

“Tăng Hàm, đừng, đừng ở chỗ này.....” Một loạt ân thanh truyền tới, cắt đứt cuộc nói chuyện phiến của các cô.

Diệp Thiên Tuyết tập trung lắng nghe một lát, nhếch miệng cười châm biếm.

Giọng nói hơn dỗi, không phải Liễu Phỉ Phỉ thì là ai. Chẳng qua là không nghĩ tới, hai người kia lại to gan như vậy, ở nơi này không để ý gì hết.

Hoàng Tú Tú và Vương Kỳ Ngọc vẻ mặt có chút kỳ quái. Qua một lúc lâu, Vương Kỳ Ngọc mới nhẹ nhàng cảm thán nói: “Thật là phóng khoáng, Tiểu Tuyết, khả năng trở thành trở thành em gái cậu, thật là...”

Hoàng Tú Tú cười nhạt: “cũng không biết chủ động như vậy, đến lúc đó Tăng gia có cho cô ta vào cửa không nữa.”

Diệp Thiên Tuyết nghe các bạn vì mình bị đối xử bất công mà bức xúc, trong lòng cảm thấy ấm áp, lập tức lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Tăng Hàm thật sự là không nên như vậy, chẳng qua vẫn còn là con nít”

Hoàng Tú Tú ngẩn ra, bất chợt nói: “Cậu nói rất đúng. Vẫn còn là con nít”

Ba người nhìn thẳng nhau, đột nhiên cười lớn.

Không biết vách bên kia, hai người bỗng nhiên nghe thấy tiếng cười lớn có bị giật mình hay không.

Không đợi tới tối, Tăng Hàn và Liễu Phỉ Phỉ ở trong ao làm náo loạn. Dù sao lúc ấy xung quanh không chỉ có một cái ao, nghe thấy không chỉ có ba người Diệp Thiên Tuyết.

Tiểu mập Ngụy Vũ sau khi biết chuyện này, đã chạy tới hỏi ý kiến Diệp Thiên Tuyết, không chút do dự xoay người đi tới chỗ Tăng Hàm mạnh mẽ ột quyền: “có một số chuyện, tôi không muốn nói nhiều, nhưng mà, không có nghĩa là không thấy”

Ngụy Vũ hung dữ nói với Tăng Hàm, sau đó kinh thường liếc qua người Liễu Phỉ Phỉ: “con gái với mẹ thật đúng là giống nhau, làm tình nhân của đàn ông, không thích làm mà hưởng. Tính di truyền quả thật mạnh mẽ”

Sắc mặt Liễu Phỉ Phỉ tái xanh, nhưng không dám cãi lại Liễu Phỉ Phỉ.

Mặc dù trong đám người này Ngụy Vũ không khoe khoang mấy. Nhưng thực tế thế lực gia đình rất lớn. Ông ngoại Ngụy Vũ nhiều năm giữ chức lớn tại trung ương, ba cùng bác cả đều là quan chức lớn ở thành phố.

Bối cảnh như vậy, cơ hồ trong đám người này anh ta chính là Lão đại, chẳng qua là anh ta không muốn thôi.

Tăng Hàm lấy lại tinh thần, kéo Ngụy Vũ lại giải thích, lại bị Ngụy Vũ đấm cho hai ba cái nữa. Với thân hình hơi mập nhưng hoạt động rất nhanh nhẹn

“Cho dù anh nghĩ tôi làm cái gì, anh chọc cô ấy đau lòng ” ngón tay Ngụy Vũ chỉ vào mặt Tăng Hàm, nói: “chỉ có điều, cô ấy nói, cô không quan tâm tới anh, trước là não ngắn mới có tình cảm với anh, hiện tại, anh muốn tìm ai yêu, cùng cô ấy không có quan hệ. Nếu như không đúng, anh đừng nghĩ là có thể ung dung thoải mái tránh được”

Tăng Hàm hoàn toàn không nghe thấy lời nói phía sau, đã bị chấn động trợn mắt, há miệng ngạc nhiên: “Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết đã từng có tình cảm với tôi?”

10. Chương 10

“Sao, bây giờ làm ra vẻ không biết” Ngụy Vũ cười lạnh, “Tăng Hàm, anh suốt ngày giả vờ giả vịt, bây giờ không thể giả vờ được nữa, cô ấy biểu hiện rõ ràng như vậy, hôm nay anh dám nói không biết? ”

Ngụy Vũ mặt lạnh như băng đẩy người đi tới, trước khi Tăng Hàm phản ứng, cũng đã kịp thời lùi về phía sau, tránh người qua, “Bất cứ người nào cũng biết, tôi cũng không tin là không có ai nói cho anh. Hôm nay muốn giả bộ đã quá muộn, cô ấy đã không còn thích anh”

Tăng Hàm đi lên phía trước chợt dừng lại, Ngụy Vũ nói: “anh ở trong đó ôm người đẹp ung dung tự tại mà sung sướng đi, tôi chờ lúc hai người quay lại, Đến lúc đó, tôi nhất định ở bên cạnh xem kịch vui”

Nói xong, Ngụy Vũ quay người ngênh ngang rời đi.

Tăng Hàm có chút ngẩn ngơ đứng tại chỗ, một hồi mới hít một hơi khí lạnh, “A” một tiếng, che nơi bị Ngụy Vũ đánh, một trận đau nhức truyền tới.

Liều Phi Phi đang khóc tiến lên: “Tăng Hàm...” cận thận từng li từng tí đưa tay chạm vào, bộ dáng lo lắng nhưng không biết phải làm sao để cho tâm trạng Tăng Hàm buông lỏng.

Tăng Hàm nghĩ, coi như, Diệp Thiên Tuyết đã từng có tính cảm với mình, không có nói rõ, cũng có không đúng sự thật.

Ngụy Vũ trở lại bên cạnh Diệp Thiên Tuyết, bị mấy cô liên thủ ức hiếp một trận, kiến Ngụy Vũ phải kêu oái oái, không chịu được phải chạy trốn, không dám về nữa.

Vương Kỳ Ngọc lúc này mới chịu buông tay, cười như không cười nói: “Được à, gan lớn rồi, lúc này lại dám đánh người”

Ngụy Vũ từ sau lưng cây to thò đầu ra dè dặt nói: “Chị à, Tôi nói ba chị, tôi không phải vì cậu mà đi trút giận sao?, Nếu như các cậu ngay cả nỗi cấu cũng không cho tớ xả ra, có phải muốn tớ tức chết không?”

Diệp Thiên Tuyết khẽ mỉm cười: “Được rồi, đánh cũng đã đánh rồi, cậu ý cũng là thấy tớ bị đối xử bất công thôi. Tiểu Mập, tớ hỏi cậu một chuyện, mau qua đây đi”

Ngụy Vũ sau khi xác nhận hết lần này tới lần khác Hoàng Tú Tú và Vương Kỳ Ngọc không ra tay với mình, mới cẩn thận đi tới.

Kết quả là vừa đến gần hai người. liền bị hai cô bắt được đánh ột trận nữa, kiến Ngụy Vũ phải hét toáng lên một trận.

Đến lúc ồn ào kết thúc, Ngụy Vũ mới ngồi xuống nghe Diệp Thiên Tuyết hỏi: “Cậu đã bắt đầu giúp đỡ xử lý việc làm ăn, buôn bán trong nhà rồi, có thời gian không dạy tớ một chút ”

Ngụy Vũ sững sờ hỏi: “Cậu làm sao lại muốn học cái này?”

“Tài sản của Cố Thị tương lai là của tớ, tớ không thể đợi đến lúc kế thừa gia nghiệp, cái gì cũng không biết, chỉ làm cho người ta thêm phiền phức mà thôi” ánh mắt của Diệp Thiên Tuyết có chút buồn bã.

Kiếp trước không phải bởi vì mình cái gì cũng không biết, rõ ràng dần dần bị cha xa lánh sao?

Tức cười, hồi đó mình còn tưởng rằng vì Liều Đan Văn quan tâm mình, không để ỉnh quá mệt mỏi.

Hoàng Tú Tú và Vương Kỳ Ngọc nghe vậy, sôi nổi bày tỏ, sẵn lòng cung cấp anh, em mình cho Diệp Thiên Tuyết làm thầy giáo: “Chỉ cần cậu chịu cười với anh ý một cái là được” Hoàng Tú Tú nói vậy “Người anh này của tớ, chỉ cần là mỹ nữ là sẵn sàng giúp đỡ”

Vương Kỳ Ngọc thích thú cười lớn: “Anh trai tớ không phải người như vậy, có điều là....” Cô cười một tiếng nữa, lời còn nói xong.

Diệp Thiên Tuyết trong lòng rất cảm động, nói cảm ơn các bạn. Lúc này Ngụy Vũ với vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tiểu Tuyết, những chuyện này không phải là chuyện một sớm một chiều, hay là cậu giúp Bác Diệp xử lý một số việc nhỏ trong công ty, lúc mới bắt đầu, tớ có thể giúp cậu, từ từ cậu sẽ biết. ”

Diệp Thiên Tuyết sững sờ, mới nhớ tới. Hiện giờ của ty của nhà Ngụy Vũ đang bị việc đầu thầu tuyến đường xe điện ngầm mà bị công kích nặng nề, chính vì vậy mà Ngụy Vũ không có cách nào giúp đỡ mình.

Nghĩ tới đây, ngay lập tức cô nhớ tới một chuyện. Nhìn Ngụy Vũ một chút, cô quyết định chờ lúc có hai người, cô cùng Ngụy Vũ nói chuyện.

Có điều là, Ngụy Vũ đề nghị ngược lại làm cho cô không thể không nghe theo.

Đến lúc, Cố Trường Khanh và Tô Cẩm Văn lên đường sang HongKong, sau đó cũng gọi điện về báo bình an . Diệp Thiên Tuyết đứng dậy đi đến thư phòng của Diệp Hân Thành.

Diệp Hân Thành đang cầm hình của Cố Trường Ninh không biết đang suy nghĩ gì. Nghe thấy có người đi vào, ông cũng không ngăn đầu lên: “Không phải là đã nói là không được quấy rầy tôi sao”

“Ba là con” Diệp Thiên Tuyết đi lên trước, vẻ mặt ngạc nhiên của Diệp Hân Thành.

“Tiểu Tuyết? Có chuyện gì vậy” rất nhanh ông điều chỉnh tâm trạng của mình, quay về phía Diệp Thiên Tuyết mỉm cười khẽ nói, “Con có chuyện gì muốn nói với Ba vậy?”

Anh mắt ân cần như vậy, gần như Diệp Thiên Tuyết tưởng rằng Diệp Hân Thành quan tâm tới mình. Nhưng mà, cô biết đây chỉ là ảo giác.

Lấy lại tinh thần, Diệp Thiên Tuyết nói nhỏ nhẹ với Diệp Hân Thành, mình có thể tới công ty học tập. về mặt Diệp Hân Thành tỏ ra hết sức vui mừng: “Đương nhiên là được, sau này những thứ này luôn muốn giao cho con. Trước đây con không chịu học, ba còn sợ sau này không biết phải làm như thế nào. Hiện giờ con chịu học, dĩ nhiên là tốt rồi ”

Nói xong, Ông tràn đầy hào hứng phân tích cho Diệp Thiên Tuyết nên tới công ty nào, học cái gì là tốt nhất.

Ánh mắt Diệp Thiên Tuyết sáng người. Đang cao hứng nói, điện thoại của Diệp Hân Thành đột nhiên vang lên.

Làm dấu tay xin lỗi, Diệp Hân Thành đứng lên nghe điện thoại, sau một lát im lặng, vẻ mặt ông đột nhiên mừng rỡ.

“Có thật không, em chắc chắn chứ? Được, anh lập tức qua ngay”

Cúp điện thoại, Diệp Hân Thành mang nét mặt vui mừng nói với Diệp Thiên Tuyết: “Xin lỗi con, Di Liễu mới gọi điện thoại tới nói di mang thai, ba phải đi qua xem tình hình một chút. Chuyện này, hôm khác chúng ta lại nói, được không?”

Diệp Thiên Tuyết chầm rãi đứng dậy, gạt đầu một cái: “Dạ, Ba cứ qua bên đó trước đi”

Nhìn Diệp Hân Thành rời nhà lái xe ra khỏi cổng. Diệp Thiên Tuyết đứng trước cửa sổ nhìn xuống, từ từ buông rèm cửa sổ xuống.

Kiếp trước Liễu Văn Đan cũng là vào lúc mang thai này, mới thành công vào được Diệp gia, cũng thành công ly gián tình cảm của mình và Diệp Hân Thành.

Lúc đó, mình thật là khờ dại, kiến cho cô ta sinh non, trong lòng tràn đầy áy náy cơ hồ muốn bù đắp cho cô ta.

Hiện tại nhìn lại, bất quá cũng chỉ là một cái bẫy.

Đứa bé kia, còn chưa biết là con của ai. Cho nên, Liễu Văn Đan mới tìm cách để cho đứa bé không được sinh ra.

Sau khi Liễu Phỉ Phỉ biết được Liễu Văn Đan có thai, rơi vào hai loại tâm trạng kỳ lạ

Một mặt, mẹ mình có thai, mình và mẹ có thể lập tức tiến vào Diệp gia, trở thành đại tiểu thư mà cảm thấy vui sướng, mặt khác cô cũng vì mình không còn là đứa con duy nhất của mẹ. Sau này, khả năng không được quan tâm như thế này nữa.

Hai loại tâm trạng hỗn tạp trong lòng, lúc Diệp Hân Thành nhìn thấy, cũng không thể tỏ ra vẻ mặt vui mừng được.

Diệp Hân Thành nhìn thấy cô, trực giác cũng có chút mất hứng.

Biết mẹ mình có thai, lại có thể có vẻ mặt không vui, thật khiến người ta mất hứng. So với con gái lớn bên kia bình tĩnh như vậy, việc này khiến tình cảm với Liễu Phỉ Phỉ thấp xuống.

“Ta đi xem mẹ con một chút, con sớm nghỉ ngơi một chút” Sau phút chốc Diệp Hân Thành nhẹ giọng nói một câu như vậy.

Liễu Phỉ Phỉ khó chịu đồng ý một tiếng, đi vào.

Diệp Hân Thành lập tức mừng phấn khởi vào trong phòng của Liễu Văn Đan .

Sáng sớm Diệp Thiên Tuyết thức dậy, hỏi di giúp việc, biết Diệp Hân Thành tối hôm qua không về nhà, lại còn mỉm cười khẽ.

Ăn xong điểm tâm sáng, lại cùng Phó Hoài Minh học nửa ngày. Phó Hoài Minh cầm một quyển sách nén xuống bàn, thở dài một hơi: “Ai nha, rốt cuộc xong rồi. Ngày mai anh muốn cùng bạn gái đi chơi, sẽ không tới. Chỉ có điều mấy bài thì này, em biết chưa”

Diệp Thiên Tuyết khẽ mỉm cười: “Tốt rồi, Thầy giáo à”

Phó Hoài Minh cười khổ sờ mũi: “Đừng gọi anh như vậy, cảm thấy kỳ quái lắm. Hôm nay cảm giác tâm trạng em không tốt lắm, có chuyện gì xảy ra vậy ”

Ánh mắt Diệp Thiên Tuyết mơ hồ nhìn xuống, nói: “người tình của ba em mang thai, không bao lâu nữa, đại khái sẽ làm đám cưới”

Phó Hoài Minh ngẩn người, biết điều không nói đến đề tài này nữa.

“Hành vi của chú Diệp anh không nói, nhưng mà, tiểu nha đầu à, ba em sẽ luôn muốn sinh một đứa con trai”. Qua một lúc lâu, Phó Hoài Minh chợt nói. Hiệp Thiên Tuyết từ từ gật đầu: “Em hiểu, chỉ là một lúc khó có thể tiếp nhận mà thôi”

Diệp Thiên Tuyết khắc sâu trong lòng đưa tay sơ đầu của cô, giống như anh trai.

Diệp Thiên Tuyết rơi nước mắt một chút, liền ngẩng đầu cố gắng cười nói: “A, xin lỗi. Em đi trước”

Nhìn cô từ bên cạnh mình chạy đi, tay Phó Hoài Minh đưa ra ở giữa không trung, dừng lại một chút, mới chậm rãi rút về

Editor: Hương Xinh

11. Chương 11

Chuyện Liễu Văn Đan mang thai rõ ràng khiến Diệp Hân Thành rất phấn khởi. Ông đã hơn bốn mươi tuổi rồi, không còn trẻ nữa, ở tuổi này có con so với thời điểm hai mươi mấy tuổi có tâm trạng hoàn toàn khác nhau.

Lúc đó, ông còn có mấy phần ngỡ ngàng, cũng không xác định mình có muốn làm cha hay không?. Nhưng hiện tại, ông khẳng định, mình muốn đứa bé này, vô cùng muốn.

Vì vậy ông vô cùng nghiêm túc trở về cùng Diệp Thiên Tuyết bàn bạc chuyện đám cưới của mình với Liễu Văn Đan.

“Bây giờ Dì Liễu đã có thai, ba không muốn đứa bé ra đời mang thân phận con riêng, cho nên ba muốn nhanh chóng làm lễ cưới. Ý kiến con như thế nào?”

Diệp Thiên Tuyết ở trong lòng âm thầm thở dài. Cục diện như thế này mình có thể nói cái gì. Dĩ nhiên là tốt.

Vì vậy, cô ngẩng đầu lên, mỉm cười như không cười: “Dạ, con không có ý kiến. Chỉ là chuyển hôn lễ, có thể để cho con cùng công ty Hôn Khánh cùng tổ chức, trao đổi được không?”

Diệp Hân Thành do dự, “Đây là hôn lễ của Ba và Dì Liễu, con...”

“Yên tâm, con nhất định sẽ tổ chức cho hai người một hôn lễ trọn đời không quên, cũng không quên cho khách mời chúc phúc hai người” Diệp Thiên Tuyết cười tủm tỉm nói, khẽ nheo lại mắt chặn lại tâm tình trong lòng.

Diệp Hân Thành thấy cô xung phong nhận việc, cũng không từ chối, vì vậy ậm ờ đồng ý, nhưng trong lòng âm thầm quyết định, về bên công ty Hôn Khánh nhất định phải nói một tiếng, ngàn vạn không thể để Diệp Thiên Tuyết phá hư hôn lễ.

Diệp Thiên Tuyết ra khỏi thư phòng Diệp Hân Thành, trở lại phòng mình thở một hơi dài.

Mình thay đổi vận mệnh của mình, lại không thể ngăn cản hôn lễ này

Không sao, tương lai còn dài, cái mình có chính là thời gian. Hơn nữa, kiếp này đã có những việc không giống, sau này tự nhiên cũng sẽ có nhiều khác biệt.

Tin tức, Diệp Hân Thành tái hôn truyền ra ngoài. Tại HongKong Cố Trường Khanh và Trương Cẩm Văn cũng biết, đầu tiên gọi điện thoại tới an ủi Diệp Thiên Tuyết.

“Mặc dù đương cũng cho là ông ấy vào lúc này kết hôn không đúng lắm, nhưng mà, Tiểu Tuyết à, ông ấy đều sẽ kết hôn thôi, không phải là Liễu Đan Văn, cũng sẽ có người khác” Trương Cẩm Văn cẩn thận, đắn đo lời nói, “Dì nhỏ của con cũng có ý này. Chỉ là, người yên tâm, bất kể như thế nào. Gia nghiệp Cố gia con phải là người đứng đầu, bất kể Liễu Đan Văn gì đó sinh mấy đứa con trai cũng sẽ không tới phần. Hơn nữa, anh rể ôn ấy cũng đồng ý, vô luận tương lai như thế nào, cũng luôn đối xử tốt với con, cho nên, con cũng đừng khó chịu trong lòng”

Diệp Thiên Tuyết ở bên này điện thoại nhẹ nhàng cười: “Đương, dì đường lo lắng, con không có khó chịu gì đâu, sức khỏe dì nhỏ thế nào, em gái con có khỏe mạnh không?”

Vừa nói đến vợ con, Trương Cẩm Văn trên mặt liền cười tươi như hoa: “Dì nhỏ của người không tệ, bác sĩ nói đại khái em bé không có vấn đề gì. Hôn lễ tổ chức đợt này chúng ta sẽ không về, bác sĩ đề nghị Trường Khánh ở chỗ này để quan sát. Đương cũng nghỉ sau ngày làm hộ tịch HongKong cho em bé, liền ở đây sinh con thôi.”

Diệp Thiên Tuyết rất nhanh đồng ý, hai người liền chuyển sang đề tài về đứa bé sắp sinh nói chuyện, hàn huyên một hồi mới cúp điện thoại.

Sau đó Trương Cẩm Văn bật cười khanh khách, lại bị đứa bé này đem đề tài kia tránh đi rồi.

Trên thực tế, lúc này Diệp Thiên Tuyết không thấy vui vẻ gì. Bởi vì tin tức từ Tân Phượng Miên, cô ta đã thành công ở bên cạnh Diệp Hân Thành, cũng lấy được cảm tình của ông.

Nếu không phải là Diệp Thiên Tuyết nhiều lần nhắc nhở không được gấp, chỉ sợ rằng lúc này Tân Phượng Miên đã sử dụng tất cả thủ đoạn, quyến rũ Diệp Hân Thành lên giường của mình.

“Công phu giường chiếu của tôi siêu cấp (super) lắm à nha ^^” lúc nói đến điều này tâm trạng Tân Phượng Miên có phần nhộn nhạo, “Đại tiểu thư có muốn học không, để sau này lấy trái tim đàn ông”

Diệp Thiên Tuyết mặt mày không thay đổi cúp điện thoại.

Hai ngày sau Thi Yến Hàn tìm tới Diệp Thiên Tuyết.

Nhìn thấy Thi Yến Hàn, Diệp Thiên Tuyết chút nữa bị bộ dáng của cô hù dọa. Ngày thường dáng người của cô dịu dàng phong tình vạn chủng, hôm nay lại có thể nhìn tiêu tụy không chịu nổi, vẻ mặt tràn đầy mệt mỏi.

Nhìn thấy Diệp Thiên Tuyết, cô hơi cong môi coi như là cười một cái: “Tôi rất cuộc thấy rõ ràng rồi, cái gì mà bạn bè tốt đều là giả, đến lúc cần giúp đỡ, một người đều không thấy. Tôi dĩ nhiên chỉ có thể tìm tới cô.”

Diệp Thiên Tuyết bình tĩnh hỏi: “có chuyện gì mà muốn tôi giúp? Nếu như là muốn tôi giúp cô khuyên Thi Yến Như trở về, tôi không làm được”

Thi Yến Hàn nghèo khổ cười: “Tôi còn chưa nói, cô đã biết rồi? chỉ là yên tâm, tôi hiểu rõ nó sẽ không về đâu” Cô đốt một điếu thuốc, nhìn khói xanh bay lên, cũng không hút, ánh mắt hết sức cô đơn: “nó ôm tôi nói: “chị ở đây chịu khổ, em muốn chị trở về ” lúc này tôi không cùng nó trở về, nó quả quyết không chịu rời đi”

“Nhưng là, tôi cũng không có cách nào rời đi. Cho nên, tôi không thể để nó xuất hiện xung quanh tôi, cũng không thể để cho nó bị chú ý tới. Nhà chúng tôi có tôi bất hiếu là đủ rồi. A Như, tôi muốn nó có cuộc sống tốt.”

“Cho nên?” Diệp Thiên Tuyết hỏi: “Cô muốn tôi vì cô làm cái gì? Cô có thể lấy cái gì ra trao đổi?”

Thi Yến Hàn cười lạnh: “Cô rất thẳng thắn, chỉ là tôi có cái gì cô cũng biết, cô muốn cái gì?”

“Để cho tôi ra giá sao?” Diệp Thiên Tuyết giảo hoạt nhìn sang, Thi Yến Hàn cười nhạt thản nhiên nói “Phải, không có gì quan trọng bằng A Như”

Diệp Thiên Tuyết đau lòng gật đầu

Nguyên do sau khi Thi Yến Như chết, Thi Yến Hàn mới ngày càng bị cuốn sâu vào xã hội đen, cuối cùng mất mạng.

“Được” Cô nghe mình nói: “Nhưng là, chuyện của cô, tôi sẽ không gạt cô ấy, cô ấy hỏi, tôi sẽ nói”

Thi Yến Hàn trầm mặc chốc lát, cười lạnh: “Tốt, mặc kệ cô dùng cái gì, đến lúc đó nói một tiếng với tôi là tốt rồi, tôi sẽ không cự tuyệt ”

Diệp Hân Thành và mẹ con Liễu Đan Văn đang ở phòng khách nói chuyện, Diệp Thiên Tuyết từ ngoài cửa đi vào, Diệp Hân Thành hết sức vui mừng gọi cô lại nói: “Tiểu Tuyết, Dì Liễu nói hôn lễ không cần quá lớn, chỉ cần mời người quen tới dự là được rồi, con thấy như thế nào?”

Trong lòng Diệp Thiên Tuyết cảm thấy mệt mỏi, cô không có tâm tình ở chỗ này nói chuyện nhàm chán với bọn họ.

“Nếu như không làm lớn, vậy việc xã giao như thế nào? Chẳng lẽ đến lúc các phu nhân lớn tụ họp, ba lại mang theo dì đi giới thiệu sao?” Cô có chút miêng cưỡng nói, tựa vào lan cam trên cầu thang, nửa con mắt nhìn về phía Liễu Đan Văn.

“Dì Liễu à” lúc gọi tên thế này, Diệp Thiên Tuyết cảm thấy trong cổ họng có cái gì đó như nghẹn lại, làm cho cô không vui vẻ chút nào, “con hiểu dì vì ba con mà tiết kiệm tiền, nhưng không cần thiết. Diệp gia không phải là không có tiền, dì lại càng phải tán thành, không phải sao? Tôi không có cách nào tưởng tượng, sau này ba dẫn người đi dự dạ hội, dì là ai họ cũng không biết”

Liễu Đan Văn biết cô nói đúng, nhất thời không biết phản bác như thế nào. Dù thế nào đi nữa. Diệp Thiên Tuyết đều biểu hiện rất quan tâm tới mình. Hơn nữa, bản thân cũng cần có cơ hội như vậy, vì thế cô ta trầm mặc không biết nói gì.

Diệp Hân Thành cũng gật đầu: “Tiểu Tuyết nói rất đúng, hôn lễ nếu ít người, mọi người muốn làm quen lại cần nhiều thời gian”

Liễu Phỉ Phỉ ở bên cạnh căn môi, ánh mắt long lanh nhìn hết sức mê người. Nghe được Diệp Hân Thành nói vậy, cô ta nhanh chóng nhìn qua Diệp Thiên Tuyết đứng ở đằng xa, đối với Diệp Hân Thành nói: “Nhưng chú Diệp, mẹ con đang mang thai, mệt quá không tốt, nếu hôn lễ làm lớn sợ...”

“Sẽ không đâu” Diệp Thiên Tuyết vẫn như cũ dựa vào lan can trên cầu thang, từ trên cao nhìn xuống: “con cùng với bác sĩ sẽ khám sức khỏe cho Dì Liễu, sau đó cùng với Hôn Khánh chuẩn bị tốt. Sẽ không để Dì gặp chuyện đâu. Tin tưởng con mà phải không ba”

Diệp Hân Thành nhớ mình đồng ý để Diệp Thiên Tuyết phụ trách hôn lễ, đồng ý một tiếng.

Nhưng trong lòng Liễu Đan Văn không vui. Nếu như ngay cả bác sĩ cũng bị Diệp Thiên Tuyết mua chuộc, vậy nếu như mình khiến đứa bé bị sinh non, sẽ không dễ.

Cô ta mím môi, muốn phản đối nhưng vẫn phải đồng ý.

Liễu Phỉ Phỉ trợn to mắt (éch) ^^ cái này mình thêm không có trong nguyên tác nha), nhẹ nhàng nói: “Vậy có phải làm chị mệt quá không?, Có muốn em giúp đỡ gì không?”

Tâm trạng Liễu Đan Văn thay đổi, có Liễu Phỉ Phỉ bên cạnh, chắc hẳn Diệp Thiên Tuyết sẽ không thể gây ra chuyện gì, hơn nữa mượn cơ hội này để Liễu Phỉ Phỉ đi bên cạnh Diệp Thiên Tuyết, quen biết thân nhiều công tử con nhà giàu cũng rất tốt.

Liễu Phỉ Phỉ không biết trong lòng mẹ mình đang nghĩ gì, nhưng thấy mẹ ủng hộ mình, lập tức tươi cười đi tới bên cạnh ôm cánh tay làm nũng.

Diệp Hân Thành ở bên cạnh cũng cảm thấy đề nghị này không, vừa đúng lúc bồi dưỡng tình cảm cho hai đứa

Vì vậy, ông cũng có ý nhìn Diệp Thiên Tuyết. Một lúc sau Diệp Thiên Tuyết mới gật đầu nói: “Được, Con không cảm thấy có gì là mệt cả, nhưng có người giúp càng tốt chứ sao”

Liễu Phỉ Phỉ lúc này mừng rỡ. Cô ta ngược lại không suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ là muốn nhân cơ hội này, kiếm ít tiền từ đám cưới ra tiêu sài.

Mấy ngày hôm nay ra ngoài cùng Tăng Hàm, có khá hơn lúc mới đầu, nhưng cô ta đều cảm thấy mình là một người nghèo. Mặc dù Tăng Hàm không cảm thấy gì, nhưng chính cô ta lại bị đả kích.

Trên thực tế Diệp Hân Thành đối với mẹ con Liễu Đan Văn từ trước tới nay không keo kiệt nhưng vì Liễu Đan Văn không yên tâm về Liễu Phỉ Phỉ, mỗi tháng lại chỉ đưa tiền tiêu vặt rất hạn chế, nên hôn nay mới khiến Liễu Phỉ Phỉ có tâm tư như thế.

Nói chuyện xong, Diệp Thiên Tuyết quay đầu đi lên lầu, ngã xuống giường, mệt mỏi nhắm nghiền hai mắt.

Hôn nay cùng Thi Yến Hân nói chuyện một lúc, lại làm cô nhớ lại kiếp trước, Thi Yến Hân ở trong lòng mình chết như thế nào.

Từ trước tới giờ Thi Yến Hân luôn đẹp như họa mi, nhưng lúc đó da tái nhợt như tuyết, tóc tai rối bời, chỉ có hai con ngươi là đen bóng. Vết thương ở trên người chảy máu, giống như không bao giờ chảy xong.

Mà Diệp Thiên Tuyết chỉ có thể trợ mắt mình cô ấy chết đi như thế, khiến Diệp Thiên Tuyết khóc rống lên, từ một cái xác không hồn đột nhiên tỉnh lại.

Nếu như kiếp trước không có cái chết của Thi Yến Hân, có lẽ vĩnh viễn Diệp Thiên Tuyết đều không thể tỉnh ngộ, cứ như vậy mà chết dần chết mòn vì ma túy và rượu, cũng sẽ không oán hận mà trọng sinh như thế này.

Nước mắt Diệp Thiên Tuyết dần dần chảy ra.

Sau đó, cô lật người lại, vùi mặt trong lòng bàn tay, ánh mặt trời chiều qua mặt trần đầy hơi thở, đáy lòng cô cũng dần dần tràn đầy một vùng tăm tối.

Vào lúc này, nghĩ đến cái chết của Thi Yến Hân, trong giây lát cô chợt nảy sinh một ý nghĩ điên cuồng.

Mua hung thủ giết người.

Cô nghĩ, có lẽ mình nên cầm mười vạn, tám vạn đi tìm sát thủ giết chết Liễu Phỉ Phỉ và Liễu Đan Văn.

Cái suy nghĩ này giống như cổ đại, ở trong lòng cô sinh sôi ngày càng nhiều, quanh quẩn trong đầu thật lâu, hương vị ngọt ngào khiến cô hận không thể một lúc đi tới ăn nó được.

Nhưng mà, ý trí của cô vẫn còn.

Editor: Hương Xinh

12. Chương 12

Dù là vì báo thù, cũng không thể hủy hoại cuộc sống của mình, nhưng cũng không thể để cho hai người kia sống dễ dàng.

Nghĩ hồi lâu, cô lật người thở một hơi thật dài.

Di động chợt vang lên, cô đưa tay lấy tới, nhìn trên màn hình là Ngụy Vũ.

“Có chuyện gì?” Diệp Thiên Tuyết nhận điện thoại, mệt mỏi hỏi.

Ngụy Vũ ở bên kia hình như không biết người bên kia nói gì, mới nói với cô: “Tiểu Tuyết à, ở bên này tớ có việc cậu có hứng thú không nhận một chân?”

“Nói thẳng đi” Diệp Thiên Tuyết thấy tính kiên nhẫn của mình rất lớn.

Ngụy Vũ cười hì hì nói: “Tiểu Tuyết rất thích ăn món ngon phải không, chúng ta hợp tác mở một nhà hàng thấy như thế nào?” Diệp Thiên Tuyết cảm giác mình không nghe rõ, theo bản năng hỏi ngược lại một câu. Ngụy Vũ lại nói một lần, sau đó cười nói: “Đúng lúc còn thiếu chút tiền, cho nên, Tiểu Tuyết có muốn tham gia không?”

Ngón tay Diệp Thiên Tuyết thít chặt lại. Đứng lên

Làm sao Ngụy Vũ bỗng nhiên có suy nghĩ vậy?

Sự thật chứng minh Ngụy Vũ thật lòng muốn tìm cô hợp tác, Sau khi cô dùng nắm đấm nghiệm chứng, lại nhìn về mặt đau khổ đang tì lên tay mình. Tiểu Mập khóc không ra nước mắt, về mặt đùa giỡn nói: “Chị, chị họ à, em nhìn không thể đảm nhiệm chức vụ, không đáng giá tin tưởng sao? Nhấn tâm đối xử với em như thế này sao? Tại sao? Tại sao? ^^”

Diệp Thiên Tuyết thản nhiên nói xin lỗi, sau đó bình tĩnh nói: “Nói đi, kế hoạch cụ thể là như thế nào?”

Ngụy Vũ thu lại vẻ mặt cợt nhả, ngồi đối diện cô, đem kế hoạch của mình nói ra. Diệp Thiên Tuyết từ từ nghe, uống từng ngụm từng ngụm trà.

Mặc dù cô thật không có hiểu biết nhiều về buôn bán, nhưng nhờ trực giác của cô sau khi sống lại.

“Tiểu Mập” nghe xong lời nói của Ngụy Vũ, cô nhẹ nhàng gọi Ngụy Vũ một tiếng: “kế hoạch của cậu nghe rất tốt, nhưng mà có một chút không đúng”

“Cậu nói đi” Ngụy Vũ rất dứt khoát, anh ta hiểu được Diệp Thiên Tuyết mặc dù là lần đầu tham dự vào chuyện làm ăn buôn bán, nhưng là con nhà nòi biết đầu ý kiến rất có lý lẽ.

“Cậu đã nói là cậu muốn mở một nhà hàng vậy điểm đặc biệt đâu? Không có đồ ăn đặc sản, lại không có gì đặc biệt, không có giải pháp thu hút khách hàng. Vậy cậu cạnh tranh như thế nào?”

Ngụy Vũ hình như muốn nói gì đó bị cô khoát tay: “Cậu đừng có vội vàng phản bác, chính cậu hãy suy nghĩ một chút, bình thường cậu đi ra ngoài, nơi nào hấp dẫn cậu hơn”. Lúc này Ngụy Vũ mới sững sờ bắt đầu ngẩn người.

Diệp Thiên Tuyết cầm chén trà, nhìn phía ngoài cửa sổ.

Nơi này là một quán trà nhỏ Ngụy Vũ tìm được. Các phòng, tất cả đều xây xung quanh một hồ nước nhỏ, từng cơn gió nhẹ thổi qua làm mặt nước gợn sóng.

Xuyên qua rèm cửa sổ làm bằng trúc, Diệp Thiên Tuyết mơ hồ nhìn thấy đoàn người trong hành lang bóng in trên mặt nước, ở phòng bên này đi tới. Cô không có hứng thú quay đầu lại, liền nghe Ngụy Vũ nói: “Tiểu Tuyết, cậu nói đúng chúng ta chắc phải thay đổi kế hoạch rồi, kế hoạch chẳng qua chỉ là nói trước thôi, đến lúc thay đổi vẫn kịp”

Diệp Thiên Tuyết mỉm cười: “thay đổi hết hay chỉ đổi một chút”

Ngụy Vũ cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng bóng: “Dĩ nhiên là thay đổi hết, làm lại toàn bộ. Cậu có đề nghị gì không?”

Ngụy Vũ vừa nói Diệp Thiên Tuyết chợt nhớ tới một chuyện, vội vàng ngoắc Ngụy Vũ lại , cùng nói chuyện một chút.

Lúc ra cửa tạm biệt Ngụy Vũ, Diệp Thiên Tuyết gặp thoáng qua một người. Trên người đối phương mơ hồ có mùi hương của cỏ xanh, khiến Diệp Thiên Tuyết hít vào một hơi.

Sau đó, cô thấy đối phương cười như không cười giương mắt nhìn sang, trong ánh mắt hài hước ngay sau đó biến thành kinh ngạc.

“A, là cô” anh ta nói.

Diệp Thiên ngại ngùng sau khi nghe anh ta nói như vậy, ngạc nhiên nhìn về phía người kia.

Thật sự không biết: “Xin lỗi, xin hỏi chúng ta đã gặp nhau”

Người nọ làm như thật gật đầu: “Đã gặp” lời còn chưa dứt, trong phòng đã có một người nhô đầu ra, hướng về phía bên này cười hihi ngoắc lại: “Triệu Lãm, mau tới đây. Ah, cô cũng ở đây? Có muốn lại đây uống ly trà?”

Rõ ràng là cậu em vợ Tô Vũ của Phó Hoài Minh.

Diệp Thiên Tuyết cự tuyệt, người bị kêu là Triệu Lãm bình tĩnh nhìn Diệp Thiên Tuyết một cái, gương mặt chợt giãn ra nói: “Cô tha thứ sao?”

Lời nói của chàng trai được gọi là Triệu Lãm làm cho Diệp Thiên Tuyết không hiểu như thế nào, quay đầu liền đi vào phòng. Tô Vũ đi tới cùng Diệp Thiên Tuyết hàn huyên nói chuyện đôi câu, cũng đi vào.

Chuyện này cũng rất nhanh bị cô quên mất.

Thiệp mời của đám cưới được thiết kế xong, đưa xuống đúng ngày. Diệp Thiên Tuyết cùng người của công ty Hôn Khánh bàn bạc chuyện hôn lễ. Liễu Phỉ Phỉ một mực đòi đi theo, thỉnh thoảng chen miệng đôi câu, nói ra đề nghị của mình.

Chỉ là đề nghị của cô ta có chút thiếu thực tế, khiến người của công ty Hôn Khánh không có cách nào làm được, quay đầu lại tìm Diệp Thiên Tuyết tham phiên. Diệp Thiên Tuyết cũng đành phải trấn an họ đôi câu, để cho bọn họ không để ý tới ý kiến của Liễu Phỉ Phỉ.

Làm như vậy hai, ba lần, Liễu Phỉ Phỉ phát hiện ra, có ý chọn thời gian Diệp Hân Thành và Liễu Đan Văn đều có mặt, hết sức tui thân đem sự việc nói ra.(cứ nói hai mẹ con nhà này là mình bực xúc .=)

“Chị, có phải chị không bắt mẫn với em, có thể trực tiếp nói, không cần thiết phải làm như vậy với em”

Diệp Thiên Tuyết ung dung thong thả uống xong ngụm canh cuối cùng, mới ngẩng đầu nhìn cô ta, khẽ mỉm cười nói: “Tôi đã nói rồi, đừng gọi tôi là chị”

Trước khi nói với Diệp Hân Thành về sự tức giận của mình, cô quay đầu cười nói với Liễu Đan Văn: “khi hôn lễ diễn ra, Di Liễu mang thai được bốn tháng rồi. Đến lúc đó cũng rất là mệt”

Liễu Đan Văn trên mặt thoáng qua một chút ngoài ý muốn, nhẹ nhàng nói cảm ơn. Không được để ý tới Liễu Phỉ Phỉ trừng mắt nhìn, trong mắt đầy nước mắt nói: “chị, chị, người...”

“Liễu Phỉ Phỉ nếu như có nhớ rõ mẹ cô đang mang thai, cũng đừng đưa ra những ý kiến như vậy. Nếu thật ra xảy ra chuyện gì, đến lúc đó cũng là tôi mang tiếng oan” Diệp Thiên Tuyết nói xong không chút khách khí nói: “Tôi đặc biệt hỏi qua bác sĩ mới thiết kế chương trình như thế, cũng không phải Liễu Phỉ Phỉ cô tùy tiện nghĩ gì mà có thể đổi là đổi được.”

Liễu Phỉ Phỉ đột nhiên bị vẻ mặt nghiêm nghị của cô dọa sợ hết hồn, nước mắt lập tức ngừng chảy.

Chốc lát sau, cô mới chậm rãi quay lại đỏ mắt nói khẽ với Liễu Đan Văn: “Mẹ, Thật xin lỗi, con nhất thời không ngờ tới”

Liễu Đan Văn không vui nhìn nhanh qua con gái mình, cười nói không có việc gì: “không sao đâu, con cũng không có kinh nghiệm, sau này biết là tốt rồi”

Một lát sau Diệp Thiên Tuyết nói với Diệp Hân Thành: “Ba, gần đây con đầu tư một hạng mục, còn thiếu chút tiền, ba cho con mượn tiền được không?”

Diệp Hân Thành lơ đãng, sau mỉm cười hỏi cô đầu tư cái gì, sau khi nghe được cô cần hai trăm vạn tham gia thành lập nhà hàng. Sắc mặt Diệp Hân Thành liền thay đổi.

“Con mới 16 tuổi, không tới 17, cư nhiên lại có lá gan lớn như vậy? có thể so với ba ban đầu có can đảm hơn nhiều. Được, số tiền kia ba ượn”

Diệp Thiên Tuyết ngăn người ra, cười rạng rỡ: “cám ơn ba, chỉ là, nói ba cho con mượn, không thể đến lúc đó lại nói ba muốn tham gia làm cổ đông đâu nhé”

Diệp Hân Thành cười ha ha: “tất nhiên, con là con gái ba, ba tất nhiên không giành tiền của con gái mình”

Liều Phỉ Phỉ cắn chặt răng, mình ngày thường, ngay cả một đồng cũng phải suy nghĩ chi tiêu cẩn thận, Hôn nay nha đầu Diệp Thiên Tuyết này, vùng tay ném mấy trăm vạn. Quan trọng nhất là người đưa tiền lại cam tâm tình nguyện.

Vừa nghĩ như thế, cô ta càng hy vọng mẹ mình có thể nhanh chóng vào Diệp gia. Như vậy mình cũng có thể được ảnh hưởng mà đối xử như vậy.

Bốn người ăn xong cơm. Diệp Thiên Tuyết liền lên lầu trở về phòng mình. Mẹ con Liều Phỉ Phỉ và Diệp Hân Thành ở dưới lầu nói chuyện phiếm. Diệp Thiên Tuyết trở về phòng, mở email, nhìn bên trong hình, bên môi dần dần nở nụ cười.

Editor: Hương Xinh

13. Chương 13

Qua mấy ngày, Ngụy Vũ gọi điện thoại tới, cười nói: “Tiểu Tuyết, lần này rốt cuộc cậu học hành có tiến bộ rồi, không phải đứng nhất từ dưới lên nữa rồi”

Diệp Thiên Tuyết đang cùng Phó Hoài Minh vật lộn trong đồng đề thi, nghe vậy liền thuận miệng hỏi: “Lần này xếp hạng bao nhiêu?” Ngụy Vũ cười hihi trả lời: “Hạng 428 toàn khối nha”

Im lặng một chút, Diệp Thiên Tuyết sững suốt: “Tớ lại có thể xếp hạng giữa sao?” Ngụy Vũ ồn ào lên: “Tiểu Tuyết ra ngoài đi, chúng ta đi ăn mừng cậu”

Diệp Thiên Tuyết suy nghĩ một chút, quay đầu xin phép Phó Hoài Minh nghỉ hôm nay, liền đi ra ngoài cùng các bạn.

Vương Kỳ Ngọc không tới, vì vậy ba người tìm nơi ăn uống, ngồi một lát, thấy có đám người từ ngoài đi vào.

Diệp Thiên Tuyết đang nghe Ngụy Vũ nói chuyện, đột nhiên cảm thấy bên cạnh trầm xuống, một người liền xuất hiện trước mặt cô

“Chị, sao chị không đi học?” Liều Phỉ Phỉ nhẹ nhàng hỏi.

“Cô cũng không phải không đi học sao?” Diệp Thiên Tuyết trả lời

“Thế nào, năm nhất không có thi được, cũng không muốn đi học, như vậy không thể được” Liều Phỉ Phỉ nói

Nụ cười của cô không chút để ý, nhìn Liều Phỉ Phỉ, trong mắt lại mang theo mấy phần ác ý: “Tôi không đi học nhưng cũng không chết đói được, nhưng cô không đi học, không phải phụ sự kỳ vọng của mẹ cô sao”

Liều Phỉ Phỉ cắn môi, bất mãn không để ý đến, đối diện Diệp Thiên Tuyết nói: “Chị đang nói đùa đấy à, Em hôm nay ra ngoài có chút việc, cho nên mới không có đi học, Chị cũng đừng cúp cua nữa, nửa học kỳ rồi chị không đi học, còn tiếp tục vậy, nói không chừng sẽ bị lưu ban. Bác Diệp hình như vẫn chưa biết, nếu biết thì nhất định sẽ đau lòng”

Diệp Thiên Tuyết khẽ mỉm cười nói: “Cô nói, Ba tôi biết hay không biết?”

Liều Phỉ Phỉ ngay lập tức chần chừ.

“Tiểu Tuyết?” Đang suy nghĩ tìm đề tài gì để khiêu khích Diệp Thiên Tuyết, liền nghe tiếng của Tăng Hàm người đang mang danh là bạn trai của mình gọi Diệp Thiên Tuyết, giọng vui vẻ làm cô ta giật mình.

Diệp Thiên Tuyết làm như tai điếc, nghiêng đầu cùng Ngụy Vũ nói chuyện: “lúc nào tổ chức tiệc sinh nhật của cô cậu, nhớ gửi thiệp mời cho tớ nha”

Ngụy Vũ vỗ ngực đảm bảo: “Nhất định rồi”. Nói xong lại hỏi Hoàng Tú Tú có muốn đi không

Hoàng Tú Tú vẻ mặt ngẩn ngơ, cuối cùng cắn môi nhẹ nói: “Tớ không đi được”

Diệp Thiên Tuyết cả kinh, nghiêng đầu nhìn về phía cô, liền nghe cô nói: “tớ sắp ra nước ngoài, ở đây có mấy ngày”

“Nhưng mà, học kỳ này chưa có học xong...” Ngụy Vũ hoảng sợ, lắp bắp nói. Hoàng Tú Tú cười khở: “hết cách rồi, trong nhà yêu cầu. Cũng may trong nước tốc độ học so với bên kia nhanh hơn một chút, coi như học xong học kỳ này, qua đó thi xếp lớp cũng không có vấn đề. Trong nhà cũng đã liên lạc hết rồi”

Diệp Thiên Tuyết chợt hiểu, chỉ chốc lát bình tĩnh nói: “Này, chúc cậu hạnh phúc”

Hoàng Tú Tú cười tươi nói: “Uh, cảm ơn cậu”

Hiện tại Tăng Hàm bị ngó lơ không được để ý tới, rốt cuộc không nhận được chen miệng: “Các cậu rốt cuộc đang lo lắng cái gì, dù có xa mấy, nếu muốn đi thì kỳ nghỉ hè qua thăm là được mà”

Ngụy Vũ cười ha hả, vỗ vai Tăng Hàm: “Cậu nói đúng, biết anh, em bao nhiêu lâu, nhưng lời này là nghe êm tai nhất”

Tăng Hàm bất mãn chuẩn bị nói, Ngụy Vũ đã xoay người sang chỗ khác, không để ý hấn.

Cuối cùng kết cục là Liễu Phỉ Phỉ và Tăng Hàm hai người không vui vẻ rời đi

Diệp Thiên Tuyết nhìn bóng lưng bọn họ đi xa, thở một cái thật dài.

Hoàng Tú Tú bỗng nhiên nói: “Nếu không thích, tớ giúp cậu giải quyết thấy như thế nào?” Lời còn chưa dứt, nàng liền nở nụ cười: “Tớ không thích quen người dây dưa dài dòng. Nếu không thích, cũng đừng nghĩ đến, cuối cùng không đến đâu cả”

Diệp Thiên Tuyết bị cô nói làm cho sững sờ, cười lên: “chính xác có một chút, chỉ là không cần đâu” Cẩn môi, cô nói với Ngụy Vũ: “Tiệc sinh nhật của cô cậu, chỉ sợ sẽ có chút náo nhiệt”

Ngụy Vũ chẳng hề để ý: “không sao cả, gần đây ông già với bà cô mình cũng không hợp nhau lắm, thật ra thì mình cũng không thích. Luôn cho rằng mình là công chúa, tựa như ai cũng phải nịnh nọt cô ta.”

Hoàng Tú Tú gõ đầu Ngụy Vũ một cái.

Cô Ngụy Vũ không có làm chính chị, gả cho người có tiền an tâm là bà chủ. Chỉ là càng về sau lại thấy người có tiền như chồng mình rõ ràng thua kém tiền đồ của anh trai, trong lòng tự nhiên khó mà thoải mái.

Cũng may ngày thường mọi người không thấy mặt nhau, nên cũng không có gì bất mãn.

Chỉ là thời điểm tổ chức tiệc sinh nhật, liền khó tránh khỏi.

Diệp Thiên Tuyết dĩ nhiên không cần nói Ngụy Vũ đưa thiệp mời. Là con gái Diệp Hân Thành lại là cháu gái của Cố Gia, cô tất nhiên là được mời.

Mặc dù Diệp Thiên Tuyết không muốn đi, nhưng mà nghĩ đến tối hôm nay có chuyện vui để xem. Cô phải đi rồi.

Trước khi ra cửa Diệp Hân Thành kêu cô đến thư phòng, chân chờ hình như muốn nói cái gì, cuối cùng chỉ nói đơn giản một câu: “Chăm sóc Liễu Phỉ Phỉ nhiều một chút” rồi phát tay để cô đi ra ngoài.

Diệp Thiên Tuyết mặc dù biết rõ Ba mình muốn cô làm trung gian giới thiệu Liễu Đan Văn cho các phụ nhân biết, nhưng cô giả vờ căm ghét không biết, nhỏ giọng đi ra ngoài.

Về phần Liễu Phỉ Phỉ, cô ta đương nhiên có thể chăm sóc mình thật tốt.

Cùng Liễu Phỉ Phỉ đi spa, sau khi tắm xong có người cầm sáp thơm tới để cho các cô chọn. Diệp Thiên Tuyết miễn cưỡng hỏi Liễu Phỉ Phỉ dùng mùi thơm gì.

Liễu Phỉ Phỉ ánh mắt nhẹ nhàng nhìn về phía Diệp Thiên Tuyết nói: “Chị dùng mùi gì, em dùng mùi đó”

“Có bị khùng không?” (câu đúng trong truyện là “Ngớ ngẩn rồi sao”, nhưng mình thấy nhẹ quá nên thay câu khác) Diệp Thiên Tuyết không chút khách khí nói: “thói quen của tôi với cô giống nhau sao? Chính cô chọn mùi thơm mình thích đi, quản lý tôi chọn xong rồi” Nói xong, cúi đầu chọn mùi hoa chanh.

Sắc mặt Liễu Phỉ Phỉ biến đổi, sau đó cũng chọn mùi hoa Bách Hợp.

Lúc hai người từ spa, đều đẹp rạng ngời. Diệp Thiên Tuyết nhìn Liễu Phỉ Phỉ từ bên cạnh mình, hình ảnh nhu nhược của kiếp trước hoàn toàn bất đồng. Đúng là lòng dạ độc ác .

Bữa tiệc diễn ra thật nhàm chán.

Luôn là những người đó, nói qua nói lại về chủ đề trang sức, cổ phiếu, mua bán, con cái.

Giống như đứng trong phạm vi, thỉnh thoảng đi qua lại.

Tăng Hàm cũng đến. Vốn anh muốn tới đây cùng Diệp Thiên Tuyết, nhưng trên đường lại bị Liễu Phỉ Phỉ chặn lại, làm nũng đi cùng cô ta làm bạn nhảy.

Diệp Thiên Tuyết cười một tràng, thuận thế kéo cánh tay Ngụy Vũ.

Đi qua hội trường, Diệp Thiên Tuyết đi tới ban công giải sầu. Ban đêm phong cảnh có chút mát mẻ, thổi trên mặt làm cho cả người cảm thấy thoải mái.

“Cô cũng ở đây” có một giọng nói truyền tới.

Diệp Thiên Tuyết quay đầu lại, nhìn có chút quen mắt, nhưng cũng không nhớ ra ai.

“Anh là....”

“Triệu Lãm” Đối phương trả lời, đi lên phía trước, đứng đối diện với cô, “Người vẫn gọi em là chị, hận không thể lấy dao găm đâm em kia đang cùng người nam sinh em có cảm tình ở trên lầu. Có hứng thú hay không xem bọn họ đang làm gì?”

Ánh mắt đột nhiên lạnh buốt của Diệp Thiên Tuyết, trở nên sắc bén nhìn về phía Triệu Lãm.

Chỉ chốc lát sau, cô lại thản nhiên cười: “có quan hệ gì với tôi?”

Triệu Lãm hơi cười, giống như một con sói. Anh ta tiến lên một bước, ở bên cạnh Diệp Thiên Tuyết cúi xuống bên tai nhỏ giọng nói: “VẬY là tôi hiểu lầm rồi. Tôi cho là. Lúc trước em để cho Tiểu mập đem em dẫn đi, là vì khiến cho tất cả mọi người xem bọn họ đang làm gì. Tôi còn muốn, có muốn tôi giúp em một chút không, chuẩn bị đến lúc quan trọng nhất tiến tới”

Trong bóng tối, nụ cười của anh ta khiến toàn thân Diệp Thiên Tuyết toát mồ hôi lạnh.

Editor: Hương Xinh

14. Chương 14

“Anh nói rất đúng” Sau phút chốc, Diệp Thiên Tuyết chợt mỉm cười: “Nhưng mà, làm điều đó như thế nào đây?”

“Tôi không có làm gì, nhưng là chính bọn họ kim lòng không nổi”

Triệu Lãm đứng dậy, yên lặng nhìn cô, bên môi nở nụ cười càng sâu: “Em nói đúng, em không hề làm gì cả”. Nói xong, anh ta cứ nhiên tiến lên cúi người, khẽ hôn bên môi cô, “Chẳng qua là không tự chủ quyền rũ tôi mà thôi”

Diệp Thiên Tuyết hoảng sợ, đối phương lại đột nhiên cười một tiếng, thật nhanh từ bên người cô đi ra.

Để cho cô tức giận tìm khắp nơi cũng không thấy.

Để tâm trạng bình tĩnh một chút, Diệp Thiên Tuyết mới chậm rãi đi vào trong nhà. Chuyện vừa rồi, cô quyết định coi như một trò đùa.

Vào cửa thấy Ngụy Vũ nhìn mình nháy mắt, bước nhanh tới, nhỏ giọng nói: “Tiểu Tuyết à, tớ đi xem, bên kia đã ”đánh nhau” rồi, cậu nói, bây giờ chúng ta có đi góp vui hay không?”

Diệp Thiên Tuyết lắc đầu: “Dù là tham gia, cũng không thể là tớ với cậu. Mấy cái này, chúng ta có biết cũng không thể đi”

Ngụy Vũ cười đến hả hê: “Tiểu Tuyết, chuyện như vậy còn cần cậu dặn dò tớ sao, tớ sớm chuẩn bị tốt rồi”. Nói xong, hắn chỉ chỉ một phục vụ bên cạnh: “Tớ sớm tìm người tốt lắm, đến lúc đó sẽ cho người khác chỉ đường về phía bên kia”

“Cậu thật thông minh”. Diệp Thiên Tuyết nhìn Tiểu Mặc, chợt cười khê: “Cậu không ra mắt đấy chứ?”. Ngụy Vũ kêu oan: “Làm sao có thể!”

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, chuyển đề tài, nói đến chuyện Hoàng Tú Tú đi nước ngoài.

Ở trong phòng Liễu Đan Văn nhìn chung quanh một vòng, không thấy Liễu Phỉ Phỉ, cũng có chút sốt ruột.

Mặc dù Liễu Phỉ Phỉ đã câu được Tăng Hàm, Liễu Đan Văn lại cảm thấy, quen biết nhiều mấy tên công tử có tiền, nhiều lựa chọn một chút cũng không là quá. Cho nên, cô ta hiện tại đang rất vội vã tìm Liễu Phỉ Phỉ, mang theo đi dạo mấy vòng.

Nhưng mà, cô ta chỉ thấy Diệp Thiên Tuyết và Ngụy Vũ đứng nói chuyện, không nhìn thấy Liễu Phỉ Phỉ đâu.

Cô ta đi tới bên cạnh Diệp Thiên Tuyết, có chút lo lắng hỏi: “Tiểu Tuyết, con có thấy Phỉ Phỉ không?” Diệp Thiên Tuyết chớp chớp mắt, mơ hồ lắc đầu: “Mới vừa rồi còn thấy mà. Di Liễu, người cũng không phải gấp gấp, nói không chừng em ấy đi toilet thì sao?”

Liễu Đan Văn gật đầu một cái, quay đầu kéo một phục vụ hỏi toilet ở đâu.

Diệp Thiên Tuyết trong mắt mang ý sâu kín, nhìn Liễu Đan Văn dựa theo chỉ dẫn của phục vụ đi ngang qua, nhìn về phía Ngụy Vũ: “Cậu nói, cô ta là vận may không tốt? Nhiều người như vậy, cô ta làm sao lại chọn đúng người mình sắp đặt’

Ngụy Vũ sờ lỗ mũi một cái, cười ha hả: “làm gì có, không phải một người mà là năm”

Sau đó, anh ta nhìn Diệp Thiên Tuyết bằng ánh mắt kiêu ngạo.

Liễu Đan Văn đi theo chỉ dẫn của phục vụ, không tìm được toilet, lại mơ hồ nghe thấy tiếng của Liễu Phỉ Phỉ

Cô có chút không yên tâm, đi về phía trước dọc theo hướng âm thanh phát ra, kết quả bị người khác ngăn cản: “Thưa phu nhân, phía trước là nơi cá nhân, người ngoài không vào được”

Liễu Đan Văn tập trung lắng nghe, tiếng của Liễu Phỉ Phỉ càng ngày càng rõ ràng.

Cô nói với vệ sĩ ở bên ngoài: “Tôi nghe giống như nghe được tiếng của con gái ở bên trong, tôi muốn đi qua xem một chút, được chứ?”

Người ngăn cô về mặt có chút kỳ quặc, Liễu Đan Văn không có phát hiện ra, chỉ muốn đi về phía trước.

“Nhưng mà....” Vệ sĩ ngăn cản cô chần chừ chốc lát, mời lộ ra khuôn mặt tươi cười: “Phu nhân, phía trước thực sự là nơi tư nhân, không có khách đi vào ”

Liễu Đan Văn sắc mặt khó coi đi lên.

Vào lúc này, sau lưng chợt truyền tới tiếng bước chân, người đàn ông nâng cao bụng bia, thấy ở đây có người, mừng rỡ, tiến lên vội vàng hỏi: “Toilet ở đâu, tôi nhớ rõ đi hướng này, làm sao lại không thấy”

Liễu Đan Văn lùi lại hai bước, thừa dịp người đàn ông đứng che khuất cô làm cho vệ sĩ ngăn cô không nhìn thấy, đi nhanh vào bên trong.

Người nọ nhả hơi nóng vội, đến cả chỉ đường cũng không nói, xông tới ngăn Liễu Đan Văn lại: “Phu nhân, xin tự trọng, nơi tư nhân không được tự tiện đi vào”

Người đàn ông trung niên có chút thích thú nhìn cảnh này, lại nhìn bên kia một chút, xoay người rời đi.

Liều Đan Văn bị ngăn lại, lấy lại bình tĩnh, cô cũng biết mình có chút kích động, cũng dứt khoát xoay người rời đi, vệ sĩ ngăn cản cô cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà, chẳng được bao lâu, người kia lại phát hiện, đã tới phòng của ông chủ.

Sắc mặt của anh ta nhất thời cứng ngắc.

Ngụy Vũ nhìn cô và dường như bị người khác kéo qua nói gì đó, liền xin lỗi người bên cạnh, đi tới, vẻ mặt rất tươi cười.

Diệp Thiên Tuyết đang đứng nhìn ra ngoài cửa sổ đến gần người, bị hắt kéo lại: “Tiểu Tuyết, đợi lát nữa có kịch vui. Tổ không ngờ câu được một con cá lớn như vậy”

“Cái gì?”

Ngụy Vũ cười hì hì áp vào bên tai cô nói nhỏ: “Người đi chính là cô của tớ, lần này có trò hay để xem rồi”

Một lát sau Diệp Thiên Tuyết mới phản ứng, lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Thời điểm phía bên kia có người lớn tiếng kêu, Diệp Thiên Tuyết bị lôi kéo đi tìm đồ ăn rồi.

Làm như vậy trong bữa tiệc này, cũng chỉ có Ngụy Vũ.

Nhưng nhìn Ngụy Vũ ăn, Diệp Thiên Tuyết cũng cảm thấy có chút đói bụng, vì vậy cũng cầm miếng bánh ngọt lên ăn một miếng nhỏ.

Sau đó, cũng không lâu lắm, Diệp Hân Thành đi tới, vẻ mặt rất khó coi.

“Con chuẩn bị một chút, chúng ta về trước” Diệp Hân Thành nói, Diệp Thiên Tuyết ngẩng đầu nhìn sắc mặt vừa tức giận vừa lo lắng của ông, ân cần hỏi có chuyện gì xảy ra: “Vừa rồi, Dì Liều vẫn còn đi tìm Liều Phỉ Phỉ mà”

Về mặt của Diệp Hân Thành càng khó coi hơn.

Nếu như không phải tại Liều Đan Văn làm náo loạn lên, bây giờ ông cũng sẽ không khó xử như vậy.

Vốn cũng chỉ là hai đứa trẻ nín thở chuyện trái cấm, nếu như lúc ấy kìm nín lại. Nhất định Tăng gia sẽ cảm thấy áy náy, cũng như nể mặt mũi Diệp Hân Thành, đồng ý chuyện của hai đứa.

Nhưng Liều Đan Văn lại tự cho là thông minh, phá ngay tại chỗ, lại còn náo loạn dẫn đến rất nhiều người xem.

Bây giờ, huyên náo như vậy mọi người đều biết. Tăng gia sẽ không hạ mình xuống đài, trong lòng còn rất tức giận, đối với Liều Phỉ Phỉ cũng không biết như thế nào, nói không chừng còn vu khống cho Liều Phỉ Phỉ.

Quan trọng nhất là, thể diện sau này của Liều Phỉ Phỉ, cũng đừng mong là có thể bám chặt trên con thuyền Tăng Hàm này.

Nhưng với Diệp Thiên Tuyết, những lời nói này Diệp Hân Thành cũng không có nói ra, chỉ miễn cưỡng cười một tiếng: “Không có chuyện gì, đã tìm được rồi. Ngụy Vũ, phiền cháu đưa Tiểu Tuyết về được không? Bây giờ, bác ở bên này còn có chút việc”

Ngụy Vũ lau miệng, vỗ ngực đảm bảo: “Có điều là, Bác Diệp, bây giờ bữa tiệc vẫn chưa xong mà”

Diệp Hân Thành miễn cưỡng cười: “con gái không nên đi ngủ muộn, không tốt cho sức khỏe. Nên, Tiểu Tuyết cũng đừng đợi nữa, đi về trước đi”

Ngụy Vũ vẻ mặt bỗng nhiên tỉnh ngộ, liền kéo Diệp Thiên Tuyết đi ra.

Diệp Thiên Tuyết cũng không phản đối, đứng lên đi về phía Diệp Hân Thành khuôn mặt tươi cười: “Ba, con về trước. Người buổi tối cũng nghỉ sớm một chút, chú ý giữ gìn sức khỏe”

Diệp Hân Thành gật đầu, ý nghĩ phức tạp đưa mắt nhìn cô rời đi.

Ra khỏi cửa chính, Ngụy Vũ liền cười sảng khoái: “Không ngờ chuyện lại thuận lợi như vậy, hahaha....” Diệp Thiên Tuyết cũng lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Liều Phỉ Phỉ, ban đầu cô để cho tôi thân bại danh liệt, hôm nay đây chỉ là chút trả thù nho nhỏ, cô có thấy vui vẻ không?

Bên cạnh lại có người chột lên tiếng: “Nếu như không phải là tôi giúp em một tay, em cho rằng sẽ thuận lợi như vậy sao?”

Ngụy Vũ bị kinh sợ nhảy một cái, thật nhanh xoay người: “Ai vậy?”

Diệp Thiên Tuyết lại nghe thấy giọng của Triệu Lãm, trong lòng cảm thấy không thích: “Đi ra đi, giấu đầu lòi đuôi, không phải hàng động quân tử”

Triệu Lãm từ chỗ bóng tối bước ra, cười đến rất không đúng đắn: “Tôi vốn không phải là quân tử”

Ngụy Vũ nhìn anh ta chăm chăm, trong giây lát vỗ tay một cái: “Người là Triệu Lãm, Anh khi nào thì từ HongKong trở về?” Triệu Lãm khẽ cười: “Cậu vẫn còn nhớ tôi, trở về có hơi vội vàng một chút, gần đây gia đình có chút chuyện, cho nên không qua chào hỏi cậu được”

“làm sao mà không nhớ được” Ngụy Vũ trợn mắt: “Tôi còn nhớ, chính anh đem tôi dè xuống đất đánh một trận. Cuối cùng, tôi cũng có ngày trả thù”

“Hoan nghênh cậu trả thù” Triệu Lãm đi tới bên cạnh hai người: “chỉ cần cậu có bản lĩnh, nhưng mà từ hành động hôm nay, xem ra cậu tuyệt đối không có cách nào trả thù tôi”

Diệp Thiên Tuyết ở bên cạnh lạnh nhạt mở miệng: “Hai vị ôn chuyện cũ đủ chưa? Tôi cảm thấy buổi tối trời hơi lạnh rồi” Ngụy Vũ vội vàng cười nịnh nọt: “Tiểu Tuyết à, chị mặc kệ hần ta đi chúng ta đi trước”

Triệu Lãm quan sát Ngụy Vũ, hai mắt khẽ cười: “cậu gọi tên cô ấy là.....” giọng nói kéo dài, tựa hồ có ý khác.

Diệp Thiên Tuyết không để ý đến anh ta, trước tiếp đi về phía trước, Ngụy Vũ vội vàng đuổi theo.

Triệu Lãm đứng nguyên tại chỗ một lát, trong ánh mắt lộ ra sự vui vẻ, vội vàng cất bước đi theo.

Ngụy Vũ không đủ tuổi lái xe, cho nên anh ta phải có tài xế riêng.

Lát sau, tài xế đem xe lái qua, để bọn họ lên xe, Diệp Thiên Tuyết cúi đầu ngồi vào phía sau. Ngụy Vũ mở cửa bên kia chuẩn bị chui vào trong, kết quả Triệu Lãm đi theo sau lưng Diệp Thiên Tuyết liền tiến vào, nhìn phía Ngụy Vũ mỉm cười: “Phía sau hết chỗ, nếu không phiền cậu ngồi ghế lái phụ đi”

Ngụy Vũ nghe rằng, trợn mắt nhìn Triệu Lãm, không thể nào tự nguyện đi phía trước mở cửa.

Diệp Thiên Tuyết chột mỉm cười: “Tiểu Mập, cậu ngồi ghế sau đi, tớ ngồi phía trước tốt hơn” Nói xong, thật nhanh từ trong xe chui ra ngoài, đi vòng qua vị trí ghế lái phụ.

Triệu Lãm nhìn màn này, chột lấy tay che mặt, thật nhỏ truyền ra tiếng cười.

Ngụy Vũ không nghĩ nhiều như vậy, vô cùng vui vẻ, chạy tới ngồi phía sau.

Tài xế nhìn một màn này, trong lòng đang tính toán, hôm nay có chuyện hay nói cho ông chủ. Thoạt nhìn rất thú vị à..... ông chủ có lẽ sẽ cảm thấy hứng thú.

Vì vậy, lát sau tài xế vô cùng vui vẻ quyết định, chuyện này nhất định phải nói cho ông chủ nghe.

Ngụy Vũ còn không biết sắp tới về nhà mình sẽ gặp bão, anh ta đang ngồi ở bên cạnh Triệu Lãm, nhướng mày dương dương hả hê.

Triệu Lãm cong khóe môi nói: “Ngụy Vũ, cậu thật đúng là, trước sau luôn đơn thuần như vậy,”

“Tôi nói này Triệu Lãm, tại sao nói chuyện với anh, tôi cảm thấy, nghe như vậy có chút không ổn lắm” Ngụy Vũ cầu may, có chút không thích.

Diệp Thiên Tuyết ở phía trước lạnh nhạt nói: “Tiểu Mập, cậu cần gì phải so đo với người không liên quan”

Nghe cô nói như vậy, Ngụy Vũ ngây người một lát, sau đó cười haha: “Chị của tôi à, cậu nói rất đúng, người không liên quan, ta quản hần ta làm khổ gì”

Chân mày Triệu Lãm hơi cau lại, lộ ra vẻ mặt hứng thú

15. Chương 15

Sau đó, Triệu Lãm trầm mặc một hồi, ngược lại Ngụy Vũ cùng Diệp Thiên Tuyết nói chuyện với nhau cực kỳ vui vẻ.

Chỉ là ba người cũng rất ăn ý không có ai nói đến chuyện đã xảy ra trong bữa tiệc. Tài xế nhìn ba người ở bên cạnh, cảm thấy không khí này thật có chút quái dị, vì vậy, anh ta cũng không nói chuyện.

Đầu tiên đưa Diệp Thiên Tuyết về đến nhà. Lúc cô xuống xe, Triệu Lãm cũng cùng đi theo, sau đó liền đóng cửa lại, cười nói với Ngụy Vũ: “Cậu về đi thôi.” Ngụy Vũ có ý muốn cùng ra ngoài, Diệp Thiên Tuyết lại với vẫy vẫy tay với anh: “Tiểu Mập cậu đi trước đi, ngày mai chúng ta gặp nhau.”

Lúc này Ngụy Vũ lúc này mới trợn hai mắt nhìn Triệu Lãm, nhìn về phía Diệp Thiên Tuyết lo lắng nói mấy câu, mới rời đi.

Triệu Lãm ở bên cạnh nhìn Ngụy Vũ đi khỏi, mới cười nói: “Anh ta đối với em thật là quan tâm. Cũng không thấy hần ta đối với người khác quan tâm nhiều như vậy.”

“Nếu như quan tâm người khác là anh, ” Diệp Thiên Tuyết vừa xoay người đi vào trong, vừa trả lời, “Tôi cảm thấy, cậu ấy quan tâm mới là không đúng. Đối với một người cùng giới mà quan tâm như vậy, ách thì Muốn đi vào ngồi một chút sao?”

Mặc dù hỏi như vậy, nhưng cô lại chắn cửa, không có nửa ý tứ nhường đường.

Rút cuộc, cửa bị kéo ra, trong nhà cô bảo mẫu cười híp mắt đứng ở cửa nói: “ Vừa rồi mới nhận được điện thoại ở bên kia, nói đại tiểu thư về nhà trước. Cậu này là bạn của tiểu thư, mời vào nhà ngồi chơi một chút.”

Diệp Thiên Tuyết cười khanh khách, Triệu Lãm lại cười ha hả lên nói: “Xem ra, tôi nhất định phải đi vào ngồi chơi rồi.” Nói xong, đi nhanh tới.

Diệp Thiên Tuyết xoay người đi vào, cũng không để ý anh ta.

Vào phòng khách nhà họ Diệp, ngồi xuống Triệu Lãm có chút thích thú quan sát một chút, sau đó chuyển sang chỗ ngồi ở đối diện, tự nhiên dọn đồ phòng bếp làm đồ ăn khuya cho Diệp Thiên Tuyết, nói: “Cổ Gia quả nhiên là nhà có tiền. Đồ dùng riêng cũng rất khác biệt.”

Diệp Thiên Tuyết miễn cưỡng ngẩng đầu: “Có cái gì khác biệt, không giống bình thường.” Ngừng lại một chút, cũng không đợi Triệu Lãm trả lời, cô hỏi: “Anh đi theo tôi trở về, có điều gì muốn nói?”

Triệu Lãm lắc đầu: “Không, chẳng qua là cảm thấy, em rất thú vị, muốn nhìn tìm ra suy nghĩ trong đôi mắt em một chút.”

Diệp Thiên Tuyết nhíu mày: “Tôi? Thú vị?”

Triệu Lãm gật đầu: “Anh rất ngạc nhiên, một đại tiểu thư sống an nhàn sung sướng, làm gì đến nỗi sự hận thù lớn như vậy, thậm chí hận đến muốn phá hủy người khác.”

Diệp Thiên Tuyết trầm mặc chốc lát, ngẩng đầu nhìn hần.

Triệu Lãm không nói một lời, mỉm cười nhìn cô.

“Làm sao anh biết, phía sau không có chuyện khác chứ?” Diệp Thiên Tuyết nói một câu như vậy, bỗng nhiên trên mặt nở nụ cười: “Hơn nữa, tôi hủy hoại người khác, anh không phải cũng ở sau lưng trợ giúp sao?”

“Bởi vì, anh cảm thấy rất hứng thú với em.” Triệu Lãm nói, “Điểm này anh đã nói rồi. Hơn nữa, anh lại phát hiện, anh thấy càng ngày càng thú vị phải làm như thế nào đây?”

“Không liên quan tới tôi.” Diệp Thiên Tuyết chắc như đinh đóng cột trả lời, xong xoay người đi lên trên lầu , ” Dì Xuân, phiền dì nói tài xế đưa Triệu tiên sinh về nhà.”

Bảo mẫu nhô từ trong bếp đi ra, vội vàng đáp ứng.

Triệu Lãm ngồi ở trên ghế salon, nhìn Diệp Thiên Tuyết đứng dậy đi lên trên lầu, nhìn những đường cong tuyệt đẹp của cơ thể cô , không khỏi nhỏ giọng cười.

Thật ra thì, mình đang nói dối.

Mình dối với chuyện bí mật của Diệp Thiên Tuyết căn bản là không có hứng thú, mình cảm thấy thích thú chính là cô.

Lần đầu tiên gặp thoáng qua sau lần gặp mặt thứ hai, cơ thể của anh đã nói cho anh biết, anh muốn cô.

Bên ngoài vẻ bọc hồn nhiên, bên trong lại thấy tuyệt vọng, rõ ràng đã thấy hết thấy, lại vẫn như cũ bị hấp dẫn bởi đôi mắt, đôi mắt thâm sâu, sâu thăm thẳm đó quyến rũ anh.

Diệp Thiên Tuyết đứng ở trên lầu, nhìn Triệu Lãm rời đi, sau đó mới thở một hơi dài.

Triệu Lãm, người này mang theo vài phần tà khí, khiến cho cô có cảm giác nguy hiểm. Đối phương biết mình xuống tay với Liễu Phỉ Phỉ, trong lòng cô vẫn còn có chút lo lắng.

Chẳng qua nếu nói, Liễu Phỉ Phỉ đều là tự mình gây ra, cô chỉ trung gian dụ dỗ nhỏ thôi.

Dù là Triệu Lãm có nói, nhiều nhất cũng là mẹ con Liễu Phỉ Phỉ đối với mình ghi hận nhiều hơn một chút.

Nhưng mà, có quan hệ gì.

Dù sao đã là ghét nhau rồi.

Sáng sớm thứ hai, ở trong nhà bếp, đến bên bàn ăn lúc nhìn thấy Liễu Phỉ Phỉ, tất cả đều đứng dự tính của Diệp Thiên Tuyết .

Cô chỉ là không quan tâm tới vẻ mặt giống như người thiếu tiền của Liễu Phỉ Phỉ, trực tiếp ngồi xuống bắt đầu hưởng thụ đồ ăn sáng của mình.

Liễu Đan Văn hình như muốn nói gì đó, nhưng mà cảm thấy không khí có chút ngưng trệ khiến để cô ta ngập ngừng rồi thôi, cuối cùng cũng không có nói ra.

Ăn xong rồi bữa sáng, Diệp Thiên Tuyết mới đem vẻ mặt vui vẻ nhìn về phía Liễu Đan Văn: ” Dì Liễu, công việc tổ chức hôn lễ con đã cùng công ty Hôn Khánh bàn bạc qua rồi, bác sĩ cũng đã cho phép rồi. Dì và ba có muốn xem thử không, cuối cùng quyết định như thế nào?”

Khiến Liễu Đan Văn kinh ngạc một chút, theo bản năng nhìn về phía Diệp Hâm Thành, sau đó mới trả lời: “Được à.”

Ngừng một chút, cô ta còn nói: “Gây phiền toái cho con rồi, Tiểu Tuyết.”

Diệp Thiên Tuyết xinh đẹp cười một tiếng: “Dì Liễu nói đùa. Chuyện này chính là con tự nhận , cũng không phiền phức gì đâu. Huống chi, Phỉ Phỉ cũng giúp con một chút, Dì Liễu à không bằng dì khen Phỉ Phỉ nhiều vào.”

Liễu Đan Văn còn chưa kịp nói gì, Diệp Hâm Thành liền hừ lạnh một tiếng, hất chiếc đĩa trên tay, lạnh lùng nói: “Tiểu Tuyết, dì nhỏ của con có về dự không?”

Diệp Thiên Tuyết có chút tiếc nuối lắc đầu: “Không về được. Ba, người cũng biết, dì nhỏ mang thai có chút không ổn, bây giờ cần phải nghỉ ngơi. Cho nên.” Cô nhìn Diệp Hâm Thành, vô cùng bình tĩnh nói: “Chỉ là, con muốn ba cũng đừng để ý nhiều. Dù sao, dì nhỏ vẫn không thể nào vui chuyện ba tái hôn.”

Diệp Hâm Thành trầm mặc một hồi, mới một lần nữa nói: “Quả thật phải dưỡng thai thật tốt mới được, dì nhỏ của con cũng nhiều tuổi rồi.”

Diệp Thiên Tuyết cười híp mắt nói một tiếng phải

Liễu Phỉ Phỉ ngồi ở bên cạnh, vẫn trầm mặc không nói .

Chuyện xảy ra ngày hôm qua, thật tình nhớ lại với cô mà nói là gây ra chuyện hồng be hồng bét. Chuyện riêng tư bị rất nhiều người biết, người khởi xướng còn là mẹ của mình, khiến cho cô ta ngay cả tức giận cũng không phát ra được. Sau đó lại cộng thêm phản ứng của ba mẹ Tăng Hàm, khiến cô ta có chút cảm giác không ổn. Loại cảm giác này kéo dài đến sáng sớm hôm nay, sáng sớm nay tâm trạng rất gay go.

Lúc này, nhìn thấy Diệp Thiên Tuyết vẻ mặt tươi cười, trực giác Liễu Phỉ Phỉ liền cảm thấy không vui.

Vì vậy, cô ta làm giống như quan tâm mở miệng nói: “Chị à, hôm nay không chuẩn bị đến trường đi học sao?” Diệp Hâm Thành dừng lại, nhìn về phía Diệp Thiên Tuyết.

Diệp Thiên Tuyết ngẩng đầu nhìn về phía ông, mỉm cười: “Dì nhỏ không có nói với ba sao? con không đến trường do sức khỏe không tốt, tìm người dạy kèm tại nhà cho con.”

Diệp Hâm Thành ngẩn ra, hỏi: “Như thế nào? Tìm ai, có hiệu quả không?.”

Chuyện Diệp Thiên Tuyết cúp cua lại không có vấn đề, vốn là chuẩn bị khích bác Diệp Thiên Tuyết một trận, trong lòng Liễu Phỉ Phỉ lại thêm khó chịu.

Diệp Thiên Tuyết cười trả lời: “Không tệ, ít nhất, từ xếp hạng 600 con lên xếp hạng hơn 400 rồi ba. Hơn nữa, lần trước lúc thi, con chỉ là vừa mới lấy lại khiến thức chương trình trung học.”

Diệp Hâm Thành ngậy người phút chốc, sau lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười nói: “Giỏi, không tệ.” Ông lại nói đôi câu, ân cần nhìn Diệp Thiên Tuyết: “thầy dạy con là ai, ba phải cảm ơn mới được. Có thể dạy được con, xem ra bản lĩnh không tệ. Là thầy giáo về hưu ở đâu?”

Diệp Thiên Tuyết lắc đầu: “Không phải.” Nụ cười mang theo vài e ngại, cô trả lời: “Là dì nhỏ tìm cho con, sang năm tốt nghiệp đại học.” Dừng một chút, lại nói: “ là sinh viên đại học A , tác phong lịch sự nhanh nhẹn, tướng mạo khá tuấn tú.”

Về mặt Diệp Hâm Thành lập tức rối rắm.

Liễu Phỉ Phỉ ở bên cạnh lại càng cảm thấy không thoải mái, mở miệng muốn nói gì đó, bị Liễu Đan Văn đá ột cước.

Diệp Thiên Tuyết nhìn về phía mẹ con nhà này, mỉm cười: “Dì Liễu mới vừa rồi làm gì vậy, con hình như nghe được tiếng gì đó.”

Liễu Đan Văn giả cười: “Không có việc gì, Dì chỉ là không cẩn thận đá phải chân bàn thôi.” “Chân bàn Liễu Phỉ Phỉ” bị đá trúng cảm thấy đau đớn, trong lòng càng thêm không vui, đứng dậy .

Sau cùng Diệp Hâm Thành còn cho Diệp Thiên Tuyết một khoản tiền, để cô cảm, sau này cảm ơn Phó Hoài Minh. Diệp Thiên Tuyết cũng không từ chối mà nhận ngay.

Liễu Phỉ Phỉ tức giận mắt như muốn xoay vòng vòng, la hét mình cũng muốn đi tìm gia sư dạy kèm.

“Gần đây rớt hạng hơi nhiều , em có chút lo lắng.” Cô ta nói còn chưa dứt lời, đương nhiên có Liễu Đan Văn giúp đỡ cô ta .

Diệp Hâm Thành lại không thềm để ý chút nào: “Muốn mời là được ngay sao, xếp hạng cũng không kém gì.” Liễu Đan Văn âm thầm nghiêng răng, nhưng mà trên mặt lại tươi cười nói: “Chỉ là, trong khoảng thời gian ngắn không biết tìm được người nào có trình độ. Anh xem gia sư của Tiểu Tuyết.”

“Dì Liễu, ” Diệp Thiên Tuyết ngắt lời cô ta, “Thầy giáo con có giỏi hơn nữa, cũng là của con. Bản thân con còn học chưa xong, là không thể nào chuyển cho Phỉ Phỉ được . Hơn nữa, xếp hạng của Phỉ Phỉ chỉ là từ ba mươi rớt xuống ba mươi năm, vẫn là học sinh khá giỏi, không thể so với người kém như con đây . Vốn là kém, nếu như gia sư vừa đi, chỉ sợ lại đi về vị trí cũ.”

Liễu Đan Văn cười cũng có chút lúng túng, vội vàng nói: “Không, dì không có ý đó. Dì nói là, có thể tìm bạn học của gia sư được không. Con không phải là nói là sinh viên đại học A sao?”

Diệp Thiên Tuyết lúc này mới chợt hiểu, cười một cái nói: “Thế này, con biết rồi. Con sẽ hỏi giúp . Chẳng qua con khuyên dì Liễu người đừng ôm hy vọng quá lớn, dù sao, sinh viên năm tư, mọi người đều bắt đầu vội vàng đi tìm việc làm.”

Liều Phỉ Phỉ lập tức thốt lên: “Người kia, gia sư dạy kèm tại nhà cũng không cần tìm việc làm rồi hả?”

“Cái này a, ” Diệp Thiên Tuyết chậm rãi trả lời, “Gia đình anh ấy có công ty riêng, chỉ là nể mặt dì nhỏ, mới tới đây giúp một tay.”

Liều Phỉ Phỉ lập tức trầm mặc.

Lúc nhìn thấy Phó Hoài Minh, Diệp Thiên Tuyết đem sự kiện xảy ra nói tới, cuối cùng rồi lại nói: “Chỉ là, chuyện này anh cũng đừng quá để bụng”.

“Lúc này vất vả mà không được việc gì, cũng đừng tưởng thật mà đi tìm người.”

Phó Hoài Minh bật cười: “Thật ra thì em và Liều Phỉ Phỉ bất hòa, không muốn làm cho cô ta được như ý?”

Diệp Thiên Tuyết sờ sờ mặt của mình: “Rõ ràng như vậy, đều bị anh nhìn ra được?”

Phó Hoài Minh mỉm cười: “Không phải anh nhìn ra, là Tô Vũ nói. Nó nói ánh mắt nhìn người của nó không sai được. Yên tâm đi, chuyện này giao cho anh. Anh cũng không thích cái cô Liều Phỉ Phỉ này cho lắm.”

Diệp Thiên Tuyết khiêm tốn xin chỉ giáo: “Anh và cô ta không biết nhau, làm sao không thích cô ta?”

Phó Hoài Minh cười mang theo chút ý vị sâu xa: “Làm sao em biết anh không biết cô ta?”

16. Chương 16

Không đợi Diệp Thiên Tuyết hỏi, Phó Hoài Minh đã tự động nói: “Tối qua anh cũng có ở đó”

Diệp Thiên Tuyết giật mình: “Em không thấy à?” Phó Hoài Minh cười: “Nhiều người như vậy không thấy cũng là bình thường” Nhưng Diệp Thiên Tuyết cũng không chịu buông tha, cẩn thận suy nghĩ đi nghĩ lại, mới hiểu: “Cái gì mà công ty nhỏ, thầy giáo anh rõ ràng là làm bất động sản. Công ty bất động sản Hưng Vinh đúng không?”

Phó Hoài Minh nhìn cô, nhíu mày: “Mặc kệ có phải hay không, hôm nay em phải làm cho xong mấy cái đề thi này mới là thật”

Diệp Thiên Tuyết nhìn anh ta cười híp mắt, lấy ra một xấp bài thì, trong lòng thầm nghĩ rằng.

Liều Phỉ Phỉ đến trường học, lại không thấy Tăng Hàm. Đến lúc người khác nói mới biết. hôm nay Tăng Hàm xin nghỉ, không biết làm cái gì?.

Trong lòng cô ta cũng có chút hốt hoảng.

Chuyện ngày hôm qua, trong trường học người biết chuyện không có nhiều, nhưng mà cũng có vài người biết. Cũng may tất cả mọi người cũng không phải là người nhiều chuyện, cũng không có ai nói việc này ra ngoài.

Chẳng qua là cô luôn lo lắng, sợ có người nói việc này ra ngoài.

Ở trong trường đi một vòng, trong khoảng thời gian ngắn Liều Phỉ Phỉ lại cảm thấy không có việc gì làm. Trong lớp bị thầy giáo nhắc nhở nhiều lần, sau mới bắt đầu tập trung quay lại việc học.

Đến khi tan học, cuối cùng cô vẫn lo lắng không yên trong lòng, hạ quyết tâm

Diệp Thiên Tuyết lúc nhận được điện thoại, vẫn còn ngạc nhiên.

“Trần Thiên?” Cô nhắc lại một lần nữa tên đối phương tự giới thiệu, hỏi: “Có chuyện gì?”

Trần Thiên ở đầu bên kia điện thoại trầm mặc một hồi, mới nhỏ giọng nói: “Tôi có việc muốn nói” Diệp Thiên Tuyết bất đắc dĩ nói: “Anh gọi điện tới đây nhất định là có chuyện rồi. Rốt cuộc là chuyện gì?”

Liếm môi một cái, Trần Thiên mới nói: “Liễu Phỉ Phỉ lại tìm tôi rồi.” Lời vừa nói ra, anh ta trái lại thấy bình tĩnh hơn.

Anh ta suy tính rất lâu mới quyết định trở tay đem Liễu Phỉ Phỉ bán cho Diệp Thiên Tuyết. Lần trước Diệp Thiên Tuyết cảnh cáo anh, anh ta còn nghĩ cách hỏi Anh Hùng, kết quả sau khi cười như không cười liếc nhìn anh ta một cái, nói: “Nếu như cậu có lá gan dám ra tay chống đối cô ấy, anh em huynh đệ sẽ rất vui lòng cầm mấy triệu bông hoa hồng đưa tiễn cậu.”

Trần Thiên hoảng sợ toát mồ hôi lạnh cả người, từ bỏ ý định này ngay.

Nhưng mà đối với khả năng Diệp Thiên Tuyết làm đại kim chủ, anh ta không nghĩ sẽ từ bỏ như thế. Cho nên, biết Liễu Phỉ Phỉ đối phó với Diệp Thiên Tuyết, anh ta vẫn chờ cơ hội.

Hôm nay rốt cuộc anh ta cũng có cơ hội.

“Cô ta tìm tôi, muốn tôi giúp cô ta làm một chuyện” lúc Trần Thiên nói chuyện, trong đầu còn có chút mơ hồ.

“Cô ta muốn tôi nghĩ biện pháp, để trong trường học xảy ra chút chuyện” Trần Thiên nói tiếp: “tốt nhất là vụ scandal, nếu như có thể, thay đổi danh hiệu hoa khôi của trường là tốt nhất”

Diệp Thiên Tuyết thiếu chút nữa phun ngụm nước vừa uống, cô vội vã để ly xuống, không nhìn tới nữa.

Trước khi nói chuyện điện thoại xong với Trần Thiên, cô thấy tốt nhất là không nên uống nước nữa.

Cái đầu của Liễu Phỉ Phỉ này, thật sự làm cho cô không hiểu nổi. Rõ ràng là toàn tâm toàn ý tìm mình gây sự, thế nào đột nhiên lại liên quan đến hoa khôi của trường.

Khóe miệng hơi cong lên cô hỏi Trần Thiên: “Hoa khôi của trường là ai? Cô nàng này chộc phải Liễu Phỉ Phỉ rồi hả.”

Trần Thiên ở bên kia điện thoại trầm mặc hồi lâu mới trả lời: “Chính là Vương Ngọc Kỳ, là người hay đi cùng với cô”

Diệp Thiên Tuyết thầm nói mình thật may mắn không uống nước: “Các anh không biết cô ấy tập võ từ nhỏ sao? Còn nữa, động chạm tới tôi chỉ có thể là treo giải thưởng, đụng tới cô ấy.....”

Cô còn chưa nói hết, Trần Thiên không tự chủ mà run rẩy.

“Anh nói với cô ta bên này có nhiều người không tìm được cơ hội ra tay.” Diệp Thiên Tuyết nói: “để cho cô ta đổi mục tiêu”

Trần Thiên khản trương: “Diệp tiểu thư, nếu làm thật.....”

“Yên tâm” Diệp Thiên Tuyết trả lời, “Sẽ không để cho các anh làm thật. Đến lúc đó, các anh phối hợp diễn một vở kịch là được”

Không đợi Trần Thiên nói chuyện, cô liền cúp điện thoại, bên môi lộ ra nụ cười cổ quái.

Kiếp trước, cũng không có xảy ra chuyện này.

Vương Kỳ Ngọc biết được tin này, lập tức cười lạnh: “Cô nàng Liễu Phỉ Phỉ này có phải chê mạng mình dài quá, lại dám có suy nghĩ động tới tớ”

Diệp Thiên Tuyết ngồi đối diện nhìn cô, hơi cười: “Ai biết được? Tớ đã khuyên đám người kia đổi đối tượng, đến lúc đó cùng nhau diễn một vở kịch, đem chuyện này kéo vào người cô ta” Vương Ngọc Kỳ trầm mặc trong chốc lát, lắc đầu: “Không bằng, hãy để cho tớ. Diễn trò không có gì, chỉ sợ người thay tớ thật sự có vấn đề, đến lúc đó không biết được. Nếu như là tớ, ít nhất tự vệ là không có vấn đề gì”

“Không được” Diệp Thiên Tuyết trả lời thật nhanh, “Nếu như là cậu, đến lúc đó hai nhà chúng ta sẽ trở mặt nhau”

Sau khi sững sờ một lúc, Vương Ngọc Kỳ mời phục hồi tinh thần, gật đầu: “Ba cậu đến mức độ này vẫn không chịu từ bỏ hai mẹ con nhà họ Liễu kia sao?”

Diệp Thiên Tuyết lắc đầu: “Có một số việc, không biết nói làm sao. Chỉ là, không từ bỏ là thật”

Vương Ngọc Kỳ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, tròng mắt lớn: “Tớ thật sựkhông hiểu. Liễu Đan Văn đó có gì tốt, đáng giá mà ba cậu làm như vậy.... lại không bỏ được”

Diệp Thiên Tuyết cười phá lên: “Cô ta hiện đang mang thai. Cậu nói có bỏ được không”

Vương Ngọc Kỳ ngay lập tức thay đổi sắc mặt: “Ông ấy còn muốn có con trai? Thừa kế gia sản nhà họ Diệp?” Nhìn Diệp Thiên Tuyết gật đầu, Vương Kỳ Ngọc nhất thời kinh thường cười lên: “Hắn bây giờ tài sản đều là từ Cố gia, vào lúc này lại muốn có con trai thừa kế tài sản nhà họ Diệp”

Diệp Thiên Tuyết ôn nhu cười: “Không có gì, ban đầu mẹ tớ gả cho ông ấy, không phải là ở rể. Hôn nay gia nghiệp nhà họ Diệp, đúng là của ông ấy ”

“Không có Cố gia, ông ấy có thể có nửa xu gia sản của Diệp gia không” Vương Ngọc Kỳ tức giận nói, có chút xấu hổ nhìn sắc mặt của Diệp Thiên Tuyết: “Thật xin lỗi nha, Tiểu Tuyết, tớ không cố ý”

Diệp Thiên Tuyết hơi cười lắc đầu: “Không có việc gì, tớ không có cảm giác gì. Dù sao.....”

Bắt đầu từ ngày ở linh đường đó, cô cũng đã không có ba rồi.

Hai người cũng im lặng. Qua một lúc lâu, Vương Kỳ Ngọc mới hỏi: “Vậy cậu chọn ai ?”

Diệp Thiên Tuyết cười khoe môi nâng lên thành một đường cong: “Cậu nói, chọn Trần Trần như thế nào?”

“Liên Trần Trần?” Vương Kỳ Ngọc nghĩ một lúc, mới có thể từ trong đầu tìm ra cái tên này.

Sau đó, cô cười lên: “Ừ, không tệ không tồi, luôn đi theo sau Liễu Phỉ Phỉ, hôm nay Liễu Phỉ Phỉ gây chuyện tính sổ trên đầu cô ta cũng được”

Dù là như vậy, cô cũng như cũ dặn dò một câu: “Ngàn vạn lần đừng gây ra chuyện gì?”

Diệp Thiên Tuyết mỉm cười gật đầu.

Sau đó cùng Trần Thiên nói chuyện này, hai bên bàn bạc xong, Diệp Thiên Tuyết lại liên lạc với Tần Phượng Miên.

Nghe giọng nói của Tần Phượng Miên trong điện thoại mang theo chút giai điệu mơ hồ, làm cho người ta theo cảm tính nghĩ ngay đến một cô gái đáng yêu ngọt ngào.

Ít nhất Diệp Thiên Tuyết nghĩ là như vậy.

Nghe ý đồ của Diệp Thiên Tuyết, Tần Phượng Miên cười hì hì: “Tốt, đảm bảo nhiệm vụ hoàn thành, Ồ, Đại tiểu thư, tôi có thể nhân cơ hội này mà cùng ba cô “thân ái” sao? Ở chỗ này đợi lâu như vậy, lại muốn giữ vững hình tượng, bên cạnh tôi thật lâu không có đàn ông rồi.”

Diệp Thiên Tuyết thờ ơ cười: “Tùy cô”

Trái lại thì Tần Phượng Miên bình tĩnh nói: “Đại tiểu thư thật là độc ác”

Qua vài ngày, Diệp Hân Thành gọi Diệp Thiên Tuyết đến thư phòng, nói đến việc mấy hôm trước mới nhắc tới việc tìm gia sư cho Liễu Phỉ Phỉ: “Không biết, thầy giáo của con có tìm được gia sư hay không.....” Diệp Hân Thành có chút khó khăn nói, hiển nhiên là bị Liễu Đan Văn cuốn lấy làm nấy rồi. Diệp Thiên Tuyết lập tức cầm điện thoại ra ngoài, làm bộ gấp gấp gọi cho Phó Hoài Minh: “Em hỏi một câu” Diệp Hân Thành vội vàng ngăn lại: “không cần vội, không vội” Nhưng một chút, ông lại nói: “thiếp của hôn lễ, nên đi phát ra ngoài đi” Diệp Thiên Tuyết lắc đầu: “Những thứ này con không có phụ trách, ba không nên hỏi con” Diệp Hân Thành có chút xấu hổ mà cười, im lặng một chút, Diệp Thiên Tuyết hỏi: “Ba gọi con tới, rốt cuộc là có chuyện gì? Nếu như không có chuyện gì, con phải lên phòng làm bài tập” Diệp Hân Thành lúc này mới mở miệng.

Chuyện Liễu Phỉ Phỉ tìm người xuống tay cũng xảy ra.

Mặc dù bị sờ mó mấy cái, nhưng mà kịp thời có anh hùng cứu mỹ nhân, liền cứu Trần Trần ra, trên thực tế cũng không có tổn thương gì. Chỉ là người ra tay làm anh hùng chính là Tăng Hàm, Liên Trần Trần thấy vậy khóc càng thảm thương.

Tăng Hàm vốn là hay thương hoa tiếc ngọc, lập tức an ủi không thôi, Liên Trân Trân liền thuận thế tựa vào trong ngực của Tăng Hàm.

Chạy tới thấy một màn như vậy, quả nhiên Liễu Phỉ Phỉ hận không thể để đầu cho hết, tiến tới kéo hai người ra.

Tăng Hàm vốn là cảm thấy không có gì, lại bị Liễu Phỉ Phỉ gây náo loạn, trên mặt đành lại không nhin được.

Hết lần này đến lần khác Liễu Phỉ Phỉ bắt lấy anh ta khóc lóc, trách móc tại sao mấy ngày hôn nay không đi tìm cô ta, cô phải dụ dỗ được cô ta rồi trán phải không. Tại sao hôn nay lại ở đây vụng trộm với Trân Trân, có phải muốn cô ta nhục nhã sao.

Tăng Hàm bị cô ta gây ầm ĩ như vậy, trên mặt hết sức khó coi, nhìn đáng vẻ khóc thảm của Trân Trân, không chút khách khí mà đẩy Liễu Phỉ Phỉ ra: “Thật là ngu ngốc, không thấy Trân Trân vừa mới bị người ta khi dễ sao? Em ở chỗ này ghen tức cái gì”

Liễu Phỉ Phỉ nhìn bộ dạng oan ức của Trân Trân, trong lòng tức giận bất bình, liền khóc to quay người bỏ chạy.

Tăng Hàm trong lòng có hơi áy náy, xoay người chuẩn bị đuổi theo, kết quả Liên Trân Trân cũng khóc, làm anh ta không đi được, liền đưa Liên Trân Trân về nhà trước.

Trên đường về Liên Trân Trân càng nghĩ càng không đúng. Cô thường ngày hay đi theo bên cạnh Liễu Phỉ Phỉ, có một số việc cô cũng lơ mờ biết được, mấy người tới quấy rối cô, rõ ràng là Phỉ Phỉ có quen biết.

Cô ta tìm được giữ bình tĩnh. Lập tức lén cho người truyền tin cho người tìm bắt lại. Nhưng ở trước mặt Tăng Hàm vẫn như cũ giả bộ uất ức, không nói ra được, rất đáng thương khiến Tăng Hàm đau lòng không thôi (anh này mắc bệnh ngu nữ).

Đến Liên gia, sớm có người Trân Thiên có ý thả ra ấy tiểu lâu la bắt được. Thấy Trân Trân liền cười hihi: “Chị Trân Trân đừng trách, chị Phỉ Phỉ đã ra lệnh, em cũng chỉ có thể làm như vậy. Chúng em dựa vào cái này mà kiếm sống, người nào đưa tiền, em liền nghe theo thôi”

Những lời này nói trước mặt Tăng Hàm, vẻ mặt của Tăng Hàm lập tức tối lại.

Không đợi Liên Trân Trân hỏi tới, mấy người kia làm việc cũng không có hàm hồ, lúc này đen chuyện Trân Thiên giao cho ra nói ra hết, cuối cùng còn làm mặt cười, giả lơ: “Chị Trân Trân, dù sao mấy anh em cũng không có làm gì thật với chị, tạm tha cho chúng em đi”

Bên cạnh, ba mẹ ngay cả anh trai của Trân Trân nghe được, tức giận không thôi, nhìn mấy tên côn đồ này ánh mắt như phun ra lửa.

Tăng Hàm đứng ở bên cạnh, chỉ cảm thấy trong lòng không thoải mái, trầm mặc một lúc mới nói: “Tôi đi tìm người gọi là Trân Thiên kia” Nói xong, không đợi người nhà họ Liên nói câu nào, liền đi ngay.

Trân Thiên và Diệp Thiên Tuyết sớm đã có bàn bạc, nếu Tăng Hàm tìm ra, lại làm náo loạn một phen mới ập a ập ứng nói, ngược lại là như Tăng Hàm ép quá mới không thể không nói ra sự thật.

Nghe Trân Thiên nói, Tăng Hàm chỉ cảm thấy lòng lạnh băng, cơ hồ bị đóng băng thành từng mảnh vụn.

Anh ta không thể không ghi ngờ Trân Trân có ý xúi giục, đáng tiếc tra tời tra lui Liên Trân Trân và Trân Thiên đúng là không có quen biết gì, ngược lại Liễu Phỉ Phỉ không phải lần đầu tiên giao tiếp, liên hệ với Trân Thiên.

Anh ta tức giận không thôi, ngày thứ hai ở trường học nhìn thấy đáng vẻ đáng thương của Liễu Phỉ Phỉ, trong lòng như một lò thuốc súng làm thế nào cũng không nhin được, ngay lập tức bùng nổ.

Vì vậy, chuyện này tức khắc mọi người đều biết.

Bất kể là Liễu Phỉ Phỉ hay là Liên Trân Trân cũng bị đẩy tới đầu sóng ngọn gió.

Diệp Hân Thành có thể không quan tâm tới Liên Trân Trân, nhưng Liễu Phỉ Phỉ ở trước mặt ông khóc lóc kể lể không ngừng. Ông cũng chỉ là giúp đỡ cô bày mưu tính kế.

Vì vậy, ông mới tìm Diệp Thiên Tuyết, nghĩ tới có thể để cho Diệp Thiên Tuyết ra mặt, nói chuyện với Tăng Hàm một chút để cho Tăng Hàm dừng lại.

Chỉ là đợi đến lúc người đi tới rồi, Diệp Hân Thành lại cảm thấy, thật sự không cách nào mở miệng nói ra được

17. Chương 17

Nhìn bộ dạng nói lấp của ông, Diệp Thiên Tuyết đại khái cũng đoán được lý do. Nhưng mà, cô không muốn giúp.

Giúp một chút, không thành công, ngược lại bản thân mình còn bị dính líu.

Vì vậy, cô nhìn Diệp Hân Thành, nhẹ giọng hỏi: “Vì chuyện của Phỉ Phỉ sao? Nếu như là chuyện này, con không giúp được.” Ánh mắt của cô hết sức thản nhiên, Diệp Hân Thành ngược lại có chút chột dạ.

“Làm sao không giúp được, chỉ cần Tăng Hàm.”

Diệp Thiên Tuyết lắc đầu: “Không được đâu ba. Trọng điểm của chuyện này không phải Tăng Hàm, mà là Liên Trân Trân. Chỉ cần người bị hại là Liên Trân Trân không nói gì, chuyện của Phỉ Phỉ cũng sẽ không có người nói. Tăng Hàm không phải là người tình thân chính nghĩa vì người khác quá mạnh mẽ, chỉ cần Liên Trân Trân nói không truy cứu, anh ta sẽ không tiếp tục ồn ào nữa.”

Diệp Hân Thành cũng không phải là không nghĩ đến điểm này, nhưng mà, hôm nay rõ ràng Liên Trân Trân không chấp nhận hòa giải, coi như ông giúp Liễu Phỉ Phỉ tới nhà, chỉ sợ cũng vô ích.

Nhưng, nếu như Tăng Hàm ra mặt khiến Liên Trân Trân nói không.

Diệp Thiên Tuyết rất nhanh khiến cho Diệp Hân Thành từ bỏ đi cái ý nghĩ này: “Nếu như Tăng Hàm không ra mặt, Liên Trân Trân xả xong cục tức này coi như xong. Nhưng Tăng Hàm mà ra mặt, Liên Trân Trân càng không chịu để yên.”

“Nếu như không phải là thích Tăng Hàm, cô ta tại sao lại trở mặt với Phỉ Phỉ.”

Diệp Hân Thành nghe cô nói như vậy, há miệng cũng không biết nói gì rồi.

“Con mà là Phỉ Phỉ, con nhất định tới nhà Liên Trân Trân xin lỗi, nói chuyện rõ ràng.” tầm mắt của Diệp Thiên Tuyết hơi nhìn xuống, nhưng trong lòng đang cười lạnh, “Hai người bọn họ dù sao cũng là bạn bè, có một số việc nói rõ là tốt nhất.”

Diệp Hân Thành suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy có lý. Hơn nữa bất luận nói như thế nào, chuyện này đều là Liễu Phỉ Phỉ phải đứng ra giải quyết. Tuy rằng trong lòng ông đối với chuyện của Liễu Phỉ Phỉ, cũng sẵn lòng giúp cô giải quyết phiền toái, nhưng cũng không ép buộc đứa con gái khác của mình vì yêu cầu của mình mà vướng vào vụ bê bối.

Vì vậy, Diệp Hân Thành không nhắc tới chuyện này nữa, chỉ nói về việc học của Diệp Thiên Tuyết, để cho cô cố gắng: “Đến lúc thi học kỳ phải cố gắng đạt thành tích tốt như quà tặng đi nhỏ.”

Diệp Thiên Tuyết mỉm cười: “Cái này, ba không nói con cũng làm mà. Nếu không còn chuyện gì, con đi trước, còn có bài thi phải làm.”

Liễu Đan Văn đối với Liễu Phỉ Phỉ vô cùng thất vọng.

Đứa con này, cô từ trước đến giờ cũng cảm thấy rất tự hào, không cần mình phải hao tâm tổn sức. Cuối cùng mất thấy mình sắp tu thành chánh quả rồi, Liễu Phỉ Phỉ lại lặp đi lặp lại bao nhiêu sai lầm, cuối cùng đến thanh danh của bản thân thiếu chút nữa cũng bị phá hủy.

Mặc dù không thể nào nguyện ý thừa nhận mình làm hỏng chuyện của Liễu Phỉ Phỉ và Tăng Hàm, nhưng Liễu Đan Văn cũng biết, nếu như chuyện này không giải quyết, Liễu Phỉ Phỉ đừng nghĩ đến việc bước vào cửa nhà họ Tăng.

Tìm Liễu Phỉ Phỉ đang ở bên ngoài gây chuyện trở về, Liễu Đan Văn không nói hai lời liền cho cô một cái bạt tai.

Liễu Phỉ Phỉ bị đánh đến quay đầu đi, kinh ngạc nhìn đến ngẩn người, thật lâu mới hoàn hồn, che mặt: “Mẹ, sao tự nhiên lại đánh con? Mẹ tại sao lại đánh con? !”

Liễu Đan Văn bình tĩnh trả lời: “Dựa vào tôi là mẹ cô.”

Nước mắt của Liễu Phỉ Phỉ tuôn rơi, đầm đìa ra ngoài.

Diệp Thiên Tuyết không biết Liễu Đan Văn và Phỉ Phỉ nói cái gì, nhưng ngày thứ hai, từ Ngụy Vũ cô biết, Liễu Phỉ Phỉ trước mặt mọi người xin lỗi Liên Trân Trân, nói sự việc kia căn bản là chỉ là hiểu lầm.

“Sau lại cô ta lôi kéo Liên Trân Trân không biết nói cái gì, Liên Trân Trân hình như đối với cô ta có chút kiêng kỵ, an phận rất nhiều.” Ngụy Vũ cảm thấy hoang mang, “Cậu nói bọn họ rốt cuộc nói cái gì?”

“Tớ làm sao biết.” Diệp Thiên Tuyết Tâm không tập trung trả lời, “Cậu quản các cô ấy nói làm gì, dù sao họ cũng trở mặt. Coi như hiện tại nữa hòa giải, hai người cũng bị đội tiếng xấu, không đứng lên rồi.”

Ngụy Vũ vừa nghĩ đến cũng có chút hả hê cười: “Tiểu Tuyết à cậu là không có thấy mặt thói của Liễu Phỉ Phỉ, vụn vụn đến tớ còn không nhận ra.”

Diệp Thiên Tuyết nói qua đôi câu, lại hỏi Ngụy Vũ chuyện buồn bán của hai người như thế nào. Ngụy Vũ lập tức mặt mày hờn hờ nói, cuối cùng than vãn: “Người ta lại dám ghét bỏ tớ vì tớ mập! Thật là tức chết.”

Diệp Thiên Tuyết bật cười: “Tiểu Mập cậu quả thật có hơi mập mà. Có muốn giảm cân không, tớ tin tưởng cậu giảm cân khẳng định rất đẹp trai”

Ngụy Vũ đang nói chợt dừng lại một chút, sau lại nhỏ giọng nói: “Tiểu Tuyết cậu cảm thấy tớ giảm cân sẽ thay đổi, đẹp trai hơn sao?”

“Dĩ nhiên.” Diệp Thiên Tuyết trả lời chắc như đinh đóng cột, cô đã nhìn thấy dáng vẻ sau khi giảm cân của Ngụy Vũ, vẻ đẹp kiêu hùng * khiến mọi cô gái đều phải quỳ gối dưới chân anh. Vì lẽ đó, cô có chút chột dạ.

*Nguyên bản là (: dịch nghĩa hán việt là “Ngọc thụ lâm phong”, nghĩa là “cây ngọc đón gió”. Người con trai có nét kiêu hùng, người con gái có nét kiêu sa được ví như cây ngọc, đứng trước gió mạnh mà không hề bị đổ, lại càng đẹp hơn nữa.)

Ngụy Vũ ở đầu bên kia điện thoại im lặng một hồi, cuối cùng cắn răng nói: “Được, Tiểu Tuyết, tớ sẽ giảm cân.”

Sau này Liên Trân Trân và Phỉ Phỉ cũng không tiếp tục nhắc tới chuyện này, chuyện từ từ lắng xuống. Đến thời gian thi cuối kỳ, cũng không có người nói đến chuyện này.

Đến kì thi Diệp Thiên Tuyết trở lại trường học, nhìn sân trường hơi xa lạ lại quen thuộc, trong khoảng thời gian ngắn có chút sững sờ.

Ngụy Vũ nhìn có vẻ gầy đi, Ngụy Vũ và Vương Kỳ Ngọc cùng nhau đi tới, Ngụy Vũ làm trò chọc phá tay làm động tác hết sức kinh cần nghênh tiếp, nói: “Hoan nghênh nữ hoàng hồi cung.”

Diệp Thiên Tuyết liếc anh một cái, quay qua kéo tay Vương Kỳ Ngọc, cười nói với Ngụy Vũ: “Ừ, tiểu ngụy tử không tệ, thưởng.”

Sau đó, gõ đầu Ngụy Vũ một cái, cùng Vương Kỳ Ngọc cười tránh đi.

Bị bỏ rơi tại chỗ Ngụy Vũ kêu ai ai đuổi theo.

Trở lại chỗ ngồi của mình chỗ, nghiêng ra phía sau cảm thấy có chút vắng vẻ, Diệp Thiên Tuyết không khỏi nhớ tới ra Hoàng Tú Tú, có chút buồn bã than một tiếng. Vương Kỳ Ngọc tới vỗ vai của cô: “Nghỉ đông và nghỉ hè tụi mình có thể đi thăm nhau mà.”

Diệp Thiên Tuyết nheo mắt cười.

Đợi đến lúc phát đề thi, Diệp Thiên Tuyết nhìn lướt qua, trong lòng đột nhiên thấy bình tĩnh.

Mấy ngày nay bị Phó Hoài Minh trấn áp giải đề, hôm nay thấy những đề thi này cũng không còn cảm giác khó hiểu nữa. Rất nhiều đề mục thậm chí quét mắt một vòng là có thể chọn lựa đáp án .

Giờ khắc này, tâm tình của cô vô cùng vui sướng.

Hai ngày thi cuối cùng đã kết thúc, Ngụy Vũ, Vương Kỳ Ngọc và Diệp Thiên Tuyết ba người chuẩn bị đi ăn mừng một trận. Đi tới cổng trường, đột nhiên có người chặn trước mặt bọn họ.

“Tiểu Tuyết, đã lâu không gặp.” giọng của Tăng Hàm có chút khàn khàn, ánh mắt nhìn Diệp Thiên Tuyết phức tạp khó phân biệt.

Diệp Thiên Tuyết đối với anh ta lễ phép cười, nói: “Đã lâu không gặp, có chuyện gì không?”

Khóe môi Tăng Hàm hơi cong, lại không thể tỏ ra tươi cười: “Không có việc gì, chỉ là lâu không có gặp em, tới đây chào hỏi thôi.”

Ngụy Vũ cùng Vương Kỳ Ngọc ở bên cạnh nhìn, cảm thấy không nhịn được.

Vì vậy Ngụy Vũ không chút khách khí cắt đứt lời nói của Tăng Hàm: “Nếu là ôn chuyện cũ, cậu tìm ra thời gian. Hôm nay chúng ta còn có việc.”

Tăng Hàm gật đầu một cái, nhường đường cho bọn họ: “Ngày mai anh tới nhà tìm em.” Nói xong, không đợi trả lời xoay người rời đi.

Ngụy Vũ nhìn chằm chằm bóng lưng của anh ta, hết sức không vui: “Người nào, tự nói tự trả lời bản lĩnh đúng là cao thủ. Người nào đồng ý gặp anh ta chứ?”

Vương Kỳ Ngọc cười: “Vậy thì xông tới nói với anh ta, đừng tại sau lưng nói.” Ngụy Vũ sắc mặt cứng đờ, cười ha ha gãi đầu.

Từ phía trước một giọng nói khác vang lên cười: “Lâu như vậy không thấy, có lẽ sở trường của em chính là thoát hiểm nhỉ.” Triệu Lãm vừa cười, vừa đi đi về phía Diệp Thiên Tuyết ngoắc tay: “Có mấy ngày không gặp, không tòi?”

Mấy ngày nay anh ta vẫn kiên nhẫn theo Diệp Thiên Tuyết, cách mấy ngày lại quấy rầy Diệp Thiên Tuyết tới bây giờ, Diệp Thiên Tuyết cũng đã thói quen sự xuất hiện của anh ta. Nghe được anh hỏi, cô không khỏi cười khổ: “Không tòi. Làm sao anh ở chỗ này?”

Ở bên cạnh Ngụy Vũ nói thầm, bị Triệu Lãm nhìn lướt qua, bất đắc dĩ không nói nữa.

“Nghĩ hôm nay em khẳng định đã thi xong, tới đón em đi chơi. Các bạn cũng cùng đi?” ý Triệu Lãm nói Vương Kỳ Ngọc cùng Ngụy Vũ, “Tôi lái xe tới đây.”

Ngụy Vũ mở to mắt: “Anh có bằng lái xe?”

Triệu Lãm rất bình thản: “Hôm nay tôi đủ mười tám tuổi.”

“Sinh nhật vui vẻ.” Diệp Thiên Tuyết chợt tỉnh ngộ, “Không chuẩn bị quà, ngại quá.”

“Không sao.” Triệu Lãm trả lời, “Anh không có nói cho em biết sinh nhật của anh, em không phải cũng là chuyện bình thường.”

Vương Kỳ Ngọc ở bên cạnh nhìn có chút thích thú, lúc này cũng lớn nói chúc sinh nhật vui vẻ. Ngược lại tâm trạng của Ngụy Vũ bình tĩnh hơn, nói chúc sinh nhật.

Triệu Lãm một lần nữa nói muốn mời bọn họ, ba người cũng không có nói thêm gì nữa, lên xe của anh ta.

Tuy nói là hôm nay mới có bằng lái, nhưng rất rõ ràng không phải lần đầu tiên Triệu Lãm lái xe. Kỹ thuật lái xe của anh ta rất vững vàng.

Ngụy Vũ hâm mộ chảy nước miếng: “Cái xe này, giá phải trên một trăm vạn. Người nhà anh làm sao lại đồng ý cho kẻ mới học như anh lái xe.”

Triệu Lãm hơi cười không nói lời nào. Vương Kỳ Ngọc lại cảm thấy Ngụy Vũ quá ồn ào, ánh mắt như dao sắc nhìn qua, Ngụy Vũ lập tức im lặng.

Lúc bốn người đến nơi, mới vừa ngồi xuống, đồ cũng đã mang ra đầy đủ. Lúc này , ai cũng biết Triệu Lãm đã sớm chuẩn bị tốt rồi.

Tám con mắt nhìn sang, thế nhưng anh ta chỉ cười: “Anh nói rồi, anh có chuẩn bị một chút.”

Vừa dứt lời, một giọng nói vô cùng rõ ràng phát ra: “Không được, đứa bé này không thể giữ lại.”

Khuôn mặt tươi cười của Diệp Thiên Tuyết nhất thời trầm xuống.

Ngụy Vũ cùng Vương Kỳ Ngọc nghe không quen lắm, nhưng Diệp Thiên Tuyết lại cực kỳ quen thuộc. Giọng nói vừa truyền tới, rõ ràng là của Liễu Đan Văn.

Cô nhìn Triệu Lãm, người này đối với hơi cười lại nâng chén rượu, nói: “Nghe rõ ràng sao? Anh cố ý bố trí thời gian như thế này.”

Diệp Thiên Tuyết tập trung trấn tĩnh lại tâm trạng đang cuộn cuộn như nước của mình, hỏi : “Tại sao?”

“Không có việc gì, nói tự nhiên đi, bên kia không nghe được.” Nhìn dáng vẻ thở mạnh cũng không dám của Ngụy Vũ cùng Vương Kỳ Ngọc, Triệu Lãm nói, sau đó quay đầu nhìn Diệp Thiên Tuyết: ” Không phải vì cô ta mà em phiền muộn sao ? Chứng cứ này, vậy là đủ rồi?”

Diệp Thiên Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu: “Không đủ.”

“Hả?” Triệu Lãm lộ ra vẻ kinh ngạc , “Không phải là muốn ba em bỏ cô ta sao. làm sao mà không đủ.”

Dĩ nhiên là không đủ, Diệp Thiên Tuyết nghĩ ở trong lòng, cứ như vậy đơn giản rồi đi, vậy cái chết của mẹ sẽ như thế nào.

Nhưng cô không có nói ra, chỉ là hướng đôi mắt ác thiện rõ ràng nhìn Triệu Lãm.

Triệu Lãm không khỏi có chút chột dạ, quay đầu đi. Một lát sau, anh ta mới nghiêng đầu sang chỗ khác, nghiêm túc nhìn Diệp Thiên Tuyết: “Em rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Đồng thời Ngụy Vũ cùng Vương Kỳ Ngọc cũng nhìn lại, bọn họ đối với việc này cũng hiểu rất rõ.

Diệp Thiên Tuyết cúi đầu, trầm mặc, chỉ lát sau ngẩng đầu lên, nụ cười châm biếm: ” Bọn họ đã làm những gì, em muốn cho bọn họ hưởng thụ như vậy.”

Tất cả mọi người sửng sốt. Triệu Lãm nhìn vẻ mặt, nụ cười của cô nhu thế này, trong lòng càng cảm thấy nhói đau.

Editor: Hương Xinh

18. Chương 18

Tiếng nói ở phòng bên cạnh vẫn không ngừng truyền tới.

Liễu Đan Văn không biết mình bị nghe lén, lớn tiếng nói với người đàn ông đối diện, đứa bé này không thể giữ lại, nếu như bị phát hiện thì sao. Giọng nói của người đàn ông rất thấp, nghe thấy anh ta một mực khuyên Liễu Đan văn, cô giữ lại đứa bé này.

“Anh chẳng qua là muốn đến lúc đó mượn đứa bé này kiếm một khoản tiền mà thôi.” Giọng nói của Liễu Đan văn chợt bén nhọn, “Anh có nghĩ tới lập trường của tôi không. Nếu như chuyện này bị phát hiện, nhiều năm chịu uất ức như vậy lại không nhận được gì!”

“Cũng do bản thân cô!” Người đàn ông bỗng lớn tiếng, giọng điệu rất phẫn nộ.

Diệp Thiên Tuyết nghe giọng nói này, trong lòng hơi hồi hộp.

Triệu Lãm nhìn nét mặt của cô, cẩn thận hỏi: “Thế nào?”

Diệp Thiên Tuyết hơi cúi mặt xuống, lắc đầu nhẹ một cái: “Không, không có gì.” Nhưng trong lòng lại nghi ngờ. Nếu như nhớ không lầm, cái giọng nói này.

Nhưng mà, tại sao dường lại ở chỗ này? Dường không phải đang ở HongKong sao? Hơn nữa, Liễu Đan Văn chính là tình nhân của ba mình, cũng không nên gặp nhau.

Trong khoảng thời gian ngắn, tâm trạng của Diệp Thiên Tuyết rối bời.

Vương Kỳ Ngọc và Ngụy Vũ cũng phát hiện cô không bình thường, đồng thời cũng đoán ra giọng nữ ở phòng bên cạnh là ai. Vương Kỳ Ngọc cầm tay cô đặt trên bàn, nhẹ nhàng nói: “Yên tâm đi, mặc kệ cậu nghĩ gì làm gì, chúng tớ sẽ ủng hộ, giúp đỡ cậu.”

Ngụy Vũ ở một bên gật đầu lia lịa: “Đúng vậy, cậu yên tâm đi.”

Diệp Thiên Tuyết gương gạo, cố gắng lộ ra một khuôn mặt tươi cười.

Triệu Lãm chợt đứng lên, đi tới bên người cô, áy náy nói: “Thật xin lỗi, đều là anh sai, khiến tâm trạng em không tốt.”

Diệp Thiên Tuyết hồi hồn, lắc đầu một cái: “Không, chuyện không liên quan tới anh. Em còn muốn cảm ơn anh để cho em biết chuyện này.” Ngừng một chút, cô ngẩng đầu, cười dịu dàng với Triệu Lãm, nói cảm ơn.

Triệu Lãm cũng hơi cong môi một cái.

Bốn người ngồi ở trong phòng, nghe âm thanh bên cạnh dần dần lắng xuống, cuối cùng không biết hai người thương lượng điều gì, tính tiền rời đi. Bốn người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, Triệu Lãm vỗ vỗ tay: “Ăn đi, đồ ăn nguội rồi.”

Diệp Thiên Tuyết Tâm không có tâm trạng, chợt buông đũa xuống: “Thật xin lỗi, Triệu Lãm. Sinh nhật của anh mà vì chuyện của em làm mọi người không vui.”

“Tiểu Tuyết, cậu nói bừa gì. Nếu không phải anh ta an bài ở đây, đâu có xảy ra chuyện như vậy.” Ngụy Vũ bất mãn nói, nhân tiện trợn mắt hung hăng nhìn Triệu Lãm một cái: “Tôi biết ngay anh không để yên mà.”

Triệu Lãm cười khổ rồi lại thở dài, sau đó đứng lên: “Thôi, anh cũng vậy ăn không vô nữa. Chúng ta qua nơi khác thôi.”

Nói xong, không đợi trả lời, anh liền gọi nhân viên phục vụ, chuẩn bị tính tiền.

Vương Kỳ Ngọc lại ngồi bất động, chậm rãi nói: “Thật là lãng phí, Tiểu Tuyết, chúng ta đem đồ gói về vậy.”

Diệp Thiên Tuyết không có hứng thú đồng ý. Triệu Lãm ở bên cạnh trợn mắt, bị Ngụy Vũ cười nhạt một tiếng, hung hăng liếc một cái.

Cuối cùng bốn người bụng đói rời đi.

Vương Kỳ Ngọc kéo Diệp Thiên Tuyết, cố gắng nghĩ cách trêu chọc cô, để cho cô không tập trung vào việc này nữa. Triệu Lãm và Ngụy Vũ trừng mắt nhìn nhau, không nói câu nào, mắt không biến sắc kinh bỉ nhìn đối phương.

Diệp Thiên Tuyết chợt cười lên, nói: “Cảm ơn các cậu. Tớ muốn về nhà.”

Triệu Lãm có chút hụt hẫng: “Anh đưa em về? Ở đây gọi xe không dễ đâu.”

Diệp Thiên Tuyết Trì lắc đầu: “Thật xin lỗi, em muốn yên lặng một chút.” Nói xong, quay qua Vương Kỳ Ngọc và Ngụy Vũ nói tạm biệt, xoay người rời đi.

Ngụy Vũ muốn đuổi theo, bị Vương Kỳ Ngọc cản lại: “Tâm trạng cô ấy không tốt, lát nữa gọi điện thoại cho cô ấy là được.”

Diệp Thiên Tuyết tâm trạng quả thật không tốt.

Những ký ức của kiếp trước, hôm nay hoàn toàn bị đảo lộn.

Cô vẫn cho là dì nhỏ Cố Trường Khanh cùng dưỡng Tô Cẩm Văn là đôi vợ chồng tình cảm thắm thiết, kết quả hôm nay cô lại có thể nghe được Tô Cẩm Văn và Liễu Đan Văn ở chung một chỗ, còn nói về chuyện đứa nhỏ.

Bản thân cô không thể không hoài nghi.

Lúc sắp đến nhà, cô nói muốn xuống xe, đi dọc theo con đường về nhà, lấy điện thoại di động ra gọi cho Cố Trường Khanh.

Sau ba tiếng bíp, Cố Trường Khanh nhận điện thoại, giọng nói rất dịu dàng: “Tiểu Tuyết, có chuyện gì vậy còn?”

“Không ạ, không có gì, chỉ là nhớ dì thôi.” Diệp Thiên Tuyết cố gắng hết sức làm cho giọng nói của mình có vẻ nhẹ nhàng, nghe còn mang theo tiếng cười: “Con mới thi cuối kỳ xong, con thấy con có thể được tăng xếp hạng.”

“Có thật không?” Cố Trường Khanh không chút nghi ngờ lời nói của Diệp Thiên Tuyết, thật sự cô đang rất vui mừng, “Vậy thì tốt quá. Xem ra Phó Hoài Minh dạy rất tận tâm đấy chứ.”

“Phó Hoài Minh?” Diệp Thiên Tuyết nhú mày, “Dì với anh ấy rất thân thiết nhỉ.”

Cố Trường Khanh giận dữ nói: “Đứa bé này, lại đoán mò cái gì đấy. Chờ có kết quả, nhất định phải nói cho dì biết, bên này ăn mừng cho con.”

Diệp Thiên Tuyết vừa nói được, lòng bàn tay toát mồ hôi, làm như lơ đãng hỏi: “Dưỡng nhỏ có ở nhà không dì?”

Cố Trường Khanh không hề nghi ngờ trả lời: “Dưỡng có chút việc đi ra ngoài, bây giờ còn chưa có trở lại, dự tính phải chiều mới trở lại.”

“Dưỡng nhỏ có phải thường như vậy không?” Diệp Thiên Tuyết không cần giả bộ, giọng nói mang theo vài phần bất mãn.

Cố Trường Khanh cười khê: “Không biết, chỉ là thỉnh thoảng làm thêm giờ, dưỡng làm việc trong công ty mà. Trước đây không thấy gì, sang bên này mới phát hiện, chi nhánh công ty bên kia loạn rồi tinh rồi mù. Những dưỡng con chính đồn cũng ổn định rồi.”

Diệp Thiên Tuyết tỏ ý mình biết rồi, trái tim lại trầm xuống, “Dì nhỏ, trước tết con qua thăm dì và em bé được chứ?”

Cố Trường Khanh lập tức đồng ý, lại chần chờ nói: “Trước tết, ba con cùng Liễu Đan Văn gì đó muốn tổ chức hôn lễ, con có thể có thời gian tới đây sao?”

“Lễ cưới thôi mà, cũng chỉ tổ chức một ngày, con tham gia xong rồi là có thể qua mà.” Diệp Thiên Tuyết không để ý chút nào, trả lời, “Vậy quyết định như vậy, con đến Hongkong giúp dì nhỏ sắm đồ mừng năm mới.”

Không đợi Cố Trường Khanh phản đối, cô vội vàng nói tạm biệt, cúp điện thoại ngay.

Sau khi, cô bước đi được hai bước, nước mắt đột nhiên chảy ra, đau đớn nên phải ngồi xổm xuống.

Tại sao, muốn phá tan những ký ức tốt đẹp cuối cùng của cô...

Tình thâm sâu nặng bỗng nhiên biến thành giả dối, sự chênh lệch của lòng người như mực nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển, khiến Diệp Thiên Tuyết không biết làm thế nào.

Một bóng người lặng lẽ đứng ở bên cạnh cô, cứ đứng mãi như vậy, cho đến cô ngẩng đầu lên.

“Em, không sao chứ?” dù khuôn mặt của Triệu Lãm đứng dưới đèn đường chỉ thấy mờ nhạt không rõ ràng, nhưng nét mặt lại rất ân cần.

Chỉ là, với Diệp Thiên Tuyết mà nói, đột nhiên trở nên ân cần như khiến người ta thấy ghét hơn mà thôi.

“Anh ở nơi này làm gì?” Cô lạnh lẽo hỏi, “Anh ở đây theo dõi tôi sao?”

Triệu Lãm không biết rốt cuộc tại sao cô lại không vui, nhìn chăm chăm: “Không vui ?”

Diệp Thiên Tuyết không đợi câu trả lời của anh, không chút do dự xoay người rời đi. Triệu Lãm [nhắm mắt theo đuôi *] đuổi theo: “Tại sao lại không vui, có phải là đã xảy ra chuyện gì không?”

* :[yìbù-yìqū] rập khuôn theo kẻ khác. (nghĩa hán việt: phụ tử xu diệc xu'. Có nghĩa là: thầy đi trò cũng đi, thầy chạy trò cũng chạy, ví với bản thân không có chủ đích riêng, hoặc là muốn lấy lòng người khác mà mọi việc đều nghe theo người khác)

Cho dù không trả lời, anh ta cũng không có ý buông tha, một mực theo đến cửa Diệp gia . Diệp Thiên Tuyết đưa tay nhấn chuông, anh ta kéo tay Diệp Thiên Tuyết, để cho cô đối mặt với mình: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, để cho tâm trạng của em bỗng chốc trở nên bết bát như thế.”

Anh ta thực sự không hiểu, cũng cảm thấy cực kỳ lo lắng: “Biết là người kia có khả năng là tình nhân của mẹ kế em... , không phải đúng lúc để cho cô rời đi sao? Tại sao em lại như thế này?”

Diệp Thiên Tuyết mệt mỏi đưa tay gạt tay anh ta đang đặt ở trên vai mình, nói: “Có liên quan gì tới anh, buông tay.”

Triệu Lãm khẽ cúi đầu, nhìn vào trong ánh mắt của cô: “Người đàn ông kia, có cái gì không đúng sao?”

Diệp Thiên Tuyết quay đầu đi, không nói lời nào.

“Quả nhiên là như vậy. Người đàn ông kia là người em quen? Là người em quen? Hắn ta và Liễu Đan vẫn ở chung một chỗ, nên em cảm thấy không thể nào tiếp nhận được?” Triệu Lãm từng câu một hỏi tới, Diệp Thiên Tuyết chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu từng điểm từng điểm bị xé ra, đột nhiên liền bùng nổ: “cho dù là gì, cũng không quan hệ gì tới anh. Anh là gì, tại sao để ý tới những chuyện này. Anh cho rằng Anh là cảnh sát Thái Bình Dương sao, quản rộng thật!”

Thấy bộ dáng này của cô, Triệu Lãm ngược lại mỉm cười.

Nụ cười này không giống với nụ cười ngày thường cái kiểu lễ phép, thân thiết, cười dịu dàng, ngược lại mang thêm mấy phần tà khí, giống nhau nhìn thấy nụ cười của anh ta đêm ấy, sau khi trù tính chuyện của Liễu Phỉ Phỉ.

“Bởi vì tôi sẵn lòng.” Anh ta nắm lấy bả vai của Diệp Thiên Tuyết bả vai, nói từng chữ, trán chạm vào trán của cô: “Cũng chỉ là chuyện phụ nữ, đứng ra giải quyết không phải là việc rất đơn giản ư, cần gì lộ ra vẻ mặt này , làm cho người khác nhìn cũng thấy khó chịu.”

Hơi lui về phía sau một chút, anh ta đưa tay nâng cằm của Diệp Thiên Tuyết, để cho cô ngẩng đầu nhìn về phía mình: “Đừng ngăn người ra nữa, loại người như vậy căn bản không đáng giá khiến em khổ sở.”

Tâm trạng Diệp Thiên Tuyết hết sức bức bối, nghiêm mặt muốn thoát khỏi tay của Triệu Lãm: “Anh thì biết cái gì? Anh căn bản cái gì cũng không biết, ở đây nói những thứ này có ích lợi gì.”

Nước mắt của cô lại lập tức rơi xuống.

Ngay sau đó, cô rơi vào trong lòng ngực, một cái ôm thật chặt, Triệu Lãm nói với cô: “Tốt rồi, đừng khóc, anh sẽ khó chịu .” Triệu Lãm ghé vào lỗ tai của cô nhỏ giọng nói: “Mặc kệ người đàn ông kia cùng Liễu Đan Vẫn có quan hệ như thế nào, nếu như anh ta đã phản bội kỳ vọng của em, như vậy thì không cần vì anh ta mà buồn lòng. Trong lòng em, chỉ cần anh đối tốt với em là được, những người khác, cũng không cần thiết.”

Diệp Thiên Tuyết hiểu hai người như thế này là quá mức thân mật, nhưng vào lúc này, cô đột nhiên cũng không muốn kháng cự một cái ôm ấm áp như vậy.

Tựa vào ngực Triệu Lãm, nước mắt của cô yên lặng chảy xuống làm ướt vạt áo của anh.

“Đừng khóc.” Giọng nói của Triệu Lãm trở nên cực kỳ dịu dàng, vẫn như cũ ôm cô thật chặt.

Khóc một hồi lâu, cũng dần dần lấy lại tinh thần Diệp Thiên Tuyết cảm thấy hơi lúng túng.

Mình không phải là cô thiếu nữ mười sáu tuổi nữa, hôm nay để một thiếu niên mười tám tuổi an ủi, thật là mất thể diện.

Cô từ trong ngực của Triệu Lãm ngẩng đầu lên, lau đi nước mắt: “Cám ơn anh. Vừa rồi ngại quá.”

“Không cần cám ơn, ” Triệu Lãm nói, “Đối với anh, em vĩnh viễn không cần phải nói cám ơn. Bởi vì, ” anh ta vừa nói vừa lộ ra một khuôn mặt tươi cười nhưng rất tà khí , “Đồ của mình đâu cần thu giá cao.”

Liền cúi đầu, một nụ hôn rơi xuống.

19. Chương 19

Khi mới bắt đầu, nụ hôn chỉ là nhẹ nhàng thử dò xét. Hơi thở mang mùi thơm cỏ xanh của Triệu Lãm, khiến Diệp Thiên Tuyết có chút thất thần.

Trong cái thành phố này, nơi nào mang mùi thơm của cỏ xanh, đều là mùi nước hoa mà thôi.

Thấy cô không có phản đối, Triệu Lãm liền bắt để nụ hôn tiến sâu hơn, đầu lưỡi ở trên đôi môi của cô lướt qua lặp đi lặp lại, muốn cạy ra môi của cô. Nhưng mà, đôi môi của Diệp Thiên Tuyết cùng như trong lòng của cô cùng một tâm trạng, không có một chút rung động.

“Tiểu Tuyết! Con ở đây làm gì!” Giọng nói ở bên cạnh quát lên, có mười phần tức giận. Sau đó, một đôi tay vươn ra, đem hai người tách ra.

Triệu Lãm khàn một tiếng, cắn đầu lưỡi của mình, nhưng Diệp Thiên Tuyết mặt không thay đổi hơi cong môi chút, lướt mắt nhìn anh ta lại, nhìn về phía người vừa tới: “Ba”

Diệp Hâm Thành đứng ở đây, không dám tin nhìn con mình với người lạ ôm nhau, tựa hồ rất thân mật lại còm hôn nhau.

Ông không thể tin được, con gái của mình có thể ngay tại cổng nhà mình lại hành động ra sự việc như vậy .

“Tiểu Tuyết, con.” Ông há miệng, nhưng không biết nên nói cái gì. Chỉ chốc lát sau, ông nhìn sang Triệu Lãm, ánh mắt trở nên không bình thường: “Cậu là con cái nhà ai, dám cả gan động vào Tiểu Tuyết, không muốn sống nữa sao?”

Triệu Lãm lướt mắt nhanh nhìn người ở bên cạnh rất bình tĩnh, căn bản cũng chuẩn bị giúp Diệp Thiên Tuyết, cung kính khom lưng khẽ nói: ” Bác Diệp, bác khỏe chứ, con là Triệu Lãm bạn trai của Tiểu Tuyết.”

Diệp Thiên Tuyết đưa tay khẽ xoa trán, nhíu mày: “Tôi lúc nào thì trở thành bạn gái của anh, tôi thể nào lại không biết?” Nói xong, cô không nhìn Triệu Lãm, đưa tay kéo Diệp Hâm Thành đi: “Vào nhà thôi ba, người này không cần để ý tới.”

Diệp Hâm Thành muốn nói cái gì, Diệp Thiên Tuyết tay dùng sức, đem ông kéo vào nhà. Hành động bất ngờ của Diệp Thiên Tuyết làm Diệp Hâm Thành tức giận trợn hai mắt nhìn Triệu Lãm, đi theo Diệp Thiên Tuyết vào nhà.

Triệu Lãm đưa mắt nhìn dáng người có chút ôm yếu kia đi vào, bóng dáng biến mất không thấy, trên mặt dần dần hiện ra khuôn mặt tươi cười .

“Quả nhiên, giống như mình nghĩ.” Mỹ vị (món ăn ngon).

Triệu Lãm xoay người rời đi, chỉ lát sau, một chiếc xe lái tới, ở bên cạnh anh ta dừng lại.

Diệp Thiên Tuyết vào nhà, trong lòng một mớ hỗn độn. Diệp Hâm Thành vẫn cứ ở bên cạnh tận tình khuyên bảo, con gái phải có tự tôn tự trọng, không được còn nhỏ tuổi mà cũng đàn ông con trai tiếp xúc thân mật, cô làm như vậy ông rất không yên tâm bal—abala.

Diệp Thiên Tuyết đột nhiên không nhịn được, buột miệng nói ra: ” Nếu như vậy tại sao ba mặc kệ không trông nom Liễu Phỉ Phỉ? nó và Tăng Hàm cũng bị người ta bắt được tại chỗ, ba tại sao không đi nói nó?”

Chỉ lát sau, đối mặt với vẻ mặt cực kỳ khó coi của Diệp Hâm Thành, Diệp Thiên Tuyết nặng nề thở dài, nói xin lỗi: “Xin lỗi ba, tâm trạng con không tốt lắm. Hôm nay trong lúc làm bài thi làm sai mấy phần, cho nên.”

Giải thích của cô khiến sắc mặt Diệp Hâm Thành hơi dễ nhìn một chút, nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô vài lần, cuối cùng thở dài một tiếng, vỗ vỗ bả vai của cô: “Thôi, con đi nghỉ ngơi đi.”

Diệp Thiên Tuyết đứng ở đầu cầu thang, đưa mắt nhìn Diệp Hâm Thành xoay người, phát hiện thân hình của ông đã không còn mạnh mẽ kiên cường như ngày thường .

Đáy lòng của cô có một chút sáng khoái.

Nhìn xem, đây chính hậu quả của ông năm đó lưu lại một con gái riêng. Cô nghĩ như vậy , xoay người lên lầu, vào trong phòng đem thả mình ngã ngay trên giường.

Hôm nay, nghe được chuyện đó đối với cô mà nói là một cái tát thẳng vào mặt.

Cô như thế nào đều nghĩ mãi mà không rõ, Trương Cẩm Văn tại sao phải cùng Liễu Đan Văn vụng trộm ở chung một chỗ. Nếu như nói bọn họ là một phe, kiếp trước sau khi dì nhỏ Cố Trường Khanh mất đi, Trương Cẩm Văn cần gì phải khổ sở không chịu nổi đi theo dì nhỏ?

Nếu như không phải là một phe, vậy hôm nay một màn như thế này nên giải thích như thế nào?

Càng nghĩ càng loạn, cô cảm thấy trong đầu của mình một mớ rối tung.

Bò dậy đi tắm, Diệp Thiên Tuyết ngồi vào bàn học, mở tập đề thi mà Phó Hoài Minh đưa cho.

Có lẽ, chỉ có tập trung vào làm bài tập, cô mới có thể làm cho trạng của mình bình tĩnh một chút.

Làm bài thi được hơn phân nửa, điện thoại di động chợt vang lên. Diệp Thiên Tuyết cũng không ngần ngại lên nhìn màn hình xem ai gọi, nghe được Trần Thiên ở điện thoại bên kia, giọng nói hết sức khẩn trương : “Tiểu thư Diệp à, tôi có việc muốn nói.”

“Chuyện gì?” Diệp Thiên tuyết có chút không chút để ý.

“Cái đó...Liên Trân Trân, tìm tôi rồi.” lời nói của Trần Thiên khiến Diệp Thiên Tuyết kinh ngạc, dừng bút, hỏi ngược lại, “Liên Trân Trân? Cô ta tìm anh làm cái gì?”

Giọng nói của Trần Thiên thấp hơn, “Cô ta tới hỏi lần trước đã xảy ra chuyện gì, nghe có vẻ, cô ta có chút nghi ngờ.”

Nghe Trần Thiên nói như vậy, Diệp Thiên Tuyết ngược lại cười to lên, “Nghi ngờ cứ để cho cô ta nghi ngờ, anh sợ cái gì? Dù sao Liễu Phi Phi quả thật cho người làm ra chuyện này mà, nhưng mà mục tiêu là người khác thôi, có khác gì nhau.”

Trần Thiên có chút gấp gáp: “Đại tiểu thư, nếu là hai cô kia thật ra tay, người xui xẻo là tôi à!”

Diệp Thiên Tuyết dừng một chút, hỏi Trần Thiên: “Muốn ra khỏi hắc đạo không?”

Trần Thiên kinh ngạc ngừng thật lâu, mới hỏi ngược lại: “Có ý tứ gì?”

“Muốn từ này nhảy ra khỏi cái vòng kia, không làm mấy việc này nữa?” Diệp Thiên Tuyết kiên trì nói, “Tôi nghĩ, anh lúc mới bắt đầu cũng không phải là tự nguyện đi làm côn đồ .”

Sau một hồi trầm mặc, Trần Thiên cười: “Cũng không phải là nhiệt huyết quá mức của thanh niên, tôi dĩ nhiên là muốn rời khỏi hắc đạo. Đại tiểu thư có biện pháp gì?”

“Như vậy, anh tham gia quân ngũ đi.” Diệp Thiên Tuyết vô cùng vui vẻ nói, “Tuổi của anh vẫn còn ở trong phạm vi, còn lại để tôi xử lý.”

Không đợi Trần Thiên nói thêm nữa, cô liền cúp điện thoại, để Trần Thiên ở đầu kia điện thoại kêu “A lo alo alo” hoài mà không được đáp lại.

Sau một tuần, điểm thi cuối kỳ cuối cùng cũng có kết quả. Diệp Thiên Tuyết đã thực hiện một cú đột phá vô cùng lớn.

Cô cứ nhiên nằm trong bảng năm mươi người đứng đầu.

Mặc dù là bốn mươi chín người trong bảng này lộ vẻ không thích cô, nhưng mà vẫn đủ để cho cô cảm thấy vui mừng. Diệp Hâm Thành thấy thành tích này của cô thì cực kỳ hài lòng, lấy trong ngăn bàn một phong bì đỏ lớn đưa cho Diệp Thiên Tuyết để cảm ơn thầy giáo dạy cô.

“Ba, ba cũng đừng làm phiền phức thêm.” Diệp Thiên Tuyết nói, “Gia đình anh ấy không phải là không có tiền, bây giờ ba lấy tiền đưa cho anh ấy, ngược lại có vẻ xem thường anh ấy à.”

Diệp Hâm Thành lúc này mới hậm hực mà im lặng.

Lần này thành tích của Liễu Phỉ Phỉ cũng rất được, so với lần trước có một chút tiến bộ, cứ nhiên đứng thứ mười.

Nhưng là, đối với Liễu Phỉ Phỉ mà nói, cái thành tích này thật là thất bại. Cô hết sức phiền não mà đem phiếu điểm vứt qua một bên, ở trong phòng đi qua đi lại.

Liễu Đan Văn từ trong phòng đi ra, thấy cô ăn không ngồi rồi, vì vậy mở miệng: “Tối đây giúp mẹ một chút, đem quần áo treo trong tủ dọn dẹp một chút, gấp rồi xếp vào vali.”

Liễu Phỉ Phỉ có chút không tin khoát tay: “Chờ đến nhà họ Diệp để cho ông ta mua đồ mới ẹ, những thứ đồ này cầm đi làm gì.”

Sắc mặt Liễu Đan Văn trầm xuống: “Loại người như con tính tình nóng nảy? Mau xếp lại cho tôi! Coi như vào nhà họ Diệp, con cũng phải an phận một chút, chớ không gì đã làm càn!”

Liễu Phỉ Phỉ bị Liễu Đan Văn giáo huấn cực kỳ không phục, lập tức sảng giọng: “Con nông nổi? Làm sao mẹ không nói là mẹ chấp nhận ”vô danh không phân” đi theo một người đàn ông, không phải vì tiền của ông ta mới gọi tào bạo? !”

Lời còn chưa dứt, một cái tát liên danh trên mặt nàng. Sắc mặt Liễu Đan Văn tái xanh đứng ở trước mặt cô, tay đang từ từ để xuống đất, nói: “Ai dạy mày nói những lời này?”

Liễu Đan Văn rất khổ sở, đây chính là đứa con cô tình nguyện bị người ta chỉ trích vào tận xương cốt cũng muốn sinh ra, luôn luôn bao bọc nuông chiều sao? Tại sao. Cô không muốn nghĩ, mình trải qua cuộc sống như thế, rốt cuộc là vì ai?

“Là ai dạy mày nói như vậy?” cô hỏi lại một lần, trong lòng vẫn còn có chút không thể tin được, con gái mình có thể chỉ trích mình như vậy.

Liễu Phỉ Phỉ bị cái tát này làm bất ngờ, còn chưa có hoàn hồn lại nhìn thấy Liễu Đan Văn nói gì nữa, tựa hồ đang hỏi mình cái gì. Cô bụm mặt, chỉ cảm thấy trong lỗ tai ùng ùng, cái gì cũng nghe không rõ.

Cô không dám tin Liễu Đan Văn lại đánh mình, trong lòng một cơn uất ức dâng trào: “Mẹ tại sao lại đánh con! Tại sao! Cũng bởi vì mẹ không có tự ái, con bị người ta gọi là con hoang nhiều năm như vậy, hiện tại con không muốn chịu uất ức như thế nữa! Con chính là không muốn mặc những quần áo này, mỗi một đồ dùng ở đây đều nhắc nhở, đáng về năm đó con bị người đánh, cầm tảng đá đuổi theo mình!”

Cô dùng toàn lực đẩy tay, hướng về phía Liễu Đan Văn rống to lên, “Mẹ cảm thấy đó là bảo bối, đó là chuyện của mẹ! Đối với con mà nói đó chính là đồ bỏ đi, đồ bỏ đi!”

Nói xong, cô ở trước mặt mình Liễu Đan Văn, đẩy cửa xông ra cửa.

Liễu Đan Văn bị cô đẩy cho lão đảo, đứng không vững ngã trên mặt đất, đau lòng nhìn theo bóng dáng Liễu Phỉ Phỉ chạy ra ngoài, muốn đứng lên đuổi theo.

Chỉ là cô vừa mới đứng lên, đi chưa được hai bước, lòng bàn chân chợt trượt đi, nặng nề lại té lần nữa.

Thì ra là, vừa rồi lúc Liễu Phỉ Phỉ tức giận sơ ý làm đổ ly nước, trên mặt đất đều là nước đọng. Liễu Đan Văn đi không cẩn thận đạp lên, lập tức bị trượt ngã.

Cô theo bản năng bưng kín bụng của mình.

Diệp Thiên Tuyết cùng Ngụy Vũ, Vương Kỳ Ngọc đang ăn mừng thành tích của mình thì nhận được điện thoại của Diệp Hâm Thành: “Dì Liễu bị sảy thai, bây giờ đang ở bệnh viện. Hôm nay ba không về nhà.”

Diệp Thiên Tuyết nhú mào, trong lòng sung sướng, âm thanh lại có một chút lo lắng cùng ân cần: “Làm sao sẽ. Không phải đã qua giai đoạn ba tháng đầu nguy hiểm sao? Đã xảy ra chuyện gì?”

Diệp Hâm Thành trả lời không rõ ràng, nhanh chóng cúp điện thoại.

Để điện thoại di động vào trong túi xách, Diệp Thiên Tuyết thấy Ngụy Vũ cùng Vương Kỳ Ngọc đang tò mò nhìn mình chằm chằm, mỉm cười hỏi: “Thế nào, có chuyện gì muốn hỏi tớ?”

“Tình nhân của ba cậu xảy thai?” Vương Kỳ Ngọc hỏi, “Là tự cô ta làm sao, hay là xảy ra ngoài ý muốn à?”

“Tớ không biết.” Diệp Thiên Tuyết trả lời, “Chỉ là, mặc kệ là loại nguyên nhân nào, tớ đều thấy vui. Ai biết đứa bé kia. Hừ.” cô cười lạnh một tiếng.

Mấy ngày nay Ngụy Vũ lại gầy đi một chút, đã có thể nhìn rõ gương mặt có chút góc cạnh rồi. Nghe Diệp Thiên Tuyết nói như vậy, anh dè dặt mà cười cười một tiếng: “Tiểu Tuyết, chuyện cũng không thể nói như vậy. Hiện tại không có, đứa bé là của ai liên không nói được rồi, ngược lại không bằng đến lúc có chứng cứ trong tay, lúc đó chuyện được làm rõ ràng rồi.”

Diệp Thiên Tuyết lắc đầu: “Tớ tình nguyện không muốn thấy đứa bé. Nếu thật sự sinh ra rồi, tương lai hai người trở mặt, chịu khổ chỉ là đứa bé kia.”

Wang Kỳ Ngọc nhú mào: “Cậu khi nào thì lo lắng cho đứa bé như vậy?”

Diệp Thiên Tuyết trầm mặc chốc lát, mỉm cười: “Lúc này tớ đồng ý. Tiểu Mập, việc buôn bán của chúng ta đã khai trương được chưa?”

Ngụy Vũ lập tức mặt mày hớn hở đứng lên.

20. Chương 20

Lúc Tần Phụng Miên gọi điện thoại tới, Diệp Thiên Tuyết còn đang mơ màng ngủ, theo bản năng với tay lấy điện thoại, giọng nói có phần khàn khàn trả lời điện thoại “Alo”

Ở bên kia điện thoại, Tần Phụng Miên khẽ cười, nói: “Đại tiểu thư, đồ cô cần đã có rồi”

Diệp Thiên Tuyết lập tức tỉnh táo: “Làm sao có thể..... Cô mới đến bên ông ta không bao lâu, sao ông ta có thể.....”

Tần Phụng Miên vô cùng đắc ý cười to lên: “Đại tiểu thư, cô coi thường tôi quá rồi, nếu như không phải cô nói không để cho tôi làm quá lên, tôi đã sớm dùng thủ đoạn đoạt vật về tay lâu rồi”

Diệp Thiên Tuyết không có tâm tư nghe cô ta nói, muốn tới lấy đồ, nói muốn đợi trời sáng liền tới lấy đồ.

Tần Phụng Miên chỉ cười, nói: “Đại tiểu thư không sợ tôi và cô gặp mặt có người thấy sao?”

“Được rồi, tôi chỉ nói giỡn chút thôi” cô ta nói xong, cùng Diệp Thiên Tuyết hẹn thời nhanh, nhanh chóng cúp điện thoại.

Liễu Đan Văn nằm trên giường bệnh, nhìn ra ngoài cửa sổ trời cũng dần dần sáng, trong lòng cũng ít lo lắng đi.

Không có gì hối hận, sự việc đã như hạt bụi bay đi rồi.

Đứa bé này vốn là không nên giữ lại. Cô theo bản năng lại xoa nhẹ bụng mình, ngày hôm qua, ở nơi này vẫn có một sinh mạng.

Diệp Hân Thành sau khi đi vào nhìn thấy như vậy. Liễu Đan Văn đang vuốt bụng mình, đau buồn nhìn ra ngoài cửa sổ. Trong lòng ông ta không khỏi thở dài, nắm tay đông viên Liễu Đan Văn: “Đừng buồn, sau này vẫn còn cơ hội. Bé con tương lai sẽ về bên chúng ta mà”

Liễu Đan Văn hoàn hồn, nhìn ông miễn cưỡng cười: “Chỉ là không có duyên phận, bất quá sau này có lẽ sẽ có”

Diệp Hân Thành nghe được trong lòng chợt đau xót.

Đây cũng là hy vọng của ông, nhưng hôm nay lại mất đi, ông cũng rất khổ sở. Chỉ là Liễu Đan Văn là mẹ, khổ sở so với ông còn lớn hơn nhiều, ông phải kiềm chế sự đau đớn trong lòng mình lại, đi trấn an cô trước.

Cùng Liễu Đan Văn ăn sáng xong. Diệp Hân Thành không thể ở lại phải về công ty.

Chẳng được bao lâu, Diệp Thiên Tuyết liền gõ cửa đi vào, thuận tay đóng cửa lại, nhìn nụ cười của cô, Liễu Đan Văn cảm thấy không thoải mái.

“Chào con, Tiểu Tuyết”

Diệp Thiên Tuyết gật đầu chào lại, hỏi Liễu Đan Văn: “Sức khỏe dì như thế nào? Con tới thăm dì một chút. Liễu Phỉ Phỉ đâu, nó không ở bên cạnh dì sao?”

Liễu Đan Văn cảm thấy, Diệp Thiên Tuyết hỏi một chuỗi câu hỏi như vậy, dường như ẩn giấu cái gì đó, khiến cô ta cảm thấy cực kỳ không thoải mái. Vì vậy, trên mặt cũng không giấu được vẻ tươi cười, nghiêng đầu nhìn về phía cửa sổ: “Ừ, tốt hơn nhiều, mấy ngày nữa là có thể xuống giường”. Đừng một chút, cô ta quay mặt lại, nhìn Diệp Thiên Tuyết nói: “Vẫn kịp tham dự hôn lễ, con không cần lo lắng đâu”

Diệp Thiên Tuyết gật đầu một cái có như không: “Con biết rồi, Con mới đầu còn lo lắng sức khỏe dì không tốt, do dự không biết có nên thông báo cho công ty Hôn Khánh hay không. Bây giờ nghe có thể kịp lễ cưới, thật sự là quá tốt.”

Cô ngồi xuống bên giường của Liễu Đan Văn, tự rót ỉnh một ly trà nóng, nhìn ra bên phía cửa sổ: “Chỉ là, Phỉ Phỉ cũng là con gái của dì, vào lúc này sao lại không ở bên cạnh, quả thật có chút không ổn lắm”

Đối với việc cô nhắc tới Liễu Phỉ Phỉ, Liễu Đan Văn cảm thấy không kiên nhẫn, nhưng trên mặt lại lộ ra khuôn mặt tươi cười: “Phỉ Phỉ là đứa bé ngoan, là ta không đồng ý cho nó ở đây. Tiểu Tuyết kết quả cuộc thi của con như thế nào, thành tích năm nay của Phỉ Phỉ không tệ”

Diệp Thiên Tuyết làm biếng trả lời khẽ đưa chân, đưa mắt nhìn: “không tệ, tiến bộ rất nhiều, sau nửa học kỳ, có lẽ sẽ tham gia thi tốt nghiệp trung học trước một năm”

“Con nói tham gia thi tốt nghiệp trước một năm?” Liễu Đan Văn giật mình, “con không phải sợ trước một năm, học tập không đủ tốt, thi sợ kết quả không tốt sao?”

Diệp Thiên Tuyết mỉm cười, không trả lời vấn đề này.

Liễu Đan Văn thấy cô không đáp, nên cũng không hỏi, ngược lại nói đến việc tổ chức hôn lễ.

“Yên tâm đi” đối với vấn đề này, Diệp Thiên Tuyết trả lời với dáng vẻ uể oải, nhưng bên môi lại chứa đựng nụ cười nhạt, “Phỉ Phỉ cũng đã xác nhận rồi, hôn lễ nhất định làm cho dì hài lòng”

Ngồi được một lát, cô đứng dậy, nói với Liễu Đan Văn: “Chờ dự hôn lễ xong, con liền qua Hong Kong thăm dì nhỏ và dưỡng. Dì có muốn nhắn nhủ gì với họ không?” Không đợi Liễu Đan Văn trả lời, cô liền cười và nói: “Con nghĩ chắc là không có, dù sao cũng không có tiếng nói chung. Chỉ là, dưỡng mà biết được tin dì bị sảy thai, khẳng định rất buồn, dưỡng rất thích trẻ con mà”

Sắc mặt của Liễu Đan Văn rất khó coi miễn cưỡng gật đầu, đưa mắt nhìn ra ngoài, trong lòng có nhiều suy đoán không biết câu nói kia của Diệp Thiên Tuyết là có ý gì.

Từ ngày bỏ nhà đi, đến ngày thứ ba Liễu Phỉ Phỉ mới trở về, khi biết Liễu Đan Văn sảy thai, trong lòng cô ta rất vui mừng, nhưng bên ngoài lại bày bộ mặt khổ sở hối hận.

“Mẹ, con xin lỗi, con không cố ý.....” cô tựa trên đầu gối của Liễu Đan Văn khóc lóc, “Con không cố ý khiến mẹ gặp chuyện không may, con chỉ là lúc đó trong lòng không thoải mái, cho nên..... con xin lỗi mẹ, xin lỗi mẹ”

Liễu Đan Văn đưa tay xoa tóc cô nói: “không sao, mẹ không trách con, dù sao mọi việc đã qua rồi”

Hai mẹ con nói chuyện một lúc lâu, Liễu Phỉ Phỉ mang đôi mắt đỏ lừ đi ra khỏi phòng bệnh của Liễu Đan Văn. Đóng cửa phòng bệnh, vẻ mặt của cô vô cùng phức tạp.

Hôn lễ diễn ra đúng ngày.

Cho dù sức khỏe của Liễu Đan Văn chưa tốt lên hẳn, cô ta cũng không muốn hoãn hôn lễ lại. Ai biết sau khi hoãn hôn lễ lại, Diệp Hân Thành còn muốn làm đám cưới với mình nữa hay không. Nếu thật lúc đó, cô sợ thật sự khóc không ra nước mắt nổi.

Áo cưới đã may xong từ sớm, nhưng do Liễu Đan Văn bị sảy thai, lại phải sửa lại, hôm qua mới sửa xong.

Dưới sự giúp đỡ Liễu Đan Văn cũng mặc xong áo cưới, trước kia không cảm thấy gì, hiện tại sức khỏe không tốt, cảm thấy vô cùng nặng nề. Cô nhìn mình trong gương, sắc mặt có chút tái nhợt đi.

Liễu Phỉ Phỉ từ bên ngoài đi vào, mặc lễ phục màu trắng ngà, cả người toát lên vẻ yếu đuối cực kỳ động lòng người.

Nhìn cô trong gương, Liễu Đan Văn chưa bao giờ có cảm giác chân thực đến vậy, mình đã không còn trẻ nữa. Cô ngoắc Liễu Phỉ Phỉ lại, hỏi: “Có lạnh không? Nếu lạnh, khoác thêm cái áo lông chồn này vào”

Liễu Phỉ Phỉ lắc đầu một cái: “Trong khách sạn rất ấm. Mẹ, con thật sự rất ghét Diệp Thiên Tuyết, lúc này nó muốn đi ra ngoài làm về nữ chủ nhân tiếp đón khách, con liền đi theo đứng bên cạnh, nhưng tất cả mọi người làm như không thấy con”

Liễu Đan Văn vội vàng nhìn nhân viên làm việc bên cạnh, thấy bọn họ không có chú ý sang bên này, mới quay đầu trợn mắt nhìn Liễu Phỉ Phỉ một cái: “Lời như thế nói ít lại đi. Hiện tại nó là con gái duy nhất của nhà họ Diệp, mẹ không có gả vào trước, sao bên ngoài biết con cũng là con gái nhà họ Diệp được”

Liễu Phỉ Phỉ không phục nhìn Liễu Đan Văn, đem những lời muốn nói nuốt xuống, cười nói: “Mẹ, hôm nay người thật xinh đẹp. Nhất định có thể khiến mọi người kinh ngạc à”

Liễu Đan Văn khẽ cười.

Hiện tại Diệp Thiên Tuyết quả thật giống như Liễu Phỉ Phỉ nói, ở bên ngoài tiếp khách.

Diệp Hân Thành tái hôn, mặc dù mọi người có quan hệ thân thiết với nhà họ Cố cũng không tình nguyện tới đây, cũng đều có mặt, nhưng chỉ đưa qua tới.

Diệp Thiên Tuyết chào hỏi cẩn thận, chính là nhóm người này.

Những người được giao cho tới đây tặng quà, nhìn thiếu nữ đang tươi cười bên cạnh mình, trong lòng đều có một loạt cảm xúc cực kỳ cảm thán.

Rất nhiều người nhìn Diệp Thiên Tuyết, lại nhớ đến hình ảnh Cố Trường Khanh năm đó, hôm nay Diệp Thiên Tuyết không thua kém gì mẹ mình năm đó.

“Nhà họ Diệp như thế nào chúng ta đều mặc kệ, nhưng mà chúng ta cũng chỉ có chấp nhận mẹ con thôi” một trong các vị phi nhân kéo tay Diệp Thiên Tuyết, dịu dàng nói: “Tương lai có chuyện gì, cứ tìm tới cô. Nhìn mẹ con lớn lên, tất cả mọi người ai cũng muốn con hạnh phúc. Dĩ nhiên chúng ta lại càng vui hơn, con phải mạnh mẽ lên”

Diệp Thiên Tuyết nghe vậy trong lòng cảm thấy cực kỳ ấm áp, hết sức chăm chú trả lời.

Ngụy Vũ cũng xuất hiện.

Lúc trước Diệp Thiên Tuyết rất bận rộn, giờ phát hiện anh mặc tây trang rất có khí thế.

“Tiểu Mập, không tệ à” cô giúp anh sửa lại cổ áo một chút, cười nói: “Rất đẹp trai” Ngụy Vũ mặt hơi đỏ lên: “Tiểu Tuyết, thật à”

Diệp Thiên Tuyết gật đầu, “Thật, đẹp trai vô cùng. Cho nên tớ nói rồi Tiểu Mập cậu rất có tiềm lực à, cậu xem, hôm nay đã chứng thực rồi” Nói xong, cô khoác tay Ngụy Vũ: “Hôm nay cậu làm bạn trai tớ nhé, mặc dù tớ sẽ rất bận rộn, cậu phải giúp đỡ tớ ngăn cản ít phiền phức”

Ngụy Vũ lập tức gật đầu: “Dĩ nhiên, không thể từ chối” Nói xong, khoác tay Diệp Thiên Tuyết đi vào.

Liều Phỉ Phỉ và Liều Đan Văn từ phòng hóa trang đi ra ngoài, nhìn đại sảnh đang rất là náo nhiệt, Liều Phỉ Phỉ quay đầu tìm Tăng Hàm.

Sau sự kiện Liên Trân Trân lần trước, Liều Phỉ Phỉ có cảm giác Tăng Hàm và mình dường như có cái gì ngăn cách, trước khi thân mật hai người cũng không tìm tới nhau. Coi như thỉnh thoảng cô và anh có lên giường, nhưng lại có chút yên tĩnh không nói được.

Loại cảm giác này không tốt chút nào, cô không muốn tiếp tục nữa.

Cho nên, cô cố gắng nghĩ cách bù đắp lại tình trạng bây giờ.

Tìm một vòng, khi Liều Phỉ Phỉ tìm được Tăng Hàm, thấy anh ta đang đứng bên cạnh Liên Trân Trân, nhìn Liên Trân Trân với bộ mặt rất là tươi cười.

Liều Phỉ Phỉ trong lòng không khỏi cảm thấy có chút đau xót, lúc Tăng Hàm và mình ở bên cạnh, cũng không có cảm giác cười sảng khoái và thoải mái như vậy.

Cô đi qua, gọi tên Tăng Hàm, anh mắt nhìn Liên Trân Trân nói: “Ồ, cậu cũng tới rồi, là bạn trai hay lại là anh trai đây?”

Nói xong, cô khoác tay Tăng Hàm.

Tăng Hàm không có từ chối, liền giúp Liên Trân Trân nói: “Anh trai thì như thế nào, Phỉ Phỉ em không cần đá khéo người khác như thế đâu” Liều Phỉ Phỉ bị ầm Ức, cắn môi.

Tăng Hàm cảm thấy thật là đau đầu, vội vàng lôi kéo cô ta rời đi, Liên Trân Trân nhìn bóng lưng hai người rời đi, lộ ra vẻ mặt vô cùng nguy hiểm, nhìn xung quanh một chút, lại nhịn xuống.

Vương Kỳ Ngọc chứng kiến một màn như vậy, liền nói cho Diệp Thiên Tuyết, sau khi nghe bạn kể xong cô chỉ hơi cười: “Cảm giác bị chị em tốt cướp đi bạn trai, xem ra thật là không tốt chút nào.”

Vương Kỳ Ngọc kinh thường bĩu môi nói: “Nào có chị em tốt nào mà làm như vậy. Cậu cũng đừng có nói về sau cậu đối với tớ như vậy nha”

Diệp Thiên Tuyết bật cười: “Không biết, dĩ nhiên sẽ không, cậu xem, bạn trai tớ chọn là Tiểu Mập, lúc này tớ nói rõ tớ thích tuýp người như Tiểu Mập. Chẳng lẽ cậu thích kiểu bạn trai như vậy sao?”

Ở bên cạnh, Ngụy Vũ nhìn chăm chăm vào đôi môi đang nói của Diệp Thiên Tuyết, tai Ứng đó, cũng may hai cô gái đang say sưa nói chuyện không phát hiện ra.

“Ồ tìm thấy em rồi” giọng nói của Triệu Lân từ xa kêu lên

Ba người xoay mặt nhìn sang, đã thấy anh ta đứng cách chỗ mình không xa, ăn mặc rất chỉnh chu, đưa ánh mắt quyến rũ nhìn về phía Diệp Thiên Tuyết

Người dịch: Hương Xinh

21. Chương 21

Mỗi lần thấy Triệu Lân, Diệp Thiên Tuyết đều cảm thấy, con người này có chút gì đó không thật. Hiện tại anh ta vừa mới xuất hiện, đứng ở bên cạnh cô, Vương Kỳ Ngọc liền cúi đầu nói nhỏ: “Hình người mà dạng chó, cái kiểu làm sao mà chán ghét thế nhỉ” Câu nói này khiến Diệp Thiên Tuyết không thể không cười.

Cũng có một chút vui khi nghe người khác nói vậy, ngay lập tức Ngụy Vũ cũng cười.

Triệu Lãm không có nghe thấy những lời này, rất ngạc nhiên tại sao ba người bên này đang cười gì, tiến lên định đến ôn Diệp Thiên Tuyết một cái, kết quả bị Ngụy Vũ chặn lại: “Triệu Lãm, có người nào vừa gặp liền tấy máy tay chân như anh không?”

Triệu Lãm làm vẻ đáng thương nhìn sang Diệp Thiên Tuyết, cô làm như không thấy xoay người nói với Ngụy Vũ: “Tiểu Mập, chúng ta qua bên kia đi, cũng sắp bắt đầu rồi”

Ngụy Vũ lập tức đi theo

Vương Kỳ Ngọc đứng tại chỗ nhìn Triệu Lãm đang nhìn hai người kia đang đi xa, vẻ mặt dần nghiêm túc. Cô mỉm cười: “Nếu như anh muốn theo đuổi Tiểu Tuyết, về sau đừng dùng bộ mặt này xuất hiện trước mặt cô ấy”

Triệu Lãm nhìn sang cô gái mặc dù đang cười nói, nhưng cũng không giống như đang đùa, thắc mắc hỏi: “Tại sao”

Vương Kỳ Ngọc cúi đầu, nhẹ nhàng nở nụ cười: “Trước kia Tiểu Tuyết có lẽ sẽ bị những hành động như vậy, sau đó có thể chú ý tới anh. Nhưng hiện tại, cô ấy không để ý đâu.” Cô ngẩng đầu, nhìn về phía đại sảnh, nụ cười dần biến mất, “Thế giới còn thay đổi, cô ấy làm sao mà không thay đổi”

Triệu Lãm theo tầm mắt của cô nhìn sang, thấy MC của công ty Hôn Khánh đang khuấy động bầu không khí của buổi lễ, sau lưng là bức tượng lớn, màn hình hai bên đang chiếu những hình ảnh của Diệp Hân Thành và Liễu Đan Văn.

Con người trong mắt anh ta co lại: “Cô ấy không thích Liễu Đan Văn, cái này tôi hiểu rõ. Nhưng mà, không thể vì đó mà cô ấy phải thay đổi mình, có liên quan gì.”

Vương Kỳ Ngọc cũng không muốn đem việc nhà của Diệp Thiên Tuyết ra nói, nghe vậy cô chỉ mỉm cười nói tạm biệt, rồi rời đi.

Triệu Lãm nhìn cô bóng lưng cô rời đi, nhíu mày, từ trong túi lấy điện thoại di động ra gọi: “Tôi muốn biết một chuyện về Diệp Hân Thành và người nhà họ Cố, chủ yếu là chuyện giữa hai vợ chồng Diệp Hân Thành và Cố Trường Ninh, chú ý chuyện trước khi xảy ra cái chết của Cố Trường Ninh”

“Không, tôi đối với tài sản nhà họ Cố không hứng thú, tôi chỉ.....” Triệu Lãm dừng lại một chút, mỉm cười, “Đối với người kia cảm thấy hứng thú mà thôi”

Diệp Thiên Tuyết và Liễu Phỉ Phỉ đứng cùng một chỗ, nhìn MC dẫn chương trình đang khuấy động không khí, kiểu tình cảm chân thành, giữa Liễu Đan Văn và Diệp Hân Thành là tình yêu thực sự, chỉ là qua nhiều năm như vậy đến giờ mới gặp được nhau.

Liễu Phỉ Phỉ nhìn Diệp Thiên Tuyết một cái, nụ cười trên mặt càng hiện ra rõ, thừa dịp mọi người vỗ tay chào đón sự xuất hiện của Diệp Hân Thành, cô nói nhỏ bên tai Diệp Thiên Tuyết: “về sau, cô không phải là con gái duy nhất của nhà họ Diệp nữa, cô có gì, tôi cũng sẽ có như vậy”

Diệp Thiên Tuyết ngay cả ánh mắt cũng không thèm nhìn cô, chỉ cười tiến lên, khoác tay Diệp Hân Thành, cùng ông tiến lên lễ đài.

Liễu Phỉ Phỉ nhìn khoảng trống ở bên cạnh, quyết tâm chờ một lát nhất định phải cho Diệp Thiên Tuyết một trận xấu mặt.

Diệp Hân Thành kéo tay con gái mình, trong lòng xúc động thật lâu.

Ban đầu khi mình gặp Cố Trường Ninh, đối với cô không có toàn tâm toàn ý. Nhưng mà một điều ngoài ý muốn, có Liễu Phỉ Phỉ, hẳn không thể không gánh vác trách nhiệm của một người cha.

Bây giờ Trường Ninh đã mất, để cho cuộc sống sau này của Diệp Thiên Tuyết, không vì mình cưới một người khác có xuất thân cao quý về mà cô bị cười đầu cười cổ. Diệp Hân Thành mới quyết định cưới Liễu Đan văn

Dù sao thân phận của Liễu Đan Văn hơi kém một chút, vào nhà họ Diệp cũng không làm khó được Tiểu Tuyết.

Diệp Thiên Tuyết kéo cánh tay ông, trong lòng có rất nhiều suy nghĩ rối rắm.

Bây giờ Diệp Hân Thành chưa biết nội tình bên trong cái chết của mẹ, cũng không biết những toán tính của mẹ con Liễu Đan Văn. Nhưng mà, mình vẫn không thể tha thứ cho ông.

Trên mặt nàng là nụ cười, nhưng trong đáy mắt lại không hề có nụ cười như vậy, nhìn Diệp Hân Thành đứng bên cạnh, Diệp Thiên Tuyết cảm thấy, tim mình như đang muốn xé rách thành hai nửa.

Là con gái của Diệp Hân Thành, vào lúc này cô phải lên chúc phúc cho hai người, một lát sau Liễu Phỉ Phỉ cũng lên chúc phúc cho Liễu Đan Văn.

Giờ phút này Liễu Phỉ Phỉ chắc hẳn rất thích ý kiến này. Lúc Diệp Thiên Tuyết nhắm mắt lại rồi mở ra, trong mắt là nụ cười, chỉ là mang theo một chút xú lạnh lùng.

Cô đi lên sân khấu, Diệp Hân Thành đứng ở phía sau một chút.

Màn hình sau lưng trong nháy mắt biến thành những tờ giấy hơi ố vàng ghép lại thành một bức hình.

“Con gái của ba” Diệp Thiên Tuyết cười tươi, bắt đầu chậm rãi nói ra lời chúc phúc của mình, “Con rất vui, hôm nay là ngày vui của ba”

Diệp Hân Thành đứng ở trên sân khấu chậm rãi nói, dưới sân khấu gương mặt của Liễu Phỉ Phỉ ngày càng trở nên xanh mét.

Lời chúc phúc của Diệp Thiên Tuyết, lại bắt đầu từ Cố Trường Ninh.

Cô nhớ lại những ngày trước, ban đầu là ảnh một nhà vui vẻ, nụ cười dịu dàng ấm áp của Cố Trường Ninh, nét hồn nhiên đáng yêu được cha mẹ nuông chiều của mình, còn Diệp Hân Thành tuy có chút uy nghiêm nhưng lại hết sức hiền hòa.

Ở trong lời nói của cô, một nhà ba người như vậy, rõ ràng là một nhà hạnh phúc nhất thế gian.

Liễu Phỉ Phỉ nhìn lướt qua, dưới khám đài cũng có rất nhiều người lặng lẽ nhìn những bức hình ố vàng được phóng to lên, trong tám ảnh đều là hình ảnh gia đình với nụ cười ấm áp, cô gái nhỏ cũng dần dần lớn lên, hạnh phúc mỹ mãn như vậy theo từng năm tháng.

Những người thân của Cố Trường Ninh, có rất nhiều người bắt đầu lau nước mắt.

Phận nỡ trong lòng Liễu Phỉ Phỉ cơ hồ muốn bộc phá ra.

“Nhưng, mẹ con đã đi rồi” Diệp Thiên Tuyết đang nói đến đó, hình ảnh đúng lúc này thay đổi là hình ảnh đám tang, và hình chân dung tiểu tụy nhếch nhách của Diệp Hân Thành vì chuyện này mà nội tâm đau khổ, “Hiện tại ba lại vừa ý một người”

“Là con gái của mẹ, con thực sự không muốn bên cạnh ba xuất hiện thêm một người đàn bà nào khác ngoài mẹ”. Diệp Thiên Tuyết thẳng thắn nói lời này khiến có vài người bắt đầu bàn luận xôn xào, hoài nghi Diệp Thiên Tuyết có phải cho hả giận mà phá hư hôn lễ này hay không?

Nhiều người chỉ mỉm cười, nếu mà Diệp Thiên Tuyết chuẩn bị như vậy, chỉ sợ công ty tổ chức cũng không đồng ý. Phá lãnh địa làm ăn của mình, ngày sau làm sao có thể buôn bán.

“Nhưng mà, con cũng là con của ba” Diệp Thiên Tuyết nở nụ cười, tâm trạng lại là một khoảng trầm lặng, “Con rất vui khi có thể nhìn thấy nụ cười lại một lần nữa xuất hiện trên khuôn mặt của ba ”

Vào lúc này, trên màn hình chiếu xuất hiện hình ảnh khác của Diệp Hân Thành, toàn bộ quá trình từ một người mất đi người thân, sa sút tinh thần đến dần dần phấn chấn trở lại.

Điều ngoại lệ chẳng qua là, trong tất cả các tám ảnh, chỉ có một mình Diệp Hân Thành.

“Cho nên, con rất vui đứng tại đây, vì bà, vì buổi lễ này, mong ba luôn hạnh phúc. Bên cạnh ông, cần lắm một người biết ấm, biết lạnh để làm bạn với ông, để cho cuộc sống của ba không phải cô đơn nữa.”

Diệp Thiên Tuyết nhìn mọi người, chậm rãi nói câu cuối cùng.

“Nên, chúc mừng ba. Con và mẹ luôn hi vọng ba được hạnh phúc”

Diệp Thiên Tuyết lau đi giọt nước mắt trong khóe mắt, mỉm cười nhìn mọi người nói cảm ơn.

Diệp Hân Thành đứng ở đó, có chút ngơ ngác.

Ông hiểu rõ những điều này, nhưng chưa từng nghĩ Diệp Thiên Tuyết nghĩ như vậy, lời chúc như thế này. Làm ông cũng nhớ tới quá khứ xa xôi của mình với Trường Ninh, thời kỳ vợ chồng hòa hợp, tình cảm đầm ấm.

Cuộc sống lúc đó, là thời điểm đẹp nhất trong cuộc đời ông. Hốc mắt ông cũng có chút ửng hồng, ở dưới người MC điều khiển chương trình nhắc nhở, mới đi lên trước sân khấu, có chút nghẹn ngào cảm ơn Diệp Thiên Tuyết.

Nhưng, phía sau những tương lai kia, làm thế nào cũng không nói ra được.

Liễu Đan Văn đứng ở phía sau sân khấu, dưới lớp trang điểm đậm tưởng không nhìn ra sắc mặt, có thể thấy rõ cô rất tức giận.

Nhân viên công ty Hôn Khánh làm việc vẫn như cũ, chỉ cười nói: “Diệp tiểu thư có lời chúc như vậy, thật là tốt. Không biết Liễu tiểu thư chúc phúc hai vị như thế nào, ai nha, sớm biết như vậy, tôi muốn quay toàn bộ quá trình thật cận kề rồi. Phu nhân chuẩn bị xong chưa, lập tức sẽ phải ra sân khấu”

Liễu Đan Văn nhin cục tức trong lòng, miễn cưỡng cười một cái, : “Tốt, tôi biết rồi”

Liễu Phỉ Phỉ đứng lên có chút cứng đờ. Cô cũng chuẩn bị lời chúc. Nhưng mà, lời chúc của cô cơ hồ toàn là về tương lai của hai người. Căn bản không giống như của Diệp Thiên Tuyết, nói đến tình cảm tuyệt vời. Trên mặt là lời chúc phúc nhưng lại làm cho người khác nhớ đến quá khứ hạnh phúc của Diệp Hân Thành và Cố Trường Ninh.

Nhìn Liễu Đan Văn đi ra từ phía sau, Liễu Phỉ Phỉ thầm hận mình sơ xuất, tại sao không đem mấy thứ này kiểm tra cẩn thận một lần.

Không cần gấp gáp, cô an ủi mình, mình chuẩn bị cũng rất được, lúc này không cần lo lắng về Diệp Thiên Tuyết.

Liễu Phỉ Phỉ và Liễu Đan Văn sóng vai đi tới, Diệp Hân Thành đã đứng ở đó đưa tay đón lấy Liễu Đan Văn.

Sau đó, Liễu Phỉ Phỉ lên sân khấu, bắt đầu lời chúc của mình.

Quả thật cô không có nhắc tới quá khứ của Liễu Đan Văn, chỉ là miêu tả một tương lai mới, trên màn hình xuất hiện những hình ảnh của Diệp Hân Thành và Liễu Đan Văn. Đủ hình hai người đi chung với nhau.

Liễu Phỉ Phỉ đã từng cho như vậy là đủ, hiện tại có Diệp Thiên Tuyết ở phía trước, cô đột nhiên cảm thấy, những thứ này có vẻ thật phú phiếm.

Thật vất vả mới nói xong, cô ngừng một lát, công thêm một câu: “con tin tưởng, mẹ sẽ làm một người mẹ tốt, con cũng muốn có thêm một người ba.”

Dưới sân khấu vang lên tiếng vỗ tay. Cô như trút được gánh nặng đi xuống, thân thể cứng nhắc dần buông lỏng.

Chỉ là xuống sân khấu, nhìn thấy trong đám người, Tăng Hàm cứ nhiên đứng bên cạnh Liên Trân Trân, mặt của cô chợt xị xuống.

Đi tới bên cạnh, Liên Trân Trân nhìn cô cười một cái: “Phỉ Phỉ à, lời nói của cậu thật không tệ, đúng không? Mẹ cậu gả vào nhà giàu, cậu đi theo liền biến thành phượng hoàng rồi, dĩ nhiên là hạnh phúc rồi. Chỉ có thương cho Diệp Thiên Tuyết, vô duyên, vô cớ xuất hiện đâu ra một mẹ kế cùng một em gái hờ” Cô ngẩng đầu nhìn về hướng khác, trong đó hơi quét mắt qua Liễu Phỉ Phỉ, mang theo một tia kinh miệt.

Tăng Hàm theo tâm mắt của Liên Trân Trân nhìn sang, thấy Vương Kỳ Ngọc và Ngụy Vũ đang lau nước mắt cho Diệp Thiên Tuyết, sau đó bên cạnh lại xuất hiện một người đi tới, nghiêm trang đưa khăn tay.

Trong tim Tăng Hàm như có một cảm giác không nói ra thành lời, vẫn còn phân biệt nói một câu: “Trân Trân đừng nói lung tung, Tiểu Tuyết không phải người như vậy”

Lời nói thoát nghe là giúp đỡ Liễu Phỉ Phỉ, lại hoàn toàn không có phủ nhận ý tứ câu nói “biến thành phương hoàng” của Liên Trân Trân, Mặt Liễu Phỉ Phỉ lại tối sầm đi.

22. Chương 22

Diệp Thiên Tuyết lau nước mắt nhìn về phía hai người Vương Kỳ Ngọc và Ngụy Vũ cười cười nói: “Cám ơn” Vương Kỳ Ngọc đau lòng mà thở dài: “Giữa chúng ta còn nói cảm ơn cái gì. Cậu không thích cô ta, còn chưa tính cậu tùy tiện nói vài câu, cần gì lao lực như vậy, chỉ sợ có người còn không thêm cảm ơn”

Diệp Thiên Tuyết mỉm cười: “Không có việc gì, tớ làm tốt là được rồi. Chỉ là, sợ Liễu Phỉ Phỉ không vui nổi”

Vương Kỳ Ngọc kinh thường bĩu môi, “Cô ta vui hay không có quan hệ gì với bọn mình, tớ chỉ muốn cậu vui là được rồi”

Ngụy Vũ đang định nói gì đó, thì bị bóng người chen vào trước mặt. Đúng lúc ngăn cản anh cực kỳ chặt chẽ. Diệp Thiên Tuyết ngẩng đầu, đối diện người vừa mới tới, ánh mắt Triệu Lãm có chút nghiêm túc: “Nếu không muốn cười, thì đừng cười nữa”. Nói xong, đưa ra một chiếc khăn tay, “Vẽ mặt thế này, nhìn là thấy đau lòng rồi”

Ngụy Vũ không vui từ sau lưng Triệu Lãm di chuyển ra ngoài, chụp cánh tay anh ta: “Anh thật là nói mà không biết suy nghĩ, nếu Tiểu Tuyết không cười, chỉ sợ có người lại nói này nọ. Rõ ràng cuộc sống của Tiểu Tuyết cũng không dễ chịu”

Triệu Lãm nhíu mày: “Sống không dễ dàng”

Biết lỡ miệng nói ra Ngụy Vũ lập tức nhìn xung quanh, không quan tâm tới anh ta nữa.

Triệu Lãm đang muốn hỏi, nhìn sắc mặt của Tiểu Tuyết, lại đem những lời đó kèm chế xuồng, nói hết sức dịu dàng: “Về sau có chuyện gì, đừng có chịu đựng một mình, nói cho anh biết,.....cho bọn anh biết”

Cuối cùng, anh không tình nguyện nói thêm câu “cho bọn anh biết” vào. Bên cạnh chợt vang lên tiếng cười.

Diệp Thiên Tuyết ngạc nhiên nhìn sang, thấy Phó Hoài Minh và Tô Nhược đang sánh vai đứng cách mình không xa, giống như một đôi kim đồng ngọc nữ, vô cùng xứng đôi.

Tiếng cười kia, là do Phó Hoài Minh phát ra.

Cô nhìn phía Phó Hoài Minh khẽ cười: “Thầy giáo, thầy cũng ở đây à” Tô Nhược đi lên phía trước, không hài lòng nhìn Triệu Lãm, kéo tay Tiểu Tuyết: “mặc dù em họ chị nói hơi khó nghe, có điều cũng nói đúng mà. Tiểu Tuyết về sau có chuyện gì, không cần giấu trong lòng, nói ra, biết đâu mọi người giúp đỡ được.”

Bởi vì cô thường hay gặp Phó Hoài Minh. Diệp Thiên Tuyết và Tô Nhược cũng được tính là khá quen thuộc, chỉ là không biết, Tô Nhược là chị họ của Triệu Lãm, nghe vậy có chút ngạc nhiên, ngoan ngoãn trả lời: “Em biết rồi, cảm ơn chị”

Triệu Lãm đang muốn nói gì đó, Tô Nhược lại kéo tay anh ta, dịu dàng nói: “Tới đây gặp anh rể tương lai của em một chút, em về nhà lâu như vậy, mà hai anh em chưa có dịp gặp nhau”

Phó Hoài Minh ơ bên cạnh nhíu mày: “Nói cũng phải, không biết có phải hay không mà khéo vậy, đúng là hai anh em chưa gặp nhau.” Nói xong, anh nhìn Diệp Thiên Tuyết chớp mắt vài cái, ngược lại có mấy phần dí dỏm.

Diệp Thiên Tuyết bật cười, thừa dịp Triệu Lãm bị Tô Nhược và Phó Hoài Minh kéo đi, vội vàng xoay người rời đi.

Đợi đến khi cô đi rồi, Triệu Lãm mới mất hứng nói ra: “Được rồi, mọi người không cần kéo nữa, em đi là được chứ gì”

Tô Nhược ngay lập tức thả tay, nhìn anh ta thở dài: “Cái tên tiểu tử này, càng lớn càng không đáng yêu. Còn nữa rõ ràng người ta không muốn nói chuyện với mình, cần gì sắp đến làm gì. Thật là mất mặt nhà họ Triệu”

Triệu Lãm giận dữ nói: “Chị không phải người nhà họ Triệu, quản nhiều như vậy làm gì” Tô Nhược nhún mày rất nguy hiểm nhìn anh ta, anh vội vã giờ ta đầu hàng: “Rồi, em biết em sai rồi” Ngừng một chút anh nói nhỏ: “Em biết cô ấy không thích em, nhưng mà, em chính là không bỏ được cô ấy”

Tô Nhược nghe vậy, khẽ than. Phó Hoài Minh nói: “Không bỏ được? Ý của em là, em muốn theo đuổi Tiểu Tuyết”

Triệu Lãm không biết vì sao mình vừa nói, ngược lại Phó Hoài Minh lại bất mãn như vậy, lập tức gạt đầu: “Dạ, từ lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, em đã cảm thấy cô ấy chính là người em cần”

Phó Hoài Minh cười càng sâu: “Còn vừa thấy đã yêu. Nghe thật lãng mạn. Chỉ là, em hiểu cô ấy bao nhiêu, em nói cô ấy là người em muốn, vậy em có biết cô ấy là người như thế nào? Chớ vì dáng vẻ bên ngoài, đến cuối cùng lại trách cứ đối phương sao không như mình nghĩ”

Triệu Lãm há miệng, ngạc nhiên nhìn Tô Nhược, hoàn toàn không hiểu vì sao Phó Hoài Minh lại không vui.

Tô Nhược không có giải thích, chỉ là mỉm cười kéo tay Phó Hoài Minh: “Tốt lắm, về sau còn nhiều cơ hội dạy dỗ tiểu tử này. Hôm nay cũng không cần phải mất hứng như vậy”

Phó Hoài Minh đột nhiên thở dài: “Thật xin lỗi, Tiểu Nhược, hôm nay anh thật sự luống cuống rồi”

Nhìn Phó Hoài Minh và Tô Nhược nắm tay rơi đi. Triệu Lãm sững sờ tại chỗ, cảm thấy có cái gì đó mình không biết, loại cảm giác này khiến anh ta cảm thấy rất gay gắt.

Lập tức lấy điện thoại ra gọi, hỏi qua một lần về chuyện của Tô Nhược và Phó Hoài Minh.

Đối phương lập tức nở nụ cười: “Cái này không tra ta cũng biết. Phó Hoài Minh là con trai của vợ trước. Lúc đó vợ trước bỏ nhà bỏ con ra đi mọi người ai cũng biết”

Diệp Thiên Tuyết ngồi ở trong góc, nhìn Diệp Hân Thành mang theo Liễu Đan Văn đi mời rước mọi người, cảm thấy trong lòng thật là mệt mỏi.

Có lúc, cô thật sự muốn đem sự tình của Liễu Đan Văn tiết lộ ra ngoài, rồi lại sợ Diệp Hân Thành lạnh nhạt với mình. Cô không có quên, Diệp Hân Thành từ đầu tới cuối lựa chọn bao che.

Quan trọng nhất là đứa bé của dì nhỏ. Cuối cùng cô không dám xuống tay, sợ bởi vì mình mà bé con không có cơ hội tới thế giới này.

Nghĩ đến dì nhỏ, cô chợt tỉnh táo, cầm điện thoại gọi cho dì nhỏ

Bắt điện thoại là cô giúp việc của dì Phỉ Dung, nói là dì nhỏ đi bệnh viện kiểm tra, chuẩn bị sắp đến tháng sinh rồi: “Phụ nhân nói sắp sinh rồi, nghe điện thoại không tốt, sợ có phóng xạ”

Diệp Thiên Tuyết hỏi Phỉ Dung: “Dượng đâu cô?”

“Ông chủ và Phụ nhân cùng đi bệnh viện rồi” Diệp Thiên Tuyết lại nói đôi câu, mới cúp điện thoại.

Trước khi hôn lễ kết thúc, Diệp Hân Thành nảy ra ý tưởng, muốn bốn người một nhà cùng nhau lên sân khấu cảm ơn mọi người.

Liễu Đan Văn vừa nói xong, Liễu Phỉ Phỉ liền cướp lời mở miệng: “Mẹ nói đúng, chúng ta phải sớm quen thân phận mới của mình. Cho nên, ba, con nên sớm gọi người là ba, người có ngại không?”

Diệp Hân Thành mặt mày tươi cười, theo bản năng nhớ tới cuộc sống trước đây của mẹ con Liễu Đan Văn, trong lòng không khỏi chua xót, nhưng trên mặt lại lộ ra khuôn mặt tươi cười: “Dĩ nhiên không ngại. Sau này, con cũng là con gái ta”

Đồng thời sắc mặt của hai mẹ con Liễu Đan Văn rất là hả hê.

“Chị thì sao” Liễu Phỉ Phỉ chuyển sang Diệp Thiên Tuyết: “Cũng nên, Hiện tại nên gọi một tiếng ba mẹ”

Diệp Thiên Tuyết ngẩng đầu nhìn cô ta, bên môi hơi cười mang theo chút kinh thường, nhưng trong mắt lại lạnh lẽo như băng.

Ở chỗ này kêu người đàn bà kia là mẹ, đón nhận cô ta, sau này thì Liễu Đan Văn có lý mà danh chính ngôn thuận nhúng tay vào chuyện của mình, càng không cần phải nói, mình căn bản không muốn gọi.

Hướng về phía Liễu Phỉ Phỉ, lộ ra khuôn mặt tươi cười, Diệp Thiên Tuyết từ từ nói: “Xin lỗi, Tôi không giống cô”

Không cho Liễu Phỉ Phỉ có cơ hội nói, cô nhẹ nhàng nói: “có lẽ con và dì Liễu còn không có thân quen, có lẽ cần chút thời gian., con.....” Dừng một chút, đôi mắt cô liền ửng đỏ, đột nhiên rơi lệ: “ba con không cố ý, chỉ là, thật sự là.....”

Diệp Hân Thành thấy cô khóc, đau lòng, công thêm ông cũng không có tính toán bắt Diệp Thiên Tuyết phải gọi Liễu Đan Văn là mẹ, lập tức nói: “Không sao, không phải là chuyện gì lớn lắm”

Sắc mặt Liễu Đan Văn nhất thời liền trở nên rất là khó coi.

Liễu Phỉ Phỉ bị Diệp Hân Thành ngăn lại như vậy, trong lòng cực kỳ không vui, nhìn nét mặt Diệp Thiên Tuyết không có chút thiện cảm gì. Chỉ là, Diệp Hân Thành hình như phát hiện ra điều gì, căn bản cũng không cho cô mở miệng ra nói. Nhanh chóng kết thúc buổi lễ, khách cũng bắt đầu ra về.

Từ trên sân khấu đi xuống, Liễu Phỉ Phỉ nói với Diệp Thiên Tuyết: “Chị, chị không thích em và mẹ sao? Tại sao lại bài xích em như vậy?”

Diệp Thiên Tuyết nhàn nhạt nhìn qua cô ta, nhìn Diệp Hân Thành, bình tĩnh nói: “Ba, ba biết. Mẹ mới mất có một thời gian, con không cách nào quên mẹ, đi gọi người phụ nữ khác là mẹ”

Sau đó, cô khinh thường nhìn Liễu Phỉ Phỉ: “Về phần cô, đừng quên cách đây không lâu, cô vừa mới cướp bạn trai của tôi, cho nên, đừng gọi tôi là chị, tôi không muốn người khác nghĩ đến việc chung một chồng”

Nói xong, cô xoay người rời đi, bỏ lại Diệp Hân Thành đang kinh ngạc, đi tới hỏi cô chuyện cướp bạn trai là sao.

Buổi tối khoảng mười giờ Diệp Hân Thành gọi Tiểu Tuyết đến thư phòng của mình. Vốn cho rằng ông sẽ ngủ sớm cùng Liễu Đan Văn, khiến Tiểu Tuyết có chút kinh ngạc.

Nhìn con gái mình đẩy cửa đi vào, ông dịu dàng nói: “17 tháng 2 là sinh nhật con, con muốn ba tổ chức gì cho con không?”

Diệp Thiên Tuyết lập tức cự tuyệt: “Cũng không phải là quan trọng gì, không cần phiền phức như vậy. Con đi chơi cùng các bạn là được à ba”

Diệp Hân Thành nghe vậy, chần chừ trong chốc lát rồi gật đầu: “Cũng tốt, ba vốn nghĩ tới muốn mượn cơ hội này, để Phỉ Phỉ và các bạn con gặp nhau một chút, có được không? ”

Diệp Thiên Tuyết nghe vậy vừa đau lòng vừa tức giận, chột nói to lên: “Bạn con là bạn của con, nó muốn kết bạn là chuyện của nó, biết bạn con làm gì”

Lời vừa nói xong, kiến Diệp Hân Thành kinh ngạc nhìn cô.

Diệp Thiên Tuyết lúc này mới phát hiện mình nói sai, nhẹ cúi đầu nói: “Con xin lỗi, con có chút cực đoan. Nhưng mà, Phỉ Phỉ ngày thường trong trường cũng có rất nhiều bạn học, ba không phải lo lắng là nó sẽ cô đơn đâu”

Diệp Hân Thành có chút lúng túng gật đầu một cái. Lại nói mấy câu, Diệp Hân Thành làm như lơ đãng hỏi chuyện “giành bạn trai” là như thế nào?

Diệp Thiên Tuyết khẽ cười nói: “Không có gì ạ, con chỉ thuận miệng nói vậy thôi, con không có bạn trai nào đâu ba”

Diệp Hân Thành không có tin dễ dàng như vậy, lại hỏi mấy câu nữa, nhưng Diệp Thiên Tuyết chỉ lắc đầu, Diệp Hân Thành bất đắc dĩ phải phát tay, cho cô về phòng.

Vừa ra đến cửa, ông lại nói: “Con xem khi nào tiện hỏi dì nhỏ con một chút, hỏi dì xem có biết tin tức của dì hai không” Ngừng một chút, ông nói: “Hôn nay, ba gặp con trai của dì hai”

(Trong bản gốc đề là nghĩa là dì cả, nhưng do mình sống ở miền nam quen cách gọi của người nam, trong đó mọi người gọi người anh/ chị lớn nhất trong nhà là anh hai hoặc chị hai, nên ở đây mình ghi là dì hai nha.)

23. Chương 23

Diệp Thiên Tuyết ngăn người ra, con của dì hai?

Cô từ trước đến nay chỉ biết dì hai vì theo dõi tình yêu của mình, bỏ nhà trốn đi đến Pháp làm một họa sĩ tự do. Sau lại nghe dì cưới một người hơn mình mười tuổi, cũng chưa từng nghe qua dì có con trai.

Muốn hỏi lại một lần nữa, nhưng Diệp Hân Thành đã đứng lên chuẩn bị ra khỏi phòng, cô đành kiềm những điều muốn hỏi vào.

Dù sao đến lúc dì nhỏ cũng tự động nói với mình.

Ngày thứ hai cô bay đến Thẩm Quyến, sau đó từ Thẩm Quyến bay đến HongKong.

Vương Kỳ Ngọc muốn đi chơi cùng cô, nhưng gia đình lại có việc, không còn cách nào khác phải ở lại. Ngụy Vũ thì lại càng không đi được, anh giúp việc kinh doanh của gia đình, còn việc chuẩn bị mở nhà hàng, làm cho anh bận bịu đầu không cách nào thoát ra được.

Hai người lưu luyến không muốn tạm biệt Diệp Thiên Tuyết.

Đợi đến khi hai người kia phải rời đi, Diệp Thiên Tuyết chuẩn bị lên máy bay, chợt nghe thấy có người kêu tên mình: “Tiểu Tuyết”

Quay đầu lại, Diệp Thiên Tuyết thấy Tăng Hàm, “Lâu rồi không gặp” Cô bình tĩnh chào hỏi anh, đối phương lại có chút luống cuống, đưa tay ra lại lùi về, cuối cùng gãi gãi đầu: “Đã lâu không gặp”

Sau câu mở đầu, nói chuyện với nhau cũng trở nên trôi chảy hơn.

Tăng Hàm cùng Diệp Thiên Tuyết sòng vai nói chuyện, anh hỏi: “Lúc này em muốn đi đâu”

Diệp Thiên Tuyết quay đầu nhìn anh không trả lời mà hỏi ngược lại: “Anh không ở nhà cùng mọi người đón năm mới, sao lại muốn chạy ra ngoài” Tăng Hàm nhún vai: “Cả nhà anh mọi người đều đi Mỹ, anh tự nhiên cũng muốn qua đó”

Ngừng lại, anh nói: “Học kỳ tiếp theo, anh phải qua Mỹ”

Diệp Thiên Tuyết ngạc nhiên, kiếp trước không có xảy ra việc này. Nhưng trên mặt nàng chỉ biểu hiện một chút ngạc nhiên, sau đó lại cười vui vẻ nói: “Học trung học ở Mỹ, sau đó thi đại học ở Mỹ? Cũng không tồi”

Tăng Hàm thở dài: “Vốn không có ý định đi sớm như vậy, nếu như không phải.....” nói được một nửa, dễ nhận thấy có chút khó, chỉ hơi cười, ngay cả hai bên tai cũng có chút hồng, “Đại khái phải tốt nghiệp mới có thể đi được, hôm nay nói trước một chút, tương lai phải cố gắng một chút”

Diệp Thiên Tuyết mỉm cười: “anh muốn là có thể làm được thôi”

Hai người lên máy bay, Diệp Thiên Tuyết tìm chỗ ngồi xuống, Tăng Hàm ngồi xuống ngay bên cạnh cô, chờ người bên cạnh cô tới thì nói đổi chỗ.

“Em phải ra nước ngoài sao? Sau khi Tăng Hàm ngồi xuống, anh nhẹ giọng hỏi: “Bây giờ thành tích của em cũng rất tốt, ra nước ngoài học cũng rất tốt”

Diệp Thiên Tuyết lắc đầu: “Không, tạm thời em không có ý định”

“Anh ra nước ngoài, Liễu Phỉ Phỉ làm sao bây giờ” sau phút trầm mặc ngắc ngứ ngủi. Diệp Thiên Tuyết hỏi Tăng Hàm, “Chuyện của anh và cô ấy hiện tại mọi người đều biết, nếu như anh không đính hôn với cô ấy, chỉ sợ tương lai sau này của cô ấy không.....”

Nói đến Liễu Phỉ Phỉ, trên mặt Tăng Hàm thoáng có chút chán nản. Chỉ lát sau, anh không khiên nhẫn trả lời: “Sao mà không tốt, cô ấy thành con gái nhà họ Diệp, sau này tự nhiên có người giúp cô ấy che gió che mưa, nếu không có anh, chỉ sợ bên cạnh cũng không có thiếu người. Anh với cô ấy không đính hôn, mới không ảnh hưởng đến cuộc sống sau này.”

Diệp Thiên Tuyết trong lòng càng thêm kinh ngạc: “Làm sao không ảnh hưởng, anh cùng cô ta gây ra chuyện ồn ào như vậy, trong cái vòng đó cô ta cũng chỉ có thể đi theo anh. Hiện tại anh nói ra nước ngoài, thể diện của nó làm sao bây giờ”

“Thể diện?” Tăng Hàm cười lạnh, “Cô ấy thì cần gì thể diện”

Nói tới đây, anh đột nhiên cảm giác mình nói tựa hồ không đúng lắm, lập tức hít sâu, một lần nữa mỉm cười: “Ngại quá, anh hơi luống cuống thì phải. Bất quá, Liễu Phỉ Phỉ không phải là người giống như em nghĩ đâu”

Nụ cười bên miệng còn mang theo chút lạnh lùng: “Nếu em có thời gian, có thể hỏi thăm một chút, gần đây cô ấy đi cùng ai”

Diệp Thiên Tuyết nhú mày, nhìn bộ dạng anh ta, lập tức không hỏi vấn đề này nữa, nhưng trong lòng vẫn âm thầm ghi nhớ.

Một lát sau, người ngồi bên cạnh Diệp Thiên Tuyết đến, ngay lập tức Tăng Hàm cùng người nọ đổi chỗ ngồi, chính thức ngồi bên cạnh Diệp Thiên Tuyết

“Hoàng Tú Tú đi Anh sao?” sau một lúc trầm mặc, Tăng Hàm đổi đề tài, “Mới đầu anh cũng muốn đi Anh, nếu ở Anh, anh với cô ấy có thể gặp nhau”

“Em tin là anh ở Mỹ cũng sẽ có rất nhiều bạn” Diệp Thiên Tuyết nói nhỏ nhẹ, “Anh sẽ luôn kết được bạn mới thôi”

Tăng Hàm hơi cười: “Hi vọng như thế, ngược lại Tiểu Tuyết, bên cạnh em đi tới đi lui chỉ có mấy người”

“Bạn bè không nên quan tâm có bao nhiêu, bạn tri kỷ như vậy là đủ rồi” Diệp Thiên Tuyết nói.

“Vậy cũng coi anh là bạn tri kỷ sao” Tăng Hàm chợt thốt lên.

Quay sang Diệp Thiên Tuyết ngạc nhiên nhìn anh, Tăng Hàm cũng biết mình có chút xúc động, nhưng lời nói ra rồi, ngược lại anh cảm thấy vô cùng sung sướng, không có tính toán gì nhìn thẳng Diệp Thiên Tuyết.

Anh nhìn Diệp Thiên Tuyết đang ngạc nhiên sau lộ ra nụ cười, ánh mắt vô cùng bình tĩnh

“Tăng Hàm, anh biết, giữa em và anh từ trước tới nay quan điểm đều không giống nhau”

Tăng Hàm lập tức cảm thấy trong lòng có điều gì vỡ nát, khổ sở một trận làm cho anh chậm chậm cảm nhận.

Trên mặt lộ ra nụ cười, trả lời: “uh, anh biết”

Hai người lại rơi vào im lặng. Qua một lúc, máy bay cũng bắt đầu cất cánh, Diệp Thiên Tuyết nghe Tăng Hàm nói: “Nếu lúc đó, anh không làm tổn thương em, giữa chúng ta có thể không giống như thế này”

Dường như anh đang mong đợi Diệp Thiên Tuyết trả lời, nói xong câu này, cũng chỉ biết cười khổ một tiếng, tựa đầu vào lưng ghế, nhắm nghiền hai mắt lại.

Diệp Thiên Tuyết mở mắt ra, nhìn vào góc mà anh, trong lòng có chút suy nghĩ.

Kiếp trước, Tăng Hàm tuyệt đối không có bộ dạng này.

Tình cảm anh ta đối với Liễu Phỉ Phỉ rất sâu đậm, với mình thì ghét không tả nổi, thậm chí vì Liễu Phỉ Phỉ mà phá hủy lễ đính hôn.

Mặt mũi của nhà họ Diệp và nhà họ Tăng bị anh ta đạp đến dưới chân bàn, chỉ vì Liễu Phỉ Phỉ.

Kiên trì cuối cùng anh ta và Liễu Phỉ Phỉ cũng đến được với nhau, còn mình bị cảm đỗ đi xuống như viên tảng đá bị ném đi trên con đường hạnh phúc của hai người họ.

Không nhìn anh ta nữa, cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Điều là chuyện đã qua

Một mạch không nói chuyện, sau đó hai người xuống máy bay. Diệp Thiên Tuyết lập tức tìm người đi đón mình.

Tăng Hàm còn muốn nói chút gì với cô, nhìn theo bóng dáng cô đang rời đi, cuối cùng im lặng mà đi theo người tới đón anh. Cũng không nói gì nữa.

Diệp Thiên Tuyết cũng không có tâm trạng quan tâm anh ta muốn nói cái gì, cô ra ngoài sảnh nhìn thấy người tới đón, khó khăn lắm mới nở được nụ cười: “Dượng nhỏ, sao dượng lại tự mình tới”

Trương Cẩm Văn nhận hành lý và túi xách trong tay cô, cười nói: “Dượng ở bên ngoài có chút việc, cho nên thuận đường tới đón con. Trên đường đi có gì khó khăn không?. Dì nhỏ nhớ con lắm”

Diệp Thiên Tuyết giữa khuôn mặt tươi cười, hỏi tình hình sức khỏe của Cố Trường Khanh.

Nói tới vấn đề này, mặt mày Trương Cẩm Văn rạng rỡ hẳn nên: “Bác sĩ nói rất tốt, nói không chừng có thể sinh trước tết. Cục cưng có thể đón năm mới đầu tiên rồi ”

Nhìn khuôn mặt rạng rỡ, tươi cười của dượng, như thế nào Diệp Thiên Tuyết cũng không muốn thừa nhận, ngày đó mình nghe được giọng nói của ông.

Lý do tại sao Trương Cẩm Văn và Liễu Đan Văn ở cùng một chỗ đây?

Cô không tìm được nguyên nhân.

Nhưng mà, tận đáy lòng cô vẫn không thể nào ngừng hoài nghi. Kiếp trước, cái chết ly kỳ của dì nhỏ khiến cô không thể không nghi ngờ, có phải lúc trước Trương Cẩm Văn cũng có tham dự vào. Nếu không, từ trước đến giờ dì nhỏ luôn kiểm tra sức khỏe định kỳ, làm sao mà có thể chết trên giường bệnh lạ lùng như vậy.

Nghĩ tới đây. Diệp Thiên Tuyết cũng biểu lộ ra khuôn mặt tươi cười: “Thật tốt, nếu mà sinh vào ngày mồng một, vậy là bé con có thể kiếm được nhiều tiền mừng lắm”

Trương Cẩm Văn cười càng vui vẻ: “Con so với dượng còn tham hơn à”

Hai người nói cười một hồi, cũng đến nhà của Trương Cẩm Văn và Cố Trường Khanh. Diệp Thiên Tuyết vừa xuống xe, liền chạy thật nhanh vào nhà.

“Dì ơi” Cô gọi lớn lên, chạy tới ôm Cố Trường Khanh một cái “Dì, dì có khỏe không?”

Cố Trường Khanh cười híp mắt: “Dĩ nhiên, dì khỏe lắm. Con tới thật đúng lúc, bác sĩ nói mấy ngày nữa muốn đi đến bệnh viện chờ sinh. Nếu con tới muộn, cũng chỉ có thể đến bệnh viện thăm dì thôi”

Diệp Thiên Tuyết đỡ Cố Trường Khanh ngồi xuống, cười nói: “Trên đường con với dượng đang thảo luận nếu sinh đúng ngày mồng một thì tốt lắm. Dượng nói là tùy duyên. Con vẫn mong là đúng à”

Cố Trường Khanh cười ha ha.

Sau đó ba người cùng nhau ăn cơm. Cố Trường Khanh liền đứng dậy chuẩn bị đồ vào viện. Trương Cẩm Văn kêu tài xế tới đưa cô đi, “Anh còn bận chút việc, làm xong liền đến ngay”

Diệp Thiên Tuyết liền xung phong nhận việc giám sát Cố Trường Khanh: “mặc dù mọi chuyện đều sắp xếp xong xuôi rồi, nhưng con vẫn muốn đi xem, nói không chừng có thể giúp được gì lúc mọi người bận rộn”

Cố Trường Khanh sợ cô ở nhà một mình thì buồn, nghe vậy cũng đồng ý, còn thêm hai người giúp việc đi cùng đến bệnh viện.

Đợi lúc Cô Trường Khanh vào phòng bệnh, Diệp Thiên Tuyết đi tìm thầy thuốc phụ trách hỏi tình hình sức khỏe của Cố Trường Khanh.

Người nhà bệnh nhân hỏi như vậy cũng nhiều, bác sĩ thấy cũng không thể trách, đơn giản nói đôi câu: “Yên tâm, không có chuyện gì đâu”

Diệp Thiên Tuyết không yên tâm, nắm chặt tay thầy thuốc: “Liệu có xảy ra tình huống đặc biệt nào không có thể khiến bệnh nhân gặp nguy hiểm?”

Cô nghiêm túc nhìn thấy thuốc: “Cầu xin bác sĩ, bác sĩ nhất định phải nói cho con biết, giả thiết nhỏ nhất cũng được”

Giống như cô thầy thuốc nghiêm túc nhìn cô: “dựa trên tình trạng của bệnh nhân mà nói, căn bản không xảy ra chuyện được. Trừ khi mẹ và thai nhi khác nhau nhóm máu. Lúc sinh nếu xảy ra chuyện gì, dẫn đến hiện tượng tan máu, mới có thể gặp chuyện không may. Nhưng cô yên tâm đi, chúng tôi đã kiểm tra kỹ rồi, không thể xảy ra chuyện được đâu”

Diệp Thiên Tuyết nghe vậy cũng cứng ngắc ngồi, cười trừ.

“Biết là cô lo lắng, nhưng cô phải tin tưởng vào kinh nghiệm của chúng tôi, phải tin tưởng vào khoa học” bác sĩ nói, “Mỗi một đứa bé đều là thiên sứ, chúng tôi sẽ không để cho thiên sứ vừa bay xuống liền bay đi luôn đâu”.

Nghe những lời này, Diệp Thiên Tuyết càng không cười nổi

24. Chương 24

Diệp Thiên Tuyết trong lòng lo lắng đủ loại mà không nói ra được, chỉ có thể gật đầu. Đợi đến khi bác sĩ chuẩn bị thu dọn đồ đạc đi ra ngoài, cô mới lấy dũng khí nói: “Bác sĩ, con hy vọng, bác sĩ có thể chuẩn bị tốt, con vẫn có chút lo lắng”

Bác sĩ cũng đã lớn tuổi đang cười áo blu trắng, cười hỏi: “Làm cha mẹ còn không lo lắng, thế nào mà cô là chị mà lo lắng nhiều vậy? Tôi hiểu ý cô, yên tâm đi, bệnh viện chúng tôi không phải là nơi vớ vẩn, chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm”

Diệp Thiên Tuyết nhìn mặt bác sĩ, cố chấp muốn hỏi nữa.

Bác sĩ lại nói: “không cần lo lắng, chúng tôi nhất định sẽ nghiêm túc chữa bệnh”

Ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ, Diệp Thiên Tuyết cúi đầu ngồi trên ghế ở hành lang suy nghĩ.

Có lẽ, cô nên tìm Trương Cẩm Văn hỏi một lần.

Bất kể mình nghe được có phải thật hay không, vì di nhỏ và đứa bé...

Diệp Thiên Tuyết đứng lên, ngẩng đầu uốn ngực đi về phòng bệnh. Cố Trường Khanh đang nằm trên giường bệnh đọc tạp chí.

Thấy Diệp Thiên Tuyết đi vào, cô cười hỏi: “cùng bác sĩ nói chuyện gì, sau lâu vậy, dưỡng con cũng đến rồi” Trương Cẩm Văn cầm nước trái cây đi tới, hỏi Diệp Thiên Tuyết: “Con có muốn ăn hoa quả không, dưỡng đi gọt vỏ?”

Diệp Thiên Tuyết nhìn Cố Trường Khanh trả lời: “Con đi hỏi thầy thuốc, là bé trai hay gái, nhưng bác sĩ không có trả lời con”

Cố Trường Khanh cười vang lên, nhẹ vuốt bụng mình: “Dù là trai hay gái, dì cũng thích hết” Trương Cẩm Văn cầm cái mâm đi ra ngoài, nghe Cố Trường Khanh nói vậy, cũng nói: “Đúng vậy, trái hay gái dưỡng đều yêu hết”

Nụ cười của Cố Trường Khanh càng tỏ sáng hơn

Diệp Thiên Tuyết và Cố Trường Khanh nói chuyện một lát, Trương Cẩm Văn lại đi vào, cầm tấm xuyên vào trái cây đã cắt thành miếng nhỏ đưa cho Cố Trường Khanh: “Không thể ăn nhiều, nhưng không thể không ăn”

Cố Trường Khanh liền ăn hai miếng, cười híp mắt nói không ăn nữa, Trương Cẩm Văn liền ăn phần dư còn lại.

Bầu không khí áp áp giữa hai người khiến chút do dự trong lòng Diệp Thiên Tuyết cũng biến mất.

Trương Cẩm Văn theo Diệp Thiên Tuyết đi ra ngoài, lại có chút chần chờ. Cố Trường Khanh mặc dù có người ở bên, nhưng anh cũng không yên tâm

Nhưng Diệp Thiên Tuyết nói có chuyện muốn nói thật nghiêm túc, làm anh không thể không đi ra ngoài

“Thế nào?” Trương Cẩm Văn hỏi Diệp Thiên Tuyết, “kéo dượng ra ngoài có phải có chuyện muốn nói?”

Diệp Thiên Tuyết nhìn lướt qua cửa hàng bên đường phát hiện một tiệm café, đi vào mua hai ly café nóng hổi, đưa cho Trương Cẩm Văn một ly: “Chúng ta vừa đi vừa nói”, lại đem ly còn lại đặt trong lòng bàn tay.

“Dượng và Liễu Đan Văn vốn quen biết từ sớm sao?” Diệp Thiên Tuyết vừa mở miệng ra hỏi, Trương Cẩm Văn đang chuẩn bị uống 1 ngụm café, bị giật mình, thiếu chút nữa bị sặc

Ho kham mấy tiếng, Trương Cẩm Văn nhìn Diệp Thiên Tuyết, khuôn mặt thật bình tĩnh, khiến bản thân không biết đứa cháu gái này rốt cuộc muốn nói cái gì.

“Coi như vậy đi” Suy nghĩ một lát, anh ta trả lời: “Hai mươi năm trước dượng với cô ta có quen biết. Khi đó cô ta mang theo con gái sống ở khu đó, dượng thuê phòng ngay bên cạnh. Con biết, dượng vốn là cô nhi, luôn không muốn trẻ con phải chịu khổ, cho nên cũng giúp mẹ con họ một chút. Nên quen biết thôi”

“Từ trước tới nay không nghe dượng nói đến” Diệp Thiên Tuyết nói như vậy không biết là đang làm nũng hay oán trách nữa.

Trương Cẩm Văn cẩn thận nhìn Diệp Thiên Tuyết cười nói: “Không phải dượng không nói, mà mọi người cũng không có hỏi, dượng cũng cảm thấy đây là chuyện không quan trọng, cho nên không nói ra. Thế nào hôm nay đột nhiên lại hỏi chuyện đó vậy”

Diệp Thiên Tuyết đứng ở bên cạnh tủ kính, nhìn trang phục bên trong cửa hàng lại đi về phía trước. Trương Cẩm Văn không biết tại sao trong lòng lại có chút lo sợ

“Chẳng qua là đột nhiên biết chuyện này, nên có chút ngạc nhiên” Diệp Thiên Tuyết nói, “Cũng không biết có phải nhà chúng đặc biệt có duyên với cô ta hay không. Đầu tiên là dượng, sau lại thành tình nhân của ba, dượng xem, chuyện như thế trên đời này thật là đặc biệt”

Trương Cẩm Văn còn chưa kịp nói, Diệp Thiên Tuyết chợt nhớ ra điều gì đó, thuận miệng nói: “Nga, đúng rồi, dượng đã sớm biết Liễu Đan Văn, vậy dượng có biết cha của Liễu Phỉ Phỉ là ai không?”

Trương Cẩm Văn hơi cười: “Dĩ nhiên biết, bất quá mất hơi sớm, dượng nhớ người gây, không cao lắm, hần ta hay mặc áo sơ mi màu lam. Nhưng mà quan hệ của hai người họ không tốt lắm, hay gây lộn”

Diệp Thiên Tuyết gật đầu một cái: “chắc cha Liễu Phỉ Phỉ cũng họ Liễu, bằng không làm sao lại cùng họ với Liễu Đan Văn”

Nghe cô nói như vậy, Trương Cẩm Văn khẽ cau mày: “Tiểu Tuyết, cô ấy cũng đã gả cho ba con, sau này cũng đừng suốt ngày kêu tên mang cả họ ra mà gọi như vậy, không muốn gọi là mẹ, thì gọi là dì cũng được”

Diệp Thiên Tuyết làm như không nghe thấy, đi về phía trước.

Trương Cẩm Văn bắt đầu đi theo sau.

Qua một lúc, Diệp Thiên Tuyết chợt nói: “Dượng, trước đây không lâu được có trở về”

Trương Cẩm Văn đột nhiên giật mình, nhìn chằm chằm Diệp Thiên Tuyết, đối diện là ánh mắt trầm tĩnh, khiến Trương Cẩm Văn không khỏi thắc mắc.

“Như thế nào lại hỏi vậy, dương vẫn luôn ở đây” Anh sờ gói thuốc trong túi, cũng cầm rồi lại thả ra.

“Có thật không?” Diệp Thiên Tuyết quay mặt sang, “Vậy là chính con nhận nhầm người. Bất quá, hôm đó con thật đúng là đụng phải một người, rất giống dương, giọng nói cũng giống, ngay cả dáng đi bộ cũng giống, cùng Liễu Đan Văn nói chuyện trong phòng ăn. Cũng không biết là có phải tình nhân của cô ta không”

Trương Cẩm Văn Chột đứng lại, Diệp Thiên Tuyết bình tĩnh quay mặt lại

“Sao vậy dương, tại sao người không đi nữa?” vào lúc này cô ngược lại đang mỉm cười, nụ cười trong sáng, nhưng trong đáy mắt lại là khoảng bóng tối

Trương Cẩm Văn nhìn lại ánh mắt của cô, chột chột dạ phải hít sâu mấy lần rồi sau đó mới cười khổ nói: “Con đều đã thấy, sao không nói thẳng?”

“Dương không phải nói không có, con như thế nào có thể nói thẳng thẳng được, bất quá, ý này là, thật sự dương....”

Trương Cẩm Văn gật đầu: “là dương, nhưng mà, chuyện này”

Anh ta ngừng lại, suy nghĩ không biết nói như thế nào mới phải: “Không phải như con nghĩ đâu”

“Con nghĩ như thế nào?” Diệp Thiên Tuyết tựa hồ cảm thấy buồn cười, chột cười vang lên, trong không khí mùa đông lạnh lẽo lưu lại một chuỗi tiếng cười mát lạnh: “Dương chẳng lẽ đoán được tâm tư của con?”

Trương Cẩm Văn nhìn nàng, nặng nề thở dài: “Tiểu Tuyết, đừng như vậy, dương biết là trong lòng con rất khó chịu, chúng ta tìm chỗ nào ngồi xuống rồi từ từ nói”

Diệp Thiên Tuyết yên lặng nhìn anh ta, vẻ mặt chân thành tha thiết của Trương Cẩm Văn, khi nhìn thẳng vào mắt cô chỉ là chút mắt tự nhiên, không thấy bất kỳ né tránh nào.

Vì vậy, Diệp Thiên Tuyết gật đầu: “Được. Chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống rồi nói chuyện sau”

Trương Cẩm Văn và Diệp Thiên Tuyết chọn một quán café nhỏ đi vào, nhưng không cho Diệp Thiên Tuyết gọi café nữa: “Uồng nhiều quá buổi tối không ngủ được, con còn nhỏ cần phải ngủ đủ giấc mới được ”

Vì vậy Diệp Thiên Tuyết gọi một ly sữa, khây từ từ

“Dương quay trở về là vì Liễu Đan Văn gọi điện cho dương, cầu xin dương giúp một tay”

Trương Cẩm Văn bắt đầu câu chuyện như vậy, “Có việc khiến cô ấy không yên tâm, muốn dương cho ý kiến”

Khuôn mặt không có thay đổi gì Diệp Thiên Tuyết nói: “Dương nói về chuyện đứa bé sao?” Trương Cẩm Văn chột thốt lên: “Con biết?”

“Con làm sao không biết?” Diệp Thiên Tuyết tươi cười: “Dương quên mất, con nói là con nghe được hai người nói chuyện”

Trương Cẩm Văn có chút luống cuống: “Chẳng qua dương cho là lúc kiểm tra thai nhi có gì không đúng, dương cho rằng.....”

Thấy vẻ mặt của Trương Cẩm Văn, Diệp Thiên Tuyết thở dài: “Dương, thật chỉ là như vậy sao?”

“Không phải như vậy, còn có chuyện gì nữa?” Trương Cẩm Văn vẻ mặt vô tội trả lời: “Cô ấy nói là kiểm tra nhiễm sắc thể thấy có vấn đề, sợ đứa bé ra đời có biến chứng gì, Dương cảm thấy không phải vấn đề lớn gì, cho nên liền khuyên cô ấy là cứ đợi đến lúc sinh” Trương Cẩm Văn lại nhìn Diệp Thiên Tuyết, “Con cũng biết ta rất quý trẻ con, không thể nào đồng ý chuyện bỏ đứa bé đi”

Diệp Thiên Tuyết gật đầu một cái, nói: “Con biết, cho nên dương bị lừa rồi”

Trương Cẩm Văn ngạc nhiên: “Cái gì, bị lừa ư”

Anh ta nhìn vẻ mặt cảnh giác của Diệp Thiên Tuyết, “Tiểu Tuyết, dương biết là con không thích ba con tái hôn, nhưng con không cần thiết phải nhắm vào mẹ kế như vậy, con cũng biết, bà ấy cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường, căn bản là....”

Cắt ngang lời Trương Cẩm Văn đang nói, Diệp Thiên Tuyết đưa một tờ giấy ra

Trương Cẩm Văn ngừng nói trong giây lát, anh ta run rẩy nhìn tờ giấy, lại nhìn về phía Diệp Thiên Tuyết: “Cái này là cái gì?”

Diệp Thiên Tuyết nói: “Đây là bản kết quả Liểu Đan Văn bị sẩy thai”

“Sẩy thai.....” Trương Cẩm Văn theo bản năng lặp lại một lần nữa, lật phần kết quả, nhìn đi nhìn lại, cuối cùng nhìn chăm chăm phần ghi kết quả kia đến ngẩn người.

Anh đang có cảm giác miệng lưỡi mình đều khô hết đi, tâm trạng chưa bao giờ khấn trương đến vậy: “Cái này, đã xảy ra chuyện gì.....”

“Cái gì mà là “Không có quan hệ họ hàng thân thuộc” giọng nói của Trương Cẩm Văn dần dần thấp xuống, “Người xét nghiệm so sánh kia là ai...”

Diệp Thiên Tuyết bình tĩnh trả lời: “Là ba con”

Trương Cẩm Văn đột nhiên mở to mắt, con người đang khiếp sợ không dám tin

“Làm sao, làm sao.....”

“Cô ta lúc đó tìm được, chỉ bởi vì đứa bé trong bụng kia không phải của ba con, muốn được ra mắt nói tốt, chỉ để bỏ nó đi mà thôi” Diệp Thiên Tuyết bình tĩnh nói, “Được, người vì cô ta mà từ HongKong bay về, gạt người khác về gặp cô ta, thiếu chút nữa danh tiếng của mình bị hủy hoại, kết quả là bị người ta lợi dụng mà thôi”

Diệp Thiên Tuyết hơi cong miệng, nhìn Trương Cẩm Văn đang thất thần: “Chỉ là lợi dụng không thành công”

Trương Cẩm Văn đưa trả bản kết quả, nhìn về phía Diệp Thiên Tuyết: “Tiểu Tuyết con đang nghĩ gì, nói đi”

Diệp Thiên Tuyết mỉm cười đứng lên

25. Chương 25

“Được, người biết không? Trước khi cùng được nói chuyện con vẫn luôn lo lắng cho dì nhỏ”

Trương Cẩm Văn chờ Diệp Thiên Tuyết nói tiếp, thì Diệp Thiên Tuyết chợt dừng đề tài làm cho anh ta có chút ngạc nhiên, nghe cô nói như vậy, Trương Cẩm Văn lập tức cau mày: “Làm sao vậy?”

“Cách đây không lâu, con có nằm mơ” Diệp Thiên Tuyết nhìn về phía cửa sổ, vẽ mặt mơ hồ, Trương Cẩm Văn không thấy rõ nét mặt của cô.

“Con mơ thấy ba cưới Liểu Đan Văn, bà ta đối với con rất tốt, con coi bà ta như là mẹ ruột, bà ta từng chút từng chút chăm sóc con”

Nghe đến đó, Trương Cẩm Văn nghiêm túc suy nghĩ

Nếu như căn cứ vào như vậy, Diệp Thiên Tuyết sao có thể làm những chuyện này, Nhưng mà, bây giờ nhìn Diệp Thiên Tuyết, Trương Cẩm Văn bắt đầu tò mò, rốt cuộc cô mơ thấy cái gì, mới khiến cô đối với Liểu Đan Văn cảnh giác như vậy.

Không, có lẽ không chỉ đối với Liểu Đan Văn

Sau đó thì dì nhỏ có thai, con rất vui mừng chờ dì sinh em bé. Nhưng mà, trước khi sinh đã khám là không có vấn đề gì nhưng dì nhỏ lại mất trên giường bệnh.

Cái muỗng trong tay Trương Cẩm Văn rơi xuống, vang lên tiếng leng keng, ngược mắt nhìn cô rất bất mãn.

Anh ta run rẩy cầm cái muỗng lên, miễn cười nở nụ cười: “Nói cái gì vậy, sao có thể”

“Con nói, đây là giấc mơ” Diệp Thiên Tuyết vẫn như cũ nhìn ra ngoài cửa sổ, “Nhưng mà con nhớ, lúc dì nhỏ mất, một nửa khoảng trời của con cũng sụp đổ”

Trương Cẩm Văn nghe Diệp Thiên Tuyết nói vậy, cảm giác theo bản năng, Diệp Thiên Tuyết không thể nói đây là giấc mơ được.

Nhưng anh ta cũng không nói rõ được, theo như lời Diệp Thiên Tuyết nói, rốt cuộc là cái gì. Nhưng chuyện này không có gì xảy ra, nhưng lại không khỏi cho anh cảm thấy, đây là một cảm giác rất chân thật.

Bởi vì trong lòng có lo lắng bất an, anh lựa chọn tiếp tục lắng nghe, mà không ngăn cô lại, trách cô nói năng lung tung.

“Sau đó, Liễu Đan Văn an ủi con, mang con ra khỏi thời gian đen tối đó, con cơ hồ muốn tôn vinh bà ta thành ánh sáng cuộc đời, qua mấy tháng, dưỡng tâm con”

Cô quay đầu, nhìn thẳng về phía Trương Cẩm Văn. Dưới ánh mắt cô nhìn như vậy, không tự chủ được ngồi ngay ngắn lại, nhìn thẳng vào mắt cô.

Diệp Thiên Tuyết khẽ mỉm cười: “Dượng nói, người đã lập di chúc, để lại toàn bộ tài sản thừa kế cho con”

Trương Cẩm Văn đột nhiên cảm thấy trong lòng căng thẳng hẳn lên, lại nghe Diệp Thiên Tuyết nói: “Sau đó, chưa đầy mấy ngày, người chết. Nhảy từ lầu ba mươi xuống, trong thư để lại nói quá đau khổ vì cái chết của dì nhỏ nên dượng quyết định đi theo dì nhỏ”

Trương Cẩm Văn đột nhiên thấy lạnh hết cả sống lưng.

Anh ta biết mình đối với Cố Trường Khanh tình cảm rất sâu đậm, nhưng cũng không thể để cho anh nghĩ quẩn mà tự tử được.

Nhưng mà, tình cảm như vậy... quá mức nóng bỏng, không lý trí. Trương Cẩm Văn cảm thấy mình sẽ không làm như vậy.

“Sao như vậy được” Anh ta nhìn Diệp Thiên Tuyết, hỏi một câu, “Dượng làm sao có thể...”

“Con cũng không biết” Diệp Thiên Tuyết cười trả lời, “Nhưng mà, lúc ấy con rất cảm động tình cảm dượng dành cho dì con. Dĩ nhiên, cũng rất khó nói, bởi vì, người thân của con lại mất đi”

Trương Cẩm Văn nhìn Diệp Thiên Tuyết đang mỉm cười, lại có cảm giác mình thấy cô đang khóc

Nếu như đây là sự thật, làm sao để cho đứa bé thế này chịu nhiều đau khổ như vậy, trong lòng đau đớn có thể tìm ai mà tâm sự.

Rất may, đây chỉ là một giấc mơ

“Bất quá trong giấc mơ ngược lại có tin đồn, dượng không phải chết vì tự sát, mà mưu sát. Lúc đó con bị cơ quan tạm giữ thiếu chút nữa bị điều tra, sau lại” Cô đột nhiên cong miệng, cười như không cười, “là ba con ra mặt, mới bảo vệ được con”

Dừng lại chút, nhìn về phía Trương Cẩm Văn, Diệp Thiên Tuyết nói: “Nghe nói, là Liễu Đan Văn ra mặt cầu xin ba con, ông ta mới bằng lòng giúp con. Trước đó ông vẫn cảm thấy mình không làm thì sợ gì”

Trương Cẩm Văn đem ly café cầm trong lòng bàn tay. Rõ ràng là café rất ấm áp, anh lại cảm thấy lạnh giá trên thân thể phải rung mình một cái.

“Giấc mơ này, khiến con thay đổi sao?” Trương Cẩm Văn hỏi

Diệp Thiên Tuyết gật đầu một cái: “Bởi vì hình ảnh cuối cùng trong mộng, con chết rất thảm, con không muốn có kết cục như vậy, cho nên, tự nhiên phải thay đổi”

Trương Cẩm Văn nói nhỏ hỏi một câu: “Vậy con mất khi con bao nhiêu tuổi”

“Hai mươi bảy” Diệp Thiên Tuyết bình tĩnh trả lời: “Chưa kết hôn, không thi đậu đại học, nghiện hút, còn có, ba con đã ra tới hậu thư, nếu không thay đổi liền từ bỏ quyền thừa kế”

Chân mày Trương Cẩm Văn chau lại: “Con không phải người như vậy”

“Con không phải có quan hệ gì” Diệp Thiên Tuyết nói: “Dù sao trong mơ, con trở thành người như vậy”

Nhìn khuôn mặt thờ ơ của Diệp Thiên Tuyết, Trương Cẩm Văn kiềm chế bất an trong lòng, lại uống một ngụm café: “Cho nên, con mới khuyên dưỡng mang theo đi nhỏ đến HongKong? Còn chuyển đổi hộ khẩu”

“Quốc tịch HongKong thôi mà, muốn di dân cũng là chuyện đơn giản” Diệp Thiên Tuyết không e dè nói mục đích của mình, “Con chỉ muốn đi nhỏ được chăm sóc tốt hơn”

Trương Cẩm Văn gật đầu một cái: “Dưỡng hiểu” “Dưỡng sẽ tìm thời gian, lý lý do nói chuyện này với anh rể”

Anh ta nhìn về phía Diệp Thiên Tuyết nở nụ cười hiền từ: “Yên tâm, dưỡng với đi nhỏ, lần này không ra đi sớm như vậy. Chúng ta sẽ trở thành hậu phương vững chắc cho con”

Diệp Thiên Tuyết ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tươi cười của Trương Cẩm Văn, một nửa tâm trạng coi như được buông lỏng.

“Cái này là bản photo sao” Trên đường trở về, Trương Cẩm Văn cầm qua giấy tờ lúc nãy, hỏi Diệp Thiên Tuyết.

“Phải” Diệp Thiên Tuyết gật đầu, “Nói thật, dưỡng hiện tại con không có cách nào hoàn toàn tin tưởng dưỡng và Liễu Đan Văn không có quan hệ gì được”

“Dưỡng cùng cô ta có thể có quan hệ như thế nào?” Trương Cẩm Văn bật cười, “Dưỡng cùng đi nhỏ mới là người một nhà, con của dưỡng và đi nhỏ tương lai sẽ kế nghiệp chúng ta, là hy vọng của dưỡng và đi”

“Tiểu Tuyết, dưỡng không phải là loại người không biết nặng nhẹ, con” Trương Cẩm Văn con nói, “Trước chỉ là năm đó có chút tình cảm, hiện tại sẽ không. Yên tâm, chuyện này giao cho dưỡng, trong vòng hai tuần lễ, dưỡng sẽ tìm ra tình nhân của Liễu Đan Văn”

Nói tới điểm này, trong mắt Trương Cẩm Văn chợt có chút tàn nhẫn, “Nếu cô ta làm như vậy, nên biết hậu quả như thế nào”

Diệp Thiên Tuyết nhìn Trương Cẩm Văn, nhưng cũng không dám tin tưởng hoàn toàn

“Chờ đi con sinh em bé xong, dưỡng liền nói toàn bộ mọi chuyện” Trương Cẩm Văn nói, “Con nên tin tưởng cô ấy”

Sau khi hai người nói chuyện, trở lại bệnh viện Trương Cẩm Văn lại tìm bác sĩ nói chuyện một lần, Diệp Thiên Tuyết bác sĩ đối với Cố Trường Khanh càng thêm cẩn thận hơn.

Sau vài ngày, trước năm mới một ngày, Cố Trường Khanh thuận lợi sinh hạ một đôi long phượng (Mình thấy truyện TQ nào cũng thích sinh đôi nhỉ)

Nhìn khuôn mặt mừng rỡ của Trương Cẩm Văn, hành động rất ngu ngơ, khiến Diệp Thiên Tuyết không nhận cười được

Vào lúc này, hoài nghi của cô với Trương Cẩm Văn mới biến mất

Bởi vì là sinh đôi, nên hai đứa bé không có lớn lắm, phải ở trong bệnh viện một thời gian mới có thể về nhà. Cho nên, coi như là để cho sức khỏe của Cố Trường Khanh khôi phục một chút.

Diệp Thiên Tuyết mỗi ngày giữa bệnh viện và nhà chạy tới chạy lui, có ý chuẩn bị canh bồi bổ cho Cố Trường Khanh.

Mỗi ngày Cố Trường Khanh uống nước canh do Diệp Thiên Tuyết mang tới, nằm ở trên giường xúc động nói, “Canh của Tiểu Tuyết thật là cứu mạng à, cơm bệnh viện đúng là rất kinh khủng”

Diệp Thiên Tuyết vừa thu dọn đồ đạc vừa nói: “Con chỉ là phụ thôi, thực sự nấu cơm là người khác” Cố Trường Khanh cười hihi “Coi như vậy, cũng là Tiểu Tuyết tâm lý”

Hai người đang nói chuyện, Trương Cẩm Văn từ bên ngoài đi vào, thuận tay đóng cửa lại: “Trường Khanh, có một việc, anh muốn nói với em”

Cố Trường Khanh cảm thấy nghi hoặc nhìn Trương Cẩm Văn: “Có chuyện gì mà cần nói lúc này?”

Nhìn Diệp Thiên Tuyết một cái, Trương Cẩm Văn cười nói: “Thừa dịp Tiểu Tuyết cũng ở đây, nói chuyện dứt khoát. Cũng là thời gian tốt, tam thời hai tiểu quý không quấy rầy chúng ta”

Cố Trường Khanh liền cười to lên: “Có chuyện gì mà phải có Tiểu Tuyết mới nói được. Ừ anh nói đi em nghe”

Trương Cẩm Văn liền cẩn thận lựa chọn từ ngữ, sau chốc lát, “Có chuyện, anh vẫn không cho em biết. Anh cùng vợ của anh rể bây giờ là Liễu Đan Văn có quen biết, biết từ mười hai năm trước” Anh ta dùng tay khoa chân múa tay miêu tả: “Lúc đó Liễu Phỉ Phỉ mới cao bằng chừng này”

Nụ cười trên mặt Cố Trường Khanh dần tắt, nhìn vẻ mặt Trương Cẩm Văn, cô cũng biết, chuyện này không phải chuyện bình thường.

Diệp Thiên Tuyết im lặng ngồi bên cạnh, giờ phút này mới đưa tay nắm chặt tay cô

Cố Trường Khanh nhìn cô một cái, cười dịu dàng

Trương Cẩm Văn kể chuyện xưa cũng không dài dòng mà ngắn gọn, nói xong câu cuối cùng, anh ta rất bình tĩnh, nhưng mà ánh mắt tràn ngập vẻ lo lắng

Diệp Thiên Tuyết nhìn anh ta, rồi ánh mắt lại chuyển sang nhìn Cố Trường Khanh.

Lúc này Cố Trường Khanh cũng không có vui vẻ, nhưng cô cũng không có tức giận, chẳng qua rất bình tĩnh, có chút đau lòng

Diệp Thiên Tuyết nhìn thấy vậy trong lòng cũng rất khó chịu, đột nhiên tiến lên ôm cô

Trương Cẩm Văn cũng nói xong, đứng lên, đi về phía Cố Trường Khanh ôm lấy chân cô

“Trường Khanh, tha lỗi cho anh”

“Tha lỗi cho anh, đã dẫu em nhiều việc như vậy”

“Tha thứ cho anh”

Trương Cẩm Văn vẫn nhìn Cố Trường Khanh: “Anh sai rồi, Trường Khanh, tha lỗi cho anh”

Diệp Thiên Tuyết ở bên cạnh nhìn, trong lòng có tư vị phức tạp khó hiểu

Người dịch: Hương Xinh

26. Chương 26

Diệp Thiên Tuyết suy nghĩ nhiều cách xin lỗi thẳng thắn của Trương Cẩm Văn, duy chỉ có điều không nghĩ tới, dượng lại nghiêm túc quỳ xuống xin tha thứ.

Nhìn biểu hiện của Cố Trường Khanh, cô nhin không dám nói suy nghĩ, cúi đầu nhìn ngón tay mình.

Nếu như dượng không phải người như vậy, chuyện kiếp trước hẳn chết, đại khái là có nội tình.

Hay là, dượng phát hiện ra điều gì, bị người diệt khẩu sao?

Suy đoán như vậy không có hợp lý lắm, nhưng Diệp Thiên Tuyết không nhin được có suy nghĩ.

“Tiểu Tuyết có phải là con đã sớm biết?” Cố Trường Khanh đột nhiên hỏi Diệp Thiên Tuyết.

Diệp Thiên Tuyết do dự một chút, Cố Trường Khanh đột nhiên cười to lên: “Quả nhiên, con cũng biết. Tại sao giúp dượng gạt dì?”

Diệp Thiên Tuyết ngay lập tức lắc đầu: “Không dì nhỏ, con không có gạt dì. Dì cũng biết, dượng làm những chuyện này, thật ra đối con có ảnh hưởng lớn nhất” Nhìn vẻ mặt của Cố Trường Khanh, Diệp Thiên Tuyết nhẹ giọng nói: “Chẳng qua là..... đứa bé chưa có sinh ra, con không dám nói”

Áy náy liếc mắt nhìn Trương Cẩm Văn, Diệp Thiên Tuyết nói: “Con biết dì rất thương con, cho nên con sợ trong lúc nóng giận xảy ra việc gì, dì lại đang có bầu. Nếu xảy ra chuyện, vậy con hối hận không kịp”

Cô thành khẩn nhìn Cố Trường Khanh: “Dì, người biết mà, đối với con, dì còn quan trọng hơn cả ba con mà”

Nghe lời cô nói, ánh mắt của Cố Trường Khanh trở nên ngơ ngác, lát sau ánh mắt lại dịu dàng.

“Nha đầu ngốc này” Cô trách mắng nhẹ nhàng, ngẩng đầu lên nói: “Đứng lên đi, em không trách anh”

Trương Cẩm Văn có chút kinh ngạc không tin được, lại nghe cô nói: “Em biết tính cách của anh hay mềm lòng,. Nếu thật là người quen câu xin giúp đỡ, anh cũng khó có thể làm như không nghe thấy”

“Trương Khanh” anh ghen ngào nói tên cô, nhìn tay cô đưa đến trước mặt mình: “Đứng lên đi, em thật sự không trách anh”

Cô Trường Khanh chỉ mỉm cười: “Em chỉ thấy anh thật là ngốc à” tiếng cười dần trở nên lạnh giá một chút: “Với em cùng anh, Tiểu Tuyết so với người đàn bà Liễu Đan văn kìa quan trọng hơn nhiều. Kết quả anh lại giúp Liễu Đan Văn bày mưu tính kế”

Trương Cẩm Văn vội vàng giơ tay: “Sau này nhất định không” Ánh mắt của anh cũng thay đổi: “Sau này, dĩ nhiên lấy lợi ích của Tiểu Tuyết là quan trọng nhất”

“Phát hiện mình bị lừa cảm thấy thật mất thể diện, muốn bảo thù?” Cố Trường Khanh mỉm cười hỏi, để cho Trương Cẩm Văn nắm tay mình đứng lên

Trương Cẩm Văn lại cười: “Không chẳng qua là cảm thấy, có vài người không thể dung túng”

Sau khi đem chuyện nói với Cố Trường Khanh, mặc dù Cố Trường Khanh muốn giúp, nhưng Trương Cẩm Văn cùng Diệp Thiên Tuyết không đồng ý.

“Dì, dì vẫn còn ở cũ, không thể để cho em trai con sau này tới trách con, nói con không chăm sóc người, để cho sức khỏe của dì không phục hồi ”

Cố Trường Khanh liền cười : “Nào có khoa trương như vậy”

Trương Cẩm Văn ở bên cạnh nói thêm đôi câu, Cố Trường Khanh không thể không nghe lời của hai người, am tâm ở cũ.

Ra khỏi bệnh viện, Trương Cẩm Văn hỏi Tiểu Tuyết: “Thật ra dường có chút thắc mắc. Nếu như những thứ này con đã sớm có trong tay, tại sao không cho ba con biết?”

Diệp Thiên Tuyết đem tóc bên tai vuốt xuống, cười khê: “Coi như con nói, ba con sẽ tìm sao?” Đối với ông ấy mà nói con gái và mẹ kế là kẻ thù truyền kiếp, vô luận Liễu Đan Văn nói xấu con hay con nói xấu bà ta, đều phải nghe hai bên nói. Vạn nhất không cẩn thận tiết lộ cho Liễu Đan Văn, không những làm cho bà ta đối với con bất mãn hơn, còn trở nên cảnh giác. Tiêu hủy chứng cứ, vậy là chính con hãm hại bà ta.

Trương Cẩm Văn cau mày: “Anh rể không phải là người như thế”

Diệp Thiên Tuyết quay sang, cười nhìn hắn. Trương Cẩm Văn không thể không giơ tay đầu hàng: “Được rồi, ta tạm thời giữa ý kiến”

Hiện tại Trương Cẩm Văn nghe cô nói, tay hơi run lên, lái xe thiếu chút nữa bay ra ngoài: “Lại có chuyện gì không nói cho Dượng biết? Con sau này nói một lần cho xong được không, tránh để cho dượng bị đau tim nhiều lần”

Diệp Thiên Tuyết chợt vang lên tiếng cười trong trẻo: “Dạ, tạm thời chỉ có chuyện này. Liễu Phí Phí là con của ba con”

Trương Cẩm Văn đột nhiên thắng xe, Diệp Thiên Tuyết phản ứng nhanh, tay cầm bám chặt mới không bị bay về phía trước.

“Con nói cái gì?” Anh quay đầu nhìn Diệp Thiên Tuyết

Cô thu lại vẻ mặt tươi cười, bình tĩnh, nghiêm túc lặp lại một lần: “Liễu Phí là con gái của ba con”

“Phỉ Phỉ so với con chỉ cách có hai tháng”

“Đúng vậy” Diệp Thiên Tuyết cười kinh thường, thái độ không thèm đếm xỉa tới: “Quả thật so với con chỉ kém hai tháng”

Trương Cẩm Văn không thể tưởng tượng được nhìn cô: “Con tại sao lại có thể bình tĩnh như vậy?” Phía sau các xe khác bấm còi dục đi, làm anh ta phải khởi động xe, vừa đi vừa để ý đến Tiểu Tuyết.

Diệp Thiên Tuyết chỉ hơi nhếch miệng: “Kinh ngạc cũng kinh ngạc rồi, tức giận cũng có rồi hiện tại đã không còn loại cảm giác gì”

Cô quay đầu nhìn Trương Cẩm Văn: “Tạm thời đừng nói cho dì nhỏ, con sợ dì tức giận, mà bị bệnh”

Trương Cẩm Văn gật đầu đồng ý.

Không khí giữa hai người lại trầm xuống, Trương Cẩm Văn lại hỏi Diệp Thiên Tuyết: “Chuyện này sao con biết được? Có khi nào là giả không?”

Dừng lại chút, anh ta lại nói: “Dượng không phải nghi ngờ con, chẳng qua con cũng biết, dượng trước kia thật là đã gặp qua ba của Liễu Phỉ Phỉ”

Diệp Thiên Tuyết nhún vai: “Con không biết ba của Liễu Phỉ Phỉ là người nào, nhưng mà, dượng, chuyện này là thật, con có bằng chứng” Chỉ lát sau, cô nói nhỏ xuống với Trương Cẩm Văn: “Vì cái này, con cố ý tìm người làm người tình của ba con ”

Trương Cẩm Văn bắt đầu không kịp phản ứng, đợi đến khi anh ta suy nghĩ rõ ràng, nhất thời nhìn Diệp Thiên Tuyết không biết phải nói gì cho phải: “Tiểu Tuyết con.....thật là.....tại sao lại có thể làm chuyện như vậy?”

Diệp Thiên Tuyết khinh thường cười một cái: “Dượng, ông ấy chưa từng vì mẹ con mà thủ thân như ngọc, như vậy cho Liễu Đan Văn ám sát một trận con cũng không để ý”

“Nhưng mà tính chất không giống nhau” Trương Cẩm Văn vô lực phản đối, nhìn vẻ mặt của Diệp Thiên Tuyết, biết mình nói thế nào cô cũng không dừng lại

Quan trọng nhất là, đã trở thành sự thật rồi, hiện tại mình có phản đối như thế nào cũng không kịp nữa rồi.

“Con có ý làm sao?” Cuối cùng, Trương Cẩm Văn không có sức lực thở dài. Diệp Thiên Tuyết khẽ mỉm cười: “Không, chỉ vì không muốn dì, dượng cùng em trai buồn, nên không nói ọi người biết”

Trương Cẩm Văn hung hãn trợn mắt nhìn cô một cái.

Sau khi bình tĩnh lại, Trương Cẩm Văn hỏi Diệp Thiên Tuyết chuẩn bị như thế nào: “Con muốn ta phối hợp, con cũng đã có tính toán rồi phải không?”

Diệp Thiên Tuyết lắc đầu: “Con không làm gì.” Trên mặt cô nở nụ cười khiến Trương Cẩm Văn cảm thấy bất an: “Hiện tại, chờ ấy người kia có tật thì giật mình, điều tra là sẽ ra”

Trương Cẩm Văn nhìn chòng chọc cô một lúc lâu, gật đầu: “Được, dượng biết rồi. Dượng cũng ở bên cạnh nhắc nhở ba con”

Dừng lại, anh ta lắc đầu: “Nghĩ đến phải gọi một người như vậy là anh rể thật đúng là không cam lòng”

“Cho nên, con không gọi ông ấy là baba*” Diệp Thiên Tuyết nói: “Ông ấy không xứng đáng với cách gọi này”

(Ở đây mình giải thích chú nha, trong suốt truyện đến giờ khi Tiểu Tuyết nhắc tới ba mình tác giả dùng là : [fùqīn], nghĩa hán việt là phụ thân (ba, bố, cha), còn trong câu nói này tác giả dùng là : [bàba] cũng có nghĩa là ba, bố, cha, nhưng dùng từ , nghĩa thân thiết hơn, dễ gần hơn. Tuy nhiên khi dịch truyện sang tiếng việt mình dùng có một từ là ba thôi, nên đoạn này nói như vậy làm các bạn hơi khó hiểu)

Trương Cẩm Văn thở dài về vai của cô: “Tốt rồi, có một số việc, hiện tại hãy giao cho chúng ta”

Anh khẽ mỉm cười: “Dượng với dì vĩnh viễn ủng hộ con”

Diệp Thiên Tuyết khẽ nheo mắt cười tươi

Nhưng chỉ lát sau, cô lại buồn rầu nói: “Dượng, người còn nhớ mấy ngày trước con nói qua về giấc mộng đó không?”

Trương Cẩm Văn gật đầu: “Con nói là trong mơ dượng và dì nhỏ con đều chết”

“Phải” Diệp Thiên Tuyết trả lời: “Con cảm thấy, cái chết của hai người không đơn giản....Dượng người phải chăm sóc dì nhỏ và mình thật tốt. Thật vất vả con mới giúp hai người được, con không huy vọng một ngày kia, chuyện trong mơ lại diễn ra một lần nữa”

Trương Cẩm Văn gật đầu: “Dượng hiểu, Tiểu Tuyết con yên tâm đi”

Sau khi cùng Trương Cẩm Văn nói chuyện, Diệp Thiên Tuyết cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Buổi tối hôm đó cô liền bay về.

Ra khỏi sân bay đã là hơn mười giờ tối. Tìm một vòng, cư nhiên không tìm thấy tài xế đến đón.

Gọi điện cho Diệp Hân Thành, bên kia là giọng của Liễu Đan Văn

“Tiểu Tuyết sao?Ba con đang tắm, có chuyện gì sao?”

Diệp Thiên Tuyết ánh mắt lạnh lẽo: “Dì Liễu, phiền người giúp ta hỏi một câu, tại sao không có tài xế tới sân bay đón con, nếu ba con ở bên cạnh, kêu ông ấy bắt máy. Diệp gia không cần loại người chảnh mắng nhiệm vụ”

Liễu Đan Văn lập tức giả vờ không biết: “Hôm nay Tiểu Tuyết về sao? Dì không biết....Dì buổi chiều cho tài xế chở Phỉ Phỉ tham gia họp bạn cũ rồi, bây giờ còn chưa về. Con cũng biết, con gái buổi tối bắt xe ngoài rất nguy hiểm”

“Cho nên, Liễu Phỉ Phỉ an toàn còn tôi thì không cần’ Diệp Thiên Tuyết bình tĩnh nói, “Dì Liễu, người đối với tôi bất mãn là bình thường, nhưng mà, không cần dùng loại thủ đoạn nhảm chán này, chỉ làm tôi coi thường”

Cô lẳng lẽ nhấn ghi âm trong điện thoại, bắt giác nở nụ cười lạnh như băng.

“Tiểu Tuyết đứa nhỏ này, nói sao vậy. Dì làm sao đối với con có bất mãn gì, dì thật không biết hôm nay con quay về, sao không nói trước một tiếng...”

Diệp Thiên Tuyết nhú mày: “Phải không? Mấy ngày trước tôi đã nói, tôi muốn về cùng đón sinh nhật với ba, tôi muốn ba đón sinh nhật với tất cả mọi người trong nhà” cô nhấn mạnh từ “Mọi người” sau lại mỉm cười: “Hay noi, chẳng lẽ dì Liễu không biết lúc lấy vé máy bay, tài xế không nói với mọi người muốn đón tôi sao? Loại trách nhiệm này, tài xế không làm được, trực tiếp xa thải đi”

Ở đầu này điện thoại, sắc mặt Liễu Đan Văn nhất thời biến sắc

“Đại khái tài xế nói...’ Liễu Đan Văn đang cố gắng giải thích, Diệp Hân Thành đi ra: “Điện thoại của ai”

Liễu Đan Văn quỳnh lên, theo bản năng cúp lun điện thoại: “Là Phỉ Phỉ, con nói sẽ lập tức về nhà”

Diệp Hân Thành gật đầu một cái: “Con gái nên về nhà sớm, bắt quá Tiểu Tuyết chỉ mua được vé tối này, cũng không biết hiện tại đến chưa. Có tiểu Tống đi đón, cũng không tồi”

Nghe ông nói những lời này, sắc mặt Liễu Đan Văn càng xanh lại

Ở bên này, ánh mắt Diệp Thiên Tuyết ngày càng lạnh.

27. Chương 27

Sân bay lúc mười giờ đêm kỳ thực cũng không vắng người lắm, nhưng mà con gái đi một mình trong đó, nên làm cho nhiều người chú ý.

Diệp Thiên Tuyết xách theo một túi hành lý nhỏ, bình tĩnh đứng chờ taxi, chợt điện thoại di động vang lên.

Cô xem tên hiển thị trên điện thoại có chút ngạc nhiên: “Tiểu Mập? Sao lại gọi điện cho tớ vào giờ này?”

Ngụy Vũ cười hihi: “Tiểu Tuyết, nhìn bên này, bên trái bên trái”

Diệp Thiên Tuyết ngẩng đầu nhìn qua, thấy Ngụy Vũ đứng trước một chiếc xe, vẫy tay với mình. Diệp Thiên Tuyết mỉm cười, xách hành lý đi tới: “Làm sao cậu lại ở đây?”

“Tớ biết hôm nay cậu về, nên tới đây xem một chút “ Ngụy Vũ không để ý, vừa nói ra không khí trong lời nói bay ra thành từng mảng nhỏ màu trắng: “Ai biết vừa đến liền nhìn thấy cậu đang đợi Taxi. Tài xế nhà cậu đâu? Bác Diệp không đến nỗi ngay cả tài xế cũng không cử tới chứ?”

Một tay nhận lấy hành lý trong tay cô, một tay giúp cô mở cửa xe, trong miệng còn không ngừng nói: “Tiểu Tuyết, cậu có lạnh không, Hongkong so với bên này ấm áp hơn nhiều, áo khoác cũng không cần mặc”

Diệp Thiên Tuyết mặc quả thật có chút phong phanh, với việc Ngụy Vũ đưa tay ra nắm lấy tay cô, Diệp Thiên Tuyết cũng không có cự tuyệt.

Tay của Ngụy Vũ mập mạp lại trắng hồng nắm lấy tay của Diệp Thiên Tuyết trong tay, chợt Ngụy Vũ la hoảng lên: “Tiểu Tuyết, sao tay cậu lạnh vậy, tựa như một khối băng vậy, anh Kha, phiền anh mở điều hòa lớn hơn một chút”

Tài xế liền mở nút điều hòa lên mức cao nhất.

Tiểu Mập vừa dùng một tay của mình sưởi ấm cho tay của Diệp Thiên Tuyết, một tay khác sờ soạng ở đằng sau, một lát lấy ra một cái áo khoác lông: “Vừa mới mua, Tiểu Tuyết cậu mặc vào đi”

Diệp Thiên Tuyết cũng không có khách sáo, cầm lấy áo mặc lên người, nhìn chất liệu và màu sắc vải rất mềm mại, có màu trắng ngà, nhú mào một chút: “Khá là mắc đó nha, mua cho ai vậy? Chẳng lẽ Tiểu Mập để ý ai rồi?”

Ngụy Vũ cười haha, nhưng không có trả lời.

Ra khỏi sân bay, chiếc xe chạy rất nhanh trên đường cao tốc, khiến Diệp Thiên Tuyết dần dần cảm thấy buồn ngủ.

“Tiểu Mập, hôm nay cảm ơn cậu” Vì không để ỉnh ngủ, cô tìm cách nói chuyện phiếm với Ngụy Vũ. Ngụy Vũ cười hiền lành, nói: “Tiểu Tuyết cậu còn khách khí gì với tớ nữa”

Tài xế ở phía trước nhìn mặt hai người, trong lòng lặng lẽ buồn phiền, công tử nhà mình đúng là, lại còn nói là vừa đến, mình với anh ta ở sân bay đợi mấy tiếng đồng hồ rồi.

Diệp Thiên Tuyết lập tức cười: “Đương nhiên là muốn cảm ơn, nếu không có cậu, hôm nay tớ không có xe về rồi”

Nhìn cô cười, Ngụy Vũ trầm mặc trong chốc lát, sau lại cười nói: “Cho nên nói, Tiểu Tuyết, số cậu rất may mắn đó, à nghe nói đi cố sinh rồi?” Diệp Thiên Tuyết lập tức cười tươi hơn, rất vui sướng, “Uh, đi tớ sinh đôi”

Ngụy Vũ còn chưa kịp nói, liền nghe cô tiếp tục nói: “Một trai một gái”

Ngụy Vũ chợt ho dữ dội.

“Này Tiểu Tuyết, không phải sinh một đôi toàn con gái à, sau này mua đồ cũng phải mua hai phần, nhưng thu lễ lại chỉ có một phần ”

Nghe anh nói vậy, Diệp Thiên Tuyết làm mặt giận liếc nhẹ anh một cái: “Tiểu Mập, có chị nào lại tính toán như vậy”

Hai người cười nói một hồi, rất nhanh đến nhà họ Diệp, Ngụy Vũ đưa Diệp Thiên Tuyết xuống xe, đứng ở trước cửa nói với cô: “Tớ không vào đâu, Tiểu Tuyết cậu về nghỉ sớm đi. Thời gian rảnh, chúng mình hẹn nhau đi uống café nhé”

Diệp Thiên Tuyết cười tươi, nhìn Ngụy Vũ đi về

Xoay người đi đến trước cửa án chuông, Diệp Thiên Tuyết hít sâu một cái, cảm thấy trong khoảnh khắc trên lưng đột nhiên đeo một ba lô áp lực rất lớn.

Vừa vào nhà, Diệp Thiên Tuyết liền bị bóng người ngồi ở ghế làm cho hoảng sợ, sau khi hồi hồn, mới phát hiện ra là Diệp Hân Thành ngồi đó, ông đang hút thuốc hình như đang suy nghĩ gì đó. “Làm sao không về cùng Tiểu Tống?” Diệp Hân Thành đột nhiên hỏi, trong tay đang kẹp điếu thuốc.

Diệp Thiên Tuyết kiềm chế tức giận trong lòng, chào ông sau đó đem quà mình mang từ Hongkong về đưa cho ông: “Bởi vì tài xế không có ở sân bay”

Diệp Hân Thành nhận lấy hộp quà trong tay Diệp Thiên Tuyết, nghe cô nói như vậy, có chút không vui, chân mày cau lại: “Tiểu Tống là tài xế lâu năm rồi, không lơ là nhiệm vụ như vậy, có phải con đi nhàn cửa, nên không thấy xe”

Đối với vấn đề ông hỏi, Diệp Thiên Tuyết gật đầu về sao cũng được: “Vậy ạ....., con cũng không rõ lắm, hình như Liễu Phỉ Phỉ còn chưa về nhà?” Diệp Hân Thành không biết cô hỏi vậy có ý gì, gật đầu..

“Phỉ Phỉ đi họp lớp, Tiểu Tuyết, con có thời gian cũng phải cùng bạn học gặp mặt nhiều hơn”

Diệp Thiên Tuyết bình tĩnh nói: “Chờ em nó về, ba biết sao con không ngồi xe nhà về. Còn nữa, ba, điện thoại của ba, thích hợp giao cho dì Liễu nghe sao? Nói không chừng, sẽ mất dữ liệu quan trọng trong điện thoại.”

Sau đó, cô lấy điện thoại mình đưa tới, cười nói: “ba nghe một chút trong đó ghi âm cái gì?” Nói xong không đợi Diệp Hân Thành trả lời, đưa điện thoại nhét vào trong tay ông, quay người đi lên lầu..

Diệp Hân Thành ngẩn người ra, trơ mắt nhìn cô đi lên lầu.

Tắm nước nóng xong, đem mình ngã xuống giường, sau khi thông báo với mấy người bạn mình đã về, Diệp Thiên Tuyết mời thay đồ đi ngủ.

Lúc nửa đêm, cô chợt tỉnh giấc, sau đó mới phát hiện tối hôm qua mình nằm đá hết chằm xuống dưới đất, khó trách lại bị lạnh đến đông cứng thành quả cầu.

Bò dậy nhặt chăn lên, lúc ngồi xuống dưới sàn nhà, cô có cảm giác hình như nghe được cái gì đó, im lặng lắng nghe, ở dưới lầu giống như có đang người cãi nhau.

Cô suy nghĩ một chút, không có đi xem, nhưng mà tâm trạng đột nhiên tốt hơn rất nhiều, lại nằm xuống lần nữa, lúc này ngủ rất ngon đến khi trời sáng.

Khi nắng sớm xuyên qua rèm cửa, Diệp Thiên Tuyết mới mở mắt, nằm trên giường một lúc mới tỉnh giấc.

Nhìn thời gian không còn sớm, cô vội vàng bò dậy, đi rửa mặt xuống phòng bếp ăn sáng.

Lúc xuống dưới lầu, đi ngang qua phòng khách cô ngạc nhiên khi thấy Diệp Hân Thành đang ngồi trong phòng khác đọc báo.

Nhìn thấy cô xuống, Diệp Hân Thành buông tạp chí xuống, vẫy tay với Diệp Thiên Tuyết: “Tiểu Tuyết, tối hôm qua là dì Liễu không đúng, ba đã nói với cô ấy rồi”

Nghe hắn nói như vậy, Diệp Thiên Tuyết nhú mày: “Ba, con có thể biết, dì ấy nói như thế nào?”

Diệp Hân Thành nhìn cô, tự nhiên cảm thấy có chút chột dạ, quay mặt đi, cũng không nhìn thẳng vào cô: “Cho dù dì nói như thế nào, dì ấy làm sai, ba đã dạy dỗ rồi, con biết thế là được”

Diệp Thiên Tuyết chẳng nói đúng sai gật đầu: “Con hiểu, con đi ăn sáng đây”

Diệp Hân Thành cảm thấy tim như ngừng đập, đưa mắt nhìn cô đi vào trong bếp, cảm giác áy náy càng ngày càng lớn.

Ánh sáng xom, Diệp Thiên Tuyết thấy Liễu Phỉ Phỉ và Liễu Đan Văn vừa mới dậy, lúc này đang vây quanh Diệp Hân Thành nói gì đó.

Nhìn thấy cô, Liễu Phỉ Phỉ cười đi vào phòng bếp, cực kỳ khách khí nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, chị à, em không biết hôm qua chị về, lại muốn anh Tổng đi với em”

Diệp Thiên Tuyết miễn cưỡng gật đầu với cô ta, nói với Diệp Hân Thành: “Ba, Con muốn đi ra ngoài, hôm nay tài xế không bận chứ ạ”

Diệp Hân Thành có chút bối rối, kêu tài xế tới.

Đợi cô rời đi, Liễu Phỉ Phỉ không vui lắm nũng nịu với Liễu Đan Văn: “Mẹ, người xem bộ dạng của chị ý kia, nhìn cũng không thèm nhìn con”

Liễu Đan Văn cẩn thận xem sắc mặt của Diệp Hân Thành, mặt dịu dàng nói: “Tiểu Tuyết là chị, làm gì cũng nên nhường chị một chút, biết không?”

Diệp Hân Thành nghe được càng phiền não hơn, buông tờ báo trong tay, lạnh lùng nhìn qua Liễu Đan Văn, xoay người rời đi: “Tôi đi ra ngoài, em có việc thì tự mình lái xe đi”

Liễu Đan Văn trợn mắt há miệng nhìn ông không chút lưu tình rời đi, trong khoảng thời gian ngắn không nói lên lời.

Liễu Phỉ Phỉ ở bên cạnh nhìn vẻ mặt vặn vẹo của Liễu Đan Văn, trong ánh mắt lóe lên vẻ đáng sợ

Diệp Thiên Tuyết đi ra ngoài, liền tới nhà Vương Kỳ Ngọc.

Ba Vương Kỳ Ngọc tuy đã lớn tuổi nhưng rất lạnh lẽo thấy Diệp Thiên Tuyết từ HongKong trở về, lại qua nhà mình ngày, cười haha vỗ vai Diệp Thiên Tuyết: “Tiểu Ngọc có bạn như vậy thật không tệ”

Vương Kỳ Ngọc vội vàng đem Diệp Thiên Tuyết bên cạnh ba mình kéo ra, thật nhanh chạy ra ngoài. Ba người gặp nhau, Ngụy Vũ lại hỏi chuyện hôm qua.

Diệp Thiên Tuyết thuận miệng giải thích, nói một chút: “Lúc đi HongKong, tớ nhìn thấy Tăng Hàm”

Vương Kỳ Ngọc lập tức tỏ vẻ kinh ngạc: “Anh ta đi Hongkong làm gì?”

“Anh ấy muốn đi Mỹ, nửa năm sau đi học cũng không có tới trường” Diệp Thiên Tuyết trả lời. Ngụy Vũ nháy mắt mấy cái: “Liễu Phỉ Phỉ và Liên Trân Trân không phải uống tâm tư sao?” Nói xong, anh đột nhiên chớp mắt: “lại nói hai người bọn họ đều từng ở trên giường của Tăng Hàm coi anh ta là con rể tương lai”

Diệp Thiên Tuyết kinh ngạc: “Liên Trân Trân, vậy.....”

Vương Kỳ Ngọc gật đầu: “Đêm tổ chức hôn lễ đó tớ thấy mà ” Nét mặt có chút lạnh: “Dầu gì trước kia cũng là bạn bè tốt, kết quả vì một người đàn ông mà trở mặt, cuối cùng người đàn ông kia cũng đầu cần. Hai người bọn họ thật là làm mất hết mặt mũi của con gái”

Ngụy Vũ co đầu lại, không dám nói lời nào.

Tin tức này đối với Diệp Thiên Tuyết mà nói làm người ta giật mình, một hồi lâu cô mới lấy lại tinh thần.

“Không ngờ, thật sự là ngoài dự liệu” Nụ cười của cô hoàn toàn xuất phát từ nội tâm, làm Ngụy Vũ và Vương Kỳ Ngọc rất kinh ngạc.

“Quả nhiên, chị em tốt cái gì, đúng là nực cười” Nói xong câu này Diệp Thiên Tuyết đột nhiên nhớ lại kiếp trước, ánh mắt dần dần lạnh xuống.

Ba người đang trò chuyện, đột nhiên có người ngồi bên cạnh Diệp Thiên Tuyết: “Xin chào, đã lâu không gặp”

Tô Vũ ngồi đối diện cô cười: “Chúc mừng năm mới”

“Chúc mừng năm mới” Diệp Thiên Tuyết cũng rất vui vẻ hỏi, “Làm sao cậu ở chỗ này?”

Tô Vũ chỉ tay hướng bên kia: “Tôi đi cùng bạn, kết quả lại thấy ba người ở đây. Tôi nói, các người là trẻ sinh ba sao? Thế nào luôn một chỗ cùng nhau”

Vương Kỳ Ngọc liếc mắt xem thường: “Chúng tôi quan hệ tốt, cậu ghen tỵ à”

Tô Vũ cười: “Không ghen, chẳng qua thấy tổ hợp một nam hai nữ, nhìn có chút lạ”

Cảm nhận được ý trong lời nói của anh ta, Vương Kỳ Ngọc tức giận, lập tức đuổi anh đi, nhưng Tô Vũ nhanh chân trốn được.

“Có thời gian tới tìm tôi, tôi cá có tin tức cô muốn nghe” Tô Vũ hướng về phía Diệp Thiên Tuyết ngoắc tay, cười hihi thật nhanh rồi rời đi.

Vương Kỳ Ngọc tức giận ngồi xuống, đang muốn nói gì đó, thấy ánh mắt kỳ quái của Ngụy Vũ.

“Thế nào, cậu cũng muốn nói”

Ngụy Vũ vội khoác tay, chần chờ chốc lát, lôi kéo Vương Kỳ Ngọc qua một bên, nói chuyện gì đó.

Diệp Thiên Tuyết ngồi bên này, đang cầm ly trà sữa nóng, ánh mắt băng quơ quét qua, rơi vào một chỗ, chợt ngưng lại.

28. Chương 28

Chớp mắt nhìn xuống dưới lầu, mặc tiếng ồn ào bên trong phòng Diệp Thiên Tuyết gọi điện cho Trần Thiên.

“Tại sao lại đi cùng Liên Trân Trân?” Điện thoại vừa kết nối, cô không chút khách khí hỏi, “Đã quyết định, chờ đi lính rồi, tại sao lại muốn trở về đường cũ.”

Ở đầu bên kia điện thoại Trần Thiên hết sức trầm mặc, đứng yên tại chỗ bắt đầu nhìn xung quanh.

“Không cần tìm, tôi ở trong đó” Diệp Thiên Tuyết nói, “Nếu đã từ chối, như vậy, về sau cũng không cần để ý tới nữa”

“Đừng” Trần Thiên la hoảng lên, “Chỉ là....”

Cúp điện thoại.

Lúc Ngụy Vũ và Vương Kỳ Ngọc trở lại, thấy Diệp Thiên Tuyết đang dựa người vào lan can suy nghĩ đến gần người, tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ có chút tĩnh mịch.

Nghe được bọn họ đã quay lại, Diệp Thiên Tuyết xoay người lại, cười nhìn họ nói: “Các cậu nói xem, có phải tớ làm như vậy là sai không?”

Đối mặt với ánh mắt khó hiểu của Vương Kỳ Ngọc và Ngụy Vũ, cô cười nói: “Biết rõ là một con sói bú dưỡng không quen được thuần dưỡng, lại còn đồng tình cho anh ta”.

Vương Kỳ Ngọc đi qua ôm cô: “Sao thế? Nếu thật sự nuôi không quen, cũng đừng quản nó. Sang năm mới rồi, đừng nghĩ đến chuyện không vui ” Diệp Thiên Tuyết gạt đầu, nhìn hai người họ: “Lén lút sau lưng nói gì đó?”

Vương Kỳ Ngọc từ chối cho ý kiến, mỉm cười nhìn lướt qua Ngụy Vũ, người vừa được nhìn, tự nhiên tai ửng đỏ lên. Thấy vậy Tiểu Tuyết nói: “Tiểu Mập luôn nói là da mặt dày, thế nào hôm nay Tiểu Ngọc có nhìn một cái, liền xấu hổ thành như vậy rồi hả?”

Ngụy Vũ cười ha ha, không trả lời.

Diệp Thiên Tuyết cũng không có hỏi tới, kéo tay Vương Kỳ Ngọc: “Chúng ta đi dạo đi, để Tiểu Mập làm người xách túi cho tụi mình”

Mặc dù chỉ gặp Tô Vũ trong phút chốc, theo lời Tô Vũ nói: “có tin tức cho mình” kiến cho Diệp Thiên Tuyết phải lưu tâm. Đợi đến lúc đi cùng Vương Kỳ Ngọc và Ngụy Vũ, cô bấm máy gọi cho Phó Hoài Minh. Nói chuyện năm mới một lúc mới hỏi tới tin tức của Tô Vũ. Phó Hoài Minh đối với việc cô hỏi số điện thoại

của Ngụy Vũ rất là ngạc nhiên, sau khi nghe cô nói lý do, liền nói ra số điện thoại, cười nói: “Nói đến tin tức, ở đây cũng có một tin, không biết em có cảm thấy hứng thú không”

“Tin gì?”

Phó Hoài Minh bình tĩnh nói: “Gặp được một người tự xưng đã từng là chồng của Liễu Đan Văn”

“A, cái này, biết à” Diệp Thiên Tuyết trả lời, “Cô ta đã từng ở chung với người khác mà”

Phó Hoài Minh khẽ cười: “Xem ra, có vẻ lại xen vào việc của người khác rồi”. lát sau, Diệp Thiên Tuyết nhẹ nhàng hỏi: “Thầy giáo à, anh đúng là anh họ của em”

Đối với vấn đề này, hiển nhiên Phó Hoài Minh chưa có chuẩn bị, bị bất ngờ, một hồi lâu mới kinh ngạc hỏi: “Tại sao lại hỏi như thế”

“Bởi vì, sau ngày hôn lễ” Diệp Thiên Tuyết trả lời, “Ba nói, là ông nhìn thấy con trai của dì hai, Thiệp mời đều là em đưa ra ngoài, gặp ai em đều biết cả, so độ tuổi, thân phận, đoán được một chút”

Phó Hoài Minh mỉm cười: “Phải cảm thấy vinh dự vì được nghĩ đến đầu tiên rồi”, sau lúc nói đùa, anh chợt nghiêm túc trả lời: “Uh, anh đúng là...”

Câu trả lời này khiến Diệp Thiên Tuyết trầm mặc hồi lâu, mãi cho đến khi ở bên kia Phó Hoài Minh lo lắng kêu tên của cô, cô mới lau đi nước mắt vì không kiềm chế được mà rơi xuống, giọng nghẹn ngào nói: “Tốt quá, thật là mừng”

Thấy cô như vậy khiến tâm trạng của Phó Hoài Minh không tự chủ được cũng trở nên nhu thuận: “Anh cũng rất vui có một cô em gái như em. Đừng buồn, có việc gì mình sẽ cùng nhau làm”

Ngừng một lát, anh nói tiếp: “Tỷ như. Cái chết của dì ba”

Cả người Diệp Thiên Tuyết căng cứng lên: “Anh biết cái gì rồi”

Phó Hoài Minh cười nhẹ: “Không cần phải đề phòng như vậy, anh không có ác ý” biết Diệp Thiên Tuyết cảm thấy không có thoải mái, Phó Hoài Minh nhẹ nhàng nói: “Hai ngày nữa, anh em mình gặp mặt nói chuyện, trong điện thoại nói không tiện”

Diệp Thiên Tuyết trầm mặc hồi lâu, đồng ý.

Theo lời đề nghị của Phó Hoài Minh, khiến trong lòng cô vừa khẩn trương lại mong đợi.

Trở về nhà, ăn xong cơm tối trong tâm trạng nôn nóng không yên. Diệp Thiên Tuyết muốn đứng lên đi lên lầu thì bị Liễu Phỉ Phỉ kéo lại: “Chị, có chuyện muốn hỏi chị”

Diệp Thiên Tuyết ngạc nhiên nhìn cô ta, cô ta khẽ cúi đầu, làm bộ thẹn thùng hỏi: “Chị, nghe nói gần đây chị gặp Tăng Hàm phải không? Thời gian này em không gặp được anh ấy, không biết anh ấy thế nào rồi”

Cô ta ngẩng đầu lên, làm bộ đáng thương với khuôn mặt nhỏ nhắn đầu mong đợi, nhưng đáy mắt lại toát ra vẻ ác độc.

Diệp Hân Thành ngẩng đầu nhìn hai chị em, có chút ngạc nhiên khi nghe Liễu Phỉ Phỉ nói: “Tiểu Tuyết con gặp Tăng Hàm rồi hả, biết rõ...”

Diệp Thiên Tuyết hất tay Liễu Phỉ Phỉ ra: “Chỉ là tình cờ gặp nhau ở sân bay thôi ạ” Cô quay đầu nhìn Diệp Hân Thành: “Ba, với ba mà nói, lời nói của Liễu Phỉ Phỉ, ba không thắc mắc gì sao? Nếu sớm biết tại sao còn hỏi con làm gì?”

“Đối với con mà nói, có phải Liễu Phỉ Phỉ còn quan trọng hơn?” Nhìn Diệp Hân Thành, Diệp Thiên Tuyết len lén khẽ véo đùi mình một cái, khiến mình rớt nước mắt.

Bộ dạng này của cô không chỉ có hù dọa Diệp Hân Thành, cùng hù sợ người khơi lên câu chuyện này là Liễu Phỉ Phỉ, chỉ có Liễu Đan Văn là không có động tĩnh gì.

Thấy hai người cũng không dám nhìn Diệp Thiên Tuyết, đưa khăn giấy cho cô, cười nói: “Tiểu Tuyết lo lắng quá rồi. Ba cũng là quan tâm, dù sao Phỉ Phỉ và Tăng Hàm cũng được công nhận một đôi, nhất thời vô ý, gây ra lời đồn đãi, thì ảnh hưởng không tốt lắm.”

Diệp Thiên Tuyết mặt không đổi sắc nhìn qua Diệp Hân Thành: “Ba cũng nghĩ như vậy sao? Cho rằng con cố ý đi tìm Tăng Hàm, cố ý muốn gây ra ồn ào?”

Diệp Hân Thành nhớ tới chuyện tối qua, lại nghĩ tới đúng sáng sớm hôm nay mình có hơi thiên vị, ánh mắt không tự nhiên nhìn qua nơi khác.

Liễu Đan Văn trong lòng rất hài lòng, đang muốn nói lại bị Diệp Hân Thành ngăn cản: “Tiểu Tuyết, ba xin lỗi, là ba hiểu lầm” Diệp Hân Thành đối xử với Diệp Thiên Tuyết rất nhẹ nhàng: “ba không nên hoài nghi con” Nhìn ông, trong ánh mắt thấy được sự hối hận: “nên nhớ”

Diệp Thiên Tuyết cũng nhìn thẳng vào mắt ông, nhưng lời muốn nói cũng nuốt xuống.

Ánh mắt mang theo sự bi thương của Diệp Hân Thành, chỉ lát sau lại tĩnh lặng như nước.

“về sau tuyệt đối không như thế nữa” Ông nói với Diệp Thiên Tuyết: “Tuyệt đối tin tưởng”

Liễu Phỉ Phỉ cắn môi, nghiêng răng, nghiêng lợi.

“Chị, Thật xin lỗi, không phải em cố ý ” Cô ta làm vẻ nhút nhát ngẩng đầu, nhìn Diệp Thiên Tuyết: “Chỉ là.....”

“Phỉ Phỉ chỉ là quan tâm tới bạn trai của mình, nên có chút luống cuống. Tiểu Tuyết đừng chấp mà” Liễu Đan Văn bên cạnh tươi cười nói.

Diệp Thiên Tuyết quay mặt sang, nhìn Liễu Phỉ Phỉ, bình tĩnh khác thường.

Liễu Phỉ Phỉ cơ hồ muốn dùng lúc Diệp Thiên Tuyết nói không tha thứ cho mình, nói vài câu cho Diệp Hân Thành thấy Diệp Thiên Tuyết ích kỷ như thế nào, nhưng không ngờ lại nghe Diệp Thiên Tuyết nói: “Được, con tha thứ, nhưng chỉ có lần này, không có lần sau”

Tần Phượng Miên ngồi trong quán café, nhìn từng người đi qua đường, từng hành động đến cử chỉ của cô cũng toát lên vẻ quyến rũ. Cô nhìn lối đi vào, trong mắt chợt sáng lên,

Đợi đến khi Diệp Thiên Tuyết đi vào, cô mới đứng lên, vẫy vẫy tay, làm cho Diệp Thiên Tuyết chú ý, đi tới.

Đợi Diệp Thiên Tuyết ngồi xuống phía đối diện, cô mới nói: “Nhiệm vụ này, cuối cùng cũng xong rồi”

Ngừng lại một chút, cô nói tiếp: “chỉ là, có một chuyện tôi không muốn làm”

Diệp Thiên Tuyết nhíu mày nhìn cô, liền nghe Tần Phượng Miên nói: “chuyện muốn ly gián mẹ kế và ba cô, chuyện này tôi không làm”

“Tại sao?” Diệp Thiên Tuyết hỏi, lại thuận miệng nói: “Đây không phải là chuyện cô am hiểu nhất sao”

Tần Phượng Miên, liếc mắt nhìn cô: “Đúng vậy, chỉ là không muốn làm” ngừng một lát, cô nói: “Gặp được chân tình rồi, cho nên, gác kiếm rửa tay, rút lui khỏi giang hồ”

Diệp Thiên Tuyết ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn hai gò má hơi ửng đỏ, trong lòng cực kỳ kinh ngạc.

Tần Phượng Miên phong trần lẫn lộn giang hồ bao lâu, lại có thể nói “Gặp được chân tình” như thế kia, gặp phải người con trai như thế nào thật khiến người khác tò mò.

Cong môi cười một cái, Diệp Thiên Tuyết nói chúc mừng, sau lại hỏi: “Ai vậy?, có thể làm cho cô nói những lời này, chị sợ không đơn giản”

Tần Phượng Miên lập tức trở nên dịu dàng, giọng nói cũng nhẹ nhàng: “là sinh viên của trường đại học Bắc Kinh, năm nay tốt nghiệp, Tôi cũng đang nghĩ, có muốn hay không cũng đi thi đại học, cho xứng với hần.”

Diệp Thiên Tuyết đối với ý tưởng này của cô không nói gì, nhưng lại lo lắng chuyện khác: “Dù sao cũng là sinh viên, chỉ sợ về quan niệm sống có bất đồng...”

Tần Phượng Miên lắc đầu: “Không, mặc dù hần là sinh viên, nhưng không phải là loại ngây thơ quá mức” Ngừng lại, cô nhỏ giọng nói: “Trên thực tế, anh ấy quá thẳng thắn, vì gom góp đồng học phí, anh ấy thậm chí đi làm thêm”

Người thẳng thắn, không kiêng kị cũng được coi là hiếm có rồi. Lại hợp với Tần Phượng Miên, quả nhiên là duyên số.

Chỉ là, trong lòng có chút khó chịu.

Trái với lương tâm nói chúc mừng Tần Phượng Miên, nhìn cô ấy hai má chột ửng đỏ, Diệp Thiên Tuyết lấy đồ cô mang tới: “Được, đồ nhận rồi, tiền, hai ngày nữa liền tới tay”

“Không cần” Tần Phượng Miên trả lời, “Chỉ làm một bữa, thì cũng thu nửa tiền”

Hai bên tranh luận một phen, Diệp Thiên Tuyết nhận thua, đưa mắt nhìn Tần Phượng Miên đi khỏi, vẫn cảm thấy tin tức hôm nay nghe được vẫn không thể tin được.

29. Chương 29

Editor: Hương Xinh

Đối với Diệp Thiên Tuyết, Phó Hoài Minh chiếm một vị trí rất đặc biệt trong cuộc sống sau khi cô sống lại.

Cô thay đổi bản thân, khi bắt đầu có một giáo viên nghiêm khắc như Phó Hoài Minh, về sau biết anh là anh họ mình, anh cho cô biết nội tình trong cái chết của mẹ. Sự cảm kích trước đây giờ trở nên hết sức phức tạp

Tình cảm đó khó có thể biểu đạt, dù vậy cô vẫn đi gặp mặt Phó Hoài Minh.

Nơi gặp mặt là nhà của Phó Hoài Minh. Trong nhà không có ai, chỉ có một mình Phó Hoài Minh ở đây. Ba của Phó Hoài Minh là Phó Đại Thành, cùng em trai Giao Giao và mẹ kế Lâm Viện ba người một nhà cùng nhau đi du lịch.

Đối với việc như vậy, trong lòng Diệp Thiên Tuyết cảm thấy rất buồn: “Anh, tại sao anh không đi cùng?”

Phó Hoài Minh đưa ly nước trước mặt cô, khẽ cười nói: “anh với bọn họ luôn luôn không thân thiết, cho nên, cũng không muốn làm người khác ghét thêm. Uống nước đi, thời gian còn nhiều, có một số việc chúng ta từ từ nói”.

Diệp Thiên Tuyết im lặng gật đầu, nhìn quanh căn phòng.

Khu biệt thự này nằm ở vùng ngoại ô, có ba tầng, nội thất bên trong hết sức xa hoa. Nhìn sang bên, các loại đồ trang trí toả ánh sáng lấp lánh, khiến Diệp Thiên Tuyết cảm thấy thật chói mắt.

Thấy nét mặt của Diệp Thiên Tuyết, Phó Hoài Minh cười nói: “Đây là sở thích của ba anh, ông chịu khổ từ nhỏ, cho nên sau này lớn lên rất thích rất thích các loại trang sức như thế này”

Khóe miệng Diệp Thiên Tuyết hơi giật một chút, Phó Hoài Minh thấy thế càng cười lớn hơn

“chuyện của mẹ.....” Diệp Thiên Tuyết bắt đầu rồi lại ngừng lại, cô không biết chuyện này phải nói như thế nào. Phó Hoài Minh thấy cô đang khó xử, lập tức nói: “Chuyện của dì ba, anh có biết một chút. Em chờ một chút” Nói xong anh đứng dậy, đi vào phòng của mình lấy một sấp tài liệu cùng một máy laptop: “Đây là một số tài liệu anh thu thập được với lời nói làm chứng của thầy thuốc”

Ngừng một chút, anh nói: “Bệnh trước đây của dì ba quả thật rất nghiêm trọng, nhưng mà, không đủ khiến cho dì nhanh như vậy phải đi rồi” Anh lấy ra một máy cd, nói nhỏ: “anh nhờ chút quan hệ lấy được đoạn video, có lẽ trên tòa không đủ điều kiện làm bằng chứng, có điều anh biết em cũng không cần căn cứ chính xác như bằng chứng”

Diệp Thiên Tuyết cắn môi, sắc mặt tái nhợt gật đầu: “Vâng”

Phó Hoài Minh đem máy cd bỏ vào trong máy tính, hình ảnh mở ra.

Sắc mặt Diệp Thiên Tuyết càng ngày càng tái nhợt, đôi mắt ngày càng sang. Cô hết sức chăm chú nghe, những thứ kia trong đoạn ghi âm có vẻ có chút mơ hồ, nghe thấy bên trong giọng thấy thuốc nói: “Vốn là có thể sống thêm từ ba đến năm năm nữa, kết quả ba tháng cũng không qua khỏi, lại nhìn bóng người đi tới, đi lui, rốt cuộc đã được như ý muốn tìm được bong bóng của người mình hận thấu xương ”

Nước mắt lập tức rơi xuống.

“anh, những thứ này, anh từ đâu mà có được” Cô nhắm mắt lại, song lại mở ra.

Phó Hoài Minh đem video dừng lại, lấy máy cd ra, sau đó mới nói: “anh đi bệnh viện tìm người, sau tìm được. May mà anh đi sớm, nếu không cũng chưa chắc biết” Anh ân cần nhìn Diệp Thiên Tuyết: “Những thứ này ở chỗ anh cũng nhiều năm rồi, nhưng mà những thứ này không thể trực tiếp chứng minh cho điều gì, anh không thể đưa thủ đoạn của bọn họ ra ánh sáng được, cho nên....”

Anh buông tay cười khổ: “Anh cái gì cũng không làm được”

Diệp Thiên Tuyết chậm rãi lắc đầu: “Không dĩ nhiên là có thể” Khóe môi cô chợt hiện ra nụ cười kỳ dị: “Nếu pháp luật không có cách nào biểu dương chính nghĩa, vậy thì yên lặng để duy trì chính nghĩa, không cần làm phiền pháp luật”

Phó Hoài Minh hoảng sợ, kéo tay Diệp Thiên Tuyết: “Tiểu Tuyết, em chuẩn bị làm gì vậy? Em không thể làm chuyện điên rồ! thù có thể từ từ báo, đem người mình chuẩn bị đưa vào không hẳn là không có lợi”

Diệp Thiên Tuyết quay sang nhìn anh ta.

Cô cười, nhưng khóe mắt lại toát ra sự đau đớn sâu sắc: “Yên tâm đi anh, em sẽ không ngu như vậy. Coi như giết họ thì sao, họ chỉ biết số mình không tốt, vĩnh viễn không sám hối. Em muốn cho họ hối hận vì những hành động họ làm”

Phó Hoài Minh nói không ra lời, chỉ có thể nghe cô nói tiếp: “nếu như không hối hận, vậy để cho họ ném thử, hạt giống mình gieo xuống, sẽ mọc ra dạng trái cây gì”

Nghe lời nói này xong Phó Hoài Minh cực kỳ lo lắng, nhưng mà bây giờ Diệp Thiên Tuyết đảm bảo mình không có làm việc gì ngu ngốc, anh cũng hơi yên tâm. Theo thói quen lại nở nụ cười.

“A, đúng rồi, anh nghĩ có một số việc nên nói cho em biết” Nói đến đây, nụ cười của anh càng tỏa sáng lấp lánh, khiến Diệp Thiên Tuyết rất là tò mò.

“Em còn nhớ, em muốn anh tìm cho cô em kế một gia sư không?”

Diệp Thiên Tuyết gật đầu một cái: “Tất nhiên là nhớ, cô ta không tìm tới em tham phiền, chắc hẳn có người rồi”

Phó Hoài Minh gật đầu, nụ cười cực kỳ rực rỡ: “Đó là tất nhiên, hơn nữa, anh nghĩ, cô ta nhất định rất hài lòng”

Lát sau, Diệp Thiên Tuyết nhìn ánh mắt của anh, lặp lại một lần nữa: “Cực kỳ hài lòng”

Diệp Thiên Tuyết có chút không hiểu, khẽ nghiêng đầu, lộ rõ sự tò mò

Nhìn cô ngây thơ như vậy khiến Phó Hoài Minh thật mềm lòng, vươn tay sơ đầu cô một cái: “Có một số việc, bé con như em không cần hiểu”

Bất mãn hất tay anh ra, Diệp Thiên Tuyết nhìn chằm chằm.

Nói chuyện chỉ nói một nửa, thật là đáng ghét, nét mặt của cô rõ ràng không có hài lòng. Phó Hoài Minh nhìn thấy như vậy cười haha, cho thấy tâm trạng cực kỳ vui vẻ: “chuyện nam nữ, em đừng hỏi nữa”

Khóe miệng Diệp Thiên Tuyết hơi co rút, tự hiểu được.

Chỉ là chuyện này, cô có chút tò mò: “Liệu Phỉ Phỉ không dễ dàng bị mê hoặc đâu, cô ta làm sao.....”

Phó Hoài Minh thấy cô hỏi, cũng không giấu, thản nhiên nói: “A, ai bảo anh trần trố tìm được người bạn học kia, quần áo bánh bao, biết ăn nói,.....công phu không tồi đâu” nhìn cô nháy mắt: “Anh ta lợi dụng khả năng thiên phú của mình kiếm người yêu, với những chuyện này anh ta lấy rất là vinh dự đấy”

Diệp Thiên Tuyết nghe vậy càng thêm co giắt khóe miệng, thế nào mà hai ba ngày này hay gặp phải loại đàn ông lợi dụng vẻ đẹp toàn bản thân mà kiếm tiền.

Chẳng qua là còn chưa có khép miệng lại, vẻ mặt của cô hoàn toàn cứng đờ

“Anh, sinh viên trường đại học A làm chuyện như vậy, lại là sinh viên sắp tốt nghiệp, anh biết, chỉ có một người như vậy thôi?”

Phó Hoài Minh nghe giọng của cô lúc to lúc nhỏ, có vẻ rất kinh ngạc: “Uh, anh biết người này chỉ có một, thực sự chỉ có một người thôi” anh ta nhìn Diệp Thiên Tuyết: “Em cũng biết, chuyện như vậy....”

Cô cảm thấy sợ, nếu như mình không nhầm, người bạn trai của Tần Phượng Miên, chỉ sợ....

“Người đó, tên gì?”

Phó Hoài Minh có chút ngạc nhiên khi cô hỏi, nhưng vẫn trả lời: “Đồng Bình Thiên, tên nghe rất bá đạo phải không?”

Phó Hoài Minh còn chưa nói hết nhìn thấy em gái mình lấy điện thoại ra, nhanh chóng soạn tin nhắn, sau đó khẩn trương nhìn điện thoại chờ trả lời, Anh không khỏi nổi tính tò mò: “Sao vậy, chẳng lẽ em biết người này”

Diệp Thiên Tuyết lắc đầu: “không, em không biết, nhưng có thể em biết”

Âm báo tin nhắn tới, tâm trạng Diệp Thiên Tuyết có chút kích động, cô mở tin nhắn ra đọc, rồi lẳng lẽ bỏ xuống.

Phó Hoài Minh nhũn mày, hỏi: “Kết quả như thế nào?”

“Chính là anh ta” Diệp Thiên Tuyết nói xong, nhìn đến thất thần

“Chuyện này ảnh hưởng lớn đến em vậy sao?” Phó Hoài Minh có chút không hiểu, Diệp Thiên Tuyết kể lại sự việc cho anh nghe: “Gần đây, ba em có một người tình, tên là Tần Phượng Miên”

Phó Hoài Minh gật đầu: “anh biết, là trợ lý của chú. Thì ra đúng là hai người có quan hệ mờ ám”

“Tần Phượng Miên đã từ chức, bởi vì cô ấy nói đã tìm được tình yêu đích thực” Diệp Thiên Tuyết mặt mày ỉu xì nói tiếp: “Người tình đích thực của cô ấy tên là Đồng Bình Thiên”

Phó Hoài Minh mới đầu nghe còn ko hiểu, sau một phút cơ hồ anh há to miệng như muốn rớt xuống đất.

“Em nói là....” Diệp Thiên Tuyết nhìn anh gật đầu

“Xin lỗi, nhưng anh muốn hỏi một chút” Anh nhìn Diệp Thiên Tuyết: “người tình của ba em, người tình của em em, hai người kia là người yêu của nhau”

Diệp Thiên Tuyết mệt mõi gật đầu.

Phó Hoài Minh nhện không được cười thật to, kích động vỗ vai cô: “Dù sao em cũng không ưa mấy người này, không sao”

Gật đầu một cái, Diệp Thiên Tuyết nghe theo lời khuyên của anh, tạm thời đem sự việc này gác lại: “Anh, tại sao anh lại quan tâm đến chuyện nhà họ Diệp vậy?”

Chuyển đề tài nói chuyện, Phó Hoài Minh liên nghiêm túc trở lại.

“Anh không biết dì có nói cho em biết không? Năm đó, lúc mẹ anh ra khỏi nhà, ông Ngoại rất tức giận, nói là xóa tên mẹ anh khỏi nhà họ Cố, sau này cũng đừng nghĩ đến tài sản nhà họ Cố”

Diệp Thiên Tuyết nói: “Anh vì dì hai nên không liên lạc với em và dì út”

Nét mắt Phó Hoài Minh có chút xấu hổ: “Ngay từ đầu dì út đã biết rồi, không hẳn là vì chuyện đó, ước muốn biết nhiều hơn cuộc sống trước đây của mẹ, người xung quanh mẹ như thế nào. Em cũng biết” Anh nhún vai, “Lúc anh còn nhỏ, mẹ anh bỏ anh lại đi ra nước ngoài, cho nên đối với những điều về mẹ anh, anh có chút tò mò”

“Không, anh đừng nghĩ là em có thù hằn gì?” Diệp Thiên Tuyết vội nói, Phó Hoài Minh chợt cười to lên: “Trên thực tế, anh biết mẹ rất yêu anh, so với người khác còn nhiều hơn, chỉ là bà ấy yêu bản thân hơn, mẹ anh không chịu nổi cái nhà này, nên lựa chọn ra đi thôi”

Nghe anh nói vậy, Diệp Thiên Tuyết ngạc nhiên nhìn anh.

Phó Hoài Minh cười buồn, đưa tay xoa tóc cô: “Hàng năm mẹ đều đến thăm anh, dù bị người nhà họ Phó mắng nhiếc rất khó nghe cũng không từ bỏ, về sau thái độ của người nhà họ Phó cũng đỡ hơn, để cho anh gặp mẹ. Lúc đó, anh mới biết mẹ của anh là một người rất tài giỏi”

Hai người nói chuyện một lúc, Từ Diệp Thiên Tuyết, Phó Hoài Minh biết được Liễu Phỉ Phỉ là con gái riêng của Diệp Hân Thành, cũng hiểu vì sao có đôi khi Diệp Hân Thành lại thiên vị hai mẹ con họ Liễu như vậy.

“Nhưng mà, chuyện này đối với ông ấy cũng không tính là việc đả kích chí mạng” Phó Hoài Minh nhắc nhở cô: “Ông ấy có sự nghiệp của mình, cũng không phải dựa hoàn toàn vào nhà họ Cố”

“Em hiểu” Diệp Thiên Tuyết gật đầu, “Cho nên, tới bây giờ em cũng chưa muốn làm gì, chỉ là, muốn lúc mấu chốt thì đưa ra, có lẽ có một chút tác dụng”

Phó Hoài Minh lúc này mới hiểu rõ: “Tốt lắm, sau này em có kế hoạch gì không?”

Chuyện Diệp Thiên Tuyết và Phó Hoài Minh gặp nhau cũng không có ai biết, nhưng mà Ngụy Vũ lại cảm thấy có gì đó, anh thấy tâm trạng Diệp Thiên Tuyết nhẹ nhõm hơn, nhưng những điều khác lại u ám, nặng nề hơn rất nhiều, rất là tò mò muốn biết vì sao, cuối cùng Ngụy Vũ cũng ra ngoài thăm dò.

Lúc này là ngày đến trường ghi tên, trong đám đông ồn ào, nhốn nháo Diệp Thiên Tuyết được Ngụy Vũ bảo vệ rất tốt, không để cho cô bị va chạm gì với đám đông đó.

Nghe thấy Ngụy Vũ hỏi, Diệp Thiên Tuyết trả lời: “Ừ, làm được một số việc, tất nhiên vui rồi”

Hình như Ngụy Vũ lại cao hơn một chút, bởi vì tập luyện giảm cân, tập luyện điều độ nên cơ thể cũng rất cân đối, lúc đứng ở bên cạnh Diệp Thiên Tuyết, làm cho người khác cảm thấy rất có ý tứ, rất xứng đôi

Nghe thấy Diệp Thiên Tuyết không có ý trả lời, vẻ mặt Ngụy Vũ dần dần có chút bất mãn: “Tiểu Tuyết à, thiệt là có chuyện gì không nói cho tớ biết được sao?”

Đối mắt với ánh mắt của Ngụy Vũ, tâm trạng của Diệp Thiên Tuyết cũng dần buông lỏng, nhẹ nhàng cười, sau đó cô lại cười híp mắt khoác tay Ngụy Vũ, ngửa đầu nhìn anh: “Về sau không thể gọi cậu là nhóc mập nữa rồi, Tiểu Mập đã trở thành thanh niên anh tuấn rồi”

Mặt Ngụy Vũ chợt đỏ lên.

30. Chương 30

Eidtor: Hương Xinh

“A, Tiểu Mập sao mặt lại đỏ mặt vậy” Diệp Thiên Tuyết quay mặt sang, đột nhiên thấy vẻ mặt của Ngụy Vũ, có chút ngạc nhiên la lên. Ngụy Vũ quay mặt đi cố gắng cho tâm trạng mình bình tĩnh trở lại, mới quay mặt lại cười nói: “Tiểu Tuyết chúng ta đi ghi danh thôi, ghi tên xong là hết à”

Diệp Thiên Tuyết không nghĩ ngợi gì, cười đồng ý.

Hai người xếp hàng đi nộp tiền, xong mới tới chỗ giáo viên báo cáo, Diệp Thiên Tuyết đang chuẩn bị rời, thì bị thầy giáo gọi lại: “Thành tích của Tiểu Tuyết gần đây rất tốt, có bí quyết gì vậy? Có thể chia sẻ cho các bạn biết được không?” Diệp Thiên Tuyết bật cười: “Thầy Tào, em chỉ mời gia sư về nhà dạy, mỗi ngày ba giờ, sau đó thì làm đề thi thôi” Cô nhìn thấy sự thất vọng của thầy Tào khi nghe cô nói.

Ngụy Vũ đi sau lưng Diệp Thiên Tuyết, ra khỏi đám đông mới nói: “Tiểu Tuyết, vị gia sư kia cũng thật lợi hại à. Nghe nói gần đây Liễu Phỉ Phỉ cũng mời gia sư, chỉ sợ lại tìm cậu gây phiền toái.”

Diệp Thiên Tuyết vừa cười vừa khoát tay: “Chuyện của cô ta thì liên quan gì tới tớ”

Hai người vừa nói chuyện, vừa đi ra cổng trường, vừa tới cửa, nghe thấy có người kêu tên mình: “Diệp Thiên Tuyết”

Quay đầu lại, Ngụy Vũ và Diệp Thiên Tuyết thấy Tô Vũ chạy tới, trên mặt mặc dù không có biểu hiện gì, nhưng trong mắt rõ ràng lộ ra vẻ thất vọng.

Diệp Thiên Tuyết nhíu mày, nhìn anh đi tới, còn cách ba bốn bước thì Ngụy Vũ dừng lại hỏi: “Sao gần đây cậu không đến tìm tôi? Ngày đó quả thực có tin muốn nói cho cậu biết”

Nghe lời Tô Vũ nói, Diệp Thiên Tuyết mới nhớ mình quên không gọi điện thoại cho Tô Vũ, lập tức cười nói: “Tôi quên mất, có chuyện gì vậy?”

Tô Vũ liếc nhìn Ngụy Vũ, thấy người bên cạnh Tiểu Tuyết không có hành động gì, thì hất cằm nhìn Ngụy Vũ.

“Cậu xem, bạn của cậu, một chút ý tứ cũng không có” Tô Vũ chặc lưỡi cảm thán, “Biết rõ tôi với cậu nói chuyện bí mật, còn cố tình đứng ở đây như cái cọc gỗ, cũng không biết tránh đi”

Diệp Thiên Tuyết tò mò nhìn anh: “Chẳng lẽ chuyện cậu nói với tôi không thể cho người khác biết”

Tô Vũ không chút do dự gật đầu: “Dĩ nhiên” Sau đó chuyển sang nhìn Ngụy Vũ cười mà như không: “Tôi nói cậu này, cậu đi ra chỗ khác một chút, chờ chúng tôi nói xong việc rồi quay lại”

Nghe Tô Vũ nói như vậy, Diệp Thiên Tuyết nở nụ cười: “Không có việc gì, Tiểu Mập là bạn của tôi, tôi không có gạt gì cậu ấy hết” Tô Vũ nghi ngờ hỏi lại: “Cậu chắc chứ? Tin tức liên quan tới Liên Trân Trân còn có cả Liễu Phỉ Phỉ nữa”

Nụ cười trên mặt Diệp Thiên Tuyết chợt cứng lại, theo bản năng liếc nhìn Ngụy Vũ.

Trong lòng Ngụy Vũ cảm thấy đau xót, vội vàng cười nói: “Thôi, để tớ đi qua bên kia, Tiểu Tuyết nói chuyện xong, rồi qua bên kia tìm tớ” Anh đi được hai bước, Diệp Thiên Tuyết mới kịp phản ứng, kéo anh trở lại: “Không có việc gì, nhiều người biết như vậy còn bí mật gì nữa. Tiểu Mập cậu ở lại đây đi”

Thấy Diệp Thiên Tuyết đuổi Ngụy Vũ đi, Tô Vũ hừ một tiếng, nhìn Diệp Thiên Tuyết: “Cậu nói cho tôi biết Vương Kỳ Ngọc ở đâu, tôi liền nói tin tức này cho cậu biết, cậu không để cho hắn ta rời đi, tôi chỉ có thể làm như vậy thôi” Diệp Thiên Tuyết ngăn người ra, nhìn lên, nhìn xuống đánh giá Ngụy Vũ một hồi.

Bị cô nhìn như vậy, Ngụy Vũ cũng hơi giận, thẹn quá thành giận: “làm gì vậy, không muốn nghe thì thôi, làm gì mà nhìn bằng ánh mắt hoài nghi như vậy”

Diệp Thiên Tuyết lắc đầu nói: “Không, không phải hoài nghi, chẳng qua là cảm thấy, thật không thể tưởng tượng nổi”

Ngụy Vũ ở bên cạnh lắng nghe, cảm thấy trong lòng như nở hoa.

Tô Vũ này, cứ nhiên cảm thấy có hứng thú đối với Vương Kỳ Ngọc, về sau chỉ sợ rước khổ vào thân thôi, chỉ là nhìn Tô Vũ, muốn cười nhưng lại phải kìm xuống, bình tĩnh nói với anh ta: “Nhà cô ấy hôm nay có chút việc, nên không tới, cậu muốn nói gì với cô ấy, nói cho tôi biết cũng giống nhau cả thôi”

Diệp Thiên Tuyết quay mặt, ánh mắt có phần quái dị nhìn Ngụy Vũ.

Tô Vũ không không phải người dân, lúc trước có hơi nóng nảy, sau liền tỉnh ngộ, biết mình có hơi vội vàng rồi.

Vì vậy để tâm trạng bình tĩnh lại, nói với Diệp Thiên Tuyết: “Tùy cậu, chỉ là tin này, quả thật khó nói” Ngừng một chút, anh lại nói: “Cậu biết một người tên Trần Thiên đúng không?”

Nhìn bộ dáng muốn bác bỏ của Diệp Thiên Tuyết, anh đưa tay ra ngăn lại: “Đừng nói với tôi là cậu không biết, lời như vậy, tôi không tin đâu, hơn nữa Triệu Lãm cũng biết.....”

Sắc mặt của Ngụy Vũ nhất thời tối sầm lại, nhìn Tô Vũ với ánh mắt cơ hồ như muốn phóng dao bằng ánh mắt sắc lẹm.

Tô Vũ bị Ngụy Vũ nhìn giật mình đến phát sợ, phải đợi một lúc để bình tĩnh lại mới nói tiếp chuyện lúc nãy: “Gần đây Trần Thiên hay ở cùng với Liên Trần Trần, tôi nghe được, hình như bọn họ định làm gì đó Liễu Phỉ Phỉ”

Diệp Thiên Tuyết định nói, Tô Vũ lại nhanh miệng nói trước: “Bọn họ nhắc tới anh Hùng”

Bàn tay Diệp Thiên Tuyết chợt nắm chặt lại.

Nhìn Tô Vũ, cô khẽ cười: “Cám ơn cậu, Tô Vũ, Tiểu Ngọc hôm nay thực sự không ở đây, lần sau tôi sẽ hỏi cô ấy, có lẽ sẽ báo với cậu, mình cùng nhau đi chơi”

Tô Vũ đang rất vui đột nhiên biến thành giận: “Ai muốn cùng các cậu chơi đùa gì” Nói xong, thật nhanh xoay người bỏ chạy, chạy được mấy bước, lại quay người lại, lấy giấy bút viết gì đó rồi đưa qua: “Đây là số di động của tôi, có chuyện nhớ liên lạc à”

Diệp Thiên Tuyết đem tờ giấy ghi số điện thoại cầm ở trong tay, đưa mắt nhìn anh ta đi xa.

Đợi Tô Vũ đi rồi, Ngụy Vũ liền hỏi: “Anh Hùng là ai?” anh nhìn Diệp Thiên Tuyết, có chút không hiểu, “tớ thấy cậu nghe cái tên đó, đột nhiên rất căng thẳng”

Anh nhìn cô, ánh mắt kia không biết từ lúc nào đã không còn vẻ ngây thơ của tuổi trẻ.

Diệp Thiên Tuyết mở miệng, trầm mặc một lúc, sau đó mới nhẹ giọng nói: “Thuốc phiện”

Ánh mắt Ngụy Vũ mờ hồ trong chớp lát, sau đó là vẻ mặt bình tĩnh.

“Muốn xem vào chuyện này sao?” anh hỏi cô

Diệp Thiên Tuyết lắc đầu: “không, đó là việc của cô ta, có quan hệ gì tới tớ” chỉ là nói tới đây, cô chợt nhớ lại hình ảnh của mình ở kiếp trước, lúc đó mình mới bắt đầu hút thuốc phiện.

Hoàn toàn không nhớ, có phải không lúc đó bị người ta lừa, lúc bắt đầu như thế nào, đều quên hết. Nhưng cảm giác lúc lên cơn nghiện, xương tủy giống như bị hàng ngàn hàng vạn con kiến bò qua thì lại nhớ rất rõ.

Diệp Thiên Tuyết trầm mặc, khuôn mặt hơi cúi.

Trần Thiên và Liên Trần Trần thương lượng cái gì, Diệp Thiên Tuyết cũng không muốn biết.

Chỉ là trở về nhà, lúc gặp Liễu Phỉ Phỉ, còn dùng ánh mắt nghiên túc nhìn cô ta, nhìn bằng ánh mắt dò xét như vậy khiến Liễu Phỉ Phỉ xu lông nên: “chị nhìn em như vậy, muốn nói gì với em sao?”

Nhìn Liễu Phỉ Phỉ hất cằm lên hỏi giống như một con gà mẹ kiêu ngạo, Diệp Thiên Tuyết rời mắt, nói: “không, không có gì, nhìn một chút”

Hình như Liễu Đan Văn có gì muốn nói, thấy Diệp Thiên Tuyết trầm mặc như vậy, lại yên lặng không nói gì,

Hơi thất thần suy nghĩ. Cô liền không chú ý Diệp Thiên Tuyết nói gì với mình, chỉ nghe được mấy từ cuối cùng, có chút hơi xấu hổ hỏi lại: “cái gì?”

Diệp Hân Thành mang theo ánh mắt bất mãn nhìn qua Liễu Đan Văn.

“Dì Liễu à, con thu thập được một số hình cũ, con muốn đưa cho dì xem, có được không?” Diệp Thiên Tuyết lặp lại một lần nữa, nở nụ cười tự nhiên, vô tội, “Dì Liễu nói trước kia bởi vì chuyển nhà, hình cũ cũng mất rồi, cho nên con nghĩ, có lẽ dì Liễu muốn nhìn lại hình còn bé của Phỉ Phỉ?”

Liễu Đan Văn cười gượng: “Thật sao, hình dáng còn bé của Phỉ Phỉ như thế nào dì vẫn nhớ rõ lắm, giờ lại thấy hình nữa, tốt quá, cảm ơn con Tiểu Tuyết, lát nữa con đem hình cho dì coi nhé” Diệp Thiên Tuyết gật đầu, rồi lại nói: “Ba chắc cũng rất tò mò hình dáng còn bé của Phỉ Phỉ nhỉ? ” cô quay đầu nhìn Diệp Hân Thành, vẻ mặt tươi cười.

Diệp Hân Thành cũng rất hiếu kỳ.

Sau khi Liễu Đan Văn sinh Liễu Phỉ Phỉ, có mấy năm ông mất liên lạc, thời gian mấy năm đó đối với ông mà nói thì đúng là hoàn toàn trống rỗng.

Ông căn bản cũng không hiểu rõ mấy năm nay Liễu Đan Văn và Liễu Phỉ Phỉ sống như thế nào, càng không biết hình dáng của Liễu Phỉ Phỉ như thế nào, có thay đổi gì không?

Người làm cha, ông cũng rất tò mò muốn biết con gái mình lớn lên như thế nào.

Cho nên, nghe được Diệp Thiên Tuyết hỏi, liền gật đầu, nở nụ cười hiền hòa: “Tiểu Tuyết nói rất đúng, khi bé Phỉ Phỉ không ở bên cạnh ba, ba cũng rất tò mò không biết hình dáng lúc bé của Phỉ Phỉ như thế nào”

Liễu Phỉ Phỉ trong lúc nhất thời còn chưa rõ có gì không đúng, chỉ trợn mắt tò mò hỏi: “hình dáng lúc em con nhỏ như thế nào nhỉ? Ai nha, em cũng không nhớ rõ, chị, chị thật lợi hại, có thể tìm được à”

Diệp Thiên Tuyết dịu dàng cười: “chỉ là trùng hợp thôi, gặp được hàng xóm trước kia của dì Liễu”

Liễu Đan Văn có chút khó xử nhìn Diệp Hân Thành, miễn cưỡng phát ra tiếng cười: “Thật sao, đúng là thật khéo à”

“Dì Liễu nói rất đúng” Diệp Thiên Tuyết nhìn cô ta, “Con cũng không ngờ may mắn đến vậy, không cần nhiều thời gian liền tìm được.”

Ăn xong bữa cơm mà không thấy ngon, Liễu Đan Văn theo mọi người đi vào thư phòng, Diệp Thiên Tuyết tươi cười trở về phòng đem ảnh mà dương Trương Cẩm Văn gửi cho, trở lại thư phòng.

Cô cầm cuốn album thật to, đi vào: “Tin tin tin trở về ngày nhỏ nào?”

Liễu Phỉ Phỉ khinh thường bĩu môi, nhưng vẫn có chút tò mò hình dáng hồi bé của mình như thế nào, vội vàng tới gần.

Diệp Hân Thành cũng mỉm cười đi tới, ba người chụm đầu cùng nhau xem ảnh.

Vừa mới xem tới hình thứ hai, Diệp Thiên Tuyết ngẩng đầu lên: “Dì Liễu, dì cũng nên qua đây xem, vừa xem vừa giải thích ọi người một chút, Con nhìn mà không biết lúc này Liễu Phỉ Phỉ mấy tuổi”

Liễu Đan Văn mang theo nụ cười, lo lắng đi tới. Diệp Hân Thành cũng không phát hiện ra sự khác lạ của cô ta, còn kéo tay cô ta: “Đan Văn, mau tới đây một chút, đây là lúc Phỉ Phỉ mấy tuổi, mặc thành thiên sứ thật đáng yêu”

Liễu Phỉ Phỉ đỏ ửng mặt: “Ai nha, sao con có thể như thế này, nhìn thật ngố à, không được không được, không thể giữ lại, con muốn lấy tấm này đi à.”

Diệp Thiên Tuyết nhìn ba người họ xúm lại bắt đầu lật hình, lén cầm điện thoại, âm cho tiếng nhạc vang lên, sau đó cố làm bộ kinh ngạc, nói: “Có điện thoại, con ra bên ngoài nghe điện một lát” Nói xong, cô liền chạy ra ngoài.

Mặc dù chỉ là quá khứ, nhưng mà ba đối mặt với việc Liễu Đan Văn cùng người đàn ông khác thân mật như vợ chồng, ông sẽ có cảm giác gì.

31. Chương 31

Không khí trong phòng rất ấm áp, Liễu Phỉ Phỉ đối với những hình ảnh trong quá khứ không phải là quên hết, có lúc còn kéo Diệp Hân Thành nói vài câu, Diệp Hân Thành cũng rất là vui vẻ. Liễu Đan Văn ngồi bên cạnh rất là lo lắng, nhưng thấy sau khi lật mười mấy tờ cũng không thấy có gì không đúng, cũng dần dần an tâm một chút.

Ai ngờ, một phút sau, hình ảnh xuất hiện trước mặt cô ta thiếu chút nữa không kìm chế được thì đã hét toáng lên.

Nhìn qua là cả gia đình hạnh phúc, hai người ôm sát nhau, em bé thì ngồi trong vòng tay hai người, nhìn hình ảnh ba người gia đình hạnh phúc

Sắc mặt Diệp Hân Thành rất không vui nhưng chỉ trong nháy mắt, rồi lại nở nụ cười: “Lấy được tấm hình này không tệ”

Nói xong, ông làm như không có việc gì, lật qua hình khác. Lòng bàn tay Liễu Đan Văn đỏ mềnh, đưa tay đề album lại: “Hân Thành, hình này lúc nào coi cũng được mà, nhưng Phỉ Phỉ mai còn phải đi học mà”

Liều Phỉ Phỉ vừa mới thấy tấm hình kia cũng ngẩn người, trong đầu rất nhanh đã nghĩ đến cái gì đó. Nghe được Liễu Đan Văn nói vậy, cũng tỉnh ngộ, trong tấm ảnh kia có lẽ có gì mờ ám, không thích hợp cho Diệp Hân Thành nhìn thấy.

Vì vậy, cô ta lập tức đứng lên, ôm cánh tay Diệp Hân Thành làm nũng, nói: “Ba, mau tới xem giúp con chuẩn bị đồ dùng đủ chưa, còn thiếu gì không?” (Mới học lớp 10, có 16 tuổi mà quý kẻ như 46 tuổi ý)

Diệp Hân Thành tự nhiên đứng lên, cười haha, nói: “Được, đi xem Phỉ Phỉ chuẩn bị được gì nào”

Gánh nặng trong lòng Liễu Đan Văn như được trút xuống, liền nghĩ, phải lập tức lấy cuốn album ảnh này đi.

Diệp Hân Thành giống như thấy được động tác của cô ta, xoay người lại, cầm lấy cuốn album, bỏ vào trong giá sách, khóa lại: “Đồ Tiểu Tuyết đưa tới, không thể bỏ bữa bãi được”

Liều Đan Văn chỉ có thể trở mắt nhìn ông khóa lại, trong mắt chợt lóe lên sự tức giận.

Đến nửa đêm, rốt cuộc đợi sau Diệp Hân Thành ngủ thật say, Liễu Đan Văn mở to mắt, thấy Diệp Hân Thành bắt đầu ngáy, mới chậm rãi từ trên giường bò dậy.

Cô ta đi tới ban công, lấy điện thoại gọi cho Liều Phỉ Phỉ, nói cô ta đến thư phòng lấy cuốn album đó đi.

Liều Phỉ Phỉ từ trong mộng bị đánh thức, cực kỳ không vui, nổi cáu: “Mẹ, cũng không phải việc gì ghê gớm, lại nói, con không có chìa khóa”

Liều Đan Văn nói nhanh: “Cuốn album kia do Diệp Thiên Tuyết đưa tới, con không sợ bên trong nó đưa cái gì vào sao? Nhanh đi lấy đi, chìa khóa tủ, Diệp Hân Thành cất chìa khóa ở bàn lớn, trong ngăn kéo thứ nhất”

Cúp điện thoại, Liều Phỉ Phỉ bất đắc dĩ phải bò dậy, lại ngồi ngơ ngác ở trên giường một lúc, mới lấy áo khoác, đi ra ngoài.

Từ trong phòng của cô đi đến thư phòng, không thể tránh khỏi phải đi ngang qua phòng của Diệp Thiên Tuyết.

Đi tới cửa, Liều Phỉ Phỉ trong lúc vô tình nhìn thoáng qua, cứ nhiên thấy cửa phòng Diệp Thiên Tuyết chỉ khép hờ. Lòng hiếu kỳ của cô nhất thời nổi lên, rón rén đi tới cửa chuẩn bị nhìn một chút xem rốt cuộc Diệp Thiên Tuyết đang làm gì.

Nhìn một chút, cô lại có chút ngẩn người.

Lúc này, đã là mười hai giờ đêm, mà Diệp Thiên Tuyết còn đang ngồi học bài.

Không có gì hăng hái, Liều Phỉ Phỉ thầm mắng một câu “...”, lập tức bị bóng đen bên cạnh làm cho giật mình, hét âm lên.

Ở trong phòng, Diệp Thiên Tuyết đi ra ngoài, mở đèn hành lang, nhìn Liều Phỉ Phỉ, bên cạnh là Diệp Hân Thành đang mặc đồ ngủ đứng bên cạnh.

“Cha, ba.....” cô chưa hoàn hồn kêu một tiếng, Diệp Hân Thành cười rất hiền từ: “Ba dậy, xuống nhà rót ly nước..., nhìn thấy có bóng người, tới xem một chút, không ngờ hù được Phỉ Phỉ à”

Diệp Thiên Tuyết tựa vào cửa, cười lạnh lùng, nói: “không biết Phỉ Phỉ muốn làm gì mà lại đứng ở cửa phòng tôi vậy.”

Liều Phỉ Phỉ nhanh tay lôi kéo Diệp Hân Thành: “nói ra, ba cũng đừng có cười con, con đi ngủ thì lại bị cơn đói bụng làm cho tỉnh, nên muốn đến phòng bếp tìm cái gì đó ăn...”

Cô làm bộ xấu hổ, Diệp Hân Thành ở bên cạnh, cười ha ha: “Biết, biết, chỉ là, tiểu nha đầu muốn ăn cái gì, không sợ béo lên à. Bọn trẻ các con bây giờ không phải đều la hét muốn giảm cân sao”

Diệp Thiên Tuyết cười như không liếc mắt nhìn Liễu Phỉ Phỉ một cái, xoay người đi vào trong phòng: “A, còn tưởng cô, cố ý tới xem tôi làm gì. Nghe nói cô tìm được gia sư dạy kèm rồi ”

Liễu Phỉ Phỉ nháy mắt nhìn về phía Diệp Hân Thành: “Đúng vậy, ba cũng biết mà”

Diệp Thiên Tuyết gật đầu một cái: “Ừ, biết rồi, chỉ là, tôi nghĩ có lẽ kết quả cuối học kỳ, cô không vượt qua nỗi tôi đâu”

Nói xong, không đợi trả lời, cô nhìn sang Diệp Hân Thành, cười nói: “Ba, con đi ngủ đây, chúc ba ngủ ngon”

Diệp Hân Thành chúc cô ngủ ngon, nhìn cô đóng cửa lại.

Liễu Phỉ Phỉ lúc này mới hoàn hồn, nhìn Diệp Hân Thành không biết nói cái gì, Diệp Hân Thành cười ha ha: “ Tiểu Tuyết khiêu chiến với con đấy. Năm nay Tiểu Tuyết tiến bộ rất nhiều, Phỉ Phỉ con cũng phải cố gắng lên, không cần thận Tiểu Tuyết thắng con đó”

Liễu Phỉ Phỉ cắn môi, có chút bất mãn với việc Diệp Hân Thành hoàn toàn tin tưởng Diệp Thiên Tuyết như vậy.

Diệp Hân Thành cũng không nói vấn đề này nữa, mang theo Liễu Phỉ Phỉ xuống bếp: “Phỉ Phỉ đói bụng phải không, vậy thì cùng xuống bếp thôi. Vừa đúng lúc ba cũng đói bụng. Hôm nay sẽ cho con biết tay nghệ nấu ăn của ba”

Bị Liễu Phỉ Phỉ quấy rầy, khiến cho Diệp Thiên Tuyết không có cảm giác buồn ngủ, cô đi tắm rửa sạch sẽ, cầm điện thoại di động, thấy màn hình có tin nhắn của Ngụy Vũ chưa kịp trả lời.

Sau khi mở ra chỉ đơn giản là tin nhắn chúc ngủ ngon. Diệp Thiên Tuyết cười tươi, tiện tay nhấn chúc ngủ ngon lại.

Sau một lát, chợt tiếng di động vang lên, trong đêm yên tĩnh, âm thanh vang lên rất lớn.

Diệp Thiên Tuyết nhìn màn hình thấy hai chữ Ngụy Vũ, lắc đầu bật cười, nhận điện thoại: “Sao còn chưa ngủ”

Ngụy Vũ nửa tỉnh, nửa mơ, cầm điện thoại trong tay, chợt có tín hiệu, giật mình trong giây lát rồi nhanh chóng mở điện thoại thấy tên của Diệp Thiên Tuyết, làm cho anh mừng rỡ. Cơ hồ không đợi nghĩ đến điều gì, cơ thể tự động phản ứng, nhấn số gọi lại.

Nhìn chằm chằm màn hình điện thoại đang kết nối, nhất thời Ngụy Vũ không hiểu được, tại sao mình lại gọi điện thoại.

Đợi đến khi trong máy truyền ra giọng nói êm ái của Diệp Thiên Tuyết, anh lại cảm thấy có chút run rẩy: “Tiểu Tuyết”

Diệp Thiên Tuyết nghe thấy giọng của Ngụy Vũ hơi khàn, thuận miệng hỏi: “trong người không khỏe sao, thế nào cảm thấy giọng cậu lạ vậy”

Bên kia lập tức tỉnh hẳn: “Sao thế, Tiểu Tuyết sao giờ chưa ngủ? Con gái không nên thức khuya à”

Diệp Thiên Tuyết thoải mái nằm xuống, thở dài một tiếng, mới trả lời: “Thành thói quen rồi, gần đây tranh thủ làm đề thi. Hơn nữa, bây giờ tớ cũng bắt đầu học khiến thức lớp 11, lớp 12”

Ngụy Vũ không hiểu: “Tại sao lại muốn học bây giờ, hiện tại mới là học kỳ hai của lớp mười mà”

Diệp Thiên Tuyết suy nghĩ một chút, nói với anh những suy nghĩ của mình: “Tớ không muốn học từng lớp, từng lớp, rồi mới tốt nghiệp cấp ba, lớp 11 tớ sẽ chuẩn bị thi tốt nghiệp, sau đó cố gắng học ba năm sau có thể tốt nghiệp đại học ”

“Sau đó thì sao?” Ngụy Vũ mang theo một chút mờ hồ hỏi cô.

“Sau đó, ra nước ngoài” Diệp Thiên Tuyết trả lời, “Mặc kệ tương lai tớ có phải tiếp quản sự nghiệp của gia đình hay không, học nhiều một chút vẫn tốt hơn. Ở phương diện này, trong nước kém xa so với nước ngoài, cho nên tự nhiên muốn ra nước ngoài học ”

“Nhưng mà, tại sao lại muốn học vượt như vậy” Ngụy Vũ vẫn như cũ không hiểu, “Coi như cứ theo trình tự học xong hết, tốt nghiệp đại học rồi đi không thì tốt nghiệp cấp ba có thể trực tiếp qua bên đó học đại học, không tốt hơn sao?”

Diệp Thiên Tuyết nằm trên giường lăn một vòng: “Có lẽ, chỉ vì tức giận với bản thân, muốn chứng minh mình không kém cỏi so với người khác?” Nói xong, cô cười một chút, mới nói tiếp: “Chẳng qua là cảm thấy, cuộc đời là bể khổ, muốn cho bản thân một chút áp lực cũng tốt.”

Ngụy Vũ dở khóc dở cười: “Tiểu Tuyết, cậu mới 16 tuổi, được rồi, năm nay 17 tuổi, thế nào lại nói ra câu cảm thán giống như bà già vậy”

Diệp Thiên Tuyết cười haha: “tại sao trẻ tuổi không thể cảm thấy cuộc đời khổ cực hả?” cô lại nghĩ đến kiếp trước, hai mắt nhắm nghiền, cảm thấy những thứ kia giống như đang diễn ra trước mắt cô. “Tiểu Mập, sau này không nhất định phải có ngày mai”

Mấy phút trôi qua Ngụy Vũ không có nói gì, Diệp Thiên Tuyết tưởng là anh đã ngủ.

Đang chuẩn bị cúp điện thoại, nghe giọng NGụy Vũ truyền tới: “Tiểu Tuyết cậu nói đúng, có một số việc, không thể cầu được. Cảm ơn cậu, Tiểu Tuyết”

“Tớ với cậu, còn khách khí làm gì” Diệp Thiên Tuyết cười trả lời, thấy thời gian không còn sớm, liền nói Ngụy Vũ đi ngủ sớm, lại dịu dàng nói câu “Ngủ ngon”

Ở đầu bên kia điện thoại Ngụy Vũ cũng nói trả lời “Ngủ ngon”

Cúp điện thoại, Ngụy Vũ vứt điện thoại xuống giường, đặt tay sau gáy, nằm trên giường suy nghĩ.

Hôm nay Diệp Thiên Tuyết nói một câu, nhắc nhở anh một chuyện.

Có một số việc, Cứ nỗ lực là có thể làm được. Như vậy đừng để mình cùng người cảm tìm lỗi mất dịp tốt gặp nhau.

Nghĩ tới đây, ánh mắt của anh trở nên dịu dàng, vươn tay lên không trung, trên mặt lộ ra nụ cười tươi: “Nếu như vậy, mình cũng phải nỗ lực rồi

“Ít nhất, trở thành người đàn ông có thể xứng với cô”

Sáng sớm thứ hai, Diệp Thiên Tuyết cùng Liễu Phỉ Phỉ đi học.

Tuy đã nói là xin phép, có thể cúp của lâu dài, nhưng Diệp Thiên Tuyết cảm thấy, ngày đầu tiên đi học, còn cho thầy giáo chút thể diện mới được.

Liều Phỉ Phỉ đối với việc cùng đi học với Diệp Thiên Tuyết thì rất là bất mãn, nhưng không có biểu lộ ra ngoài.

Ở nhà họ Diệp, cô vẫn chưa bằng được Diệp Thiên Tuyết, nếu nháo lên, có khi người chịu thiệt là mình.

Hai người không nói một lời đi vào trường, xem bảng thông báo chia lớp, Diệp Thiên Tuyết đi tìm phòng học.

Đến cửa lớp, mới phát hiện vừa rồi không có nhìn kỹ, lần chia lớp này, cư nhiên mình cùng lớp với Liễu Phỉ Phỉ.

Tăng Hàm và Ngụy Vũ cũng ở trong lớp, Vương Kỳ Ngọc đang cười như không cười ngồi ở phía sau, Liên Trân Trân đứng ở gần góc phòng, oán độc nhìn Liễu Phỉ Phỉ.

Diệp Thiên Tuyết nhú mày, quay mặt đi nói chuyện với Vương Kỳ Ngọc: “Xem ra chúng ta thật có duyên à”

Vương Kỳ Ngọc cười haha: “Điều này rõ ràng tớ phải đi cảm ơn thầy giáo mới được đối xử như vậy, sao cậu có thể ngây thơ như vậy.”

Diệp Thiên Tuyết không buông tha cho cô, quay sang véo một chút, Vương Kỳ Ngọc cong người, cười haha trốn đi.

Hai người đang đùa nhau, Tăng Hàm đứng ở bên cạnh, trong giọng nói có chút mệt mỏi: “Tiểu Tuyết, theo anh ra ngoài một chút được không? Anh có chút việc muốn hỏi em”

Ánh mắt của Liễu Phỉ Phỉ và Liên Trân Trân đều nhìn sang bên này.

Diệp Thiên Tuyết cười cười, ngẩng đầu nhìn anh: “Có chuyện gì, không thể ở đây nói chuyện được sao” Tăng Hàm thấy khó xử, liền nói: “Tiểu Tuyết, chuyện này, không thích hợp nói ở chỗ đông người”

“Nói vậy giống như em và anh có bí mật gì vậy” Diệp Thiên Tuyết cười nói nhìn Tăng Hàm rồi lắc đầu: “Không, em thấy ở đây là được rồi”

“Giữa em và anh đã không còn gì để nói rồi”

“Tiểu Tuyết” sắc mặt Tăng Hàm liền biến sắc, kéo cánh tay Diệp Thiên Tuyết, đã sớm nhìn thấy, Ngụy Vũ ở bên này nhảy qua, kéo tay Tăng Hàm ra: “Nói chuyện thì nói đi, động tay động chân làm gì”

Tăng Hàm trừng mắt nhìn anh, Ngụy Vũ cũng không chịu yếu thế trừng mắt nhìn lại, hai người nhìn giống như hai con gà đang chọi nhau, tia lửa văng khắp nơi.

Thấy vậy, nét mặt của Liễu Phỉ Phỉ và Liên Trân Trân rất khó coi.

32. Chương 32

Nhìn mọi người trong phòng trừng mắt nhìn nhau như mấy con gà chọi. Diệp Thiên Tuyết vội nói: “Tiểu mập, đừng náo loạn. Tăng Hàm, cậu có gì cần nói?”

Ngụy Vũ quay qua nhìn Diệp Thiên Tuyết cười cười, làm mặt đau khổ: “Tớ nói nè Tiểu Tuyết, có thể đừng gọi tớ là Tiểu Mập được không? Tớ giờ không có mập” Ngụy Vũ vỗ vỗ cánh tay mình, “Tớ hiện tại là dáng chuẩn rồi”

Vương Kỳ Ngọc ở bên cạnh, tiến lên kéo Ngụy Vũ qua một bên: “Được rồi Tiểu Mập, qua đây đi. Dù cậu có luyện được cơ bụng tấn mủi, tớ vẫn gọi là Tiểu Mập ”

Ngụy Vũ cúi mặt để Vương Kỳ Ngọc kéo ra sau.

Tăng Hàm nhìn hành động của hai người, ánh mắt mỉm cười nhìn chăm chú Diệp Thiên Tuyết và hai người. Trong lòng không kiềm chế được lướt qua một chút hâm mộ.

Nếu như ngày đó mình không ở cùng Liễu Phỉ Phỉ, tình cảm ấm áp đó, có lẽ mình cũng sẽ là một người trong đó.

Nhưng mà, không kịp rồi.

Một khi ý thức rõ ràng ở điểm này. Tăng Hàm muốn nói nhưng lại thôi.

Anh trả lời ánh mắt của Diệp Thiên Tuyết, ngập ngừng vài cái, cuối cùng lắc đầu quả quyết: “Không, không có gì” Nhìn Diệp Thiên Tuyết một lát, anh ta lại nói: “Truyện anh nói trên máy bay, bây giờ có thể không nói ra ngoài”

Diệp Thiên Tuyết vừa nghĩ, nhớ lại nhưng truyện Tăng Hàm nói trên máy bay.

Đúng rồi, Tăng Hàm muốn ra nước ngoài, học hết học kỳ này sẽ đi.

Chuyện này nếu như không nói ra, không chút nghi ngờ nào khiến cho Liễu Phỉ Phỉ rất là áy náy, cho nên, cô khẽ cười, gật đầu đồng ý: “Uah, em sẽ không nói”

Tăng Hàm thở phào nhẹ nhõm, cười với cô một cái, xoay người trở lại chỗ ngồi của mình.

Liều Phỉ Phỉ cùng Liên Trân Trân nhìn sang bên này, cảm thấy bối cảnh ồn ào rốt cục cũng biến mất. Diệp Thiên Tuyết quay đầu nhìn Ngụy Vũ và Vương Kỳ Ngọc.

Hai người đang nói gì đó, nhìn gương mặt của Vương Kỳ Ngọc đỏ bừng. Nhìn cảnh này, Diệp Thiên Tuyết không kiềm được ghẹo Vương Kỳ Ngọc vài câu: “Chẳng lẽ cậu để ý người nào rồi?”

Ngụy Vũ ở bên cạnh lén lút cười, thấy vậy, Vương Kỳ Ngọc hung hãn tròn mắt lườm anh ta một cái.

Sau một lúc nói đùa, ồn ào cả lớp, thầy giáo vào lớp, phòng học lập tức im lặng hẳn.

Thói quen khích lệ học sinh sau khi khai giảng, chủ nhiệm lớp tươi cười tuyên bố với mọi người. Quy định của lớp học mới, mỗi tháng làm bài kiểm tra đánh giá để phân loại học sinh, ngoài ra bảng xếp hạng còn dựa vào độ chuyên cần của các em.

Phía dưới lớp nhất thời thảo luận sôi nổi, Diệp Thiên Tuyết nhú mày, cười khỏ.

Mỗi tháng làm một bài để đánh giá xếp hạng, chẳng lẽ mình không đi học, thì không có điểm chuyên cần vậy tổng kết xếp hạng không phải rất thấp sao.

Cô đứng lên muốn ý kiến.

“em Tiểu Tuyết nghỉ học do bị bệnh, cho nên điểm xếp hạng của em lấy trung bình, có thể không cần làm bài kiểm tra” cô nghe thầy giáo đặc biệt nói một câu như vậy. Nhất thời gánh nặng trong lòng liền được giảm xuống.

“Em phản đối” Lập tức có người đứng dậy: “Tại sao bạn ấy không đi học, không bị trừ điểm chuyên cần. nếu bạn ấy cố thể, tại sao em lại bị trừ?”

Bị khiêu khích thầy giáo cũng không tức giận, cười lạnh: “Em muốn có thể đến bệnh viện khám bệnh, có giấy của bệnh viện, sau đó học kỳ sau tăng 600 hạng trên bảng xếp hạng cho thầy xem”

Ánh mắt nhìn về phía Diệp Thiên Tuyết có chút biến hóa. Từ cuối bảng xếp hạng lên học sinh xuất sắc, tốc độ tiến bộ như vậy, làm người khác rất kinh ngạc.

Liều Phỉ Phỉ hơi cúi đầu nhìn Diệp Thiên Tuyết, nhớ tới việc bị cô khiêu khích, có ý muốn nói với thầy giáo thật ra Diệp Thiên Tuyết không có bị bệnh, nhưng bị Tăng Hàm trừng mắt, đành phải im lặng.

Nhưng mà trong lòng, cô cảm thấy rất oan ức.

Ngay cả Liên Trân Trân ngồi ở gần, cũng khinh thường cười nhạt.

Sau khi tan học. Diệp Thiên Tuyết dọn sách vở đi ra ngoài, nói với Ngụy Vũ và Vương Kỳ Ngọc: “Cuối tuần, mình cũng không tới”

Ngụy Vũ nhìn với ánh mắt hâm mộ: “thật tốt, được tự do à...”

Ba người cười nói đi ra ngoài, chợt nghe giọng nói đồng thời vang lên.

“Diệp Thiên Tuyết” “Tiểu Tuyết”

“Tiểu Ngọc”

.....

Ngụy Vũ đứng lại, mặt rất hậm hực: “Cư nhiên không có ai gọi tớ”

“Ngụy Vũ” Nghe thấy tiếng gọi anh lập tức phấn khởi quay mặt đi, lớn tiếng trả lời “Ai vậy” Bác bảo vệ trong trường học nghe thấy cười híp mắt: “có điện thoại của em kia” Mặt mày Ngụy Vũ lập tức ủ rũ, đứng lên.

Người gọi Diệp Thiên Tuyết chính là Triệu Lãm và Liên Trân Trân, người gọi Vương Kỳ Ngọc là Tô Vũ.

Chẳng qua nghe Tô Vũ gọi tên mình, mặt Vương Kỳ Ngọc chợt đỏ lên, không đợi Tô Vũ đi tới trước mặt mình, dứt khoát, lưu loát đá Tô Vũ một cái: “Ai cho phép cậu gọi tên tôi như vậy”

Tô Vũ cười đùa cợt nhả: “Vậy gọi là gì? Kỳ Ngọc, hay Tiểu Ngọc thân mến...” Bị Vương Kỳ Ngọc đuổi đánh, hai người chạy ra xa.

Diệp Thiên Tuyết mỉm cười nhìn cảnh này, cảm thấy tâm trạng cũng khá lên.

Triệu Lãm từ từ đi tới bên cạnh cô: “Tiểu Tuyết, lâu rồi không gặp’

Diệp Thiên Tuyết vẫn chưa trả lời, Liên Trân Trân đi tới gần cô: “Diệp Thiên Tuyết, tôi có thể nói chuyện với cậu một lát được không” Diệp Thiên Tuyết nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, nói với Triệu Lãm: “Ngại quá, Triệu Lãm, tôi muốn nói chuyện với Trân Trân một chút”

Triệu Lãm trả lời không chút do dự: “Anh ở bên ngoài chờ em. Mấy em đừng đi xa quá” Lời nói phía sau dường như cô ý nói cho cả Liên Trân Trân nghe.

Ánh mắt Liên Trân Trân nhìn hai người một vòng, gật đầu: “Không xa, ở quán coffee bên kia thôi. Nếu muốn, có thể ở bên ngoài đợi ” cô nhìn đồng hồ đeo tay: “Nhiều nhất là mười năm phút”

Ngụy Vũ cầm điện thoại trở lại, thấy Diệp Thiên Tuyết đi cùng với Liên Trân Trân, Triệu Lãm đứng tại chỗ nhìn hai người rời đi.

Anh chạy tới, hỏi Triệu Lãm hai người kia đi đâu, Triệu Lãm quay đầu nhìn anh: “Đi uống coffee, cậu có muốn uống không, tôi mời”

Ngụy Vũ cảnh giác nhìn anh ta: “Anh chuẩn bị làm cái gì”

Triệu Lãm cười với vẻ vô tội: “Cái gì cũng không chuẩn bị hết”

Mặc dù Ngụy Vũ không tin Triệu Lãm, nhưng mà thấy Diệp Thiên Tuyết đang ở ngoài, nên đồng ý cùng đi với Triệu Lãm tới quán coffee kia.

Chẳng qua vào đến cửa rồi, anh mới phát hiện có cái gì không đúng.

Tiền này nói lớn thì không đúng, bên trong bày khoảng mười mấy cái bàn nhỏ, ngồi bên trong không phải là nữ sinh thích ăn đồ ngọt, thì cùng là các cặp tình nhân ngồi tâm sự. Hai tên nam sinh đi vào, vô tình hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người.

Triệu Lãm hoàn toàn không quan tâm ánh mắt của mọi người nhìn mình, Triệu Lãm như vậy, khiến Ngụy Vũ cũng ưỡn thẳng ngực, thản nhiên đi vào.

Hai người đi vào nghiên cứu menu đến nửa ngày, lại tìm kiếm bóng dáng của Diệp Thiên Tuyết và Liên Trân Trân, cuối cùng tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống.

Bên kia Diệp Thiên Tuyết và Liên Trân Trân bắt đầu nói chuyện, bên này Ngụy Vũ và Triệu Lãm cũng bắt đầu nói chuyện.

“Anh dường như đối với Tiểu Tuyết có tình ý phải không?” Ngụy Vũ đầu tiên đặt câu hỏi, Triệu Lãm nhún mày: “Cậu khi nào thì có thể nhìn thấy những thứ này? Là tôi đối với cô ấy rất có ý tứ”

“Cậu không cảm thấy, tuy cô ý là một đại tiểu thư nhưng bên trong lại có một chút hơi điên cuồng sao?”

Nghe Triệu Lãm trả lời, Ngụy Vũ yên lặng, ngẩng đầu nhìn anh ta: “Hoàn cảnh của Tiểu Tuyết không được tốt, nếu như anh đối với cô ấy chẳng qua là vì tò mò, muốn tìm điểm kích thích, thì đừng tới quấy rầy cô ấy.”

Triệu Lãm tựa vào lưng ghế, nhìn như không nhìn Ngụy Vũ: “ngược lại cậu hiểu rõ?”

Ngụy Vũ nghiên túc gật đầu: “đúng, tôi hiểu rõ. Bởi vì tôi so với anh quan tâm Tiểu Tuyết hơn.”

Anh nhìn chăm chăm Triệu Lãm, bình tĩnh nói: “tôi biết cô ấy thích gì, không thích cái gì, yêu thích cái gì, thói quen sống như thế nào, đối với người xung quanh có ý kiến gì hay không.....”

Về mặt Triệu Lãm dần dần nghiên túc lại.

“Nhưng mà, cũng bởi vì như vậy, tôi mới không dễ cho anh quấy rầy cô ấy” về mặt Ngụy Vũ nghiêng tức: “Hiện tại Tiểu Tuyết cũng không trông mong vào những thứ như chuyện tình yêu, nếu như anh thật lòng, muốn giúp cô ấy che gió che mưa, thì không sao. Nhưng mà anh chỉ muốn đi tìm kích thích, thì thôi đi”

Triệu Lãm nhìn anh, đột nhiên cười lạnh: “Cậu là cái gì? Cậu dựa vào cái gì mà muốn trông nom tôi?”

Ngụy Vũ tuy rất khó chịu, nhưng vẫn tỏ ra hết sức bình tĩnh nói: “chẳng qua đừng ở phương diện là bạn bè. Anh và tôi, cô ấy đều coi là bạn bè, tôi không hy vọng đến lúc đó hai ta trở mặt thành thù”

“cậu khẳng định, tôi cùng cô ấy không đến được với nhau”

“Anh từ trước tới giờ đều không nghiêng tức, sẽ chỉ làm Tiểu Tuyết bị tổn thương” Ngụy Vũ nói: “Tôi không biết tại sao với Tiểu Tuyết anh lại nổi lên hứng thú, nhưng mà anh làm tổn thương cô ấy. Tôi sẽ không bỏ qua cho anh”

Triệu Lãm im lặng nghe anh nói xong, nhìn lướt qua bên kia Liên Trân Trân và Diệp Thiên Tuyết đang nói chuyện, bất giác nói một câu: “Thật ra thì, nói nhiều như vậy, quan trọng nhất chỉ có một”

Anh ta cúi người phía trước, đưa ngón tay ngoắc Ngụy Vũ: “Cậu mới động lòng với cô ấy”

Về mặt của Ngụy Vũ hơi cứng ngắc

Thời gian trôi qua thật dài, hai người cũng không có nói chuyện. chỉ đến khi Diệp Thiên Tuyết đứng bên cạnh họ; “Tiểu Mập, còn ngồi đó làm gì”

Ngụy Vũ hồi hồn, nhìn Diệp Thiên Tuyết hỏi: “Không có gì, không có gì. Cậu nói chuyện xong rồi hả, hai người nói chuyện gì vậy”

Diệp Thiên Tuyết lắc đầu: “Không có gì”

Triệu Lãm lộ ra khuôn mặt tươi cười: “Tiểu Tuyết anh biết em không phải tới lớp. có hứng thú không cùng anh ra nước ngoài một chuyến?” về mặt của anh ta rất chân thành tha thiết: “không cần lo lắng về việc học kèm” anh to nói thêm: “Anh cũng là học sinh đại học mà”

Diệp Thiên Tuyết lắc đầu, mỉm cười nói: “Không, cảm ơn anh Triệu Lãm. Chương trình học của em sắp xếp hết rồi, tùy tiện điều chỉnh không tốt, lại có ảnh hưởng rất lớn”

Triệu Lãm có chút thất vọng: “Nhưng mà, anh muốn cùng em đi ra ngoài một chuyến” sau đó anh ta tiến lại nói nhỏ với cô: “cùng anh đi ra ngoài, chúng ta có thể hỏi anh, chị em họ em về truyện quá khứ”

Diệp Thiên Tuyết hơi ngạc nhiên, sau đó kiên quyết từ chối anh ta.

Ngụy Vũ ở một bên, sắc mặt thay đổi thất thường.

Hơi thất thần một chút, anh không nghe thấy lời nói cuối cùng của Triệu Lãm, nhưng mà thấy Triệu Lãm tiến tới, lúc Triệu Lãm muốn hôn Diệp Thiên Tuyết, ánh mắt anh chợt đỏ lên.

Diệp Thiên Tuyết đột nhiên bị Triệu Lãm kéo, dùng sức kéo cô tới bên cạnh, còn Diệp Thiên Tuyết bị bắt ngờ, trong lòng có chút xem thường.

Nhưng kể tiếp, trong giây lát Ngụy Vũ chợt bộc phát, đem một quyền đâm trên mặt Triệu Lãm, khiến anh ta ngã xuống đất, phải bỏ tay Diệp Thiên Tuyết ra.

33. Chương 33

Editor: Hương Xinh

Hai người lăn lộn trên mặt đất đánh nhau thu hút toàn bộ mọi người trong cửa hàng. Ngay cả Liên Trân Trân chuẩn bị đi ra ngoài cũng kinh ngạc nhìn sang. Nữ sinh tuổi còn nhỏ nhìn hai người đánh nhau lao đến gần bàn mình, hoảng hốt kêu lên: “Đừng đánh, đừng đánh”

Diệp Thiên Tuyết mím môi thật chặt, rất tức giận.

Cô không để ý hai người bên kia đang đánh nhau, đi về phía ông chủ nhà hàng, vô cũng lễ phép nói: “Tổn thất hôm nay, tôi sẽ bồi thường. Xin ông chủ trước hết mời khách hàng ra ngoài, nếu có ai bị thương sẽ không hay”

Hai mắt ngạc nhiên bất ngờ nhìn cô, sau khi biết mình hơi luống cuống ông chủ cũng nghe theo lời cô, mời khách hàng ra ngoài, còn tặng thêm bánh ngọt.

Đợi đến khi tất cả mọi người đã ra ngoài, trong cửa hàng cũng chỉ còn lại hai người đang hăng say đánh nhau, công thêm Diệp Thiên Tuyết đứng ở cửa, thêm người tò mò là Liên Trân Trân.

Diệp Thiên Tuyết không có ý ngăn bọn họ, chẳng qua là mang ghế lại, cách hai người bọn họ không xa rồi ngồi xuống. Ông chủ nhìn vậy cũng mỉm cười cùng ngồi với cô: “Hôm nay thật xin lỗi, mang theo hai người tới cửa hàng quấy rầy ông chủ”

Cô nhìn trang trí xung quanh, cười nói: “Ông chủ yên tâm, tôi gọi ngay người đưa bàn ghế tới đây, tránh ngày mai ông chủ không mở cửa hàng được”

Ông chủ lắc đầu liên tục: “Không cần, dù sao tôi cũng muốn nghỉ mấy ngày, có thời gian sửa chữa. Cô sao không đi ngăn cản hai người họ”

Mặc dù không biết toàn bộ, nhưng cũng có thể nhìn ra được, hai người kia đánh nhau, cùng cô gái trước mặt có liên quan.

Nhưng Diệp Thiên Tuyết chỉ mỉm cười: “Hai người bọn họ muốn đánh nhau, để cho họ đánh, có liên quan gì tới tôi”

Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của ông chủ, cô hí mắt cười một cái: “Dù sao, tôi cũng không thấy mất thể diện”

Nói xong những lời này, bên kia hai người đang đánh nhau đột nhiên động tác dừng lại. Chỉ lát sau liền nghe Triệu Lãm nói: “mặc kệ lý do của cậu gì, hôm nay đều là cậu không đúng. Tôi tạm thời tha mạng cho cậu”

Ngụy Vũ nhéo cổ áo Triệu Lãm, hí mắt nói: “Đúng, tôi ra tay đánh người là không đúng, anh cho rằng anh đúng chắc?” Anh khinh thường “phi” một tiếng, neho mắt nhìn Triệu Lãm: “Phiền anh sau này có làm việc, thì cũng phải tôn trọng người khác. Anh cho anh là con trời, ai cũng phải nghe lời anh”

Hai người trừng mắt nhìn nhau, cuối cùng không hện mà cùng buông tay.

Liên Trân Trân đứng ở cửa nhìn cảnh này, ánh mắt nhìn ba người tới nhìn lui, cuối cùng nhìn qua Diệp Thiên Tuyết với ánh mắt kỳ dị.

Cô đối với người không bao giờ tới lớp như Diệp Thiên Tuyết này không quan tâm. Lại bị Liễu Phỉ Phỉ kinh bỉ kho nói về Đại tiểu thư nhà họ Diệp, trong lòng cũng có một chút coi thường. Công thêm ấn tượng sẵn có, cô coi vị đại tiểu thư này rất dễ đối phó.

Chẳng qua chứng kiến sự kiện ngày hôm nay, phải nhìn nhận lại vị đại tiểu thư này cũng không đơn giản.

Không có làm điều gì, nhưng chỉ cần nói hai câu, hai người đàn ông vì mình mà đánh nhau liền dừng tay.

Liên Trân Trân chợt cười lên, cô vô cùng vui mừng khi nhìn thấy dáng vẻ ngã nhào xuống đất của Liễu Phỉ Phỉ khi bị Diệp Thiên Tuyết tính kế. Diệp Thiên Tuyết trước đây còn có ý với Tăng Hàm....

Nghĩ tới Tăng Hàm, cô hơi nhúu mày, đi vào ngồi xuống bên cạnh Diệp Thiên Tuyết: “Hôm nay Tăng Hàm nói gì với cậu, không phải anh ấy chuẩn bị đi?”

Diệp Thiên Tuyết bị lời nói của Liên Trân Trân làm cho giật mình, quay về phía Liên Trân Trân: “cậu....”

“Tôi cũng không phải người ngu ngốc” Liên Trân Trân cười nói, “Tôi lại không giống Liễu Phỉ Phỉ, chuyện gì cũng phải nhún nhường đem ra trước mắt mọi người, đem mình ép vào đến không còn đường lui. Coi như tôi cùng Tăng Hàm như thế nào, có ai biết”

Diệp Thiên Tuyết nhìn cô ta, biến hóa trong nháy mắt.

Cô hiện tại cảm thấy, Liên Trân Trân này, có lẽ cũng không phải là loại người nông cạn như mình nghĩ.

Kiếp trước Liên Trân Trân như thế nào?

Đúng rồi, cô ta sông sề lấy chồng, gả vào nhà họ Khang, đám cưới vô cùng hoa lệ. Hơn nữa sau khi cưới cũng không nghe thấy hai vợ chồng có bất mãn gì với nhau.

Diệp Thiên Tuyết ý nghĩ sâu xa nhìn Liên Trân Trân một cái.

“Cậu muốn sao, ồn ào với Liễu Phỉ Phỉ chưa vui sao?” cô hỏi, ông chủ nhà hàng biết ý tránh đi, đi ra sau lò nướng. Ngụy Vũ cùng Triệu Lãm còn đang mắt to mắt nhỏ trừng nhau, cũng không để ý sang bên này.

Liên Trân Trân cười một tiếng: “Cậu không biết sao?, mặc dù bây giờ mới nhớ, có lẽ sự kiện kia cũng không phải Liễu Phỉ Phỉ làm, làm sao đến nước này”

“Nói không chừng, sau này chúng ta còn có cơ hội hợp tác” Liên Trân Trân nói: “mặc dù muốn theo đuổi Tăng Hàm, nhưng anh ấy lại rời đi, lại phải đổi mục tiêu. Thật lãng phí thời gian.....”

Khóe miệng Diệp Thiên Tuyết phải co giật một cái.

Liên Trân Trân thật đúng là người ngoài dự liệu. Nhìn bóng lưng thướt tha của cô, Diệp Thiên Tuyết cảm thấy câu cô nói “cơ hội hợp tác” có lẽ không phải là lời nói hư vô.

Liên Trân Trân này thông minh lại có mục tiêu rõ ràng.

Thấy Liên Trân Trân đi, lúc ngày Ngụy Vũ cùng Triệu Lãm lúc này mới tới.

Diệp Thiên Tuyết ngẩng đầu, nhìn Ngụy Vũ cười nói: “Đánh nhau xong rồi, thoải mái không?” Ngụy Vũ nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, ngược lại cẩn thận nói: “phải, à không, không phải”

Triệu Lãm ở bên cạnh cười lạnh một tiếng, cúi xuống nhìn Diệp Thiên Tuyết: “Hôm nay, coi chừng cậu ta nhắc nhở anh một truyện, anh về nhà suy nghĩ thêm, sau đó sẽ tìm em”

Nói xong, Triệu Lãm xoay người nghênh ngang rời đi.

Ngụy Vũ đứng ở sau lưng hướng về bóng lưng của Triệu Lãm giờ quyền.

Trên đường trở về cùng Ngụy Vũ, Diệp Thiên Tuyết rất trầm mặc, đến khi Ngụy Vũ không chịu nổi loại không khí như vậy, chủ động nói chuyện: “Tiểu Tuyết, tớ sai rồi, tớ không lên chủ động đánh người, cậu tha thứ cho tớ đi”

Anh làm mặt đáng thương nhìn sang, Diệp Thiên Tuyết nhìn sang anh, mặt cũng không vui nói: “Không, tớ không vì chuyện này mà trách cậu. Cậu đánh nhau cũng vì giúp tớ hả giận thôi”

“Vậy sao này giờ cậu không nói gì?” Ngụy Vũ hỏi: “Cậu làm vậy khiến tớ cảm thấy rất bất an”

Tiểu Tuyết khẽ mỉm cười. mở cửa xe, nói với Ngụy Vũ: “Tối rồi, Hôm nay cảm ơn cậu đưa tớ về” Ngụy Vũ chỉ có thể trở mặt nhìn cô đi ra ngoài, cũng không quay đầu lại, làm anh ở trong xe buồn chán mà thở dài.

Tài xế ngồi ở phía trước nhìn thấy cảnh này, vô cùng vui mừng, đang nghĩ hôm nay có chuyện hay để báo cáo với ông chủ rồi.

Cũng không biết ông chủ nghe xong có ý gì à.....

Diệp Thiên Tuyết vào nhà đi qua phòng khác, nghe thấy trong vườn hoa Liễu Phỉ Phỉ và Liễu Đan Văn đang cười nói vui vẻ, thì đứng lại một lát.

Diệp Hân Thành yên lặng, không một tiếng động xuất hiện ở cầu thang, từ trên cao nhìn xuống phía cô: “Tiểu Tuyết, đến thư phòng của ba một lát”

Diệp Thiên Tuyết ngửa đầu, nhìn thẳng vào mắt ông: “Dạ, thưa ba”

Vào thư phòng, Diệp Hân Thành cũng không nói nhiều, đem cuốn album ngày đó lấy ra, đẩy tới trước mặt cô: “đồ ở bên trong, ba đã lấy ra” Diệp Hân Thành nói: “Tiểu Tuyết, trong lòng con vẫn còn giận, đúng không?”

Diệp Thiên Tuyết ngẩng đầu nhìn ông, khẽ mỉm cười: “Đúng, không phải ba đã sớm biết rồi mà”

Diệp Hân Thành hơi nhúc nhích ngón tay, hình như muốn lấy bao thuốc lá, lại nhìn Diệp Thiên Tuyết, ông ngừng lại, thở dài nói: “Tiểu Tuyết, ba rất hi vọng, con có thể cùng dì Liễu chung sống hòa thuận. Dù sao, trong cuộc sống con cũng không có mẹ, nói ra thì...”

Vừa mới nói lời mở đầu, Diệp Hân Thành nhìn Diệp Thiên Tuyết vẫn trầm mặc mỉm cười, độ cong của nụ cười cũng không có thay đổi, lời nói tiếp theo cũng không nói nữa.

Ông nặng nề thở dài, có chút chán nản thả tay xuống: “Tiểu Tuyết, con đã không thích dì Liễu, ba cũng không ép con. Nhưng mà, ngày thường, nề mặt ba, con cho dì ấy chút tôn trọng, được không?”

Ánh mắt cầu xin của ông khiến Diệp Thiên Tuyết nhìn xuống, không nhìn vào mắt ông.

Diệp Hân Thành còn muốn nói nữa, nhưng điện thoại trên bàn chợt vang lên.

Có chút chần chờ nhìn Diệp Thiên Tuyết một cái, Diệp Hân Thành nhận điện thoại, trên mặt lập tức nở nụ cười: “Alo, Cẩm Văn à”

Ông cùng Trương Cẩm Văn nói chuyện phiếm, hỏi thăm sức khỏe của Cố Trường Khanh như thế nào, em bé lớn không. Diệp Thiên Tuyết ở bên cạnh mỉm cười lắng nghe, cảm thấy nói đến những chuyện này, tâm trạng của mình tốt lên nhiều.

Hàn huyên một lúc, không biết bên kia Trương Cẩm Văn nói điều gì, sắc mặt Diệp Hân Thành chợt biến hóa. Ông theo bản năng nhìn Diệp Thiên Tuyết một cái, bắt đầu đứng lên đi ra ngoài ban công nói chuyện.

Diệp Thiên Tuyết đứng lên: “Con đi ra ngoài trước, ba, nếu có chuyện gì, đợi lát nữa nói chuyện xong thì ba gọi con vào”

Diệp Hân Thành có chút bối rối gật đầu, để cho cô đi ra ngoài.

Đợi đến khi Diệp Thiên Tuyết ra khỏi phòng, ông mới ngồi lại vào ghế, gương mặt trầm mặc, hơi quát lên: “Cái này không thể nào như thế được?”

Ông hạ thấp giọng nói với bên kia điện thoại: “Đan Văn cô ấy, anh hiểu rõ, cô ấy là người hiền đức, làm sao có thể làm ra chuyện đó.... Chuyện như vậy”

Ở đầu này điện thoại, Trương Cẩm Văn với vẻ mặt lạnh như băng, Cố Trường Khanh nằm trong lòng anh ta cũng ngửa đầu nhìn anh cũng bằng ánh mắt lạnh lùng.

“Tại sao lại không thể?” Trương Cẩm Văn nói: “Anh rể, anh đừng quá tin người”

“Anh rể, anh cùng cô ta không liên lạc mấy năm, làm sao anh biết, trong mấy năm đó cô ta không ở cùng người đàn ông khác, không hề nghi ngờ đã lập gia đình?”

“Hơn nữa, em chỉ là tình cờ biết chuyện này, cho nên có lòng nói cho anh biết một tiếng thôi, ngược lại có vẻ như em đang giống người khích bác, ly gián hai vợ chồng anh. Nếu anh rể không muốn nghe, em sẽ nói bạn em không cần gửi hình, coi như chưa từng nhắc qua”

Trương Cẩm Văn cười, nụ cười tràn đầy ác ý, Cố Trường Khanh nhìn anh, giành tay ôm anh, nhìn anh nở nụ cười ảm áp, vẻ mặt của Trương Cẩm Văn cũng trở nên dịu dàng hơn một chút, trở tay ôm Cố Trường Khanh vào trong lòng.

Diệp Hân Thành trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng cũng trả lời: “Không, Cẩm Văn cậu cứ cho người gửi đồ cho anh xem” Giọng nói của ông đột nhiên mạnh mẽ lên: “Anh sẽ tự mình xem xét”

Trương Cẩm Văn dứt khoát trả lời: “Được, em sẽ cho người gửi qua cho anh”

Cúp điện thoại trước, anh có chút dụng ý nói với Diệp Hân Thành: “Anh rể, tuy nói chị Ba đã mất, bây giờ chúng ta ngay cả quan hệ đồng hào cũng không có. Nhưng mà, dầu gì cũng có quen biết thời gian dài như vậy, tình cảm anh em rất tốt. Em cũng không hy vọng anh bị đội mũ xanh mà không biết”

Nói xong, anh cúp điện thoại.

Cố Trường Khanh rúc vào trước ngực anh: “Em nhất định phải báo thù cho chị Ba”

Trương Cẩm Văn nhẹ nhàng đồng ý với cô: “Uh, nhất định phải báo thù”

34. Chương 34

Trương Cẩm Văn nói gì Diệp Thiên Tuyết không hỏi, nhưng cũng đoán được. Trở về phòng, nằm trên giường cô cảm thấy tâm tình vui vẻ.

Cha, người có vui không? Người đã từng đối xử với mẹ như vậy, hôm nay bị người ta đối xử lại như thế, người cảm thấy thế nào?

Ở trên giường lăn xuống, Diệp Thiên Tuyết chợt nhớ tới người hôm nay đẩy mình có thể là Trần Trần, liền cầm điện thoại gọi cho Trần Thiên.

Trần Thiên đang trong quán rượu mượn rượu giải sầu.

Thực tế sau khi cùng Liên Trần Trần lui tới, hắn không nghĩ phải trở lại cuộc sống trong quá khứ kia ... Cuộc sống aaaa. Tuy nói xã hội đen nghe không tệ, nhưng sau lưng không có chỗ dựa, lại làm cho hắn chột dạ.

Khi nghe Diệp Thiên Tuyết sẽ đưa mình vào quân đội hắn rất vui mừng. Tuy trong quân hiện nay cũng không lớn bằng trước, nhưng sau khi vào, có thể dựa vào bản thân, cả đời làm quân nhân chuyên nghiệp, vẫn là không tệ đi.

Nghĩ đến đây, hắn lại uống một ngụm rượu.

Mình chẳng qua là nghĩ cách cho bà chủ hả giận, làm sao lại bị biến hiểu lầm? Hôm nay hắn tìm cũng không dám đi tìm, gọi điện thoại lại phát hiện mình bị cho vào danh sách đen, đổi lại số mới gọi đối phương nghe được giọng của mình liền cúp máy.

Ngay lập tức hắn cảm thấy cả thế giới như xám xịt. Nếu không nhìn thấy hi vọng phía trước còn chưa tính. Ngay cả đường sáng phía sau cũng rơi vào bóng tối, mà bóng tối này có vẻ cực kỳ gian nan.

Buồn buồn uống xong một ngụm rượu, Trần Thiên lắc đầu mà thở dài .

Lúc đó làm sao mình lại không nói với bà chủ nhỏ một tiếng, nếu là nói rồi, bây giờ cũng không có chuyện gì.

Quả nhiên không thể tự mình là thông minh. Hắn mơ màng đưa ra một kết luận.

Khi tỉnh dậy điện thoại kêu, Trần Thiên là có chút không kiên nhẫn.

Nhưng mà đối phương kiên trì không ngừng, hắn liền cầm lên nhìn lướt qua, sau đó điện thoại trong tay thiếu chút nữa rơi xuống. Tay chân hắn loạn hết lên mới tiếp được, cầm trong tay vẫn còn sợ hãi, cẩn thận ấn phím kết nối.

“Diệp đại tiểu thư.”

Diệp Thiên Tuyết nghe Trần Thiên gọi, không nhịn được cười lên: “Trần Thiên.”

Trần Thiên lập tức nghiêm túc lại, theo bản năng đứng nghiêm: “Dạ, đại tiểu thư.”

“Đừng gọi tôi là đại tiểu thư.” Diệp Thiên Tuyết nói, “Gần đây có phải vô cùng hận tôi?” Trời giá rét, nhưng Trần Thiên lại toát hết cả mồ hôi lạnh, liên tục không ngừng trả lời: “Không có không có, đại tiểu thư tức giận tôi trở về ngồi ăn rồi chờ chết, cũng là chuyện bình thường.”

Diệp Thiên Tuyết lại nói một lần đừng kêu nàng là đại tiểu thư nữa, Trần Thiên ở trong lòng vừa kìm nén không muốn gọi cô là đại tiểu thư thì gọi là gì, vừa lắng nghe Diệp Thiên Tuyết nói: “Anh và Liên Trần Trần, thế nào lại cùng ở một chỗ? Nghe nói, còn dính vào tên Hùng ca?”

Ngay lập tức Trần Thiên liền căng thẳng: “Diệp. Tiểu thư cô biết?”

“Tôi biết cái gì?” Diệp Thiên Tuyết thuận miệng hỏi, “Tôi chỉ biết anh và Liên Trân Trân có giao dịch gì đó, cụ thể, còn cụ thể tôi không rõ.” Thấy Trần Thiên hô hấp khẩn trương, cô liền ác ý bổ sung: “Liên Trân Trân cũng sẽ không trực tiếp nói cho tôi biết.”

Trong lòng Trần Thiên chợt co rụt lại, tim đập lỡ một nhịp.

Hắn liếm môi nói: “Diệp tiểu thư cô đoán được, Hùng ca buồn bán cái gì.”

Diệp Thiên Tuyết trầm mặc: “Các người ra tay sao?”

Trần Thiên thành thật trả lời: “Còn không có, Thi tiểu thư không đồng ý.” Hắn buồn bã kể khổ: “Thi tiểu thư nói sự việc này nhất định phải nói cho cô biết, cô gật đầu mới được.”

Ngừng một lát, Trần Thiên có chút khiếp đảm hỏi: “Diệp tiểu thư, cô đồng ý không?”

Diệp Thiên Tuyết ngẩn ra, lại có chút kinh ngạc, tại sao Thi Yến Hàn không đồng ý.

Cô suy nghĩ một chút, nói với Trần Thiên: “Tạm thời dừng lại, tôi đi hỏi rõ ràng rồi sẽ nói tiếp.” Nghe Trần Thiên như trút được gánh nặng, cô khẽ mỉm cười: “Anh còn muốn làm lính không?”

Tức thì giọng Trần Thiên trở lên phấn chấn: “Muốn, vô cùng muốn.”

Cầm điện thoại, Trần Thiên cảm thấy trời lạnh như thế này, lòng bàn tay của mình vẫn đổ mồ hôi, nhưng mà, âm thanh của hắn lại vô cùng trầm ổn: “Diệp tiểu thư cũng biết, tôi tuy là côn đồ. Thế nhưng khi xưa, ở quê mười tám dặm xa gần nổi tiếng thông minh, nếu không phải là mẹ mất sớm, nói không chừng bây giờ tôi cũng tốt nghiệp đại học.”

“Diệp tiểu thư đã cho tôi cơ hội này, tôi sẽ nắm chắc. Nhưng, tôi không hiểu rõ, Diệp tiểu thư sao lại coi trọng tôi. Tôi.”

Nghe Diệp Thiên Tuyết ở bên điện thoại kia nhẹ nhàng cười lên, tiếng cười như lông vũ, nhẹ nhàng phất qua lỗ tai, cuối cùng rơi vào trong lòng hắn. Không chỉ làm hắn cảm thấy lỗ tai ngứa ngáy, mà cả trái tim hình như cũng ngứa ngáy.

Kiểm lại đủ loại ý định chợt nhô ra, Trần Thiên nghe thấy Diệp Thiên Tuyết nói: “Bởi vì tôi biết anh là người có năng lực cũng đủ kiên định. Đem anh vào trong quân đội, coi như kết một thiện duyên đi.”

Nghe vậy, khiến lòng hắn nhảy lên tận cổ họng, hưng phấn đến sắp nói không ra lời.

Cúp điện thoại của Trần Thiên, Diệp Thiên Tuyết có chút mê muội nhớ lại giọng điệu bất thường của Trần Thiên, liền gọi cho Thi Yến Hàn.

Cô muốn hỏi, tại sao Thi Yến Hàn để cho Trần Thiên hỏi mình đồng ý mới được.

Điện thoại, Thi Yến Hàn không trả lời, nghe máy là một người đàn ông, âm thanh có chút thô lệ, nói chuyện giọng điệu lại hào hoa phong nhã: “Yến Hàn đang tắm, có chuyện gì tôi có thể chuyển lời được không?”

Diệp Thiên Tuyết ở bên này điện thoại ngẩn ra, theo bản năng siết chặt di động.

Hít sâu một hơi, cô lộ ra khuôn mặt tươi cười: “Hùng ca chào anh.”

Đối phương cũng ha ha cười: “Diệp tiểu thư, chào cô. Không ngờ Diệp tiểu thư lại có thể đoán được là tôi.”

Độ cong khóe môi Diệp Thiên Tuyết càng sâu: “Vào thời điểm này, có thể ở trong phòng Yến Hàn tỷ, cũng chỉ có thể là Hùng ca thôi.” Đối diện Hùng ca cười vui vẻ: “Diệp tiểu thư gọi tới đây, có phải hay không vì nói chuyện của em gái Yến Hàn? Tôi còn chưa cảm ơn Diệp tiểu thư chuyển giúp Hàn Yến chăm sóc em gái.”

Ngón tay Diệp Thiên Tuyết dùng sức nắm di động đến trắng bệch.

Cô cũng không quá ngạc nhiên chuyện như vậy sẽ bị Hùng ca biết, âm thanh bình tĩnh như trước: “Hùng ca quá khen, tôi thật ra thì cũng không làm được gì cả.”

Hùng ca cầm điện thoại, rót ừng một ly nước.

Con gái Cố Trường Ninh lại có ý tứ hơn so với cô ấy cả ngày xuân thương thu bi và người cha không biết điều. Nhưng, vẫn là tiểu nữ sinh, lúc nói chuyện với mình giọng vẫn có chút run run.

Tuy vậy, hẳn đối với cô vẫn có chút cảm kích.

Thi Yến Hàn đi theo hẳn gần mười năm, tâm tư của cô ta hẳn cũng hiểu. Cái thế giới này quả thật không thích hợp với Thi Yến Như loại người luôn có cuộc sống thuần khiết. Bây giờ Diệp Thiên Tuyết đưa cô ta đến công ty Cố gia làm việc, lại để cho người thay cô ta báo danh đi học, đốc thúc học hành, chăm sóc như thế với Thi Yến Hàn là tương đối hài lòng.

Thi Yến Hàn hài lòng, Hùng ca cũng liền hài lòng, nên cũng miễn cưỡng đối với con gái Cố Trường Ninh có chút hảo cảm.

“Ha ha, làm chính là làm, tôi cũng không phải loại người thấy mà xem như không thấy được.” Hùng ca cười lớn, “Chờ Yến Hàn ra, tôi sẽ nói cho cô ấy biết cô gọi gọi tôi.”

Diệp Thiên Tuyết như trút được gánh nặng, nhỏ giọng cảm ơn, cúp điện thoại, rồi liền thở phào nhẹ nhõm.

Cùng Hùng ca nói chuyện, sau lưng cô mồ hôi ròng ròng, sợ mình nói ra cái gì không nên nói.

Nghĩ đến vụ cháy vài năm nữa, Thi Yến Hàn chết, Hùng ca trọng thương, sau đó liền loạn hết lên, Diệp Thiên Tuyết cũng có chút chần chờ.

Cuối cùng cũng chỉ là một tiếng thở dài.

Khi Yến Hàn gọi đến, đã là hơn ba giờ chiều ngày hôm sau.

Lúc này, giọng nói khàn khàn, âm thanh cũng uể oải mệt mỏi.

Diệp Thiên Tuyết ân cần hỏi thăm đôi câu, rồi liền đi vào đề tài chính, hỏi cô ấy sao lại ngăn Trần Thiên bọn họ lại. Thi Yến Hàn lập tức nghiêm túc: “Diệp đại tiểu thư, cô biết cô làm như vậy có ý nghĩa gì không?”

Diệp Thiên Tuyết trầm mặc, lại nghe Thi Yến Hàn nói: “Một người khi hít thuốc phiện, nghĩa là đã bỏ qua tất cả kiêu ngạo cùng tự ái, từ đó trong lòng chỉ có ma túy. Cái gì là đạo đức, cái gì là ranh giới cuối cùng đều không có. Diệp đại tiểu thư, cô và người kia có hận thù gì mà đối phó với kẻ đó như thế?”

Điện thoại bỗng im lặng, sau đó Diệp Thiên Tuyết mới cúi đầu nhỏ giọng: “Thù không đợi trời chung.” Ngừng lại một chút, cô nói, “Có một số việc, tôi không thể nói, nhưng mà, nó đã thực sự xảy ra, tôi không có cách nào quên đi.”

Thi Yến Hàn an tĩnh lại.

Đối diện người thiếu nữ này, giọng nói trong nháy mắt đã toát ra chán nản cùng mệt mỏi, dường như muốn đem cô ép tới không thở nổi.

Cô không hiểu, rõ ràng là tuổi trẻ vô tư sao lại như ông lão kể về chốn hồng trần. Kiểm chế lo lắng trong lòng, cô nói: “Nếu cô thật sự quyết định làm như vậy, tôi cũng. . . .”

“Không, không phải là tôi làm như vậy.” Diệp Thiên Tuyết nói, “Đây tất cả đều là chính cô ta tự lựa chọn.”

Thi Yến Hàn cái gì cũng nói không ra, qua một hồi, cô mới nhẹ nhàng thở dài: “Trong lòng cô tràn đầy lệ khí.”

Diệp Thiên Tuyết cười: “Tôi còn chưa điên.”

Coi như cuộc nói chuyện kết thúc không mấy vui vẻ, chỉ là Diệp Thiên Tuyết cũng không hối hận. Mình và Thi Yến Hàn cũng không trực tiếp xung đột, nhiều nhất chỉ là quan điểm không hợp mà thôi.

Cúp điện thoại, làm xong bài tập còn lại, rồi thu dọn đồ đạc đi ra cửa.

Lúc này đã không còn sớm, trời đang từ từ chuyển tối.

Diệp Thiên Tuyết bảo tài xế đưa mình đến quảng trường trung tâm thành phố, rồi để cho anh ta đi về. Tô Vũ đã chờ cô ở đó, nhìn thấy cô đến, hết sức ân cần đi lên giúp cô cầm túi xách.

Diệp Thiên Tuyết mỉm cười cự tuyệt, hai người một trước một sau dừng chân tại một nhà hàng, Diệp Thiên Tuyết mới hỏi Tô Vũ: “Từ trước đến giờ đều không vô sự lấy lòng, nói đi, hôm nay tìm em có chuyện gì?”

Tô Vũ cười xấu hổ, ngoắc tay gọi phục vụ: “Ăn cơm trước, ăn cơm trước.”

Đến khi dùng bữa xong, phục vụ cũng đã tính hóa đơn Tô Vũ mới ngượng ngùng mở miệng: “Thật ra thì tìm em, đúng là có chút chuyện.”

Diệp Thiên Tuyết xoay chén nước trong tay, mỉm cười nhìn anh ta.

Tô Vũ gò má ửng đỏ, cắn răng một cái mới mở miệng: “Cái kia, em và Vương Kỳ Ngọc, là bạn thân phải không?”

Sững sờ, ngạc nhiên nhìn anh, Diệp Thiên Tuyết bật thốt lên: “anh muốn theo đuổi cô ấy?”

Mặt Tô Vũ lập tức đỏ lên, cứng nhắc gật đầu: “Có thể nói một chút về sở thích và thói quen của cô ấy không?”

Diệp Thiên Tuyết cũng không trả lời, nhìn lên nhìn xuống đánh giá hẩn: “Anh từ lúc nào thì để ý cô ấy? Trước chưa vội nói chuyện, hãy nghe em nói hết.” Một tay ngăn Tô Vũ đang muốn mở miệng, Diệp Thiên Tuyết nói, “Tiểu Ngọc là bạn tốt của em, anh muốn theo đuổi, em trước hết phải giúp cô ấy trấn thủ.”

Tô Vũ tức giận: “Chẳng lẽ em đối với anh còn chưa yên tâm?”

Diệp Thiên Tuyết hết sức chăm chú gật đầu, thấy anh ta toàn thân sinh khí, không thể không khuất phục thực tế đáng buồn, bắt đầu nghiêm túc giải thích.

Một góc khác trong phòng ăn, có người nhìn màn này, ánh mắt chớp động.

35. Chương 35

Liều Phỉ Phỉ khó khăn lắm mới trốn được ra ngoài, đã nhìn thấy người chị mình cực kì ngứa mắt đang dùng cơm với một người con trai.

Cô ta nhìn chằm chằm hướng bên đó, đến khi người bên cạnh không nhìn được gõ gõ bàn, cô ta mới phục hồi tinh thần, cười nịnh: “Xin lỗi A Phong ca, em thấy người quen, nên nhất thời thất thần.”

Phong ca nhìn theo tầm mắt Liều Phỉ Phỉ, từ lỗ mũi nhả khói thuốc: “Thế nào, coi trọng tên tiểu bạch kiếm kia? Tình lại đi, cô gái mặt nhỏ da trắng ngồi cạnh hẩn so với cô còn xinh đẹp hơn, cô xách giấy cho người ta còn chưa xứng đâu.”

Bị nói như vậy Liều Phỉ Phỉ tức giận đến muốn cắn vỡ răng.

Nhưng, thấy người đối diện vẻ mặt không tốt, cô ta không thể không vâng lời cúi thấp đầu, cung kính nói: “Phong ca nói phải.”

Phong ca đang muốn nói tiếp, phục vụ đã lặng lẽ đi tới: “Tiên sinh, trong nhà hàng không được hút thuốc.”

Phong ca tiện tay bấm đầu thuốc, liếc Liều Phỉ Phỉ một cái: “Tìm tôi có chuyện gì?” Nụ cười của hẩn đầy ác ý, “Thì ra, Trần Thiên không còn nghe lời cô rồi sao, lại muốn tới tìm tôi? Có phải cho rằng tôi dễ lừa gạt như Trần Thiên?”

Liều Phỉ Phỉ cười xấu hổ: “Làm sao có thể như vậy. . . . Phong ca anh nghĩ nhiều rồi.”

Phong ca không nói tiếp, chỉ là uống một ngụm trà lớn, hỏi: “Nói đi, tôi không có nhiều thời gian cùng cô nói nhảm. Nếu muốn có việc muốn nhờ tôi giúp, có thể, giá cả dựa theo giá của Trần Thiên. Cho cô biết tôi không phải tên kia, tùy tiện bị một ả dốt mũi.”

Liều Phỉ Phỉ cả kinh, bật thốt lên: “Phong ca anh thật quá đen tối .”

Phong ca cười chế giễu: “Đừng có vờ ngớ ngẩn, lão tử ta đây lăn lộn trong hắc đạo, có thể nào không đen? Không đen tối chẳng lẽ đi làm nhà từ thiện?”

Hắn không nhịn được chuyển ly trà trong tay, nhìn Liễu Phỉ Phỉ: “Một cơ hội cuối cùng, nói, rốt cuộc là chuyện gì. Không nói thì tôi đi.”

Hắn cúi đầu: “Thời giờ của tôi rất quý giá.”

Liễu Phỉ Phỉ âm thầm cắn răng, nhìn Phong ca, mở miệng dò xét: “Không biết, Phong ca có gan làm?”

“Đừng có mẹ nó nói nhảm!” Phong ca vỗ bàn một cái, bùm bùm khí thế: “Đừng tưởng trước đã từng quen biết mà có thể nói ra những lời này.”

Liễu Phỉ Phỉ kinh hãi, sợ sệt nhìn hắn.

Phong ca hất cằm lên, thấy phục vụ đi tới liền áy náy gật đầu, nhân viên kia bất mãn lui về phía sau, lại nghiêm mặt nhìn Liễu Phỉ Phỉ: “Cô có ba phút.”

Liễu Phỉ Phỉ bị hắn kích thích, bật thốt lên: “Giúp tôi bắt cóc một người, tiền chuộc anh bảy tôi ba.”

Diệp Thiên Tuyết hiển nhiên không biết còn có người quen trong góc nhà hàng, cô chỉ chú ý đến vẻ mặt xấu hổ của Tô Vũ khi kể lại việc gặp được Vương Kỳ Ngọc rồi như thế nào thích cô ấy.

“Anh hiểu, anh và cô ấy tuổi còn nhỏ, nếu nói cả đời cùng nhau thiên trường địa cửu, cũng không có người tin.” Tô Vũ cuối cùng nói: “Nhưng mà, cũng chỉ có mình anh ôm hy vọng như thế.”

Diệp Thiên Tuyết nhìn ánh mắt thành khẩn của anh, trầm mặc một hồi, hỏi: “Bất kể là nhà anh hay nhà tiểu Ngọc, cũng sẽ chọn một người phù hợp với nhà mình. Coi như nhà tiểu Ngọc cưng chiều cô, nguyện ý thuận theo cô ấy, anh có thể lấy cái gì bảo đảm, tương lai người nhà anh sẽ không phản đối?”

Tô Vũ yên lặng, lén lút cắn môi, không biết nên làm sao biểu đạt tâm ý của mình.

“Em cũng không tin thiên trường địa cửu, nhưng mà, ngay cả điều quan trọng nhất là an ổn anh cũng không làm được, thì không cần thiết phải nghĩ đến tình yêu nữa. Biết rõ, sẽ tạo ra bi kịch, sao còn muốn yêu?”

Tô Vũ vẫn im lặng.

Diệp Thiên Tuyết cho là anh ta vẫn trầm mặc không nói thì Tô Vũ chợt mở miệng: “Anh hiểu. Nếu thật sự đến lúc đó, anh sẽ giải quyết vấn đề này, bất kể như thế nào.”

“Thật sao?” Diệp Thiên Tuyết nhàn nhạt nhìn anh ta, khóe môi nhếch lên: “Anh nếu thật sự có thể gánh vác, thì là chuyện tốt. Chỉ có bây giờ mới thấy trân trọng, tương lai sợ rằng gặp khó khăn, không do dự đã buông tay. Tình yêu, thật sự là thứ rất hư vô.”

Tô Vũ kinh ngạc nhìn cô: “Diệp Thiên Tuyết!” Giọng điệu đầy kinh ngạc, không dám tin cũng có hơi tức giận: “Em mới mười mấy tuổi, sao lại vô vọng với cuộc sống như vậy?”

Diệp Thiên Tuyết khê khom người: “Xin lỗi, em chính là một người như vậy, để anh thất vọng rồi.”

Tuy nói vậy nhưng Diệp Thiên Tuyết biểu hiện không có gì áy náy, hai người cứ như vậy yên lặng trừng mắt nhìn nhau.

Chuông điện thoại đột ngột vang lên, cắt đứt sự im lặng.

Trần Thiên lo lắng gọi đến, nói: “Tiểu Tuyết tỷ, cô bây giờ có phải ở nhà hàng XX?”

Diệp Thiên Tuyết ngăn ra, theo bản năng nhìn chung quanh một vòng: “Đúng, có chuyện gì?”

“Đi mau.” Trần Thiên hồn hển thở gấp, “Tôi lên ra ngoài gọi tới nhắc nhở cô. Có người muốn bắt cóc cô.”

Diệp Thiên Tuyết sững sờ, sau đó khê cười lên: “Trong địa phận A thành, có người muốn bắt cóc tôi?”

Trần Thiên gằm thét: “Diệp Thiên Tuyết, đi mau đừng chậm chễ, nhân lúc người của hắn còn chưa tới.”

Diệp Thiên Tuyết nghe thấy tiếng anh ta gào rít, cũng cảm thấy không ổn.

Tô Vũ nghe Diệp Thiên Tuyết với người bên kia điện thoại nói gì đó, càng về sau tinh thần càng lạnh. Anh ta đứng lên trước, lau khóe miệng, nói với Diệp Thiên Tuyết: “Em có việc, vậy chúng ta cũng không cần ăn, đi về trước đi.”

Nhìn anh, Diệp Thiên Tuyết cầm điện thoại, vẻ mặt có chút ngây ngốc.

Đề nén suy nghĩ coi cô như búp bê dễ vỡ lại, Tô Vũ ho khan một cái: “Nếu em mà xảy ra chuyện gì, về sau chỉ sợ chú Diệp không bao giờ cho anh vào cửa.”

“Nếu vì em cùng anh đi ra ngoài mà có chuyện, tìm anh tính sổ không chỉ có mình ông ấy”. Diệp Thiên Tuyết có chút không vui, phát tay: “Vì lý do an toàn, không biết có thể cùng em về nhà không?”

Tô Vũ sắc nước trong cổ họng, ho đến kinh thiên động địa: “Sẽ không bị tiểu Ngọc thấy chứ?”

Bị Diệp Thiên Tuyết vỗ một phát sau ót, mới đành hoàng trở lại.

Nhìn Diệp Thiên Tuyết và Tô Vũ vội vã ra cửa, Liễu Phỉ Phỉ phần hận cắn một miếng trái cây: “Lần này xem như may mắn, để cho cô chạy.”

Đối diện cô ta Phong ca không nhanh không chậm gấp thức ăn ăn: “Chẳng lẽ cô nghĩ hôm nay có thể thành công? Đừng vờ ngớ ngẩn, xem như bắt được người, muốn đem đi cũng không dễ. Ngoan, trở về dụ dỗ cô ta ra ngoài.”

Nụ cười Liễu Phỉ Phỉ cực kỳ rực rỡ: “Vâng, em biết.”

Phong ca vỗ vỗ mặt của cô ta: “Bé ngoan.”

Trong lòng Liễu Phỉ Phỉ buồn nôn muốn chết, nhưng trên mặt lại không thể không lộ ra khuôn mặt tươi cười .

Cùng Tô Vũ đi một đoạn, Diệp Thiên Tuyết liền gọi điện cho Trần Thiên, hỏi rốt cuộc là chuyện gì.

Bên cạnh Tô Vũ chê cười: “Có thể có chuyện gì, chỉ nghe lén được một chút tin tức, muốn lấy lòng đem ra khoe mẽ mà thôi.”

Diệp Thiên Tuyết không để ý anh ta, anh ta nhàm chán tựa đầu vào ghế, đóng đưa chân.

Trần Thiên nhanh chóng tiếp điện thoại, nhỏ giọng nói: “Diệp tiểu thư, cô có khỏe không?” Nghe Diệp Thiên Tuyết hỏi nguyên nhân, anh ta nhấn nhá hạ xuống trả lời: “Thật ra thì, vừa rồi cũng không nghiêm trọng như vậy, chỉ là, có người để cho tôi báo tin hẹn cô nói chuyện một chút.”

“Nói một chút?” Diệp Thiên Tuyết cười lạnh, “Bởi vì anh nghĩ nói một chút, cho nên tôi không thể ăn bữa tối?”

Trần Thiên cười làm lạnh: “Diệp tiểu thư, cô xem cũng không phải là chuyện lớn gì phải không. Cô bây giờ đi ăn cũng không sao, thật không sao.”

Diệp Thiên Tuyết hít sâu một hơi, không thèm quan tâm lời của hắn, trực tiếp hỏi: “Ai muốn hẹn gặp tôi?”

Tô Vũ nghe vậy, liền bắt mắt cau mày.

Trần Thiên trả lời rất nhanh: “Là một người bạn trước kia của tôi, tôi chỉ thuận miệng nói với anh ta tôi muốn làm lính, anh ta . . .”

Diệp Thiên Tuyết thấy trán mình từng hồi co rút đau đớn.

Trần Thiên người này, một chút cũng không giống cái người đời trước chịu ả núp mấy năm chỉ vì muốn giết Liễu Phỉ Phỉ. Nghĩ đến đây, Diệp Thiên Tuyết khê giật mình, nếu mình cũng cùng kiếp trước không giống nhau, sao lại yêu cầu người khác phải phù hợp với hình tượng trong trí nhớ của mình.

Nghĩ tới đây,tâm tình cô mới hòa hoãn một chút,bình tĩnh nói với Trần Thiên : “Tôi sẽ không gặp anh ta.”

Tô Vũ ở bên cạnh lắng nghe, nghi hoặc, tò mò nhìn chằm chằm Diệp Thiên Tuyết. Đợi đến cô cúp điện thoại, anh ta mới hỏi: ” Ai thế ?” Diệp Thiên Tuyết tức giận lườm anh một cái: “Là ai, có quan hệ gì với anh.”

Tô Vũ bắt mắt trợn trắng mắt: “Được rồi, không liên quan tới anh. Chỉ là, em cũng đừng chơi với lửa có ngày bị chết cháy.”

Nghe lời nói thâm ý sâu xa của anh ta, Diệp Thiên Tuyết xem thường liếc mắt một cái.

Không yên lòng ăn cơm, lại hỏi chuyện của Vương Kỳ Ngọc, Diệp Thiên Tuyết mới tiết lộ một ít tin tức của Vương Kỳ Ngọc cho Tô Vũ, khiến ai đó vui mừng vô cùng, liền vỗ ngực muốn tính tiền.

Diệp Thiên Tuyết nhìn khuôn mặt tươi cười của anh, không hiểu sao có chút hâm mộ tuổi thanh xuân đơn thuần như thế.

Khi về nhà trời đã không còn sớm, Diệp Thiên Tuyết đang muốn đi lên lầu, đã nghe Liễu Phỉ Phỉ từ trong phòng Tiểu Khởi đi ra ngoài, thân mật gọi mình: “Chị, chị đã về?”

Cô ta thiết tha đi tới, lôi kéo tay của cô: “Chị muốn uống nước không? Em đi bảo người rót?”

Đưa tay ngăn động tác ân cần của cô ta lại, Diệp Thiên Tuyết hoài nghi nhìn cô ta: “Cô muốn làm gì?”

Liễu Phỉ Phỉ lộ ra vẻ mặt có chút bi thương: “Em không muốn làm cái gì cả.” Lát sau, qua một hồi lúng túng, trầm mặc, cô ta không tình nguyện ục ục miệng: “Thật xin lỗi á..., chị, em chỉ không muốn chúng ta tiếp tục lạnh nhạt, nên em muốn cùng chị làm chị em tốt.”

Diệp Thiên Tuyết nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô ta, cười lạnh: “Chị em tốt?” Cô lui về phía sau một bước, không chút do dự xoay người, ném cho cô ta ở sau lưng: “Cô xứng sao?”

Liễu Phỉ Phỉ đứng ở sau lưng cô, chợt ngẩng đầu, trong mắt đầy hận ý .

Diệp Thiên Tuyết không quay đầu lại, nhưng có thể đoán được nét mặt cô ta. Tuy nhiên, chỉ một lát sau, cô nghe thấy sau lưng có tiếng thở dài, cùng giọng nhỏ nhẹ: “Em biết chị cảm thấy em không có ý tốt, nhưng mà, em lần này thật lòng muốn sửa sai.”

“Em cùng mẹ đoạt nhà của chị , nên chị đối với em và mẹ luôn có ác ý, dù vậy, bây giờ chúng ta đã là người một nhà, sao phải tiếp tục nhằm vào bọn em?” Liễu Phỉ Phỉ thở dài, giống như mình thật sự vì Diệp Thiên Tuyết mà suy nghĩ, “Em thật sự rất muốn rất muốn chúng ta là chị em tốt nhất.”

Diệp Thiên Tuyết nghe cô ta giải bày, siết chặt quả đấm, không để gì mới khắc chế chính mình, không xoay người lại, cho cô ta một quyền nằm trên đất .

Cô ta tại sao có thể dễ dàng nói ra những lời vô sỉ như vậy

36. Chương 36

Diệp Hâm Thành có một điểm tốt, là với những người trong vòng bảo vệ của mình đều không tùy tiện nghi ngờ. Thế nhưng bây giờ ông ta không thể không hoài nghi người ngủ bên gối với mình đến cuối cùng là người như thế nào.

Từ khi Trương Cẩm Văn nói ình một số chuyện, mới đầu còn cố gắng thuyết phục bản thân, những thứ này cùng tầm ảnh mà Tiểu Tuyết mang về đều đã là chuyện quá khứ. Nhưng càng lâu, ông ta càng không có biện pháp thuyết phục chính mình nữa, vì thế liền trầm mặc.

Ngoài mặt đối với Liễu Đan Văn vẫn dịu dàng trước sau như một, thỉnh thoảng bà ta còn nhắc đến chuyện của Thiên Tuyết, vẫn luôn cảm thấy áy náy với đứa nhỏ không hiểu chuyện luôn khiến người ta thấy khó chịu này, ông ta nghe những lời này trong lòng đã sớm nổi bão.

Người đàn bà này sao có thể vừa phản bội mình quay lại đã làm trò như rất thâm tình lại thuận tiện ly gián tình cảm của mình và con gái yêu ?

Đến bây giờ, ông ta mới nhớ tới những chuyện trước đây đều như có như không đầy mưu kế, làm người ta phát lạnh.

Diệp Hâm Thành trải qua mấy ngày nặng nề, khó khăn lắm mới cố gắng trở lại bình thường rồi tìm một thám tử tư quen thuộc, để anh ta điều tra Liễu Đan Văn.

Ai ngờ người kia không chờ ông ta nói xong đã vội vàng: “Sao lại trùng hợp vậy”, lại nói tiếp: “Diệp tổng, tôi không biết nói gì, điều tra người này, tôi vừa nhận một hóa đơn, mới tra xong.”

Đầu Diệp Hâm Thành như bị gõ một gậy, thần trí chấn động.

“Còn có ai nhờ anh điều tra bà ta?”

Đối phương gật đầu: “Khách hàng là ai tôi không thể nói. Nhưng mà, tôi có thể tiết lộ một chút, người kia có thể là tình cũ của bà ta.”

Diệp Hâm Thành đè lại sóng trong lòng, bình tĩnh nói: “Những việc đó tôi sẽ trả tiền, còn có giúp tôi theo dõi bà ta, thế nào?”

Diệp Thiên Tuyết câu Liễu Phỉ Phỉ một tuần, rốt cuộc cũng nhả ra đồng ý cùng cô ta ra ngoài chơi.

Liễu Phỉ Phỉ nói muốn phát triển tình cảm, nhưng Diệp Thiên Tuyết cũng biết, cô ta muốn cho người tới bắt cóc mình.

Nếu lần đầu tiên cùng cô ta ra ngoài chơi đã bị bắt cóc, thì đến kẻ ngu cũng đoán được trong đó có bút tích của Liễu Phỉ Phỉ.

Lúc này, Trần Thiên đã nói cho người kia ý định của Phong ca, đối phương cũng rất thẳng thắn, anh ta muốn rời đi, tìm công việc trong sạch để duy trì cuộc sống.

“Làm những chuyện như vậy, tuy cũng là một loại cuộc sống, nhưng cũng không phải cách lâu dài?” Anh ta nói.

Diệp Thiên Tuyết cũng không quá tin tưởng người này, luôn để cho Trần Thiên ra mặt, chưa từng cùng người kia gặp mặt cũng như liên lạc.

Đối với chuyện bắt cóc lần này, cô nói với Vương Kỳ Ngọc, để cô ấy giúp mình theo dõi một chút: “Cũng không thể câu cá mà làm mình rơi xuống nước được.”

Vương Kỳ Ngọc rất phản đối hành động của cô: “Có phải cậu muốn cho Liễu Phỉ Phỉ và Liễu Đan Văn một bài học, còn biện pháp khác, không thể đem mình vào nguy hiểm như thế. Nếu người trung gian kia xảy ra chuyện gì, cậu phải làm sao bây giờ?”

Diệp Thiên Tuyết chỉ mỉm cười nhìn cô ấy: “Biện pháp khác, có thể dạy dỗ hai kẻ đó sao? Cũng chỉ là lột đi lớp áo hoa lệ của chúng mà thôi.”

Quanh cô có một hơi thở tàn nhẫn khó mà tưởng được, khiến Vương Kỳ Ngọc không tự chủ mà mình một cái.

“Tôi không muốn bọn chúng cơ hội xoay người, mà cũng không để bọn chúng có cơ hội.”

Vương Kỳ Ngọc há miệng, nhìn Diệp Thiên Tuyết, lại không biết nói gì.

Cô không biết Diệp Thiên Tuyết đã phải trải qua chuyện gì, nhưng có thể đoán được, không có gì là vui vẻ. Nếu không, trước kia cô ấy có chút ngây thơ, lại lạnh lẽo như chú thỏ nhỏ, cũng không thay đổi thành như bây giờ, gương mặt lúc nào cũng chỉ mỉm cười, không lộ ra vẻ gì khác.

Không biết chân tướng mọi việc, cô sao có thể khuyên nói Diệp Thiên Tuyết đây?

Nghĩ vậy, cuối cùng cô cũng chỉ biết nói: “Cẩn thận chút, bản thân mình mới là quan trọng nhất”, rồi đồng ý giúp Diệp Thiên Tuyết.

Quả nhiên Liễu Phỉ Phỉ không hành động ngay, thậm chí cô ta còn cực kỳ dụng tâm tỏ ra mình rất tốt đẹp.

Diệp Thiên Tuyết cảm thấy, nếu như hai người bây giờ không phải là mình và Liễu Phỉ Phỉ, mà là người đứng xem, chính cô cũng đã tin rồi.

Cô cũng không tin, đây là chủ ý của mình Liễu Phỉ Phỉ. Bên cạnh Liễu Phỉ Phỉ cũng không có người giỏi bày mưu như thế, điều này làm Diệp Thiên Tuyết có chút mơ hồ.

Một tháng này, ngoài mặt quan hệ của cô và Liễu Phỉ Phỉ vô cùng tốt.

Hai người ở nhà cũng sẽ nói đùa vài câu, thấy vậy vẻ mặt Diệp Hâm Thành hết sức phức tạp.

Diệp Thiên Tuyết nhìn ông ta mỗi lần đều như muốn nói gì, cuối cùng lại thôi, trong lòng liền cười lạnh. Nhưng cô cũng không nói gì, chỉ bình tĩnh quay mặt đi, nhìn Liễu Phỉ Phỉ tươi cười

Bây giờ Liễu Phỉ Phỉ tương đối hài lòng rằng có thể lấy được sự tin tưởng của Diệp Thiên Tuyết, làm cô ta đánh giá sai bản lĩnh của mình đồng thời với Diệp Thiên Tuyết sinh ra mấy phần khinh bỉ.

Tiểu nữ sinh thật dễ lừa gạt. Cô ta không tự chủ nghĩ, mà lại quên chính mình cũng là một tiểu nữ sinh.

Suy nghĩ này Diệp Thiên Tuyết cũng đoán được mấy phần, nhưng không thêm để trong lòng.

Nếu như bị khinh bỉ một chút mà có thể làm đối phương vạn kiếp bất phục, vậy sao lại không làm đây.

Trưa thứ sáu, Liễu Phỉ Phỉ vừa từ trường trở về, đã la hét ngày mai rốt cuộc cũng không cần lên lớp, đi đến lôi kéo tay Diệp Thiên Tuyết: “Chủ nhật này chúng ta đi chơi được không?”

Diệp Thiên Tuyết mặc cho cô kéo, một tay khác lật tạt chí: “Đi đâu chơi?”

“Chúng ta đi cắm trại dã ngoại đi!” Liễu Phỉ Phỉ giống như hưng phấn, “Mùa xuân đến, hoa nở rộ, chúng ta đi Ngọc Sơn bên cắm trại, ở lại đó một buổi tối rồi trở về, chị thấy sao? Ban ngày còn có thể leo núi Ngọc Sơn.”

Diệp Thiên Tuyết ngẩng đầu lên, chưa kịp nói gì, Diệp Hâm Thành bên cạnh đã phản đối: “Không được, con gái đi ra ngoài, quá nguy hiểm.”

Liễu Phỉ Phỉ bắt mãn phùng má, nắm tay Diệp Hâm Thành làm nũng: “Cha, ba ba, cho chúng con đi đi, cùng lắm thì con sẽ rủ thêm mấy người cùng đi cùng. Con cũng không giống chị cả ngày lẫn đêm đều có thể chơi, khó khăn lắm mới có thể đi, cha không muốn cho con đi sao. . . .”

Diệp Hâm Thành bị cô ta nắm tay lắc lắc một hồi, nhưng mắt vẫn chỉ nhìn Diệp Thiên Tuyết.

Con gái lớn dường như không để ý chút nào, không biết đang nghĩ gì. Diệp Hâm Thành cũng ngây ngẩn.

Từ lúc nào thì ngay cả ý nghĩ của con gái mình cũng không đoán ra rồi.

Bỗng ông ta trở nên thất thần.

Đến khi Liễu Phỉ Phỉ không nhận được bắt đầu dậm chân, mới lấy lại tinh thần, khoát tay áo: “Chuyện này ta không đồng ý.”

Liễu Phỉ Phỉ bắt mãn rên một tiếng, quay đầu chạy đến cạnh Diệp Thiên Tuyết, bắt đầu cùng cô bàn luận xôn xao, hình như là muốn thuyết phục cô đồng ý, đi cùng.

Diệp Thiên Tuyết đang cầm điện thoại nhắn tin, qua một lúc mới lấy lại tinh thần, nhìn Liễu Phỉ Phỉ khê mỉm cười: “Được, tôi đi là được, nhưng, tôi muốn dẫn bạn đi cùng.”

Liễu Phỉ Phỉ không phản ứng kịp: “À? Chị sẽ mang ai cùng đi? Để người khác đi cùng làm gì, chỉ hai chúng ta không tốt sao?”

“Cô cũng thấy cha nói rồi, hai người không an toàn.” Diệp Thiên Tuyết cười đến rất dịu dàng, “Cho nên, phải rủ người đi chung. Cô cũng tìm người đi, bảy tám người cùng đi là được.”

“Bảy tám người quá nhiều.” Liễu Phỉ Phỉ bắt mãn, “Em chỉ muốn đi chơi với chị, tìm nhiều người vậy làm gì. Chúng ta mỗi người tìm một người được không?”

Diệp Thiên Tuyết nhìn cô ta, khê mỉm cười: “Cũng được. Nhưng chỉ có hai người chúng ta thì tuyệt đối không được.”

Liễu Phỉ Phỉ liền nhảy dựng lên: “Bây giờ em sẽ rủ người luôn, ngày mai chúng ta lên đường.”

Nhìn bóng lưng cô ta biến mất ở trên cầu thang, nụ cười trên mặt Diệp Thiên Tuyết một chút cũng không đổi, chỉ là con người đã âm thầm mấy phần.

Cô cúi đầu, tiếp tục lật tạt chí.

Diệp Hâm Thành ở bên cạnh nghe vậy, có chút lo lắng: “Tiểu Tuyết, tại sao, nhất định phải đi?” Diệp Thiên Tuyết cũng không ngẩng đầu lên: “Không phải là của con nhất định phải đi, mà là Phỉ Phỉ nhất định phải đi.”

“Nhưng mà, con có thể không đồng ý.” Diệp Hâm Thành nói, “Dù thêm một người, bốn người vẫn rất nguy hiểm.”

Lần này Diệp Thiên Tuyết rút cuộc ngẩng đầu lên, nhìn ông thản nhiên cười: “Cha, nếu ngài thấy không an toàn, vậy cứ mấy người đi theo chúng con là được.” Diệp Hâm Thành chần chờ gật đầu, nhìn Diệp Thiên Tuyết, kinh ngạc sững sờ.

Ông ta đoán được cô có dụng ý khác, nhưng đoán không ra, cô đến cùng là muốn làm gì.

Chuyện quan trọng nhất, con gái có vẻ vô cùng chắc chắn, đi đã ngoại, nhất định sẽ có chuyện xảy ra.

Diệp Hâm Thành thất thần, Diệp Thiên Tuyết đã dịch xong tạp chí, đứng lên, nhìn ông gật đầu: “Cha, con đi chuẩn bị đồ.” Diệp Hâm Thành nhìn cô lên lầu, chợt thấy lo lắng.

Liễu Đan Văn từ vườn hoa đi vào, nhìn trên vẻ mặt mắt hờn của ông, không khỏi đi tới, mỉm cười hỏi: “Công ty có việc gì sao, làm ông lo lắng như vậy?”

Diệp Hâm Thành hồi hồn, nhẹ nhàng lắc đầu: “Không, không có việc gì. Phỉ Phỉ cùng Tiểu Tuyết hai đứa muốn đi dã ngoại, bà xem ngày mai có muốn cùng đi không?”

Liễu Đan Văn ngưỡng chừng cúi đầu: “Hai ta đi theo đám tiểu nha đầu xem náo nhiệt gì chứ, nhưng nếu có thể đi cùng ông tôi rất mong đợi.”

Diệp Hâm Thành buồn buồn gật đầu: “Vậy ngày mai chúng ta đi, bà nghĩ nên đi đâu để tôi gọi điện sắp xếp.” Liễu Đan Văn lập tức lộ vẻ mặt vui thích, chủ động dâng môi lên.

Trong nháy mắt, mặt Diệp Hâm Thành hiện lên tia kháng cự vẻ, cuối cùng vẫn kiềm chế xuống, biểu hiện sự dịu dàng cùng trầm mê.

Diệp Thiên Tuyết gọi báo thời gian cho Vương Kỳ Ngọc, và rất chắc chắn ngày mai sẽ xảy ra chuyện.

Vương Kỳ Ngọc cũng không hỏi nhiều, chỉ nói sẽ nhờ cha an bài một ít thân tín cũ ở xung quanh: “Nhưng mà tự cậu cũng phải cẩn thận.”

Diệp Thiên Tuyết bình tĩnh cười: “Dĩ nhiên, tự tớ cũng sẽ cẩn thận.”

Cúp máy, đang suy nghĩ, thì Trần Thiên gọi đến: “Ngày mai chúng có thể sẽ ra tay, cô nhớ trốn xa một chút, chớ để mình nguy hiểm.”

Một ngụm rượu trong miệng Trần Thiên phun ra: “Hiện tại thủ hạ của tôi cũng không còn mấy người, nếu không, sáng mai tôi sẽ tự mình đi?” Diệp Thiên Tuyết từ chối cho ý kiến: “Tùy anh. Có điều, anh cũng sắp phải lên đường, chuyện như vậy, còn vẫn đừng dính vào.”

Trần Thiên buồn buồn đáp, lại chần chờ hỏi: “Diệp tiểu thư, cô sao lại đối với tôi ân cần vậy?”

Trả lời hần, là tiếng cúp điện thoại ân cần của Diệp Thiên Tuyết.

37. Chương 37: Chương 37

Hôm sau người đi dã ngoại không nhiều lắm. Liễu Phỉ Phỉ cùng Tăng Hàm, Diệp Thiên Tuyết dẫn theo Tô Vũ.

Tô Vũ thực sự không thích tới đây mà là bị Vương Kỳ Ngọc uy hiếp, rơi lệ mà tới. Đối với đủ loại oán trách của anh ta Diệp Thiên Tuyết cũng không thèm để ý, chọc cho Tô Vũ phần uất rống giận: “Tôi sẽ mặc kệ, có xảy ra chuyện gì, tôi cũng chỉ đứng nhìn.”

Nghe được câu này Vương Kỳ Ngọc không chút do dự tung một cước, Tô Vũ nhanh nhẹn tránh được nếu không sẽ bị đá trúng.

Cộng thêm chuyện nghi ngờ gọi điện tới, Tô Vũ cuối cùng không thể không thỏa hiệp theo sát Diệp Thiên Tuyết.

Liễu Phỉ Phỉ có chút hiểu lầm Tô Vũ, dọc đường nói gần nói xa không ngừng hỏi thăm lai lịch của Tô Vũ , xem anh ta có phải bạn trai Diệp Thiên Tuyết không.

Tô Vũ vẫn giữ khoảng cách với cô ta, nhưng lại vui vẻ trò chuyện cùng Tăng Hàm, khiến Liễu Phỉ Phỉ cực kỳ không thoải mái, lén lút cảnh giác không biết bao nhiêu lần.

Núi Ngọc Sơn cũng không cao lắm, trên đỉnh có một đạo quan nho nhỏ . Lúc này mới là đầu xuân, nên cây cối già nua mới chỉ bắt đầu ra chồi non. Nhưng những bông hoa xuân, đã nở rộ.

Diệp Thiên Tuyết được Tô Vũ giúp, ghim lều lại, nhìn Liễu Phỉ Phỉ đang lúi lúi kéo kéo Tăng Hàm làm nũng, để anh ta giúp mình, mắt khẽ nheo lại.

Ngược lại Tăng Hàm thật kiên nhẫn, dù mấy tháng sau sẽ đi, nhưng thái độ hôm nay đối với Liễu Phỉ Phỉ, cô nhìn một chút cũng không thấu.

Tô Vũ cười hì hì đi tới bên người cô: “Lại đây giúp một tay, anh giúp em, em cũng không thể cứ đứng nhìn như vậy chứ.”

Diệp Thiên Tuyết bật cười, qua giúp anh ta.

Hai người vừa dựng lều Tô Vũ vừa hỏi: “em cảm thấy cô ta lúc nào sẽ ra tay?”

Diệp Thiên Tuyết kinh ngạc nhìn anh ta, Tô Vũ cười hì hì: “Anh cũng không coi là biết, xem ra em cùng tiểu Ngọc cũng đoán được rồi. Anh cảm thấy có thể vào rạng sáng ngày mai, em thấy thế nào?”

“Em không biết.” Diệp Thiên Tuyết trả lời, “Nhưng, bất kể thế nào em cũng là người bị kèm giữa hai bên”

Tô Vũ hậm hực phát tay: “Nói với em cái này thật không có ý nghĩa.”

Diệp Thiên Tuyết mỉm cười: “Tiểu Ngọc.”

Tô Vũ vội vàng xin tha.

Buổi tối mọi người chơi không bao lâu liền đi ngủ, Diệp Thiên Tuyết hẹn điện thoại hai rưỡi sáng, cũng yên tâm thoải mái đi ngủ.

Cô đã liên lạc với Vương Kỳ Ngọc gọi tới người, đối phương bố trí tất cả người ở phụ cận, không có gì cần phải lo lắng.

Diệp Thiên Tuyết không bị đồng hồ báo thức đánh thức .

Cô đột nhiên giữa thức dậy. Đầu xuân, ban đêm nhiệt độ còn rất thấp, Diệp Thiên Tuyết giật mình tỉnh dậy, giống như có luồng khí lạnh bên ngoài lều xông thẳng vào tinh thần.

Nhìn thời gian, mới qua một giờ rưỡi, cũng chưa đến hai giờ.

Bên ngoài loáng thoáng có tiếng người nói chuyện, và tiếng côn trùng kêu vo ve.

Diệp Thiên Tuyết yên lặng nghe ngóng, không ngoài dự đoán, Liễu Phỉ Phỉ đang cùng người khác bàn bạc.

Diệp Thiên Tuyết tắt báo thức, nhắm mắt lại trầm ngâm lắng nghe. Liễu Phỉ Phỉ đang cùng đối phương tranh chấp, hạ giọng: “Ban đầu cũng không nói như vậy !”

Đối phương đáp lại, Diệp Thiên Tuyết không nghe rõ.

Nhưng không bao lâu, hai bên đã đạt được thỏa thuận, có người nhẹ nhàng đi tới, chuẩn bị mở lều ra.

“Các người là ai?” âm thanh của Tăng Hàm đột nhiên vang lên, sau một lúc sau là tiếng kêu của Tô Vũ.

Nhưng Diệp Thiên Tuyết nghe thế nào cũng thấy giọng Tô Vũ rất giả dối.

Hiển nhiên, anh ta là không có vẻ gì là sợ hãi, chỉ cố ý gây ồn ào.

“MD, người làm việc kiểu gì đấy? Hai tên nhãi con đều tỉnh!” Có người rống giận, “Nhanh đánh ngất xỉu rồi mang đi!”

Nói xong, tiếng bước chân ngày càng lớn hơn, cửa lều ngay lập tức bị đá hỏng, một bóng người xuất hiện trước mặt Diệp Thiên Tuyết, hấn cầm một cái khăn bịt kín mũi, miệng cô.

Ừm, là đi-ê-te.

Lòng Diệp Thiên Tuyết tức thì trầm xuống, chỉ chốc lát sau, cô mơ màng hôn mê.

Tô Vũ và Tăng Hàm cũng không kiên trì được bao lâu đã bị bọn chúng đánh cho bất tỉnh, Liễu Phỉ Phỉ nhìn cảnh này, cắn môi, dường như có chút hối hận.

“Xin lỗi, Liễu đại tiểu thư, ” Phong ca đi tới trước mặt cô ta, từ trên cao nhìn xuống: “Để đảm bảo bí mật, tốt nhất cô cũng nên theo chúng tôi một chuyến mới đúng.”

Liễu Phỉ Phỉ rũ mắt xuống, chấp nhận để bọn chúng trói lại.

Đợi đến khi bọn chúng binh hoang mã loạn bỏ đi hết, cách đó không xa có người mới lộ đầu ra , trong tay cầm máy ảnh, trợn mắt há mồm.

“Không lẽ đây chính là trong ứng ngoài hợp!” Người nọ tự mình lẩm bẩm, nhìn hướng mấy chiếc xe rời đi, rùng mình một cái, vội vàng lấy điện thoại gọi ột người khác.

“Diệp tổng, có chuyện, thật sự có chuyện xảy ra!”

Ngay lập tức Diệp Hâm Thành kinh sợ , trái tim đột nhiên co rút lại.

Ông ta vội đẩy Liễu Đan Văn trong ngực ra, cầm điện thoại lên. Liễu Đan Văn xoa đôi mắt sương mù nhìn ông ta, giọng nói tràn đầy buồn ngủ: “Hâm Thành, chuyện gì vậy?”

Diệp Hâm Thành cầm điện thoại đi về phía ban công, nói nhỏ: “Có điện thoại, tôi nghe một chút, bà ngủ tiếp đi.”

Liễu Đan Văn nửa mê nửa tỉnh gật đầu, nhắm mắt tiếp tục nằm xuống.

Điện thoại vừa thông, Diệp Hâm Thành đã nghe thấy tiếng kêu đầy sợ hãi của vệ sĩ bảo vệ Thiên Tuyết và Phỉ Phỉ: “Diệp tổng, đã xảy ra chuyện.”

Tim Diệp Hâm Thành co rút lại: “Xảy ra chuyện gì?”

“Hai vị đại tiểu thư và bạn học cùng bị trói bắt đi rồi!” Đối phương ầm ầm ỉ ỉ nói, “Mười mấy người tới, tôi không dám manh động.”

Dừng lại một chút, người nọ nói tiếp: “Tôi bây giờ đang lái xe máy bám theo, nhưng cũng không dám đi quá gần.”

Môi Diệp Hâm Thành tím xanh, đè nén cảm xúc trong tim, nhấn mạnh với anh ta bám sát theo, tuyệt đối không được để mất dấu.

Vệ sĩ không ngừng đồng ý .

Về phòng uống một viên thuốc trợ tim, rồi nghỉ một lát, Diệp Hâm Thành mới lấy lại tinh thần. Đưa tay lay lay Liễu Đan Văn, Diệp Hâm Thành nhìn người còn đang chưa tỉnh ngủ kia: “Xảy ra chuyện lớn rồi. Phỉ Phỉ cùng Tiểu Tuyết bị bắt cóc rồi.”

Liễu Đan Văn chợt tỉnh táo hẳn, từ trên giường ngồi dậy, áo nửa lín nửa hở lộ cảnh xuân.

Đáng tiếc hai người đều không có tâm tình chú ý, Liễu Đan Văn sợ hãi: “Làm sao lại bị bắt cóc!”

Diệp Hâm Thành lắc đầu: “Đi báo cảnh sát trước đã.”

Khi Ngụy Vũ biết tin đã là sáng sớm ngày thứ hai rồi.

Là Vương Kỳ Ngọc nói cho anh , lúc ấy Ngụy Vũ liền bật thốt lên: “Như vậy quá nguy hiểm!” Vương Kỳ Ngọc gật đầu phụ họa, mặt bất đắc dĩ: “Là Tiểu Tuyết kiên trì muốn làm, cô ấy nói không làm vậy, Liễu Phỉ Phỉ chắc chắn sẽ không dễ dàng lộ ra như thế.”

Ngụy Vũ không thể tin được lắc đầu: “Nhưng sao phải cố chấp vậy. Thôi, người của cậu có luôn theo sát không?”

Vương Kỳ Ngọc gật đầu: “Yên tâm đi, bọn họ nửa tiếng trước đã liên lạc với mình. Cho tới giờ vẫn luôn theo sát, chỉ cần chúng ta muốn, lúc nào cũng có thể cứu người ra.”

Nghe vậy Ngụy Vũ mới yên tâm một chút, nhưng giọng nói không được hăng hái. Anh muốn đến chờ ở gần đó, lại bị Vương Kỳ Ngọc ngăn lại: “Cậu có đi cũng không giúp được gì. Còn không bằng ở đây chờ tin tức.”

Nhìn sắc mặt của anh, Vương Kỳ Ngọc nói: “Nếu thật sự lo lắng, cậu nên đến Diệp gia, ở đó nhất định có tin mới nhất.”

Vừa nghe vậy, Ngụy Vũ liền không đoái hoài gì đến Vương Kỳ Ngọc mà vội chạy đi. Vương Kỳ Ngọc nhìn bóng lưng của anh, mà than khê.

Lúc này ở Diệp gia rất nhiều người đã tụ tập lại, khi Ngụy Vũ đến, cũng không có người nào chú ý.

Ngụy Vũ nghi hoặc quét mắt nhìn quanh rồi đến hỏi tin tức mới nhất.

Trong một đêm Diệp Hâm Thành như già đi rất nhiều, thấy thái độ ân cần của Ngụy Vũ, cũng không thể cười nổi: “Vẫn chưa có tin gì, chỉ mong không lâu nữa sẽ có tin mới. Cảm ơn cậu quan tâm Tiểu Tuyết như thế, Tiểu Tuyết có người bạn như thế, ta rất mừng.”

Diệp Hâm Thành quả thật sứt đầu mẻ trán.

Đêm hôm qua vệ sĩ cũng không đuổi được tới nơi vì trên đường xe cộ thưa thớt chỉ có chiếc xe máy của anh ta sẽ dễ khiến bọn chúng nghi ngờ.

Cũng may thấy không ổn, trước khi bọn bắt cóc quay đầu xe, anh ta đã quyết định nhanh chóng rẽ sang hướng khác, mới tránh được bị bắt lại.

Lúc bốn giờ, anh ta mới về đến nhà họ Diệp.

Vừa nghe anh ta nói, Diệp Hâm Thành mới nhớ ra có hai người đi cùng, lại nghe thấy vệ sĩ báo lại hai người kia cũng bị bắt, bây giờ ông ta cực kỳ nhức đầu báo cho Tăng gia cùng Tô gia.

Trong nhà Tô Vũ, có chị gái anh ta khuyên nhủ, nên tâm tình vẫn còn coi là ổn định. Mà nhà Tăng Hàm lại như nổ lên.

Dù sao Tăng gia chỉ có mình Tăng Hàm là con trai, nếu Tăng Hàm xảy ra chuyện, thì chính là chuyện lớn. Trước đó đối với Liễu Phỉ Phỉ đã không có điểm nào hài lòng luôn tìm cách chia rẽ hai người, bây giờ chỉ muốn chỉ thẳng mặt Liễu Đan Văn mà mắng chửi.

Cuối cùng vẫn nể mặt Diệp Hâm Thành, cầm giận ngồi xuống cạnh đó.

Không ngoài dự đoán, hai mẹ con Liễu Phỉ Phỉ và Liễu Đan Văn, đã bị liệt vào danh sách đen của Tăng gia.

Mãi đến hơn chín giờ sáng, điện thoại được Diệp Hâm Thành đợi cả đêm, cuối cùng cũng đổ chuông.

Không kịp nhìn số đã gấp gấp nghe máy, nhưng ngoài dự liệu của ông ta không phải là bọn bắt cóc mà là Cố Trường Khanh.

“Chị gái tôi đã giao con gái cho anh, đây chính là kết quả mà anh bảo vệ nó sao?” giọng Cố Trường Khanh có vẻ bình tĩnh, nhưng Diệp Hâm Thành cũng nghe ra chứa đầy lửa giận.

Nhưng bây giờ, ông ta cũng không có tâm tình nói chuyện với Cố Trường Khanh, chỉ đáp qua loa đôi câu, thông báo bọn cướp vẫn chưa điện tới, có tin gì sẽ nói cho bà.

Cố Trường Khanh cũng không nói nhiều, bà bình tĩnh tuyên bố, mình đang lên máy bay trở về, hi vọng khi tới nhà có thể nghe được điện thoại do Diệp Thiên Tuyết gọi.

Nói xong, liền cúp điện thoại.

Diệp Hâm Thành nhìn điện thoại, không hiểu nổi tại sao tin tức có thể nào truyền đến Hongkong nhanh như vậy.

Bọn bắt cóc gọi tới rất muộn, khi điện thoại reo ai cũng khấn trương. Mặc kệ là người thân, hay cảnh sát.

Phía cảnh sát đã chuẩn bị tốt, Diệp Hâm Thành liền nhận điện thoại.

Trong điện thoại không phải là bọn bắt cóc, mà là tiếng gào khóc của Liễu Phỉ Phỉ: “Ba, mau tới cứu con. Con với chị, Tăng Hàm, còn có Tô Vũ nữa, đều bị bắt!”

Diệp Hâm Thành vừa nghe thì tiếng của Liễu Phỉ Phỉ xa dần, nghe máy là tên bắt cóc.

“Diệp tiên sinh, chào ông.”

38. Chương 38

Thấy Phong ca yêu cầu khoản tiền chuộc lớn vậy, Liễu Phỉ Phỉ lo lắng cắn cắn ngón tay.

Cảm thấy có gì đó ngoài dự liệu của mình, khi lấy lại tinh thần, hấn đã cúp điện thoại, đi tới trước mặt mình: “Liều đại tiểu thư, đang suy nghĩ gì? Hợp tác vui vẻ chứ.”

Hấn cười thâm ý như vậy, làm Liễu Phỉ Phỉ hơi chột dạ.

Vì không muốn để Phong ca biết mình lo lắng, cô ta cố tỏ ra không quan tâm ngẩng lên đầu, nhìn hấn, hỏi: “Lừa gạt nhiều tiền như thế, anh không sợ cảnh sát tóm được sao?”

Phong ca ngẩn ra, ngay sau đó cười ha ha: “Liều đại tiểu thư, đây là chuyện cô lo lắng sao. Tôi cùng các anh em đã liên lạc, chuẩn bị tốt cả rồi.” Hấn ta vỗ vỗ mặt Liễu Phỉ Phỉ, cười cợt nhả: “Liều đại tiểu thư cô mới là người nên suy nghĩ, làm sao che dấu số tiền này.”

Nghe hấn nói, Liễu Phỉ Phỉ trợn to mắt, hét âm lên: “Anh cố ý!”

“Đương nhiên là cố ý.” Phong ca cười hì hì: “Liều đại tiểu thư không phải là giờ mới biết chứ? Ai nha, như thế nào Liễu đại tiểu thư không biết chính cô tự nhảy vào hố lửa?”

Liều Phỉ Phỉ ngẩng mặt nhìn hấn chăm chăm, âm thầm cắn răng.

“Dĩ nhiên, nếu Liều đại tiểu thư không cần khoản tiền kia, cũng không sao, đúng không?” Phong ca cười đến hả hê, “Tiền của cô đều do mẹ cô cho, khoản tiền kia, sao có thể trốn được mắt bà ta.”

Liều Phỉ Phỉ nhìn vẻ mặt cười hả hê của hấn, lòng như chìm xuống đáy cốc.

Lời hấn nói đều là thật.

Nếu mình kiên trì muốn cùng hấn chia tiền chuộc, hấn tuyệt đối sẽ không do dự mà bán đứng bản thân mình. Thế nhưng hấn ta lại có thể cầm tiền đi tiêu diêu tự tại.

Liều Phỉ Phỉ rất không cam lòng.

Tại sao mình mới là người nghĩ ra nhưng lại để kẻ khác hưởng lợi.

Nhưng khi nhìn về phía Phong ca và đám đàn em của hấn thì những lời này chỉ có thể nuốt vào trong bụng. Suy tư hồi lâu, Liễu Phỉ Phỉ gọi Phong ca: “Tôi muốn cùng anh bàn bạc một chút.”

Đang cùng bọn đàn em khoác lác, Phong ca cà lơ phất phơ đi tới, chơi đùa với con dao trên tay, mà khuôn mặt kia vẫn tươi cười: “Liều đại tiểu thư có gì muốn nói cùng tôi? Tốt nhất là nhanh lên. Trước khi bọn chúng tỉnh lại, tôi đưa cô trở lại, bằng không. . . .” Hấn ý vị sâu xa nhú mày, “Cô cũng biết.”

Liều Phỉ Phỉ cắn răng: “Khoản tiền kia, tôi có thể không cần. Nhưng, anh phải giúp tôi làm một chuyện khác.”

Phong ca cười ha ha: “Mời Liều đại tiểu thư nói, tại hạ đây sẽ không chối từ. Đại tiểu thư thật đúng là hào phóng, chỉ một chuyện mà chính là mấy triệu, chắc chắn. . . .”

Trong lòng rĩ máu, nhưng Liễu Phỉ Phỉ vẫn nói không chút do dự: “Tôi muốn anh, phé Diệp Thiên Tuyết.”

Trong nháy mắt nụ cười trên mặt Phong ca biến mất, sau đó mới làm như không có gì, hỏi: “Ý của Liễu đại tiểu thư là?”

“Cắt gân tay, gân chân, móc mắt của cô ta.” Ngừng một chút, cô ta nói, “Nếu hứng thú, trước đó các anh có thể hưởng thụ một chút xem tư vị con gái Cổ gia như thế nào.” (Editor: con mụ Liễu Phỉ Phỉ này ác quá đi)

Phong ca âm thầm chắc lưỡi.

Cùng là người một nhà, mà lòng dạ lại độc ác như vậy, hẳn như có như không quét mắt nhìn Liễu Phỉ Phỉ một vòng: “Liễu đại tiểu thư, nếu chỉ là bắt cóc, thì cảnh sát sẽ không làm nghiêm túc lắm.”

“Nhưng nếu làm theo lời cô nói” Phong ca ánh mắt trở nên sắc bén, “Diệp gia không bức chết tôi sẽ không buông tay. Phải trả giá cao như thế tôi không làm.”

Liễu Phỉ Phỉ thét chói tai: “Đừng quên ban đầu anh đồng ý với tôi!” Phong ca có chút thương hại nhìn cô ta, “Liễu đại tiểu thư, cô thật đúng là, không có thân thể của đại tiểu thư, cũng không có mệnh làm địa tiểu thư. Tôi cũng không phải là không tuân thủ ước định, tôi sẽ đưa tiền cho cô, chỉ cần cô có bản lĩnh cầm là được.”

“Nếu cô dùng người khác làm như vậy tôi cũng không có ý kiến” Phong ca cười đến bỉ ổi, “Chỉ cần cô không sợ người kia đến ngân hàng chứng minh thân phận của mình, rút tiền ra.”

Hắn nhìn Liễu Phỉ Phỉ từ trên xuống dưới: “Trước khi hợp tác với tôi cô không cần nhắc những hậu quả này sao?”

Liễu Phỉ Phỉ tức giận đến mặt đỏ bừng, ngực phập phồng.

Cách đó không xa mấy tên côn đồ theo Phong ca tới thấy vậy, nhìn nhau cười rồi cất những lời thô tục.

Nghe âm thanh truyền tới, Phong ca không nhin được quay đầu lại, nổi giận gầm lên: “TMD chúng mày, làm xong vụ này cầm tiền đi tìm đàn bà cũng chưa muộn, bây giờ yên phận một chút cho tao.”

Lúc này âm thanh mới dần dần thấp xuống.

Nhưng Liễu Phỉ Phỉ vẫn có thể cảm giác, những ánh mắt kia không ngừng dừng trên người cô ta, còn cả những lời nói dâm mỹ.

Khi Diệp Thiên Tuyết tỉnh lại, thân thể vô cùng khó chịu. Hơn nửa ngày sau, cô mới có cảm giác, cúi đầu nhìn cái đệm mềm mềm, thì giọng Tăng Hàm từ trên đỉnh đầu truyền tới: “Tỉnh chưa?” Âm thanh bình tĩnh giống như mọi người đều không bị bắt cóc.

Nhưng nghe kĩ vẫn thấy có chút run rẩy.

Diệp Thiên Tuyết nhìn lên, thấy mình đang tựa gối đầu trên đùi Tăng Hàm, nói chuyện cùng anh.

Bỗng Tăng Hàm thấy có chút hốt hoảng, nhưng chỉ trong chốc lát, thấy Diệp Thiên Tuyết tỉnh lại, nhìn cô cười nhẹ một tiếng: “Anh và Tô Vũ nửa giờ sau đã tỉnh, em tỉnh chậm nhất đấy.”

Tay cô khẽ nhúc nhích, mới phát hiện ra bị trói, không thể làm được gì.

Tô Vũ từ bên cạnh đi tới, đôi tay bị trói ở phía sau, hướng về phía Diệp Thiên Tuyết nhíu mày: “Đừng lộn xộn, em bị hút nhiều thuốc mê nhất, hiện tại chắc cũng rất khó chịu. Anh và tên tiểu tử này thật vất vả mới giúp em nằm thoải mái một chút, em cũng đừng làm loạn thêm nữa.”

Diệp Thiên Tuyết bắt mắt nhìn anh, rồi an tĩnh lại.

Tăng Hàm nhìn cảnh này, ánh mắt có mấy phần buồn bã: “Hai người tình cảm thật tốt.”

Tô Vũ nhảy dựng lên: “Tôi với cô ấy? Tình cảm tốt? Cậu đùa gì thế.” Lời mới ra đã thấy mình phản ứng thái quá, ho nhẹ một tiếng rồi quay đi, gương mặt cũng đỏ ửng.

Diệp Thiên Tuyết nhìn thấy thế, chỉ khẽ mỉm cười.

Tằng Hàm cũng cười theo, nhưng rõ ràng không tin lời Tô Vũ nói là thật.

Sau một hồi lúng túng, Tô Vũ quay đầu hỏi: “Có nắm chắc không?” Diệp Thiên Tuyết không có nói gì, phía ngoài cửa sổ lại có người nói nhỏ: “Không có chuyện gì, chúng tôi vẫn đang trông chừng.”

Tô Vũ không có phản ứng gì, nhưng Tăng Hàm lại bị dọa sợ hết hồn, theo bản năng quay đầu nhìn về phía cửa sổ.

Tô Vũ không nhìn được hướng về phía ngoài cửa sổ kêu la: “Vậy không thể cởi chổi cho chúng tôi sao? việc này quá dễ dàng.”

Ngoài cửa sổ, có người cười nhẹ, nhưng không trả lời rồi.

Tăng Hàm nghe vậy, kinh ngạc mở to mắt: “Hai người, đã sớm biết sẽ có chuyện xảy ra?”

Diệp Thiên Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu: “Không, không phải. . . .” Cô cũng không giải thích nhiều, cứng rắn đòi đề tài: “Liều Phỉ Phỉ đâu rồi?”

Tăng Hàm lắc đầu: “Khi tỉnh lại đã không thấy, cô ấy sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Nghe vậy Tô Vũ cười nhạo một tiếng.

Ba người đang nói chuyện, thì có tiếng chân đi đến, tất cả đều yên lặng trở lại đồng loạt nhìn về phía cửa.

Lát sau, tiếng mở cửa cọt kẹt, một tên lưu manh đẩy Liều Phỉ Phỉ vào: “Được rồi, cảm ơn Liều đại tiểu thư phối hợp, chờ các anh em chúng ta lấy được tiền, sẽ trở lại đa tạ sau.”

Nói xong còn sờ soạng người Liều Phỉ, trước khi cô ta hét trời tai đã chạy như bay ra ngoài. Ra đến ngoài, mới lộ đầu vào, nhìn ba người kia nói: “Chúng tao đã yêu cầu tiền chuộc rồi, bây giờ, bọn mày hãy cầu nguyện người nhà mau đem tiền đến đi.”

Rồi đóng sầm cửa lại.

Liều Phỉ Phỉ ngồi trên mặt đất khóc thút thít. Tăng Hàm vẫn bất động nhìn cô ta. Tô Vũ và Diệp Thiên Tuyết càng không thêm để ý.

Khóc một lúc, Liều Phỉ Phỉ mới lau nước mắt, ngẩng lên mới thấy Diệp Thiên Tuyết gồi lên đùi Tăng Hàm, điều này làm cô ta bị đả kích mạnh mẽ, Liều Phỉ Phỉ nhanh chóng bò dậy, chạy tới kéo Diệp Thiên Tuyết ra: “Cô mau đứng dậy, tránh xa Tăng Hàm ra.”

Ba người đều bị trời nên không ngăn cô ta lại được, cuối cùng Tô Vũ phải đá vào tay cô ta, mới không để Diệp Thiên Tuyết bị cô ta kéo lên.

Mặt Tăng Hàm đen đi, Tô Vũ thì đứng bên cạnh xem kịch vui.

Cuối cùng Tăng Hàm hạ giọng với Liều Phỉ Phỉ: “Phỉ Phỉ, tay em không bị trời, mau giúp bọn anh cởi dây trời được không?” Ánh mắt khẩn thiết nhìn cô ta: “Nếu không tháo được dây ra, bọn anh cũng sẽ không nhúc nhích được.” ==’

Liều Phỉ Phỉ từ dưới đất đứng dậy, trong mắt lóe lên một tia ác độc. Khi nhìn về phía Tăng Hàm thời, ánh mắt lại trở nên dịu dàng: “Sao có thể không nhúc nhích được!”

Cô ta la lên, nhưng vẫn nghe lời đi tới, giúp Tăng Hàm tháo dây trời.

Tăng Hàm có chút tức giận.

Diệp Thiên Tuyết nằm một lúc, vừa thấy tốt hơn một chút, thì đã thấy Tăng Hàm nhờ Liều Phỉ Phỉ tới giúp cô cởi trời.

Diệp Thiên Tuyết không nhúc nhích, mặc cho Liều Phỉ Phỉ đỡ mình dậy, bỗng cô ta thì thầm bên tai: “Đừng có giành với tôi, nếu không. . . .”

Mí mắt cũng lười mở ra, Diệp Thiên Tuyết thuận miệng đáp: “Yên tâm, tôi sẽ không tranh với cô.”

Tăng Hàm đang giúp Tô Vũ, bốn người tạo thành một vòng ngồi trên chiếu.

Không biết vì sao, theo bản năng Tăng Hàm không tiết lộ tin tức đã người của bọn họ đã tới cho Liễu Phỉ Phỉ, có lẽ vì cô ta mới vừa bị mang ra ngoài.

“Làm sao bây giờ?” Cuối cùng, Tăng Hàm hỏi.

Liễu Phỉ Phỉ ngồi nhích gần Tăng Hàm, người run run.

Trong nhà lớn Diệp gia, vừa nghe yêu cầu của bọn bắt cóc, Liễu Đan Văn đã nắm chặt tay Diệp Hâm Thành: “Hâm Thành, nhất định phải cứu được Phỉ Phỉ. Nó dù sao cũng là. . . .” Bà ta nhìn bốn phía, không chế lời muốn nói ra.

Diệp Hâm Thành cũng chẳng nói đúng sai nhìn về phía người nhà Tăng Hàm và Tô Vũ, thở dài: “Tăng tiên sinh, Tô tiên sinh hai người thấy thế nào?”

Có lẽ là bởi Tô Nhược đã tiết lộ gì đó, nên mọi người Tô gia rất bình tĩnh, không chút do dự đáp ứng, nên điều tra xem có phát hiện được manh mối gì.

Nhà Tăng Hàm thì âm ỉ không muốn kéo dài thời gian, nếu chẳng bé xảy ra chuyện gì, người nào sẽ chịu trách.

Cảnh sát thấy vậy cũng hết sức nhức đầu, không biết làm gì cho phải. Ba nhà này bọn họ đều không dám đắc tội, ngày thường giải quyết mọi việc đều dứt khoát, hôm nay lại rơi vào tình thế này.

Đúng lúc này, Ngụy Vũ nhận được tin từ Vương Kỳ Ngọc, mới từ từ nói: “Chuyện này, cháu có một tin.”

Anh giờ điện thoại lên, mở tin nhắn ra: “Tiểu Ngọc nói, nếu bọn chúng không ném hết đồ trên người Tuyết tỷ tỷ đi, chúng ta có thể sẽ biết bọn họ đang ở đâu.”

39. Chương 39: Chương 39

Thời gian chậm chậm trôi qua, căn phòng chất đầy đồ đạc cũng trở nên im ắng, đột nhiên Tô Vũ hỏi: “Bây giờ là lúc nào rồi?”

Diệp Thiên Tuyết nhắm hai mắt, không trả lời. Đầu cô vẫn rất choáng váng, Tăng Hàm thì đang nói gì đó với Liễu Phỉ Phỉ, không có ai đáp lời anh ta.

Cảm thấy vô nghĩa Tô Vũ phiền não đập cửa: “Có người ở bên ngoài không, mau đến đây AAAA. . .!”

Liễu Phỉ Phỉ bị anh dọa sợ, mới ngẩng đầu lên, căn môi nói: “Các anh không phải nói, đợi khi có người đến rồi núp ở phía sau cửa. . . . Anh giờ lại đập cửa. . . .” Tô Vũ quay đầu lại mĩa mai: “Không phải cô nghĩ chúng ta có thể giải quyết cả bọn bắt cóc này chứ? Cô nghĩ đang đóng phim truyền hình đấy ah?”

Liễu Phỉ Phỉ rụt cổ lại, không nói gì.

Tiếng la hét của Tô Vũ rất có hiệu quả, không lâu sau có người đi đến, vừa đi vừa không khách khí quát: ” Hét cái gì mà hét...!!”

Rồi tức giận hướng về phía cửa đá một cước, Tô Vũ lớn tiếng nói: “Có phải các người định cho chúng tôi chết đói không? ! Bây giờ mấy giờ rồi, một ngụm nước cũng không có uống...uồ...ng!”

Diệp Thiên Tuyết mở mắt ra, hơi cười nhìn Tô Vũ. Tăng Hàm lo lắng kéo tay anh, nói: ” Đừng ồn ào nữa, bây giờ náo lên không phải là tốt”

Tô Vũ trừng mắt nhìn anh ta, không nhịn được nói: “Tôi muốn ồn ào đấy, ai khiến cậu phải trông nom!”

Liễu Phỉ Phỉ thấy hai người bắt đầu nội chiến, trong lòng cười đến hả hê, sau đó rất nhanh bình tĩnh lại, liếc nhìn Diệp Thiên Tuyết.

Diệp Thiên Tuyết đang tựa vào tường, chăm chú nhìn hai người cãi nhau. Có lẽ nhận ra ánh mắt của cô ta, xoay đầu liếc một cái. Liễu Phỉ Phỉ vội vàng quay mặt đi.

Cửa bỗng mở ra, Tăng Hàm và Tô Vũ đứng cạnh đó cảnh giác lùi về sau mấy bước, nhìn chăm chăm phía cửa. Chỉ thấy một người đầu trần đi vào, ném một cái túi qua: “Chỉ có cái này, không thích ăn thì thôi.”

Tăng Hàm tiếp được, nhưng nóng quá lại hất ra, một tay khác tiếp được.

“Bánh bao.” Tô Vũ bĩu môi, chán ghét nhìn chăm chăm vật Tăng Hàm lấy ra. Diệp Thiên Tuyết đứng lên, đến cạnh Tăng Hàm, cười khách khí: “Cho em hai cái.”

Trong lòng Liễu Phỉ Phỉ rất khó chịu, chần chờ không quyết định, rốt cuộc hạ quyết tâm.

Tuy không biết bánh bao có an toàn không, nhưng đã mười mấy tiếng chưa được ăn gì, nên bốn người vẫn ăn một chút.

Sau đó, đều thấy buồn ngủ.

Tăng Hàm cười khổ, vừa chống mí mắt, vừa oán trách: ” Bọn chúng thật đúng là không sáng tạo.”

Tô Vũ cười như không cười lườm Liễu Phỉ Phỉ, rồi mới trả lời: “Hữu dụng là được.” Nói xong tìm một chỗ ngồi xuống, nhắm mắt lại như là chuẩn bị ngủ.

Tăng Hàm nhào qua đẩy anh: “Này, cậu đừng ngủ thật.” Tô Vũ nhắm hai mắt trả lời: “Không ngủ chẳng lẽ cố chống đỡ? Cậu chịu được, tôi phục cậu.” Cạnh đó Diệp Thiên Tuyết hô hấp đã đều đặn, mặc cho Liễu Phỉ Phỉ gọi thế nào cũng không tỉnh.

Tăng Hàm bắt đầu nhìn hai người này, vò đầu rồi nhắm nghiền hai mắt.

Đội bọn họ đều ngủ, Liễu Phỉ Phỉ đang ngủ gà ngủ gật bỗng mở mắt ra, ánh mắt phức tạp nhìn chăm chăm Diệp Thiên Tuyết, cắn răng.

“Này, mở cửa, tôi có lời muốn nói.” Cô ta rón rén gõ cửa, thỉnh thoảng quay đầu lại liếc nhìn ba người bên trong.

Không bao lâu, cửa được mở ra, có người tới dẫn cô ta ra ngoài, rồi mới đóng lại.

Cảnh sát lần theo dấu bọn bắt cóc cả nửa thành phố, thì rốt cuộc tin tức từ Vương Kỳ Ngọc cũng tới.

Đã tìm được vị trí của Diệp Thiên Tuyết.

Từ ba phía đã dàn xếp chu toàn người tiếp cận nơi bọn bắt cóc dấu người, phía còn lại cảnh sát đốc toàn lực chỉ chờ cứu người.

Liễu Phỉ Phỉ đi không bao lâu thì trở lại, trong phòng ba người còn đang ngủ.

Nhìn ba người đang mê man, Liễu Phỉ Phỉ có chút do dự quét mắt một vòng, cuối cùng cắn răng, mở nắp chiếc thùng nhỏ xách theo, ngay lập tức mùi xăng đầy phòng.

Đem xăng dội một vòng, cô ta mới ngồi về vị trí lúc đầu, nhìn ba người kia, sắc mặt biến đổi không ngừng.

Số bánh Diệp Thiên Tuyết ăn không nhiều, nên rất nhanh cô bị kinh sợ mà tỉnh lại.

Lúc Liễu Phỉ Phỉ vào, cô cũng đã tỉnh. Sau đó, cũng ngửi thấy mùi xăng.

Điều này khiến cô nghi ngờ, Liễu Phỉ Phỉ đang muốn làm gì? Chẳng lẽ, chuẩn bị làm bị thương mọi người?

Nghĩ tới đây, lòng cô nhất thời cảnh giác.

Phong ca lừa bịp người nhà của mọi người cả nửa ngày, cuối cùng khi mọi người sắp mất kiên nhẫn hẳn cũng nói ra địa điểm giao tiền

Hắn đối với trí thông minh của mình vô cùng hài lòng, không phải phim truyền hình cũng có lúc dùng được sao?

Sau đó, nhìn đám người kia, dưới sự uy hiếp của mình phải đến địa điểm giao dịch, lòng hắn cười đắc ý, chuẩn bị đi lấy tiền.

“Chờ tín hiệu của tao, lấy được tiền thì rút lui ngay, để cho bọn chúng tự đi tìm người.” Hắn ra lệnh cho bọn đàn em, tập trung cao độ vào nơi lấy tiền.

Phía ngoài có tiếng xe hơi truyền tới, tâm Liễu Phỉ Phỉ nhảy dựng lên.

Làm cô ta có dự cảm chẳng lành.

Từ khe hở cửa sổ nhìn ra ngoài, một chiếc xe việt dã, đang mạnh mẽ lao về phía này. Có người bên ngoài kêu to: “Người nào”, tiếng bước chân không đều không đuôi vang lên.

Đột nhiên ánh mắt Liễu Phỉ Phỉ ngưng tụ.

Cô ta nhìn chằm chằm chiếc xe kia, từ trên xe hai người cường tráng nhảy xuống, mà hai người kia....

Có một người trong đó kêu lớn: “Tiểu Tuyết”, điều này làm sắc mặt của Liễu Phỉ Phỉ đột nhiên xanh đen.

“Không ngờ, còn có người tìm được chỗ này.” Cô ta quay đầu lại quét mắt nhìn Diệp Thiên Tuyết một vòng, gương mặt này, giống như có thể nhỏ ra nước.

“Vậy thì, cô nên tìm đường xuống mồ đi.” Cô ta nói xong, thì kéo Tăng Hàm tới cửa, mở cửa phòng ra. Sau đó lại đem Tô Vũ kéo ra xa Tăng Hàm một bước, cuối cùng kéo Diệp Thiên Tuyết lại chỗ cũ.

Sau đó, cô ta đi đến cạnh Tăng Hàm, nhìn lại căn phòng một lần, sau đó lấy máy lửa từ trong túi ra châm lửa.

Có vẻ Tăng Hàm sắp tỉnh lại, đang rên rỉ. Liễu Phỉ Phỉ nhìn anh ta, mặt trở nên dịu dàng: “Em đều là vì anh, anh không thể bỏ rơi em.”

Nói xong, cô ta kéo Tăng Hàm, đem anh công trên người mình, tay còn lại thì đốt lửa, ném xuống.

Lửa nhanh chóng bùng lên.

Nháy mắt sau khi Liễu Phỉ Phỉ kéo Tăng Hàm rời đi, Tăng Hàm liền mở mắt ra.

“Cái này là?” Anh ta có chút mơ hồ hỏi, nhưng Liễu Phỉ Phỉ chỉ kéo anh ra ngoài: “Đi nhanh, bọn chúng phóng lửa rồi!”

Tăng Hàm thất kinh, đột nhiên tỉnh táo lại, tuy vậy cơ thể vẫn còn hơi chậm chạp. Nhưng mà, bất kể Liễu Phỉ Phỉ thế nào kéo, anh đều không nhúc nhích.

Liễu Phỉ Phỉ lo lắng: “Đi a!”

“Bọn họ đâu?” Tăng Hàm hỏi, nhìn Liễu Phỉ Phỉ chằm chằm. Liễu Phỉ Phỉ chột dạ, bật thốt lên: “Em sao mà biết bọn họ thế nào, em chỉ quan tâm anh thôi.” Âm thanh của cô ta còn chứa cả tiếng khóc nức nở, kéo tay Tăng Hàm đi tới cửa: “Đi thôi, chúng ta đi thôi.”

Tăng Hàm nhìn lửa cháy ngùn ngụt trong nhà, mặt đen xuống: “Anh không thể để bọn họ lại đây được.”

Nói xong anh lật người ra, đi vài bước đá vào Tô Vũ: “Nhanh lên, Tô Vũ ở chỗ đây, mau kéo cậu ấy ra ngoài.”

Liễu Phỉ Phỉ sững sờ đứng cửa, nhìn ánh mắt tha thiết của anh, hồi lâu mới than khẽ: “Được, em tới giúp anh.”

Đem Tô Vũ giao cho Liễu Phỉ Phỉ, Tăng Hàm xoay người lại hướng sâu vào bên trong, chỉ là không đi hai bước, liền bị người chặn vào: “Mau tránh ra, ra ngoài trước đi!”

Một bóng người vượt qua anh, vọt vào trong nhà.

Diệp Thiên Tuyết đang đứng ở chỗ trống giữa phòng, mặt không chút thay đổi nhìn về phía cửa.

Đồ đạc trong phòng cháy dữ dội, khói bốc lên dày đặc che khuất tầm mắt, cho nên cô mới đứng lên.

Thì ra, Liễu Phỉ Phỉ chỉ nhắm vào một mình mình mà thôi.

Nghĩ tới đây, khóe môi cô nhếch lên, bưng kín miệng mũi, rồi chạy ra cửa.

Nhưng đi không được mấy bước, có người từ trong lớp khói đen chạy ra, vọt tới trước mặt cô: “Thiên Tuyết, em đang ở đâu, em có sao không?”

Diệp Thiên Tuyết sững sốt.

Liễu Phỉ Phỉ, Tăng Hàm và Tô Vũ ba người đã đi ra, quay đầu lại nhìn khói dày đặc cuộn cuộn bên trong nhà, nét mặt Tăng Hàm vô cùng kinh khủng.

“Tiểu Tuyết.” Anh ta nhìn chăm chú về phía cửa, do dự. Chỉ lát sau, anh ta đột nhiên quay đầu, bắt đầu lay Tô Vũ: “Mau tỉnh lại, mau tỉnh lại. Người kia đâu? Người kia đâu!”

Cuối cùng Tô Vũ cũng bị anh ta lay tỉnh, lại bị đánh về điên cuồng cùng câu hỏi không đầu không đuôi của này làm ở mịt, trong khoảng thời gian ngắn chỉ biết ngơ ngác nhìn anh ta.

Nhưng Liễu Phỉ Phỉ lại giật mình, hỏi: “Tăng Hàm, anh đang hỏi là người nào?” Tăng Hàm căn bản cũng không chú ý đến cô ta, chỉ níu tay Tô Vũ tiếp tục hỏi. Tô Vũ rút cuộc hồi hồn, đẩy tay anh ra: “Yên tâm đi, không có việc gì.”

Quay lại nhìn Liễu Phỉ Phỉ, nở nụ cười cực kỳ không có ý tốt: “Những người khác không biết có sao không.”

Liễu Phỉ Phỉ theo bản năng lùi lại một bước.

Vào lúc này, giữa căn phòng bị cháy đến nỗi khiến người ta không dám lại gần, có hai bóng người vọt ra.

Tô Vũ lập tức cười ngênh đón: “Ồ, cậu thế mà chạy ra ngoài?” Sau đó, nhìn Diệp Thiên Tuyết ở bên cạnh, vẻ mặt liền trở nên kinh khủng: “Em sao lại ở chỗ này!”

Diệp Thiên Tuyết không bị thương chút nào. Sự thật này làm Liễu Phỉ Phỉ phần hận không dứt.

Rõ ràng bị hôn mê, lửa lại cháy lớn như thế, sao không nóng chết cô ta. Ý niệm trong lòng chợt lóe lên, sau đó liền bị một ý niệm khác chiếm cứ —— người kia, là người ở trước mắt này sao?

Triệu Lãm tức giận nhìn Tô Vũ: “Tôi vì sao không thể tới?” Tô Vũ bĩu môi: “Đại Thiếu Gia không phải từ trước đến giờ không bao giờ đến những nơi hoang dã thế này sao, giờ lại ở đây còn vừa vặn làm anh hùng cứu mỹ nhân?”

“Tôi còn chưa hỏi cậu!” Triệu Lãm nhìn Tô Vũ rống giận: “Cậu đến bao giờ mới có thể để cô bớt lo đây?”

Tô Vũ quay đầu đi, không nhìn anh. Bên cạnh Diệp Thiên Tuyết ho khan một tiếng, giọng có chút khàn khàn hỏi: “Những tên canh chừng đâu?”

Triệu Lãm nén tức giận, nhìn cô vẻ mặt trở nên dịu dàng cùng quan tâm: “Đều bị Phó ca giải quyết hết rồi, chúng ta ra ngoài đã, phòng này rất nhanh sẽ bị thiêu rụi.”

Diệp Thiên Tuyết trầm mặc gật đầu, đi về phía trước, không dấu vết tránh tay Triệu Lãm đang kéo tay cô.

Liễu Phỉ Phỉ theo phía sau, nhìn dáng vẻ Triệu Lãm ân cần rồi lại không dám tiến lên, tay gắt gao nắm chặt, móng tay đâm sâu khiến lòng bàn tay phát đau.

40. Chương 40

Diệp Thiên Tuyết kỳ thật rất cảm kích Triệu Lãm mang người đến cứu bọn họ, tuy rằng cô đối với sự lỗ mãng của anh ta cũng không tán đồng cho lắm.

Nhưng là, Triệu Lãm đến, cũng không cũng đủ làm cho cô cảm động.

Nếu cô thật sự lâm vào nguy hiểm, sự xuất hiện của Triệu Lãm tuyệt đối sẽ làm cho cô lâm vào tư tưởng anh hùng cứu mỹ nhân, cũng sẽ vì sự phấn đấu quên mình của anh ta mà cảm động. Nhưng mà, cô không có. Từ trước đến nay, mọi việc đều nằm trong tầm khống chế của cô.

Trừ bỏ việc Liễu Phỉ Phỉ phóng hỏa.

Cho nên, cô đối với Triệu Lãm cố ý trốn tránh làm cho Triệu Lãm có cảm giác bị tổn thương. Anh đứng xa nhìn Diệp Thiên Tuyết, thật lâu sau nhẹ giọng hỏi Tô Vũ: “Anh nói thử xem, vì sao cô ấy một chút cảm động cũng không có?”

Anh tựa hồ đang đùa, cười nói: “Thường thì trong trường hợp này, không phải sẽ ôm ân nhân cứu mạng mình một cái sao? Như thế nào đến lượt cô ấy lại biến thành né tránh?”

Tô Vũ ở bên cạnh xoay người một cái xem thường: “Anh mơ đi. Hơn nữa, cho dù vào thời khắc quyết định, cũng có thể nhìn ra người ta có thật lòng hay không thật lòng.”

Triệu Lãm sờ sờ cằm.

Trên mặt đất ngổn ngang, mỗi người nằm một chỗ, đứng bên cạnh là một người đàn ông trẻ tuổi trông rất uy nghiêm. Nhìn thấy đoàn người đi ra, người đàn ông để ý liếc mắt nhìn một cái: “Người con muốn cứu là bọn họ sao? Tô Vũ con như thế nào lại ở đây?”

Tô Vũ cười tiến lên chào hỏi, hai người, một người nhiệt tình một người lạnh nhạt bắt đầu nói chuyện phiếm.

Diệp Thiên Tuyết đứng tại chỗ trong chốc lát, quay đầu nhìn về phía Liễu Phỉ Phỉ: “Tôi có thể hỏi cô một chuyện không?”

Liễu Phỉ Phỉ hoàn hồn, biểu hiện trên mặt có chút miễn cưỡng: “Chuyện gì?”

“Lúc ở trong phòng, tại sao bên trong bị thêu cháy, còn có mùi xăng nồng như vậy?” Cô nhìn chằm chằm Liễu Phỉ Phỉ, bình tĩnh hỏi.

Liễu Phỉ Phỉ trong lòng cả kinh, bật thốt: “Em làm sao biết được. Em cũng hôn mê giống như mọi người mà”

“Uh, cô nói không sai, ” Diệp Thiên Tuyết quay mặt đi, “Cô hôn mê .”

Về mặt của cô quá bình tĩnh, làm Liễu Phỉ Phỉ trong thời gian ngắn không biết nói gì cho phải. Hỏi cô hoài nghi mình?, có vẻ quá mức chột dạ, nếu không hỏi, câu nói đó như một nhát dao, đâm vào lòng cô rất khó chịu.

Cảnh sát đuổi tới, đúng lúc lửa trong căn phòng bốc cháy dữ dội. Bên này, Tô Vũ cầm điện thoại của Triệu Lãm báo cảnh sát, lại gọi về nhà báo bình an.

Trái ngược với Diệp Hâm Thành đang kích động ở đầu dây bên kia thì trong lòng Diệp Thiên Tuyết rất bình tĩnh, không chút gợn sóng, chỉ có mỗi một: “Cha, có một số việc lát nữa sau khi trở về chúng ta nói sau.”

Triệu Lãm có chút lo lắng nhìn cô.

Sau khi bốn người đi theo cảnh sát lấy khẩu cung, liền tụ cùng một chỗ, yên lặng không nói gì.

Tầng Hàm phản ứng trước tiên, liếc mắt nhìn Diệp Thiên Tuyết một cái: “Anh có một số việc muốn hỏi em một chút, sau khi trở về, anh sẽ gọi cho em.”

Diệp Thiên Tuyết miễn cưỡng gật đầu: “Được, nhưng mà đó cũng chỉ là ý nghĩ của anh. Em chỉ là không nghĩ tới cuối cùng sẽ.” Cô bất đắc dĩ nở nụ cười với anh ta.

Tầng Hàm cũng cười, sau đó đi theo người nhà trở về.

Tô Vũ là người thứ hai rời đi, biết rõ chuyện xảy gì ra lại còn đâm anh một cái, sau khi trở về thế nào cũng không tránh được bị phê bình một trận.

Diệp Thiên Tuyết cùng Liễu Phỉ Phỉ hai người trở lại nhà chính, Liễu Đan Văn trước tiên tới ôm chặt Liễu Phỉ Phỉ, kiểm tra toàn thân cô ta xem có bị thương hay không, sau đó mới lấy lại tinh thần.

Diệp Thiên Tuyết đứng ở bên cạnh hai người, cùng Diệp Hâm Thành ở đối diện hai người bốn mắt nhìn nhau, ai cũng không nói chuyện.

Hốc mắt Diệp Hâm Thành có chút phỉu hờn, hô hấp cũng có chút run run.

Im lặng thật lâu, ông rút cục tiến lên, chần chờ vỗ bả vai Diệp Thiên Tuyết: “Trở lại thì tốt, trở lại thì tốt rồi.”

Diệp Thiên Tuyết cúi đầu, nhẹ nhàng đáp một tiếng, nói: “Cha, con có thể đi thư phòng của cha ngồi một chút được không? Có một chuyện, con muốn làm rõ.”

Diệp Hâm Thành có chút mê mang, nhưng lại đáp ứng không chút do dự.

Hai người vào thư phòng, sau khi ngồi xuống, Diệp Hâm Thành liền đi pha trà, sau đó đem chén đưa cho Diệp Thiên Tuyết đang ngồi trước mặt: “Có chuyện gì muốn nói với cha?”

Diệp Thiên Tuyết im lặng một lát, nhẹ giọng nói: “Cha, có chuyện con muốn thừa nhận với cha, chuyện bất cớ lần này, con đã biết từ trước.”

Tay Diệp Hâm Thành run lên, nước trong chén rơi xuống mu bàn tay, ông buông chén, lấy khăn lau nước trên tay.

“Con nói...con biết trước?” Ông có chút không tin hỏi lại, Diệp Thiên Tuyết bình tĩnh gật đầu: “Bởi vì, chủ mưu vụ bất cớ này, chính là Liễu Phỉ Phỉ.”

Diệp Hâm Thành ngồi ở đối diện cô, gương mặt khiếp sợ tột độ.

Không được mấy giờ cảnh sát đã biết Liễu Phỉ Phỉ là người vạch ra chuyện này, bởi vì Phong ca không thông minh tài trí như bọn cướp trong tivi, cho nên không thể chạy thoát.

Sau khi hắn biết chuyện căn phòng nhỏ giam con tin bốc cháy, còn có người thiếu chút nữa chết cháy ở bên trong, vẻ mặt của hắn liền thay đổi. Thực ra, hắn cũng chỉ là tên lưu manh, cũng không phải loại người thông minh tài trí giàu nghị lực, không bao lâu liền chủ động khai báo.

Theo thông tin, trên điện thoại của hắn tìm được đầu mối căn cứ hắn cùng Liễu Phỉ Phỉ liên hệ, cảnh sát đối với việc này có chút khó tin, nhưng cũng làm hết chức trách gọi cho Liễu Phỉ Phỉ.

Liều Đan Văn đối với việc này lại cảm thấy cực độ khó tin, trước mặt cảnh sát bà ta liền đi hỏi Liễu Phỉ Phỉ, chuyện này có phải thật hay không.

Liều Phỉ Phỉ chột dạ liên tục phủ nhận. Liều Đan Văn lại nghi ngờ nhìn cô ta: “Mẹ hi vọng con không nói dối, chuyện này không phải thật.”

Nói xong, bà không lời kéo Liễu Phỉ Phỉ từ trong tay cảnh sát nữa.

Ngược lại Diệp Hâm Thành vẻ mặt phức tạp. Nếu là trước kia, ông tuyệt đối sẽ lao ra làm người cha tốt, giúp đỡ Liễu Phỉ Phỉ biện giải. Nhưng hiện tại, ông vẫn đứng tại chỗ không hề nhúc nhích.

Liều Đan Văn nhẹ nhàng kéo cánh tay ông: “Hâm Thành, em có chút lo lắng.”

Diệp Hâm Thành không nói gì vỗ vỗ tay bà ta, nhìn cảnh sát mang Liễu Phỉ Phỉ đi.

Sáng sớm hôm sau, Ngụy Vũ tới tìm Diệp Thiên Tuyết. Cậu ngay cả lên lớp cũng không đi, trực tiếp trốn học.

“Chị Tiểu Tuyết, chị. . . . Có nặng lắm không?”

Diệp Thiên Tuyết hơi cười: “Không có việc gì, chỉ là có chút sợ. Tiểu Bàn em như thế nào còn không đi học?”

“Xí, lời này là chị Tiểu Tuyết không có tư cách nói nhất?” Ngụy Vũ cười nhạo cô một câu, nhưng đáy mắt cũng là ân cần, “Chị Tiểu Tuyết nếu có việc, em có thể hỗ trợ, cứ tìm em là được.”

“Được.” Diệp Thiên Tuyết đáp ứng.

Hai người trò chuyện trong chốc lát, Phó Hoài Minh tới giúp Diệp Thiên Tuyết giảng bài. Nhìn thấy Ngụy Vũ ở trong này, anh đứng ở cửa cười cười, “Thế nào, có cần anh đi ra ngoài một lát hay không, để không gian riêng cho hai người?”

Anh nhìn Ngụy Vũ chớp mắt: “Em có phải muốn cho cái bóng đèn là anh đây biến mất... không hề nghi ngờ chút nào ơ ~”

Tại Ngụy Vũ ửng đỏ, nhưng không phản bác. Cậu chậm chạp đứng lên, tạm biệt Diệp Thiên Tuyết liền đi ra ngoài. Lúc ra cửa, đối với Phó Hoài Minh ở cửa đang cười cười cô, cậu không biết nghĩ tới điều gì, ngay cả hai má đều đỏ.

Phó Hoài Minh đợi cho cậu đi, mới đi đến đối diện Diệp Thiên Tuyết ngồi xuống, đem những thứ mình mang tới để trên bàn trà.

“Xem ra, là một đứa bé ngoan.” Anh nói, “Đầu năm nay, người còn đỏ mặt không nhiều lắm . Quan trọng nhất là, trong lòng cậu ta có em, bằng không, anh nói không phải là loại phản ứng này.”

Anh nâng cằm nhìn Diệp Thiên Tuyết: “Thế nào, muốn suy nghĩ một chút hay không?”

Diệp Thiên Tuyết tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn anh: “Anh cũng nói, cậu ta là đứa trẻ tốt. Em cũng không muốn phá hoại một mầm non của đất nước.” Cô xem ánh mắt Phó Hoài Minh, nói: “Trong lòng em, rất u ám.”

“Em cũng biết em làm sai ?” Phó Hoài Minh bình tĩnh xuống, khuôn mặt tươi cười mới vừa nãy biến mất vô tung, “Vậy em nói, em sai chỗ nào?”

Diệp Thiên Tuyết mỉm cười: “Em sai ở chỗ, không nên quá tin bản thân, chủ động đi vào nơi nguy hiểm, nhưng mà, em chỉ là bất đắc dĩ nha.”

Biểu tình Phó Hoài Minh thực nghiêm túc: “Em có cái gì bất đắc dĩ?”

“Nếu không làm như vậy, em sẽ không có đủ căn cứ để chứng minh trong lòng Liễu Phỉ Phỉ vẫn có bất mãn đối với em .” Diệp Thiên Tuyết nói, “Nếu ngay từ đầu em được cứu ra, Diệp Hâm Thành cuối cùng cũng sẽ lựa chọn dần xếp ổn thỏa. Ông ta sẽ không bằng lòng nhìn hai đứa con gái của mình thủ thúc tương tàn. Với ông ta mà nói, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, buông tha người nào ông ta cũng không nỡ.”

Phó Hoài Minh trừng mắt nhìn cô: “Vậy cũng phải từ từ, không nhất thiết phải.”

“Em không có nhiều thời gian .” Diệp Thiên Tuyết đánh gãy lời anh, “Cô ta đối với em đã hận thấu xương, muốn mạng của em, em không có cách nào đợi. Bây giờ Liễu Đan Văn còn không có ý nghĩ này, cho nên em có thể thực hiện từ từ, nhưng mà Liễu Phỉ Phỉ.”

Phó Hoài Minh thở dài một tiếng: “Quên đi, quan trọng là em bình an vô sự. Còn nữa, em có muốn cảm ơn Triệu Lãm không, nếu không có anh ta, em.”

Phó Hoài Minh lại ngạc nhiên lần nữa, lời nói của anh bị ngắt.

“Không” Diệp Thiên Tuyết nói hết sức kiên quyết, “Anh ta không phải vì em mà đến. Hơn nữa, cho dù không có anh ta, em cũng sẽ không có việc gì.”

Phó Hoài Minh kinh ngạc nhìn cô, một hồi lâu mới tiếp tục động tác tay dừng lúc này, trong miệng như không có việc gì nói, “Đường như em kháng cự anh ta, vì sao?”

Diệp Thiên Tuyết nghiêng đầu nhìn anh, biểu tình lạnh nhạt: “Anh cũng không phải không thích em tiếp cận anh ta quá mức hay sao?”

“Đó là bởi vì lúc anh ta là đùa giỡn ” Phó Hoài Minh nói, “Nhưng là hiện tại, xem ra vẫn có vài phần nhiệt tình.”

Diệp Thiên Tuyết mỉm cười, dời đề tài: “Học tập đi, em còn muốn năm lớp 11 tham gia thi tốt nghiệp trung học đấy.”

Phó Hoài Minh cũng thuận thế đem đề tài vứt bỏ, bắt đầu chuyên tâm giảng giải cho Diệp Thiên Tuyết.

Hai người học một buổi sáng, Diệp Thiên Tuyết xoa cổ thuận miệng hỏi Phó Hoài Minh gần đây đang làm gì: “Cũng không phải chỉ làm gia sư cho em được?”

Phó Hoài Minh cười, xoa xoa đầu nàng: “Quan tâm nhiều như vậy làm gì, công việc của anh, anh tự xử lý.”

Nói xong, anh đứng lên: “Hôm nay bao nhiêu đây thôi, em tự ôn tập đi.”

Diệp Thiên Tuyết thuận theo gật đầu, đứng lên đưa anh đi ra ngoài.

Chờ cô từ cửa đi vào, Liễu Đan Văn đã đứng trong đại sảnh từ lúc nào, vừa gặp cô liền vọt lại: “Thiên Tuyết, dì xin con, đừng chỉ chứng* Phỉ Phỉ được không?”

Diệp Thiên Tuyết ngăn ra, chợt nghe Liễu Đan Văn nói tiếp đi: “Dì biết trong tay con có chứng cứ, cầu xin con, tha cho Phỉ Phỉ một lần đi. Nó vẫn còn nhỏ, còn không hiểu chuyện.”

Trong lòng mỉm cười một cái, Diệp Thiên Tuyết giãy ra khỏi cánh tay bà ta: “Con cũng chỉ lớn hơn Liễu Phỉ Phỉ hai tháng mà thôi.”

Nụ cười của cô rất tươi: “Con cũng là một đứa nhỏ, vì sao cô ta xuống tay được?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Xem, các người làm

Editor nói ra suy nghĩ của mình: Đầu năm nay làm editor thật không dễ dàng gì....nợ chương 41 nha cả nhà, chiều mình sẽ post nha....lần đầu edit nên có gì sai sót mời comt bên dưới để mình sửa nha!!!

41. Chương 41

Liễu Đan Văn theo bản năng lùi bước: “Con nói gì?” Về mặt của bà ta mờ mịt, có vẻ rất vô tội.

“Dì Liễu à, dì đã không còn trẻ, không cần làm về mặt này nữa.” Diệp Thiên Tuyết cúi đầu, nói, “Hơn nữa, dù con bỏ qua cho cô ta, mọi chuyện cũng chưa xong đâu. Lúc cô ta làm ra chuyện này, tại sao không nghĩ trốn, hôm nay bị bắt đứng, là chuyện đương nhiên, con có thể làm gì. Con bỏ qua, thì vẫn còn Tăng gia và Tô gia.”

“Cho dù dì thuyết phục được con, nhưng dì có thể thuyết phục Tăng gia và Tô gia sao?”

Diệp Thiên Tuyết ngẩng đầu nhìn hướng Liễu Đan Văn, biểu tình bình tĩnh như nước.

Liễu Đan Văn nhìn cô, cảm giác cô khác trước rất nhiều. Diệp Thiên Tuyết nhìn bà ta cười khê, nói: “Thay vì ở trong này lo lắng, không bằng Dì suy nghĩ như thế nào tìm được luật sư tốt nhất đem tội của Phỉ Phỉ giảm nhẹ mới phải.”

“Bất cóc là tội nặng, ít nhất cũng phải 10 năm trở lên.” Diệp Thiên Tuyết nói xong, vòng qua Liễu Đan Văn đi lầu.

“Đứng lại!” Giọng nói của Liễu Đan Văn từ sau lưng cô truyền tới, “Chuyện này, con thật sự không giúp sao?”

Diệp Thiên Tuyết cũng không quay đầu lại: “Vậy dì Liễu nói thử xem, conphair giúp như thế nào?” Cô dừng bước, dựa vào tay vịn, đưa lưng về phía Liễu Đan Văn, “Hơn nữa, dì cho là, con là loại nhân từ với hung thủ đã hại mình, còn ngoan ngoãn khoanh tay chịu trời sao?”

Liễu Đan Văn không nói lời nào, chỉ cắn môi: “Chuyện này mà làm lớn lên, đối với Diệp gia cũng không có gì tốt, đối với công ty cũng sẽ có ảnh hưởng.”

“Tùy tiện thôi.” Diệp Thiên Tuyết nói, “Con không cần.”

Nói xong, cô bước lên lầu, Liễu Đan Văn đứng tại chỗ, về mặt đen tối không rõ.

Buổi tối ngủ một giấc, sáng sớm hôm sau Diệp Thiên Tuyết liền đi ra cửa.

Từ ngày hôm qua, cô cùng Liễu Đan Văn đã trở mặt hoàn toàn, cô cũng không nghỉ ở lại nhà cùng Liễu Đan Văn đóng kịch. Loại việc này, để lại cho Diệp Hâm Thành đi quan tâm thôi.

Bởi vì ra cửa có vẻ sớm, cho nên nhiều cửa hàng đều không mở cửa, trong khoảng thời gian ngắn, cô cũng không biết mình có thể đi đâu.

Ánh mặt trời dần ló dạng, cô ngậy người một lát liền quyết định đi đến trường học.

Thông báo cho Phó Hoài Minh một tiếng, Diệp Thiên Tuyết liền đi vào trường học.

Lúc tới trường học, người cũng không ít, nhiều ánh mắt nhìn cô có chút ngạc nhiên.

Đến phòng học, liền cầm cái khăn bên cạnh lau bàn, ngay cả Trần Trần đứng ở bên cạnh cô cũng không nhìn được hỏi: “Bạn trở lại ngay cả vết thương nhỏ cũng không có, thật làm ình cảm thấy kỳ quái. Cô ta chắc là ôm quyết tâm hại bạn đi, hiện tại chắc cô ta đang sợ hãi lắm.”

Trần Trần vẻ mặt cảm thán, “Thật ra bạn cũng không đơn giản như vậy.”

Diệp Thiên Tuyết cười đến thật dịu dàng: “Vận khí của mình rất tốt, Tăng Hàm cùng Tô Vũ đều là bạn tốt.”

Trần Trần cười nhạo một tiếng, thở dài: “Thật đáng tiếc, tương lai tốt đẹp của cô ta, nếu vào tù, chỉ sợ sau này rất khó ngóc đầu lên.” Cô ấy chắc chắn cảm thán hai tiếng, bộ dáng rất là đáng tiếc .

Diệp Thiên Tuyết không nói tiếp, đứng một chốc, ngay cả Trần Trần cũng cảm thấy nhàm chán, lưu lại một câu “Mình thích bạn rồi nha” liền xoay người trở về chỗ ngồi của mình.

Lại một lát sau, Ngụy Vũ tới, nhìn thấy cô, ánh mắt nhất thời sáng ngời, bước nhanh đã đi tới: “Chị Tiểu Tuyết hôm nay như thế nào tới trường học, sao không ở nhà nghỉ ngơi thật tốt?”

Diệp Thiên Tuyết nhìn cậu, cười lắc đầu: “Không có việc gì, chị cũng không yếu ớt như vậy. Tiểu Bàn gần đây càng ngày càng có hình có dáng rồi.”

Ngụy Vũ cười hì hì : “Em mời nhà tạo hình giúp em thiết kế một chút, việc này trước sau gì cũng phải làm, chỉ là làm sớm một chút thôi.”

“Nhàem quyết định rồi à?” Diệp Thiên Tuyết thuận miệng hỏi một câu.

Ngụy Vũ cười gật gật đầu: “Mấy người anh của em đều bị em đánh bại, cho nên bước đầu tiên là do em làm.”

Nghe vậy, Diệp Thiên Tuyết kinh ngạc ngẩng đầu, tiếp đó thần nhiên cười: “Chúc mừng em, Tiểu Bàn, đã thực hiện được nguyện vọng?” Ngụy Vũ khoát tay, “Làm sao xem là đã thực hiện được nguyện vọng, nói đến cùng cũng bắt quá là làm công. Chẳng qua đối tượng từ người khác biến thành mình mà thôi. Nói không chừng chờ lúc em tiến vào, em sẽ không muốn làm, bỏ đi sự nghiệp của mình.”

Nói tới đây, tinh thần Ngụy Vũ bỗng nhiên rung lên, ngồi xuống đối diện Diệp Thiên Tuyết, nói: ” Chị Tiểu Tuyết quán cơm Tử Hồng của chúng ta, cũng đã dự định sắp xếp đến ba tháng sau. Em đã phân phó bọn họ không chế tốt số lượng, trong nhất thời, tốt nhất đừng mở chi nhánh nhanh như vậy.”

Nói đến đây, tay Diệp Thiên Tuyết bỗng nhiên dừng lại, cắn cắn môi: “Tiểu Bàn, nếu có thể, tốt nhất đừng mở chi nhánh, chuyên tâm kinh doanh một cửa hàng này thôi.”

Vẻ mặt của cô rất thành khẩn, “Dem vốn kinh doanh cửa hàng bảo quản thật tốt, đừng cho người bình thường vào.”

Ngụy Vũ có chút khó hiểu, nhìn vẻ mặt của cô gật gật đầu: “Dạ, em biết rồi, em sẽ cùng bọn họ thương lượng.”

Diệp Thiên Tuyết kiên trì mười phần, “Nếu bọn họ không đồng ý, hai năm sau chị liền rút vốn.”

Ngụy Vũ hoảng sợ: “Lúc đó chính là thời điểm tốt, như thế nào liền.” Nói xong, cậu bỗng nhiên sững sờ: “Ở thời điểm tốt nhất rút lui, cũng là một thủ đoạn đầu tư Nhưng mà.” Cậu bắt đầu lo lắng, Diệp Thiên Tuyết vỗ vỗ bờ vai cậu: “Đừng nghĩ nữa, nếu em muốn biết, đến lúc đó chị nói cho em biết là được.”

Ngụy Vũ gật gật đầu, nhìn xem thời gian, sắp đi học, chạy về chỗ ngồi của mình. Bị cậu lồi kéo nói chuyện nửa ngày, như trút được gánh nặng trở về vị trí của mình.

Đối với Diệp Thiên Tuyết, ngày đi học với cô mà nói có chút xa xôi, khác với cách nghe giảng ngày trước, hôm nay cô rất chú ý, chuyên tâm, ngay cả khi giáo viên ra đề khó cũng có thể giải quyết một cách thoải mái.

Phát hiện được điều này, nụ cười của cô đặc biệt chói mắt.

Bắt đầu lớp thứ hai, cô giống như không nghe, chuyên tâm giải quyết bài tập Phó Hoài Minh giao.

Lúc nghỉ trưa, Diệp Thiên Tuyết kéo Vương Kỳ Ngọc cùng Ngụy Vũ đi ăn cơm trưa. Vài người vừa đi đến căn tin, đã có người đứng ở trước mặt cô: “Diệp Thiên Tuyết?”

Ngẩng đầu, Diệp Thiên Tuyết nhìn vài người có chút quen mắt, suy tư một chút mới nhớ tới, những người này thường đi chơi cùng Liễu Phỉ Phỉ.

Cô không quan tâm, Ngụy Vũ cùng Vương Kỳ Ngọc liền càng không có khả năng quan tâm.

Thấy cô không có phản ứng, mấy người kia hơi gấp, trong đó có một người vỗ bàn: “Mày không có lễ phép hả?”

“Lễ phép của chúng tôi, cũng không phải dành cho loại người một chút lễ phép đều không có.” Vương Kỳ ngọc không chút do dự sẵn giọng, “Có người nói chuyện với người khác như vậy sao? Cái gì cũng không nói liền xô bàn đẩy ghế, cô nghĩ cô là ai?”

Bị Vương Kỳ ngọc nói, gương mặt người cầm đầu cứng đờ, bỗng chốc liền mềm mại, bộ dáng chực khóc: “Đúng, thật xin lỗi.”

Nhanh chóng chịu thua như vậy làm cho Vương Kỳ Ngọc có chút hậm hực, vì thế quay mặt đi không quan tâm cô ta.

Người nọ cẩn thận nhìn ba người, dè nhẹ thanh âm mềm mại nói: “chuyện đó, tôi nghe nói Phỉ Phỉ cô ta đắc tội cô, bị cô đưa vào trong ngục giam. Cô có thể buông tha cô ta không?”

Diệp Thiên Tuyết còn chưa nói gì, Ngụy Vũ liền đứng lên, cười lạnh: “Lời nói không trách nhiệm như vậy là ai nói? Ngục giam là do nhà các người mở à, muốn đưa người vào thì đưa chắc? Đầu óc cô có vấn đề hay không vậy?”

Không có ý tốt nhìn những người kia, Ngụy Vũ nói: “Nếu thật sự là vậy, tôi trước tiên đem mấy người hay nói lung tung như các người đưa vào. Hơn nữa, các người biết chuyện gì xảy ra không, không biết đừng nói bừa. Cái gì đắc tội chị Tiểu Tuyết, cô như thế nào không đi hỏi một chút, rốt cuộc là ai sai. Còn mang về mặt ủy khuất, cho là mình bị oan sao?”

Thấy Ngụy Vũ liên tiếp xả, Vương Kỳ Ngọc là người đầu tiên cười ra tiếng: “Ha ha, Tiểu Bàn, chị như thế nào không biết cậu còn có lúc kích động như vậy, giống như súng máy vậy, bùm bùm liên không ngừng bắn ra bên ngoài.”

Ngụy Vũ bị Vương Kỳ Ngọc nói, tai liền ửng đỏ, có chút xấu hổ sờ sờ đầu, ngồi xuống.

Diệp Thiên Tuyết cũng khóe môi mỉm cười, nhìn Ngụy Vũ gật gật đầu: “Tiểu Bàn làm tốt lắm.” Ngụy Vũ có chút cười xấu hổ cười, cúi đầu bắt đầu tính toán mình hôm nay ăn cái gì.

Mấy người kia cậu mắng một trận liền cứng ngắc, lúc này người cầm đầu đôi mắt càng thêm đỏ: “Tôi, tôi chỉ là nghe nói Phỉ Phỉ bởi vì cô bị bắt cóc, kết quả còn muốn bị. Tôi chỉ.”

Đối với phần đông ánh mắt nhìn qua, Diệp Thiên Tuyết bình tĩnh nhìn cô ta: “Chuyện này rốt cuộc là thế nào, tương lai tự nhiên có cảnh sát làm rõ. Hiện tại cô không nên căn cứ vào tin đồn, đến lúc đó thương tổn đối với Liễu Phỉ Phỉ cũng càng lớn. Về phần tội của tôi, tôi nghĩ trong trường học này không chỉ Liễu Phỉ Phỉ một người, cô có phát hiện tôi đối người khác đã làm cái gì hay không?”

Ánh mắt của cô hơi nheo lại: “Không biết sự tình rốt cuộc là thế nào, cũng đừng nói lung tung.”

Theo sau, cô tiến đến nói nhỏ vào tai người cầm đầu: “Đừng tưởng rằng người khuyến khích cô tới là người tốt.”

Nhìn biểu tình người nọ càng ngày càng cứng ngắc, cuối cùng lấp bắp một tiếng liền rời đi, Diệp Thiên Tuyết cong khóe môi, ngồi xuống.

Chuyện này, không biết là ai ở sau lưng, nhưng mà, là ai cũng không quan hệ.

Cô không định nhường nhịn.

Đợi cho ngồi xuống, Tiểu Bàn vỗ vỗ tay, vẻ mặt tán thưởng: “Chị Tiểu Tuyết nên như vậy, thật tốt rất hăng hái . Mấy người phía trước... cô Nguyệt kia thật đúng là không có thói quen giả bộ Trang Văn Tĩnh.”

“Trang Văn Tĩnh?” Diệp Thiên Tuyết cười như không quay đầu nhìn cậu, Ngụy Vũ cảm thấy không ổn, xấu hổ sờ sờ đầu, ha ha cười, muốn đánh trống lảng: “Chị Tiểu Tuyết nhìn xem, món này thế nào, nhìn thật ngon, là món ăn mới cần tin mới đưa vào đó.”

Diệp Thiên Tuyết nheo mắt nhìn cậu, cuối cùng nhẹ nhàng cười: “Quên đi, tha cho em một mạng.”

Ngụy Vũ thở dài nhẹ nhõm một hơi thật lớn.

Vương Kỳ Ngọc ở bên cạnh cơ hồ cười đến ngã ghế, đợi ánh mắt Diệp Thiên Tuyết đảo qua, cô cười với Diệp Thiên Tuyết khoát tay áo: “Đừng nhìn mình, mình cái gì cũng chưa nói.”

Nói xong, cô khều Ngụy Vũ bên cạnh, cùng cậu thương lượng rất cuộc cái gì ăn ngon .

Ngụy Vũ chính là mong có người giải vây cho cậu, lập tức liền lôi kéo cô ấy thảo luận.

Diệp Thiên Tuyết nhìn một màn này, trong lòng không khỏi dâng lên một ít ngọt ngào. Năm tháng đi học im lặng mà tốt đẹp như vậy, bản thân mình lúc trước, vì sao lại mong muốn lớn lên chứ.

Ăn xong cơm trưa, Diệp Thiên Tuyết liền trốn học, Ngụy Vũ cùng Vương Kỳ Ngọc ở trong lớp hâm mộ ghen tị một trận.

Cô ở trên đường đi một hồi, di động liền vang lên, Triệu Lãm gọi điện. Nhìn cái tên trên màn hình, Diệp Thiên Tuyết có chút do dự. Rốt cuộc có bắt máy hay không?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: thứ Bảy cuộc thi, cuộc thi địa điểm khoảng cách ta hiện tại chỗ ở có bốn mươi km (quỳ), cho nên thứ Sáu muốn đi ra ngoài ở, vì thế thứ Sáu buổi tối ngừng một ngày

42. Chương 42

Diệp Thiên Tuyết ngồi trong quán trà, nghe tiếng đàn du dương, không tự chủ bắt đầu suy nghĩ miên man. Nếu là kiếp trước, cả đời cô cũng sẽ không đến những nơi thế này, cũng như nghe loại âm nhạc này. Nhưng kiếp này, cô bắt đầu dần thích những thứ này, đồng thời, cũng tin vào quỷ thần.

Nếu không có quỷ thần, cô sẽ không đứng ở đây.

Nghĩ tới việc này, Diệp Thiên Tuyết thở dài.

“Sao lại than thở vậy?” Là giọng của Triệu Lãm, ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy anh ta đứng ở cạnh bàn, vẻ mặt đầy nghi ngờ, “Em không vui sao, không muốn gặp anh ư?”

Là lý do này sao? Diệp Thiên Tuyết tự hỏi lòng mình. Không phải. Vì vậy, cô lắc đầu, cười nói: “Không có, chỉ là có chuyện phải nghĩ . Tìm em có chuyện gì không?”

Triệu Lãm ngồi xuống, nhìn đôi tay tuyệt đẹp của Diệp Thiên Tuyết đang châm trà, có chút mê hoặc: “Anh không biết, em lại có sở thích này.”

“Cũng không tính là thích, chỉ hiểu một chút thôi.” Diệp Thiên Tuyết trả lời, “Những thứ này có thể làm người ta tâm bình khí lặng.”

Triệu Lãm gật đầu, cái hiểu cái không.

“Em đã biết, kẻ phóng hỏa chính là Liễu Phỉ Phỉ, đúng không?” Uống một ngụm trà cũng không biết có đúng mùi vị không, Triệu Lãm hỏi một câu như vậy, khiến Diệp Thiên Tuyết tay dừng lại: “Phải, em biết rõ.”

“Lửa là từ trong phòng lan ra, nên chỉ có người bên trong mới có thể phóng hỏa.” Diệp Thiên Tuyết nói, “Chuyện đang điều tra rồi, Liễu Phỉ Phỉ cuối cùng có trốn cũng không thoát.”

Triệu Lãm gật đầu, trầm mặc một lát, nói: “Thật sự, anh vẫn không hiểu em có thù oán gì với cô ta, mà cô ta muốn xuống tay nặng như vậy.”

“Em và cô ta cũng không có tranh chấp gì.”

Diệp Thiên Tuyết bật cười: “Anh chính là muốn hỏi cái này? Nói không chừng em và cô ta kiếp trước là hai chị em ruột, em đã hãm hại cô ta, nên kiếp này cô ta phá hủy lại thôi.”

Triệu Lãm chăm chú lắng đầu: “Trên thế giới không có chuyển thế trọng sinh. Không, anh không phải đến vì muốn hỏi việc này.”

Thấy anh ta nhìn mình so với lúc đầu càng thêm nghiêm túc, làm Diệp Thiên Tuyết cũng không khỏi nghiêm túc: “Vậy chuyện gì?”

“Trước kia anh nói muốn theo đuổi em, chị họ anh, bọn họ đều nói anh không thật lòng. Anh cho là bọn họ nói không đúng, nhưng nghiêm túc suy nghĩ lại, lúc đó anh thật sự không thật tâm.”

Khóe miệng Diệp Thiên Tuyết giật giật.

Cô không biết, tại sao Triệu Lãm bỗng nói với mình như thế.

Triệu Lãm vẫn rất nghiêm túc, “Lúc đó, anh đối với em chỉ là ham muốn thể xác, cái đó, ngoại hình của em rất có sức hấp dẫn với anh, cho nên khi đó anh rất vô lễ.”

Nghe Triệu Lãm nói vậy, Diệp Thiên Tuyết cũng không biết có nên vì sức quyến rũ của mình mà kiêu ngạo không, hay nên vì anh ta không biết lễ phép mà tức giận, vẻ mặt có chút không đúng, khóe môi hơi cong nhưng lại cứng đờ.

“Cuối cùng anh muốn nói gì?”

Triệu Lãm bị Diệp Thiên Tuyết thức tỉnh từ trong hồi tưởng, bỗng vươn tay ra, nắm lấy bàn tay cô: “Lấy kết hôn làm tiền đề chúng ta kết giao được không?”

Diệp Thiên Tuyết kinh ngạc tròn tròn hai mắt: “Cái gì?”

Cảm thấy mình nghe được một chuyện rất khó tin, ngay cả trước đây Triệu Lãm hôn và nói cái gọi là tổ tình với cô, cũng không làm cô ngỡ ngàng như vậy.

“Đây là chuyện gì?” Diệp Thiên Tuyết xấu hổ rút tay về, nhưng không được, chỉ có thể mặc cho anh ta nắm.

Nét mặt Triệu Lãm vẫn rất nghiêm túc, “Anh đưa ra đề nghị này là rất thật lòng, xin em nghiêm túc, cần thật suy nghĩ, được không?”

Diệp Thiên Tuyết nhìn ánh mắt của anh ta, trong nháy mắt cũng trở nên nghiêm túc, sau đó bình tĩnh nói: “Em không biết sao anh lại có đề nghị này, có thể nói tại sao không?”

Triệu Lãm nhìn cô, chợt mở miệng, hết sức vui sướng cười lên: “Vậy mà em tưởng thật?”

Cảm giác bị đùa cợt làm tâm tình Diệp Thiên Tuyết có chút ảo não, nhìn bộ dạng thông thả của Triệu Lãm, cô ung dung uống xong một ngụm trà: “Đúng, em tưởng thật. Nhưng từ nay về sau anh nói gì em cũng sẽ không tin nữa.”

Triệu Lãm cười hì hì: “Đừng nóng giận, nghe em nói uống trà có thể khiến người ta bình tâm tĩnh khí, cho nên anh mới thử một lần. Quả nhiên có thể khiến người ta bình tâm tĩnh khí, hiệu quả thật sự rất tốt.”

Diệp Thiên Tuyết không để ý anh ta, anh ta như lơ đãng hỏi: “Vụ bắt cóc kia, thật ra thì từ đầu tới đuôi em đều biết phải không?”

Diệp Thiên Tuyết cũng như lơ đãng trả lời: “Đúng, em biết rõ, Tô Vũ cũng biết. Nếu như anh nghĩ tới hỏi tội, thì không cần. Vì từ khi mới bắt đầu, em đã cùng Tô Vũ nói rõ. Hơn nữa người âm thầm giúp em cũng từng gặp Tô Vũ, anh ấy biết sự tồn tại của những người đó.”

Trong lòng Triệu Lãm khẽ buông lỏng, cột nả nói: “Ai nha, không cần nói như vậy, anh làm sao có thể hỏi tội em, chẳng qua với em rất có hứng thú.”

Diệp Thiên Tuyết liếc anh ta một cái, lạnh nhạt nói: “Lời anh nói em có thể tin chỉ có một câu, anh cảm thấy hứng thú chỉ có thân thể em.”

Nghe cô nói vậy, Triệu Lãm xấu hổ cười cười, hỏi: “Thật ra lời nói lúc ban đầu cũng có thể tin. Tại sao lại làm vậy, sự tồn tại của Liễu Phỉ Phỉ cũng không có uy hiếp gì tới em.”

“Em cũng không phải là kiểu người vừa bị người ta tát má trái đã mang má phải ra để cho người ta xoa.”
Diệp Thiên Tuyết hơi hột đáp, “Nếu cô ta đã muốn em chết, vậy em sẽ để cho cô ta không có cách nào ra tay được.”

Khóe miệng Triệu Lãm giật giật: “Không cách nào hiểu được.” Anh ngửa lưng ra sau, tựa vào thành ghế, hai tay khoanh sau ót: “Loại này kịch hào môn ân oán này, thật lòng không có cách nào hiểu a.”

“Nên mới nói, Diệp gia chỉ là bộc phát, mà không phải thế gia gì.” Diệp Thiên Tuyết giống như có chút cảm thán, “Nếu là Cổ gia sẽ không xuất hiện chuyện như vậy.”

Triệu Lãm không trả lời.

Hai người đồng thời yên tĩnh lại.

Diệp Thiên Tuyết uống xong hơn nửa bình trà, nhìn Triệu Lãm nói: “Anh tới đây, chính là vì hỏi một câu kia. Tại sao không nói luôn qua điện thoại?”

Triệu Lãm tùy tiện phát phát tay: “Muốn gặp em một chút.”

“Anh thật rất quan tâm anh họ mình.”

Triệu Lãm trợn mắt: “Nói bậy, anh mới là anh cậu ta.”

“Thật sao?” Diệp Thiên Tuyết từ chối cho ý kiến, “Nếu đã hỏi xong, vậy em đi trước, buổi chiều còn có việc.”

Triệu Lãm hôn gió: “Hẹn gặp lại.”

Đợi đến khi Diệp Thiên Tuyết đi khỏi, anh ta mới đột nhiên nhảy dựng lên: “Hổng bét, quên mang ví rồi !”

Vừa tạm biệt Triệu Lãm đang đi ra ngoài thì Tô Vũ gọi điện tới rồi, ngưng ngưng nói xin lỗi.

Diệp Thiên Tuyết bật cười: “Không sao, người trong nhà anh lo lắng cho anh cũng là bình thường. Lần này thật là đã hù được bọn họ.”

Tô Vũ vẫn áy náy, oán trách Diệp Thiên Tuyết : “Anh rõ ràng đã nói không sao, anh ta còn muốn hỏi.”
Diệp Thiên Tuyết mỉm cười lắng nghe, có phần hâm mộ loại thân tình ấm áp này.

Hai người nói mấy câu mới cúp điện thoại, Diệp Thiên Tuyết đi đến chỗ Phó Hoài Minh tiếp tục phần đầu học tập.

Phó Hoài Minh mang đến một tin không được tốt lắm cũng không coi là xấu, chứng cứ tội bắt cóc của Liễu Phỉ Phỉ đã thu thập tốt rồi, nhưng ở giữa lại có người bị liên lụy là Trần Thiên.

Diệp Thiên Tuyết nhíu mày: “Trần Thiên?”

“Em biết?” Phó Hoài Minh dừng động tác trong tay lại, nhìn cô.

Diệp Thiên Tuyết gật đầu: “Em biết. Liễu Phỉ Phỉ từng cho anh ta tới tìm em gây phiền toái. Anh cũng đã gặp, là lần đầu tiên gặp Tô Vũ trong quán cà phê, anh ta là tên côn đồ cắc kè ở bên ngoài.”

Phó Hoài Minh cẩn thận nghĩ lại, mới nhớ tới, không khỏi kinh ngạc: “Là hắn?”

Chỉ chốc lát sau, anh nhìn Diệp Thiên Tuyết, hỏi: “Trong việc này, em có ra mặt không?” Diệp Thiên Tuyết thật nhanh lắc đầu: “Không có.”

Nhìn Phó Hoài Minh còn nghi ngờ, cô giải thích: “Cho tới bây giờ, em cũng không cùng mấy tên bắt cóc kia liên lạc, số liên lạc với Trần Thiên, cũng là số mua lại, không có trong danh bạ của em.”

“Hơn nữa, số này mấy ngày trước em đã vứt đi.” Bên môi cô, nụ cười có chút giảo hoạt: “Trong đó còn năm sáu trăm đồng tiền phí điện thoại, cho người khác chiếm tiện nghi đi.”

Nghe Diệp Thiên Tuyết nói như vậy, Phó Hoài Minh cười cười, giống như trăng vừa nhú, hết sức mỹ lệ.

“Như vậy là tốt rồi.” Anh nói, “Ít nhất bề nổi là không có vấn đề.”

Diệp Thiên Tuyết gật đầu, hết sức hiền kính nói: “Tới tiếp tục phần đấu, em muốn nói trước là một năm nữa sẽ lên đại học!” Phó Hoài Minh thấy cô có ý phần đấu như vậy, không khỏi sờ sờ cằm, nói: “em đã yêu cầu như vậy, không bằng, chúng ta lại thêm một con ngựa?”

Diệp Thiên Tuyết lập tức sụp đổ.

Trần Thiên dù bị liên lụy vào, còn bị lôi ra những chuyện quá khứ, nhưng cuối cùng vẫn không đủ chứng cứ anh ta có liên quan đến vụ bắt cóc, cộng thêm hôm nay đã thành công nhập ngũ, đã thành người của quân đội, vì vậy, cuối cùng cũng không bị dính vào, làm cảnh sát tức giận quăng ra khỏi đồn.

Khi Trần Thiên từ bên trong đi ra, không khỏi thấy cực kỳ may mắn vì ban đầu Diệp Thiên Tuyết giúp mình vào quân đội.

Chuyện tới đây cũng không còn liên quan gì đến Trần Thiên. Cho nên anh ta liền nhanh chóng thu xếp hành lý lên xe lửa, có lẽ khi trở về, đã trở thành một người hoàn toàn khác.

Liền Trần Trần có chút khó thích ứng với tin Trần Thiên rời đi, nhưng cũng kinh ngạc vì Trần Thiên lại có thể thông qua thẩm tra chính trị nhập ngũ, chỉ sợ sau lưng có chỗ dựa. Nhưng mà người đã đi, cô ta có suy đoán nhiều hơn nữa, cũng không có gì chứng thực.

Cho tới bây giờ, cô ta vẫn có chút ảo não, sự việc của Liễu Phỉ Phỉ tới quá không đúng lúc, mình thay cô ta bày ra cục diện còn chưa mở ra.

Chuyện qua vài ngày, chứng cứ then chốt bỗng xuất hiện, vụ án coi như kết thúc.

Mà chứng cứ lại là Liễu Đan Văn cung cấp.

Bà ta cung cấp chứng cứ ngay cả Diệp Thiên Tuyết cũng không biết, là Liễu Phỉ Phỉ cùng người kia gọi điện video, sau đó Liễu Phỉ Phỉ đột nhiên nói đến chuyện “Bắt cóc”, “Chia tiền”.

Liễu Đan Văn khóc đến vô tội: “Phỉ Phỉ của tôi cũng là đứa bé, tôi làm sao có thể không đau lòng. Nhưng mà tôi thật sự không biết, nó lại có thể làm ra chuyện như vậy, tôi.”

Cho nên, bà ta lựa chọn đại nghĩa diệt thân.

Diệp Hâm Thành đối với lựa chọn lần này của Liễu Đan Văn thì vừa yêu vừa thương, ngược lại càng nhiều hơn mấy phần ân cần.

Diệp Thiên Tuyết biết chuyện này, chỉ khẽ mỉm cười. Cô cũng không biết, từ khi nào thì Liễu Đan Văn trở nên cao thượng, tình cảm sâu đậm rồi. Đối với tình huống này, không nhận được phỏng đoán, có lẽ, trong việc này, Liễu Đan Văn cũng có một chân?

Nhưng cũng không có khả năng, Liễu Đan Văn ra tay chắc chắn sẽ không gấp gáp như vậy, trong khoảng thời gian ngắn cô cũng không hiểu Liễu Đan Văn nghĩ sao.

“Rốt cuộc cũng trở lại.” Ngay lúc đó, một người đàn ông hướng về phía đám đông ngoài phi trường, nở nụ cười thâm sâu.

43. Chương 43

Đã tự: .com

Ngày thứ ba sau khi Cố Trường Khanh và Trương Cẩm Văn trở về Diệp Thiên Tuyết mới biết . Vì chuyện này, cô nững nịu với dì nhỏ thật lâu, oán giận sao Cố Trường Khanh không ình biết đầu tiên.

“Còn không phải đang bận đối phó với Liễu Phỉ Phỉ với nói chuyện yêu đương sao? Sao mà có thời giờ gặp dì nhỏ của cháu được.” Điểm cái mũi của cô, Cố Trường Khanh cười nói, lại bị Diệp Thiên Tuyết bắt mẫn làm nững.

“Nhưng cháu vẫn không hiểu, vì cái gì Liễu Đan Văn lại ra mặt tố cáo Liễu Phỉ Phỉ.” Làm nững xong, Diệp Thiên Tuyết kéo kéo tay Cố Trường Khanh, hết sức nghi hoặc, “Chuyện này đối với bà ta cũng không có chỗ tốt.”

Cố Trường Khanh cười: “Tất nhiên là có lý do. Có lẽ, cháu nên hỏi xem ba cháu đã làm gì.”

“Ông ấy?” Diệp Thiên Tuyết khinh thường bĩu môi, “ông ta không phải vội vàng biểu lộ quan tâm, yêu thương Liễu Đan Văn sao?”

Cố Trường Khanh bật cười: “Mọi việc không nên chỉ nhìn bề ngoài.” Kéo Diệp Thiên Tuyết đứng lên, lại nói: “dì muốn đi nhảy !@#%\$#@, cháu không cần phải giật mình thế?”

Trương Cẩm Văn đẩy cửa vào, đầu đầy mồ hôi: “Trường Khanh, bảo bối thế nào cũng không chịu cho anh ôm, có phải anh lại làm sai gì không?”

Cố Trường Khanh vội vàng đi theo chồng, một mình Diệp Thiên Tuyết đứng đó, nhìn hai người bóng lưng biến mất ở cửa, cảm giác hết sức ảm áp.

Nghĩ đến lời dì nhỏ, sau khi trở về Diệp Thiên Tuyết liền đến thư phòng tìm Diệp Hâm Thành.

Diệp Hâm Thành không ở nhà, hình như công ty có chuyện, ông phải vội vàng rời đi. Diệp Thiên Tuyết thuận tay đẩy cửa, vào thư phòng ngồi một lát, nghĩ đợi lát nữa Diệp Hâm Thành về, mình nên hỏi vấn đề này thế nào.

Trong này, Diệp Hâm Thành rất ít để người giúp việc vào dọn dẹp, hầu như chính ông một tay sửa sang lại, cũng không hẳn rất chỉnh tề, nhưng nhìn rất thoải mái. Diệp Thiên Tuyết ngồi lại một lát, cảm thấy không có ý nghĩa, đang chuẩn bị ra ngoài.

Mới đứng lên, đã thấy tiếng gõ cửa, là Liễu Đan Văn ở ngoài cất giọng: “Hâm Thành ông ở bên trong sao? Hâm Thành, tôi vào nhé?”

Diệp Thiên Tuyết ngăn ra, theo bản năng không muốn để bà ta nhìn thấy. Bên ngoài vọng lại tiếng xoay nắm cửa, thật nhanh nhìn lướt qua phòng một lượt, rồi trốn phía sau rèm cửa sổ.

Liễu Đan Văn đi vào, liền đóng cửa lại. Hình như bà ta rất khẩn trương, hô hấp so với bình thường cũng nặng nề hơn, cách một lớp rèm cửa sổ, Diệp Thiên Tuyết vẫn nghe được rõ ràng.

Làm cô cũng có chút khẩn trương, hơn nữa là nghi ngờ.

Nếu Liễu Đan Văn tìm Diệp Hâm Thành , vậy biết bên trong không có ai, tại sao còn vào?

Theo bản năng cô thả nhẹ hô hấp.

Liễu Đan Văn đi tới bàn đọc sách, mở ngăn kéo ra, phát hiện đã bị khóa, kéo cũng không nhúc nhích. Bà ta cũng không tức giận, đem tất cả ngăn kéo lần lượt mở thử, quả nhiên tìm được một ngăn không khóa. Bên trong lại không có gì ngoài hai lọ thuốc, mà hàng ngày Diệp Hâm Thành vẫn uống.

Lấy ra xem, biểu hiện rất do dự, cuối cùng vẫn cất lại.

Sau đó, lấy ra một chiếc chìa khóa từ trong túi áo, bắt đầu thử mở ngăn kéo.

Nhìn bà ta, Diệp Thiên Tuyết không khỏi nghĩ đến một loạt vụ kiện cáo trộm cắp bí mật thương mại, nghĩ muốn đi ra, nhưng cẩn thận ngấm lại, không chừng còn bị Liễu Đan Văn cản ngược lại.

Vì vậy, cô cực kỳ cẩn thận lấy di động ra, mở ra Camera, vạch một góc rèm, bắt đầu ghi hình. Có hơi mờ, nhưng ít nhất có thể nhìn ra người kia là Liễu Đan Văn.

Liễu Đan Văn không hề hay biết, thử một hồi lâu, rốt cuộc cũng mở được, liền buông lỏng thả ra một hơi. Sau đó, lấy từ bên trong ra một lá thư cùng một xấp dây không biết là cái gì.

Mở ra nhìn, Liễu Đan Văn lại có vẻ do dự. Đem trải ra mặt bàn rồi bắt đầu lựa chọn.

Qua camera Diệp Thiên Tuyết phát hiện là ảnh, nhưng lại không biết là ảnh gì.

Liễu Đan Văn chọn ra một ít, rồi cất lại, dọn lại bàn một chút liền cầm những bức ảnh chọn được đi ra ngoài đóng cửa lại.

Đợi cửa đóng lại hoàn toàn, Diệp Thiên Tuyết mới lặng lẽ thu hồi điện thoại, bắt đầu lưu video lại. Đang làm, thì cửa đột nhiên mở ra, Liễu Đan Văn lộ đầu vào nhìn quanh một lượt, phát hiện bên trong đúng là không có người, mới yên tâm, đóng cửa lại.

Lần này, ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân xa dần, bà ta mới thật sự đi.

Diệp Thiên Tuyết núp sau rèm cửa, nhìn video trong điện thoại, đối với những tấm ảnh kia rất tò mò.

Cô nhìn về phía màn hình điện thoại, bắt đầu cố gắng nhìn kĩ lại video kia mấy lần, nhưng không nhìn ra cái gì, đành bất đắc dĩ bỏ qua.

Có lẽ, trực tiếp tìm Diệp Hâm Thành hỏi còn nhanh hơn.

Vì vậy, cô từ sau rèm đi ra, chờ Diệp Hâm Thành về, rồi hỏi lại.

Rất muộn Diệp Hâm Thành mới về. Lúc đó đã quá nửa đêm rồi.

Diệp Thiên Tuyết đang trong mộng đẹp thì đối quá mà tỉnh dậy, chuẩn bị đến phòng bếp tìm chút gì đó để lấp đầy dạ dày, thì Diệp Hâm Thành mới từ ngoài trở về.

Cô có chút kinh ngạc, đi ra mê man gọi: “Cha?”

Diệp Hâm Thành đang hết sức mệt mỏi, tựa người vào tường lúc này mới ngẩng đầu lên, theo bản năng tươi cười: “Tiểu Tuyết ah, sao còn chưa ngủ? Con gái là phải đi ngủ sớm một chút mới tốt.”

Thái độ ân cần như vậy thật sự khiến lòng Diệp Thiên Tuyết không đau cũng không nhột, cho nên cô chỉ cầm đồ đó trong tay lên, bình tĩnh nói: “Con chỉ tới tìm chút đồ ăn, là bị đối mà tỉnh giấc.” Cô nhìn Diệp Hâm Thành, hỏi: “Cha mới từ bên ngoài về sao?”

Diệp Hâm Thành cười cười: “Ừ, sao đến hơn nửa đêm rồi mà còn ăn kem, không sợ lạnh bụng ah? Nếu đói, ba gọi người nấu cho con chén mì? Cái khác không biết, cái này chắc chắn vẫn còn.”

Diệp Thiên Tuyết nghi ngờ trong chốc lát, mỉm cười gật đầu: “Vâng, nấu nhiều một chút ạ.”

Diệp Hâm Thành tiện tay treo cặp công văn tiện lên, xắn tay áo, vẻ mặt tươi cười: “Được, Tiểu Tuyết muốn ăn, ba sẽ nấu nhiều một chút. Không có hành lá cắt nhỏ, đúng không?”

“Cha còn nhớ con không thích ăn gì ư?”

“Đương nhiên, ” Diệp Hâm Thành vòng qua Diệp Thiên Tuyết đi vào nhà bếp, giọng nói rất nhẹ nhàng, “Con gái của ba thích gì, ba đều nhớ.”

Trong lòng Diệp Thiên Tuyết không biết là cảm giác gì, cuối cùng chỉ co rúm khóe miệng cười cười, không biết mình nên dùng vẻ mặt nào mới tốt.

Diệp Hâm Thành còn nhớ khi mình nhỏ thì thích cái gì, lại chưa từng phát hiện người bên cạnh mình từng làm những việc gì sao?

Cô một chút cũng không tin.

Diệp Hâm Thành vén tay áo lên nhặt, rửa rau cải, lại cắt một phần thịt nhỏ, xào lên, những thứ này dùng để nấu mì. Đang làm, ông có chút kinh ngạc, Diệp Thiên Tuyết làm sao mà không nói lời nào.

Làm xong một chén mì thịt băm, khi xoay đầu lại, mới thấy Diệp Thiên Tuyết đang nhìn mình chăm chú, mà ánh mắt ấy cực kỳ phức tạp. Ông hơi lo lắng: “Tiểu Tuyết? Ăn mì thôi.”

Diệp Thiên Tuyết hồi hồn, gật gật đầu cười: “Vâng.”

Diệp Hâm Thành nấu hai tô mì, tự mình lấy một chén rồi ngồi đối diện Diệp Thiên Tuyết bắt đầu ăn. Diệp Thiên Tuyết không yên lòng. Diệp Hâm Thành đã ăn xong, thì khó khăn lắm cô mới ăn được một nửa.

Sau đó, cô đột nhiên hỏi: “Liệu Đan Văn ra mặt tố cáo Liễu Phỉ Phỉ, cha, cha đã làm gì sao?”

Canh trong miệng Diệp Hâm Thành thiếu chút nữa phun ra.

“Làm sao con.” Ông ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Diệp Thiên Tuyết thấy nét mặt của cô rất chắc chắn, không giống như suy đoán. Vậy nên ông buông đũa xuống, cười thoải mái: “Tiểu Tuyết sao con biết?”

“Cha đã làm gì?” Diệp Thiên Tuyết hỏi, “Muốn làm được vậy, cũng không dễ dàng. Liệu Đan Văn sao có thể đối với Liễu Phỉ Phỉ như thế.”

“Dù sao, cũng là con gái bà ta nuôi bao nhiêu năm, là máu mủ trong bụng bà ta.” Giọng Diệp Thiên Tuyết rất thấp nhưng Diệp Hâm Thành lại nghe được rõ ràng.

Nhìn con gái mà trong lòng thấy phức tạp. Vì chính mình thiếu quan tâm mà từ lúc nào con gái ông đã không còn là cô bé thiên chân vô tà nữa rồi. Nó đã có những bí mật của riêng mình, cũng vì sự tín nhiệm của mình mà cố gắng, cũng bắt đầu học được những tính toán độc ác.

Đây tất cả đều là lỗi của mình.

Ông than khẽ: “Tiểu Tuyết, chuyện này nghe chỉ bản lỗi tai.”

Diệp Thiên Tuyết vẫn kiên trì nhìn ông.

Cuối cùng Diệp Hâm Thành không ngăn được quyết tâm của Diệp Thiên Tuyết, uống xong nước mì, mới thông thả mở miệng: “Lần trước con đưa ta album đó, về sau ta lại tìm hiểu thêm, bên trong phát hiện có chừng sáu bảy tên đàn ông khác. Con số cụ thể là bảy.”

Diệp Thiên Tuyết gật đầu, cái album đó, cô cũng đã xem qua, cũng biết bên trong là cái gì. Hơn nữa, làm cô thấy cực kỳ không vừa mắt chính là khi Liễu Phỉ Phỉ mới có sáu bảy tuổi, lại có thể cùng mỗi tên đàn ông kia thân mật như phụ nữ.

Không biết có nên khen ngợi cô ta trời sinh thân mình đầy tiềm lực không.

“Sau đó, ta đã điều tra những người kia.” Hai tay Diệp Hâm Thành đan vào nhau, trong lòng có chút lo lắng, “Có ba người đã chết, chết do ngoài ý muốn; còn hai người đang trong tù.”

Diệp Thiên Tuyết nghe vậy mà lạnh cả người, cảm thấy trong phòng ăn có trận gió lạnh quét qua.

“Còn hai người nữa, một đã phá sản đang đi làm thuê, bây giờ mới bốn mươi năm mươi tuổi, mà nhìn so với ông lão sáu bảy chục tuổi còn già hơn; người cuối cùng, đã biến mất.”

“Biến mất?” Diệp Thiên Tuyết hỏi ngược lại.

Diệp Hâm Thành gật đầu: “Đúng, biến mất. Không ai biết hắn đã đi đâu.”

“Làm sao nghe thế nào cũng cảm thấy tà môn.” Diệp Thiên Tuyết tự lẩm bẩm, Diệp Hâm Thành mỉm cười: “Quả thật rất tà môn. Nhưng mà sau này ta điều tra cái chết của ba người kia. Phát hiện ra đều có vấn đề.”

Diệp Thiên Tuyết ôm cánh tay, thấy như có con gì đang bò qua làm cô rất không thoải mái. Nhìn về mặt con gái, Diệp Hâm Thành cười khổ: “Vậy nên ta mới không muốn nói cho con biết, xem ra, đã dọa được con rồi. Hơn nữa nói những chuyện này chỉ làm bản lỗi tai.”

Diệp Thiên Tuyết vẫn quật cường nhìn ông: “Không, cha, con muốn biết, con không muốn sẽ có một ngày những chuyện này sẽ xảy ra trên người con.”

Trên thực tế, là đã xảy ra rồi. Diệp Thiên Tuyết tự nhủ trong lòng, vẫn chăm chú nhìn Diệp Hâm Thành.

Diệp Hâm Thành tức cười: “Được rồi. Những việc này, đều có liên quan đến Liễu Phỉ Phỉ.”

Ông ta vừa nói ra một câu, không khí trong phòng như càng lạnh thêm.

44. Chương 44: Chương 44

“Thế này là sao?” Diệp Thiên Tuyết hỏi. Lúc đó Liễu Phỉ Phỉ vẫn chỉ là một đứa trẻ.”

“Đứa bé cũng có thể làm ra những chuyện khiến người ta không ngờ tới.” Giọng của Diệp Hâm Thành đầy mệt mỏi, “Bởi vì nó không hiểu được cái gì gọi là thiện, cũng không biết cái gì gọi là ác. Nên, chúng có thể không chút e dè mà làm ra những chuyện người lớn cho là tội ác tày trời, nhưng với nó mà nói, cũng là vì nó muốn làm vậy.”

Những lời này càng làm lòng Diệp Thiên Tuyết thêm lòng lo lắng, trực giác cho cô biết có gì đó sắp xảy ra, nhưng việc kia mới khiến cô thấy lo lắng.

Thân thể theo bản năng khẽ giãy giụa.

Diệp Hâm Thành không phát hiện lo lắng của cô, vẫn mãi mê với suy nghĩ của mình: “Những người đó hoặc chết hoặc đi tù, thậm chí phá sản, đều ít nhiều có liên quan đến Liễu Phỉ Phỉ.”

“Không thể nào!” Diệp Thiên Tuyết bật thốt lên, “Cô ta vẫn chỉ là đứa bé.”

“Đúng vậy a, đứa bé.” Diệp Hâm Thành cười một tiếng, “Cho nên mới có thể không chút kiêng kỵ mà hại người khác xuống vực, gian lận còn không phải cái gì lạ. Không biết thế nào mà phóng lửa, rồi không giải thích được mà làm hỏng phanh xe, với những việc đã xảy ra này, ai mà biết rồi còn chuyện gì nữa.”

Cả người đều lạnh, Diệp Thiên Tuyết nhìn Diệp Hâm Thành, tưởng như ông đang kể chuyện của thế giới khác.

“Nhưng mà cha, những truyện này và việc Liễu Đan Văn tố cáo Liễu Phỉ Phỉ có liên quan gì? Đây cũng không phải bà ta làm. Hơn nữa, cha làm vậy, không sợ Liễu Đan Văn.”

“Việc này không phải ta làm.” Diệp Hâm Thành khoát khoát tay, “Hai vạn, đủ cho người ta làm việc điên cuồng trong khoảng thời gian dài, huống chi chỉ đơn giản chuyển phát nhanh mấy thứ.”

“Hơn nữa người kia cũng hận bà ta.” Diệp Thiên Tuyết tự lẩm bẩm. Diệp Hâm Thành gật đầu: “Không tệ, chính là như vậy.”

Diệp Thiên Tuyết chỉ thấy không thể tin được, “Nhưng con còn không hiểu, lúc đó Liễu Phỉ Phỉ vẫn chỉ là đứa trẻ, sao có thể chán ghét những người kia đến vậy, thậm chí không từ thủ đoạn ra tay? Liễu Đan Văn sao không.”

“Đúng, còn bé. Cho nên, rất dễ bị xúi giục. Nếu chính mình cũng thích, vậy thì không phải càng muốn làm sao.” Theo thói quen Diệp Hâm Thành sờ sờ điều thuốc, nhúc nhích ngón tay rồi hạ xuống, cầm bao thuốc, thấy Diệp Thiên Tuyết thì ngừng lại.

“Thế này là sao?” Diệp Thiên Tuyết nghĩ nghĩ nhưng vẫn không hiểu.

Cô không hiểu, làm sao năm đó Liễu Phỉ Phỉ chỉ mới mấy tuổi mà trong lòng đã có bất mãn lớn như vậy, còn Liễu Đan Văn bà ta sao có thể dung túng cho Liễu Phỉ Phỉ làm vậy.

Ánh mắt Diệp Hâm Thành khẽ ảm đạm, đèn trong phòng bếp cũng như mờ đi.

Cầm chiếc đĩa trên tay, nhẹ nhàng gõ vào thành bát, tinh thần ông có chút không tập trung: “Là vì bà ta hổ thẹn trong lòng. Con biết sò kỹ không?” (sò kỹ: kỹ nữ nhưng còn non í ạ. Cảm ơn bạn editor bên đđ giúp mình giải nghĩa từ này nha :)))

Diệp Thiên Tuyết sững sờ trong chốc lát , gương mặt trắng bệch: “Làm sao có thể.” Cô đột nhiên nhớ tới lần quan hệ trước đây của Tăng Hàm và Liễu Phỉ Phỉ, Liễu Phỉ Phỉ hình như cũng có triệu chứng khó chịu, lúc này mới nhỏ giọng nói: “Liễu Phỉ Phỉ không có.”

Còn chưa nói hết, Diệp Hâm Thành cắt đứt lời cô: “Ừ, đúng là không có. Nhưng vẫn tiếp xúc nên không tránh được. Tuy nói nó là đứa nhỏ không hiểu chuyện, nhưng có lúc sẽ thích, không phải tự nhiên để cho những tên đàn ông kia làm vậy với mình.”

Hít một hơi thật sâu ông lại tiếp: “Ban đầu ta cũng không quá thích Liễu Đan Văn, sau này bà ta lại gặp được người tốt hơn ta, ta nghĩ thế là ổn rồi. Nhưng mà bà ta lại bị người kia vứt bỏ, sau đó không biết dựa vào đâu, rồi bắt đầu đi làm tình nhân. Cũng vì thế mà Liễu Phỉ Phỉ gặp được một lão già và thích lão ta.”

Thấy bộ dáng chờ đợi của Diệp Thiên Tuyết , Diệp Hâm Thành cảm giác được mình không nên nói chuyện này cho con gái, nhưng chuyện đã nói quá nửa, có dừng lại thì cũng không làm cô bình tĩnh như trước được.

“Sau đó, Liễu Đan Văn gặp được một tên cũng có sở thích này, hẳn đã cùng Liễu Phỉ Phỉ lên giường. Nhưng dù sao bà ta cũng còn chút lương tâm, không thật sự phá hủy Liễu Phỉ Phỉ.”

Ông lại tiếp tục : “Nhưng có làm vậy rồi, bà ta cũng vẫn thấy chán ghét, nên đã chỉ bảo Liễu Phỉ Phỉ, thậm chí còn vô ý dạy nó cách quyến rũ những gã đàn ông kia.”

Nói tới đây, Diệp Hâm Thành rất muốn hút một điếu, nhưng Diệp Thiên Tuyết không thích, ông đành nhin xuống.

“Những việc này hình như Liễu Phỉ Phỉ một chút cũng không nhớ.” Diệp Thiên Tuyết nhỏ giọng nói, “Có lẽ cô ta đã trải qua chuyện gì quá đau khổ bị thương.”

Diệp Hâm Thành gật đầu: “Lúc mười tuổi năm đã thoát chết sau tai nạn xe, cũng quên đi một số chuyện. Cũng sau lần tai nạn đó, Liễu Đan Văn giống như đã hạ quyết tâm không làm những việc kia nữa, toàn tâm toàn ý mưu tính thiết kế ta.”

Nghe Diệp Hâm Thành nói như vậy Diệp Thiên Tuyết ngạc nhiên ngẩng lên nhìn ông, lại thấy Diệp Hâm Thành không phải đang đùa mà là hoàn toàn nghiêm túc.

“Cha, cha đã biết bà ta toan tính như vậy, sao còn đặt bên người, cha không sợ” Cô có chút không tự nhiên nhẹ giọng hỏi, ánh mắt nhìn Diệp Hâm Thành đầy quan tâm.

Đã lâu không thấy con gái nhìn mình như vậy, trong khoảnh khắc lòng Diệp Hâm Thành đầy cảm động.

Ông khẽ mỉm cười, lúc ấy gương mặt cũng trở nên sức quyến rũ hấp dẫn, làm Diệp Thiên Tuyết hiểu được vì sao năm đó mẹ lại chọn ông ta mà không phải là những công tử hào môn.

Thật ra thì Cố Trường Ninh cũng không nghĩ như thế.

“Trước kia không biết, bây giờ đã biết, nên chỉ có thể đặt bên cạnh mình mới an tâm.” Diệp Hâm Thành trả lời, “Ta vốn nghĩ Liễu Phỉ Phỉ cũng là một đứa bé đáng thương, sau này chỉ nuôi dạy tốt là được. Nhưng càng ngày nó càng không biết thỏa mãn.”

Diệp Thiên Tuyết nhìn Diệp Hâm Thành thật chăm chú, mới phát hiện dường như mình hiểu quá ít về ông ấy.

Cô luôn nghĩ ông là người lãnh tâm lạnh ý, kiếp trước khi biết Liễu Đan Văn và Liễu Phỉ Phỉ mưu hại Cố Trường Ninh lại có thể nhin, còn xem như không thấy khi bọn chúng ra tay với cô.

Người máu lạnh như vậy, mà kiếp này lại sa vào tay Liễu Đan Văn và Liễu Phỉ Phỉ, làm Diệp Thiên Tuyết cảm thấy không quen.

“Nếu nó ra tay với mình con, thì theo nước chảy thuyền cũng tốt. Tuy nhiên cũng không thể lật tẩy ngay được, không sẽ liên lụy đến cả con. Những chứng cứ kia lại không thể ngay lập tức buộc tội nó, nhưng bây

giờ lại liên quan cả đến Tô gia và Tăng gia thì đời này của nó coi như xong. Sau này có ra tù, thì đã tách biệt khỏi xã hội nhiều năm như thế, có lẽ tâm địa sẽ thay đổi.”

Nghe ông nói xong, Diệp Thiên Tuyết có loại cảm giác không rét mà run. Người trước mắt, thật sự là cha mình sao?

Nhưng mà, tư thái quen thuộc, mặt mũi cũng quen thuộc như vậy, đều nhắc nhở cô, đây chính là cha ruột của Diệp Thiên Tuyết cô.

“Còn Liễu Đan Văn thì sao?” Diệp Thiên Tuyết nhỏ giọng hỏi, nhưng trong lòng lại không hi vọng nghe được câu trả lời tốt. :))

Diệp Hâm Thành cũng không phụ kỳ vọng của cô, bình tĩnh trả lời: “Hiện tại Liễu Đan Văn ta chưa có đủ chứng cứ, nên trước mắt chỉ có thể đặt ở bên cạnh, theo dõi bà ta, sau đó xem có phát hiện ra nhược điểm gì hay không. Nếu muốn ra tay, một giải quyết xong luôn là tốt nhất.”

Diệp Thiên Tuyết nuốt nước miếng, có chút không quen với một Diệp Hâm Thành thế này.

Hình như Diệp Hâm Thành cũng phát hiện sự lo lắng của cô, bình tĩnh cười nói: “Cảm thấy không quen cha như vậy?”

“Vâng” suy nghĩ chốc lát, Diệp Thiên Tuyết thành thực trả lời, “Cảm thấy rất xa lạ.”

Diệp Hâm Thành cười: “Ta không muốn trước mặt con và mẹ con lộ ra bộ mặt thế này, nhưng bây giờ không giống trước kia ta luôn có thể bảo vệ được cho con. Cũng phải làm quen một chút, sớm biết xã hội tàn khốc thế nào với con cũng là chuyện tốt.”

Diệp Thiên Tuyết trầm mặc không trả lời.

Diệp Hâm Thành nhìn cô, than khẽ: “Được rồi, ta chỉ có thể nói vậy. Cũng đừng nghĩ nhiều nữa. Đi ngủ đi, thời gian không còn sớm.”

Diệp Thiên Tuyết gật đầu, yên lặng đứng lên, như một linh hồn lướt qua cửa.

Thực ra, cô vẫn rất muốn biết Diệp Hâm Thành vì sao Diệp Hâm Thành nói, hiện giờ muốn xuống tay với Liễu Đan Văn còn chưa đủ chứng cứ.

Lòng cô bỗng có một loại kích động, nói ra chuyện Liễu Đan Văn làm với Cố Trường Ninh.

Đi tới cửa, cô vẫn không thể dè ý nghĩ này xuống, nghiêng đầu, nhìn Diệp Hâm Thành đang dọn dẹp bát đĩa, xúc động hỏi: “Cha, cha đã điều tra nguyên nhân cái chết của mẹ chưa?”

Trong giây lát Diệp Hâm Thành ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn con gái mình, chỉ thấy vẻ mặt nó đột nhiên trở nên hoang mang sợ hãi, cùng bóng lưng gấp gáp lên lầu.

Tự nhiên mà ông cũng nhíu lại.

Diệp Thiên Tuyết về phòng, đóng cửa lại rồi nhào lên giường, chỉ cảm giác tim mình vẫn nhảy nhót kịch liệt.

Cái buổi tối tất cả đều như một giấc mộng hoang đường, làm tắt cả các ấn tượng trong quá khứ của cô đều sụp đổ. Diệp Hâm Thành, cũng không phải cố chấp yêu thương Liễu Đan Văn.

Cô lấy điện thoại ra, muốn gọi cho Cố Trường Khanh, rất muốn kể chuyện này cho dì nhỏ. Nhưng ngón tay nhấn xong rồi lại xóa, không quyết định được.

Lúc này có lẽ dì nhỏ đã sớm ngủ rồi.

Ngày mai đi, ngày mai mình sẽ nói.

Xóa số đi, nhìn màn hình điện thoại tối dần, trong lòng Diệp Thiên Tuyết tràn đầy ý niệm muốn chia sẻ bí mật này, cố gắng thế nào cũng không bình tĩnh được.

Cô cầm điện thoại đảo qua đảo lại trong danh bạ, tìm người nói chuyện mà không có ai.

Nhất thời thấy bản thân thật cô độc.

Phiên nào đem điện thoại vứt qua một bên, kéo chăn trùm qua đầu, trong lòng bỗng phiền muộn khó tả.

Lăn qua lộn lại một lúc lâu, cô rút cuộc cũng bình tĩnh lại, chuẩn bị ngủ. Kết quả nghiêng người, phát hiện tay đè lên nhầm một số trong danh bạ.

Cô vội vã cầm lên, chuẩn bị ngắt điện thoại.

Nửa đêm mà gọi điện thế này thì phá hỏng giấc ngủ của người khác ư?

Ngón tay vừa chạm vào điện thoại, thì một giọng nói từ đầu bên kia đã truyền đến.

Qua bầu trời đêm âm thanh của Ngụy Vũ có chút lo lắng vang lên: “Tiểu Tuyết tỷ, làm sao vậy? Sao nửa đêm lại gọi ầm ỹ thế?”

Diệp Thiên Tuyết cầm điện thoại mà không biết nói sao.

Áp điện thoại bên tai, nghe đầu bên kia Ngụy Vũ liên tục lo lắng hỏi có phải có chuyện gì xảy ra với mình không, một loại ân cần mà cô không biết diễn tả thế nào.

Lẳng lẳng nghe nghe, tâm cô hình như đã bình tĩnh lại, môi hơi cười: “Không có gì, Tiểu Bàn, mình không cần thận đề vào điện thoại.”

Nghe giọng nói của cô, Ngụy Vũ mới tạm thời buông một nửa lo lắng xuống, nhưng nghe giọng cô như vậy lại lo lắng, “Thật sự không có chuyện gì sao, Tiểu Tuyết tỷ?”

Bầu trời đêm yên tĩnh, âm thanh của anh mang đến một cảm giác kì lạ khiến người ta an tâm.

45. Chương 45: Chương Thứ 45

“Không có chuyện gì.” Diệp Thiên Tuyết mới xuất hiện một tia lo lắng đã biến mất không thấy, cô trở nên hơn bình tĩnh rất nhiều, lúc này cùng Ngụy Vũ nói tới nói lui, cũng nghe không ra một tia cảm xúc vừa rồi.

Ngụy Vũ đến lúc này mới yên lòng trở lại, thở dài một hơi: “Vậy thì tốt, em cứ sợ chị xảy ra chuyện.”

“Chị có thể xảy ra chuyện gì chứ.” Diệp Thiên Tuyết khẽ mỉm cười, dịu dàng nói: “Xin lỗi Tiểu Bàn, quấy rầy giấc ngủ của em.” Ngụy Vũ ở bên đầu bên kia điện thoại lắc đầu liên tục: “Không có việc gì không có việc gì, chỉ cần là chị gọi điện thoại, thì không có gì là quấy rầy cả. Bất kỳ lúc nào chị gọi điện thoại cho em cũng được, em vẫn luôn mở máy mà.”

Diệp Thiên Tuyết Tâm trong lòng như chảy qua một dòng nước ấm, giống như đang được ngâm mình ở trong làn nước ấm, thật là khoan khoái.

“Ừ, ngủ tiếp đi. Chị vừa ăn một chút, đợi lát nữa cũng đi ngủ.”

Nghe Diệp Thiên Tuyết nói mình mới ăn đồ, Ngụy Vũ không vui nói: “Tiểu Tuyết, này là giờ nào rồi, chị còn chạy đi ăn cái gì, đối với dạ dày không tốt chút nào!”

Nghe Ngụy Vũ như vậy trách móc, Diệp Thiên Tuyết lại chỉ cảm thấy rất là an tâm, vì vậy cười nói: “Chỉ là thỉnh thoảng mà thôi. Nếu như cả đời cứ theo khuôn phép cũ, cũng không có gì vui vẻ.”

Nghe cô nói như vậy, Ngụy Vũ im lặng một lát.

Diệp Thiên Tuyết nằm ở trên giường, cũng không vội cúp điện thoại, vẫn nghe tiếng hít thở bên kia, cảm thấy cơn buồn ngủ kéo tới.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, cô nói nhẹ một câu ngủ ngon, sau đó liền buông lỏng tay.

Vì vậy, cô không nghe được trong điện thoại, Ngụy Vũ nói một cách dịu dàng “Ngủ ngon”. Cúp điện thoại xong, trong một căn phòng dưới bầu trời đêm yên tĩnh, thấp thoáng thân hình cao lớn của một Tiểu Bàn từ từ trên giường bò dậy, đứng trước cửa sổ, cảm thấy trong lòng không ổn định khó mà đi ngủ.

Có một số việc, quả thật không thể cứ nhất định phải theo khuôn phép cũ.

Diệp Thiên Tuyết không biết nếu Diệp Hâm Thành nghe được mình nói ra câu đó sẽ có suy nghĩ như thế nào, nhưng mà, đối với cô mà nói, mỗi ngày cuộc sống vẫn như cũ không có gì thay đổi.

Cô vẫn còn thói quen gọi Diệp Hâm Thành là “Cha” mà không phải thân mật hơn “Ba”, Diệp Hâm Thành đối với cô cũng như có như không, vẫn như cũ nhớ các thói quen nhỏ của cô, thỉnh thoảng lại khiến Diệp Thiên Tuyết cảm thấy cực kỳ kinh ngạc.

Cha cũng không phải không có quan tâm đến mình.

Cô không nhớ rõ, kiếp trước có phải hay không như vậy.

Thời điểm Liễu Phỉ Phỉ bị khởi tố, cũng là lúc phải thi cuối kỳ. Thời điểm thi giữa kỳ, Diệp Thiên Tuyết một lần nữa vượt bậc, trực tiếp tiến gần Top 100. Tại cấp bậc này trong trường học, thì Top 100 đã là đủ để thi đậu vào trường xếp thứ 20 trong cả nước.

Đối với Diệp Thiên Tuyết trong lòng luôn tâm niệm được vào đại học A mà nói, nếu như phát huy khá hơn một chút nữa, cũng không phải là không vào được.

Thành tích này khiến cho Cố Trường Khanh vô cùng hưng phấn vì Diệp Thiên Tuyết mở tiệc rượu ăn mừng, mặc dù chỉ có vài người, Diệp Hâm Thành cũng bị cường thế yêu cầu không được mang Liễu Đan Văn tham gia. Loại không khí gia đình nhẹ nhàng này khiến cho Diệp Thiên Tuyết không nhận được mà mắt đỏ hoe.

Diệp Hâm Thành đối với thành tích này cũng hết sức vui mừng, ông lần nữa lại thưởng cho Diệp Thiên Tuyết một số tiền lớn, cười nói: “Muốn mua gì thì mua, Tiểu Tuyết, con hoàn toàn không cần khiến mình ủy khuất.”

Diệp Thiên Tuyết dù không thật vui, nhưng vẫn đón nhận ý tốt của ông.

Chỉ là, số tiền kia cô dùng để mua đồ cho Dì nhỏ và Diệp Hâm Thành. Chọn những món đồ mà họ yêu thích khiến người rất cao hứng, cũng làm cho Diệp Hâm Thành rơm rớm nước mắt.

Trong lòng cái ý thức muốn nuông chiều con gái, hình như đã lớn hơn một chút rồi.

Duy nhất không vui mừng chỉ có Liễu Đan Văn, nhưng Diệp Thiên Tuyết lại không có chút nào để ở trong lòng.

Lúc Liễu Phỉ Phỉ bị khởi tố, Liễu Đan Văn ra làm nhân chứng. Không biết người mà Diệp Hâm Thành tìm đến đã nói gì uy hiếp bà ta, rõ ràng là trước mặt Liễu Phỉ Phỉ, lại có thể bình tĩnh lạnh nhạt nói ra những chứng cứ.

Cho dù chuyện này Liễu Phỉ Phỉ cũng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng mà, đối diện với mẹ ruột của mình dùng lời nói như vậy, khiến cõi lòng cô ta vô cùng lạnh lẽo.

“Tại sao vậy chứ?” Cô ta ngồi ở chỗ đó, miệng lẩm bẩm, nhìn Liễu Đan Văn trong ánh mắt tràn ngập hận ý.

Diệp Thiên Tuyết ngồi một bên thấy được trong lòng thâm giết mình.

Sự việc do Liễu Phỉ Phỉ gây ra tương đối nghiêm trọng, nhưng dù sao cô ta cũng chưa đủ tuổi vị thành niên, cho nên cũng không bị kết án vài chục năm, mà bị tòa kết án sáu năm tù giam.

Sau khi nghe tòa phán xét, Liễu Đan Văn tỏ ra vui mừng mà rơi lệ.

Liễu Phỉ Phỉ sau khi nhìn thấy, thân hình càng thêm lạnh lẽo.

Lúc bị cảnh sát mang đi, cô ta ngẩng đầu lên, nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng dừng lại ở trên người Diệp Thiên Tuyết, hướng về phía cô nhếch miệng cười lạnh.

Diệp Thiên Tuyết đáp trả lại một nụ cười dịu dàng. Ngụy Vũ ở bên cạnh trừng mắt lại cô ta như gặp kẻ thù, khiến Diệp Thiên Tuyết nở nụ cười tươi.

Đến đây, chuyện coi như là kết thúc tất cả.

Diệp Hâm Thành lái xe chở hai người trở về, Liễu Đan Văn lấy có tâm tình không tốt, yêu cầu được đi thăm mỹ viện. Diệp Hâm Thành cho bà ta xuống trước cửa viện thăm mỹ, miệng cười dịu dàng: “Anh sẽ bảo tài xế tới đón em.” Hai người trao nhau một nụ hôn sau đó mới chia tay.

Diệp Thiên Tuyết ngồi trên xe bình tĩnh ngồi nhìn, không biết vì sao có chút run rẩy.

“Cha, hai người vẫn luôn tình cảm như vậy sao?” Nàng cúi đầu thấp xuống nhỏ giọng hỏi.

Diệp Hâm Thành nghe vậy cũng không thay đổi sắc mặt, trả lời: “Trước mặt người đàn bà này, con hi vọng là ta sẽ giả bộ, hay là không giả bộ?”

Diệp Thiên Tuyết im lặng không nói gì, chỉ nhìn ra ngoài cửa xe.

Bên trong xe lúc này không khí rất yên lặng.

Qua một lúc lâu, Diệp Hâm Thành mới thở dài nói: “Cha hiểu trong lòng con cảm thấy không thoải mái, cảm thấy cha như vậy là phản bội mẹ con. Nhưng mà Tiểu Tuyết, mẹ con cũng đã mất hơn hai năm rồi.”

“Con hiểu rõ.” Diệp Thiên Tuyết trả lời thật nhanh, “Con cho tới bây giờ cũng chưa có nghĩ là cha phản bội mẹ.”

“Nhưng trong lòng con lại cho là như thế.” Diệp Hâm Thành nói xong, nghiêm mặt, không thảo luận đề tài này nữa, một lần nữa xem như không có việc gì nói: “Chuyện của Liễu Đan Văn, cha muốn xử lý thật cẩn thận. Liễu Phỉ Phỉ mới vào tù, cha lại không thể để cho Liễu Đan Văn nhanh như vậy gặp chuyện không may. Nếu không, cha còn mặt mũi nào để gặp người khác.”

Diệp Thiên Tuyết đứng nhìn chằm chằm phía sau lưng của Diệp Hâm Thành, ánh mắt âm u không rõ.

Hiện tại mới sợ mất mặt, ban đầu muốn kết hôn với bà ta không phải là cha sao? Khi đó sao cha lại không nghĩ tới những chuyện này sẽ xảy ra chứ?

Nhưng cô cũng không nói gì, chỉ là nét cười trên mặt lại càng thêm rạn rỡ, còn sâu trong đáy mắt là lạnh lẽo âm u.

Sau khi vào thăm mỹ viện, Liễu Đan Văn vẫn nghiêm nét mặt, khiến cho nhân viên thăm mỹ vừa làm việc vừa lo lắng.

Khi đang làm đẹp được một nửa, chuông điện thoại của Liễu Đan Văn chợt vang lên, bà ta lấy xem thì thấy là một số lạ gọi tới.

Nhú nhú đôi lông mày, Liễu Đan Văn mở điện thoại.

“Xin chào, tôi là Liễu Đan Văn.”

“Anh biết em là ai.” Đầu bên lia điện thoại là giọng của một người đàn ông vừa cười vừa nói, thanh âm có chút khàn khàn, “Nếu như không phải là em, thì anh đã không gọi cuộc điện thoại này rồi. Em còn nhớ anh không? Anh đã từ trong địa ngục bò ra ngoài để tìm em.”

Liễu Đan Văn lập tức ngồi dậy, gương mặt trắng bệch. Nhân viên thăm mỹ có chút luống cuống nhìn nàng gọi: “Chị Liễu, mặt chị còn chưa có”

Liễu Đan Văn chỉ lo nghe điện thoại, căn bản không thềm để ý tới cô.

“Xem như là anh có vận may chiếu cố, cuộc sống của anh không còn phải trốn chui trốn nhủi để sống nữa, mà còn quang minh chính đại trở lại. Trong lòng em có vui mừng không? Đối với tình nhân cũ đã nhiều năm không gặp này, em có muốn tới đây ôm anh để chúc mừng không?” Trong giọng nói mang theo nhiều ác ý, tiếng cười của hắn khiến Liễu Đan Văn cảm thấy lòng mình như đang bị một con rắn độc cắn nuốt.

“A, đúng rồi. Nghe nói em đã kết hôn với người tình cũ của mình, em nói chồng em có biết em đã từng làm những chuyện gì hay không? Em mang theo bên mình là con riêng của em và ông ta phải không, ông ta có biết em đã từng đem đứa con gái này xem như một món điểm tâm mà đưa cho người ta thưởng thức, sau khi họ đã hưởng dụng hết thân thể của em không?”

Liễu Đan Văn cả người run rẩy, ngay cả chiếc điện thoại di động cũng muốn cầm không nổi.

Một hồi lâu, bà ta mới lên tiếng: “Ông muốn gì?”

“Anh nghĩ ...anh muốn em.” Người đàn ông kia cười hì hì nói, “Em nghĩ khi chúng ta làm xong rồi thì sao nhỉ? Em hiện tại đang cố thể hiện mình là vợ hiền mẹ đảm , nhưng nếu như để mọi người biết được chuyện này, em biết là có hậu quả gì rồi chứ?”

Nhân viên thẩm mỹ nhìn thấy Liễu Đan Văn toàn thân run rẩy, theo bản năng liền tránh đi chỗ khác. Cô cảm thấy , nếu như mình còn ở lại chỗ này, thì nhất định sẽ phải hối hận vì chuyện đó.

Liễu Đan Văn cũng không để ý đến việc cô rời đi, bà ta đang cầm điện thoại di động, dùng sức cầm nó đến mức muốn bóp nát cái điện thoại: “Ông.”

“Anh? Anh như thế nào?” Người đàn ông vẫn cười hì hì như cũ, “Em vẫn nhớ là anh sao? À, đúng rồi, trình độ của Tiểu Diễm năm đó đã phát triển đến mức có thể làm một bữa ăn chính, thật sự là khiến cho người ta mừng như điên. Em nói xem, khi nào chúng ta gặp mặt thì tốt nhỉ?”

“Bởi vì anh rất nhớ thân thể của em.”

Liễu Đan Văn sau khi thất thần đã lấy lại được bình tĩnh.

Bà ta cười thành tiếng, dùng thanh âm dịu dàng nói tiếp: “Được, chọn thời gian chúng ta gặp mặt đi.”

Thời điểm Diệp Thiên Tuyết tham gia cuộc thi cuối kỳ, Thầy giáo nhìn cô càng ngày càng thấy thuận mắt.

Đối với học sinh thi được thành tích tốt như vậy, thầy giáo luôn đối xử rất tốt. Chủ nhiệm lớp chỉ là khuyên một câu để thăm dò để cô tiếp tục đi học nhưng không được nên đành bỏ qua.

Thời tiết vào tháng 6 bắt đầu nóng dần.

Diệp Thiên Tuyết ngồi ở trong phòng học, chờ giáo viên bắt đầu phát bài thi, cảm thấy trong một năm này mình cũng chưa làm được gì nhiều. Nhưng cũng đã có những thay đổi đáng kể.

Kiếp trước chuyện đã xảy ra giờ cũng không xảy ra, kiếp này mọi chuyện xảy ra thật tốt để cho cô cảm thấy được an ủi.

Chỉ cần như vậy là đủ rồi.

Kết thúc kỳ thi, học sinh liền được tự do, chờ thêm mấy ngày có kết quả thi vậy là đã xong một học kỳ.

Ngụy Vũ xuyên qua một đám người chen lấn đến trước mặt Diệp Thiên Tuyết, nhìn Diệp Thiên Tuyết tươi cười mà nói: “Chị Tiểu Tuyết, chúng ta chơi đi?”

Diệp Thiên Tuyết nhìn trên mặt cậu tràn đầy vẻ mong đợi, bèn cười một cái đồng ý, sau khi đem vật đang cầm trong tay giao cho tài xế, liền theo Ngụy Vũ đi ra ngoài.

Ngụy Vũ chở cô đến một trang trại.

Diệp Thiên Tuyết từ trên xe bước xuống, nhìn thấy trước mắt là một vùng hoa oải hương, hết sức kinh ngạc: “Nơi này có loại hoa này từ lúc nào vậy?”

Ngụy Vũ cười hì hì trả lời: “Chúng là do nhà em mới trồng. Bây giờ vẫn chưa chính thức mở cửa bán, nhưng qua vài ngày nữa là chuẩn bị xong rồi. Em muốn thừa dịp đang ít người mang chị Tiểu Tuyết tới nhìn một chút.”

Diệp Thiên Tuyết nhìn chằm chằm vào vùng hoa nở, hiện ra nụ cười trong suốt : “Chị rất vui , cảm ơn em, Tiểu Bàn.”

Cô nghiêng đầu nhìn Ngụy Vũ, bộ dáng mỉm cười khiến cho tim cậu đập rộn lên: “Chị cảm thấy trong lòng rất thoải mái.”

Ngụy Vũ có chút không khống chế được nhịp tim, lại gần bên người cô: “Chị Tiểu Tuyết thấy vui là được rồi.”

Do tâm trạng tốt, cho nên Diệp Thiên Tuyết xuất hiện bộ dáng nghịch ngợm hiếm thấy, mà ở một bên Ngụy Vũ càng nhìn càng cảm thấy nhịp tim của mình thật sự là càng lúc càng nhanh.

“Không ổn a. . . .” Cậu tự lẩm bẩm, lại nhìn chăm chăm bóng dáng của cô không muốn buông ra.

“Vậy thì không thể buông tay rồi.” Một lúc sau, cậu tự nhủ, trên môi hiện ra nụ cười, đi lên phía trước: “Chị Tiểu Tuyết, em muốn nói với chị câu này!”

46. Chương 46

Diệp Thiên Tuyết quay đầu lại, cười thành tiếng hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Ngụy Vũ mới lấy được một chút can đảm bây giờ đã mất hết một nửa, cậu ngáp ngừng nhìn Diệp Thiên Tuyết, ánh mắt của cô nhìn cậu mang theo ý cười khiến người nào thấy cũng động lòng.

“Chị Tiểu Tuyết, chị đã thấy đói chưa?” Nhìn thấy nụ cười của Diệp Thiên Tuyết, miệng bật thốt lên.

Vừa nói ra cậu liền hận không thể đem những lời đó nuốt trở về, nhưng trong lòng cũng thầm nghĩ cứ coi như đây là cái cớ để hai người khỏi lúng túng.

Diệp Thiên Tuyết tiếng cười giòn tan: “Tiểu Bàn, em như vậy mà vẫn thích ăn sao. Vậy chị sẽ đi ăn cùng em. Có món gì ngon không?”

Ngụy Vũ lấy lại tinh thần, hơi xấu hổ cười: “Bởi vì chuẩn bị mở cửa đón khách đến ở trong khoảng thời gian khác nhau nên đã mời rất nhiều đầu bếp. Chị Tiểu Tuyết muốn ăn cái gì? Vừa đúng lúc để cho họ trở tài.”

“Không cần phiền phức như vậy.” Diệp Thiên Tuyết cười trả lời, “Vì chưa mở cửa nên chắc là chưa có khách. Hiện tại chỉ sợ trong phòng bếp chỉ có đồ ăn của nhân viên, cứ ăn theo họ là được rồi. Chủ yếu là Tiểu Bàn em muốn ăn cái gì thôi.”

Ngụy Vũ ủ rũ cúi đầu: “Không cần, em cũng ăn giống chị Tiểu Tuyết là được. Em chỉ hơi đói thôi, để tối về thành phố ăn khuya rồi luôn.”

“Được.” Diệp Thiên Tuyết gật đầu, đưa tay về phía Ngụy Vũ: “, Tiểu Bàn, đi nào.”

Ngụy Vũ thầm giật mình, nhìn chăm chăm bàn tay kia chỉ muốn nắm nó không buông, sau đó liền bước lại gần cầm tay Diệp Thiên Tuyết lôi kéo để chạy: “Đi thôi, chị cũng biết em đói muốn chết rồi đây này.”

Diệp Thiên Tuyết không nghi ngờ gì, cười hì hì chạy theo hai ba bước rồi giảm tốc độ để kéo Ngụy Vũ đi chậm lại.

Vừa lúc Ngụy Vũ cũng muốn đi chậm lại nên liền làm bộ như không phát hiện ra cũng đi từ từ cùng với Diệp Thiên Tuyết, trong lòng thầm động viên mình nhất định phải mời Diệp Thiên Tuyết ra ngoài dạo chơi.

Hai người ăn một ít đồ ăn đơn giản, Ngụy Vũ cũng không quan tâm đến những nhân viên kia đang nghĩ gì về mình, lại gần Diệp Thiên Tuyết nở nụ cười nịnh: “Chị Tiểu Tuyết, chúng ta ra ngoài đi dạo một chút đi?”

Diệp Thiên Tuyết trước khung cửa sổ thật to, lắc đầu: “Hiện tại chị không muốn đi đâu. . . . Ăn xong rồi chỉ muốn ngủ một giấc thôi.”

Lúc này, nét mặt của cô hiện lên nét ngây ngô.

Ngụy Vũ hỏi thăm dò: “Vậy em đi bảo người chuẩn bị cho chị nghỉ tạm?”

Diệp Thiên Tuyết bật cười: “Thời tiết hôm nay tốt như vậy, nếu ở trong phòng để ngủ thì tiếc quá. Dù sao cũng không có ai, chúng ta ra ngoài kiếm gốc cây nào lớn để ngủ đi?”

Ngụy Vũ đương nhiên là đồng ý, hai người liền đứng dậy đi ra ngoài.

Là người phụ trách toàn bộ công trình này, Ngụy Vũ tuy không thể nói là nắm rõ trong lòng bàn tay, nhưng đại khái vẫn có hiểu biết nhất định. Vì vậy ngay lập tức dẫn Diệp Thiên Tuyết đến nơi như cô mong muốn.

Khoảng nửa giờ sau, cậu ngồi ở nơi đó thật vừa lòng nheo mắt lim dim nhìn Diệp Thiên Tuyết đang nằm đối diện, nhịp tim không khống chế được mà đập thình.

Ham muốn đang kích động cậu tiến lại gần cô, nhưng đồng thời lý trí cũng đang nhắc nhở cậu phải giữ một khoảng cách.

Cậu cứ như vậy ngồi bất động, không biết mình nên làm gì.

Một lúc sau rốt cuộc cậu cũng cử động cơ thể, trong xương phát ra “Rắc” một tiếng.

Cậu lập tức ngừng lại, sợ tiếng động quá lớn khiến Diệp Thiên Tuyết tỉnh giấc, không thấy Diệp Thiên Tuyết có cử động gì, cậu thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, cơ thể đã cử động lại bình thường, cậu có thể đổi tư thế khác rồi.

Chỉ là đổi lại tư thế, chỉ trong một cái chớp mắt cậu đã tới gần Diệp Thiên Tuyết, nhìn cô ngủ.

Phát hiện tư thế của mình không đúng, nhất thời cơ thể cậu lại cứng đờ, chỉ chốc lát sau liền khôi phục lại.

Không sao, dù sao chị Tiểu Tuyết cũng không có tỉnh, cô sẽ không biết cậu làm vậy. Suy nghĩ này vừa hiện ra, Ngụy Vũ liền hận không thể cho mình cái tát. Rõ ràng đã nói phải lấy dũng cảm nói chuyện này với Tiểu Tuyết, vậy mà giờ lại xuất hiện suy nghĩ ỷ rỗi này.

Cậu nhìn Diệp Thiên Tuyết ngơ ngẩn, sau đó, như bị mê hoặc, cúi sát xuống đôi môi đỏ mọng của cô.

Lúc này dưới ánh mặt trời này, những làn gió nhẹ này, còn có bãi cỏ và bóng cây này, cách đó không xa là khu cánh đồng hoa oải hương trải dài.

Một thiếu niên cúi đầu hôn người thiếu nữ thích.

Tất cả đều rất đẹp, rất nên thơ.

Chỉ trừ Ngụy Vũ.

Cậu căn bản là không dám hôn.

Hơi thở của Diệp Thiên Tuyết phả lên mặt cậu, khiến cho cậu cả khuôn mặt như muốn bốc hơi, thân mình cũng như phát sốt.

Trong lòng thì nghĩ “Thời tiết dạo này thật là càng ngày càng nóng, chắc do đã đến mùa hè”, nhưng lại biết thừa đây chỉ là một cái lý do để cậu dựa vào.

Ngụy Vũ trong lòng tự nhủ, tiếp tục khuyến khích mình dũng cảm. Nhưng cho dù trong lòng có kêu gào cả trăm lần thì thân thể cậu vẫn như cũ không thể nhúc nhích.

Cậu cứ bối rối suy nghĩ lung tung trong khi chỉ cách đôi môi của Diệp Thiên Tuyết không tới một cm.

Một lúc sau, cậu rốt cuộc cũng cử động, không phải là do lấy được can đảm để hành động mà là do giữ cơ thể ở một động tác trong thời gian quá lâu nên cậu không chống đỡ nổi nữa.

Trong lúc không cẩn thận, cậu đã hôn trúng cô.

Dù chỉ chạm nhẹ vào cũng khiến cho Ngụy Vũ tim đập liên hồi.

Từ trước đến giờ, cậu chỉ là một thiếu niên có thân hình mập mạp không có gì đặc biệt. Những thiếu niên khác dù không có gia thế như cậu cũng đều đã có bạn gái của mình, cũng có cử chỉ âu yếm nhau, thậm chí có người đã lên giường, nhưng chỉ riêng cậu là chưa từng yêu hay là người bạn gái nào.

Cho nên đây là lần đầu tiên cậu tiếp cận một người, thân mật như thế.

Cậu theo bản năng thè lưỡi ra liếm đôi môi của Diệp Thiên Tuyết, sau đó giống như bị sét đánh mà lùi lại.

Cậu che đôi môi của mình rồi nhìn cô, trong lòng lại rục rịch.

Hôn thêm lần nữa.

Đang lúc cậu định lại gần thì Diệp Thiên Tuyết từ từ mở mắt.

Cô có chút miễn cưỡng hỏi: “Tiểu Bàn, giờ là mấy giờ rồi?”

Ngụy Vũ vội vàng nhìn đồng hồ, nói cho cô biết, trong lòng lại âm thầm khiếp sợ, thì ra là đã trôi qua nửa tiếng đồng hồ rồi sao? Cậu một chút cảm giác cũng không có.

Diệp Thiên Tuyết cười khẽ, ngồi dậy: “Quả nhiên là không còn sớm. Chị tỉnh dậy thật đúng lúc nhỉ.” Nhìn Ngụy Vũ có vẻ bồn thần, Diệp Thiên Tuyết vẻ mặt không hiểu hỏi: “Sao vậy, Tiểu Bàn? Mặt của em rất đỏ, là do thời tiết nóng quá hay sao?”

“Không, không phải.” Ngụy Vũ vội vàng mà trả lời, tiếp tục mất hồn.

Ở thời điểm Diệp Thiên Tuyết muốn hỏi tiếp, cậu trong giây lát lấy lại tinh thần, nhào tới trước người Diệp Thiên Tuyết.

Bị cậu làm sợ hết hồn Diệp Thiên Tuyết lui về phía sau ngã xuống, hai tay chống đỡ, vừa lúc bị cậu ôm vào trong ngực.

“Tiểu Bàn, em.”

“Chị Tiểu Tuyết, chị làm bạn gái của em đi!” Ngụy Vũ rốt cuộc nói ra, đôi mắt tỏa sáng lấp lánh, “Xin chị đồng ý làm bạn gái em.”

Bị tỏ tình đột ngột khiến Diệp Thiên Tuyết hơi hoảng, bối rối trừng mắt nhìn: “Tiểu Bàn, em.”

“Em rất nghiêm túc, Chị Tiểu Tuyết, em muốn làm bạn trai của chị!” Ngụy Vũ cắt đứt lời của cô..., thật nhanh nói.

Diệp Thiên Tuyết không trả lời, chỉ là mỉm cười nhìn hắn. Dưới cái nhìn chăm chú của cô, mặt cậu Ngụy Vũ dần dần đỏ. Nhưng cậu vẫn như cũ kiên quyết không lui lại, cũng không có lùi bước.

Cậu thật sự là nghiêm túc.

Diệp Thiên Tuyết khiếp sợ khi xác nhận được điểm này. Cô nhớ lại, kiếp trước không có chuyện như vậy.

Đây là hiệu ứng hồ điệp của kiếp này sao?

Cô mien mang suy nghĩ, trong lúc nhất thời quên mất trả lời.

Ngụy Vũ đợi hồi lâu, cũng không nghe được câu trả lời của cô, trong lòng dần lạnh xuống. Nhưng cậu vẫn như cũ không muốn cứ như vậy buông tha, cho nên cậu cũng không có lui ra, vẫn như cũ duy trì tư thế ôm cô mà nhìn.

Cho đến khi cánh tay bị tê, Diệp Thiên Tuyết mới lấy lại tinh thần, sau đó cảm thấy cánh tay bủn rủn vô lực, cơ hồ muốn ngã xuống.

Vốn là tư thế của cô tương đối kỳ cục, lại kiên trì thời gian dài như vậy, nên thân thể mệt mỏi là khó tránh khỏi. Sau một khắc, cô đã cảm thấy cánh tay mềm nhũn, cả người ngã ra sau.

Ngụy Vũ bị động tác của Diệp Thiên Tuyết làm cho sợ hết hồn, theo bản năng đưa tay đón, lại không nghĩ tới tư thế của mình bây giờ cũng không có điểm tựa nào để chống đỡ thân mình.

Vì vậy, hai người đồng thời ngã xuống trên đất, Ngụy Vũ đè lên người của Diệp Thiên Tuyết, khiến cô đau quá kêu lên thành tiếng.

Ngụy Vũ vội vàng thuận thế hướng bên cạnh lăn một vòng, cùng Diệp Thiên Tuyết vai kề vai mà nằm ở đây.

“Chị Tiểu Tuyết, em có cái gì không tốt hay sao, tại sao chị không đồng ý?” Cậu hơi ủ rũ cúi đầu hỏi.

Diệp Thiên Tuyết nghe cậu hỏi như vậy, sự kinh ngạc vừa rồi cũng biến mất, bình tĩnh trả lời: “Tiểu Bàn, em tại sao lại có ý định đó?”

“Đột nhiên có một ngày, phát hiện mình có ý định như vậy thôi.” Ngụy Vũ buồn buồn trả lời, “Nhưng mà Chị Tiểu Tuyết, chị không chấp nhận chân tình này của em khiến cho em rất buồn” Nói xong, cậu lật người,

mặt hướng về phía cô: “Chị Tiểu Tuyết, không, không thể gọi chị nữa rồi. Tiểu Tuyết, em không có chút nào kích động, hay kinh ngạc, khiến cho anh có cảm giác rất thất vọng.”

“Mình như vậy còn không kích động sao?” Diệp Thiên Tuyết cười cười, “Ngụy Vũ, mình cho tới nay, luôn coi cậu là bạn bè, là chị em, chưa từng có cân nhắc qua muốn cùng cậu nói chuyện yêu đương này. Lúc này cậu nói như vậy, thật sự là dọa mình sợ rồi.”

“Vậy thì bắt đầu từ bây giờ em hãy cân nhắc đi, như thế nào?” Ngụy Vũ ánh mắt đột nhiên sáng lên, “Anh thật ra không có nhiều ưu điểm lắm, nhưng ít nhất đối với em tuyệt đối chân thành một lòng. Chỉ điểm này, tạm thời còn không có người có thể so sánh mà vượt qua anh được.”

Nói xong, cậu quý dì dừng lại một lát, cắn răng nghiêng lợi bổ sung một câu: “Đặc biệt là Triệu Lãm.”

Diệp Thiên Tuyết bật cười: “Cậu ghét anh ta như vậy sao.”

“Bất cứ ai muốn giành em với anh, anh đều rất ghét.” Ngụy Vũ không chút do dự trả lời, “Tiểu Tuyết, đồng ý anh, có được không?” Cậu chợt đổi loại phương thức khác, dịu dàng nói, “Anh sẽ ngoan ngoãn làm một bạn trai tốt, tuyệt đối sẽ khiến cho em nở mặt nở mày khi đi ra ngoài.”

Diệp Thiên Tuyết lắc đầu: “Nếu như có một ngày mình muốn tìm bạn trai, tuyệt đối không phải vì mặt mũi khi ra ngoài, mà bởi vì trong lòng ta có người đó. Lúc nào cũng nhớ tới người đó, nếu không thấy thì chỉ muốn ngay lập tức tìm đến để gặp, nếu anh ấy cùng những người khác nói chuyện mình sẽ ghen tỵ, muốn ôm hôn, vuốt ve anh ấy. Tiểu Bàn, tình yêu không phải giống như cậu nghĩ đơn giản như vậy đâu.”

Lời còn chưa dứt, Ngụy Vũ chợt liền lật người đè ép xuống, đặt cô ở dưới thân mình, ở phía trên đỉnh đầu cô cười một tiếng: “Làm sao em biết, anh không có cảm giác như thế?”

(Chương này do 2 nhân vật chính đang bối rối về việc bày tỏ và chấp nhận tình cảm nên cách xưng hô có thay đổi. Mọi người xem cách xưng hô như vậy có được không có gì thì replay ỉnh biết với nha.)

47. Chương 47

Diệp Thiên Tuyết cũng không tức giận, chỉ nhìn anh, giống như xem một đứa bé thích gây náo loạn. Cuối cùng, cô sờ sờ đầu anh, cứ chỉ dịu dàng: “Đừng làm loạn, cũng không còn sớm, chúng ta về thôi.”

Ngụy Vũ yên lặng nhìn cô, phát hiện ánh mắt của cô nhìn mình, không kích động, cũng không cảm động.

Như mặt hồ phẳng lặng.

Căn bản cô không tin anh thật lòng đối với cô.

Ngụy Vũ bỗng nhiên cảm thấy đáy lòng lạnh toát.

Anh xoay người từ trên người cô xuống, nằm ở trên cỏ hờn dỗi nói: “Muốn về thì em về đi, tôi bị thương, tâm tình không tốt.”

“Thương tâm?” Diệp Thiên Tuyết hỏi lại một câu, liền cười khê: “Tiểu Bàn, đơn giản như vậy em liền thương tâm sao?”

“Một mảnh chân tình đưa ra nhưng người ta không nhận, chưa đủ thương tâm sao?” Ngụy Vũ thở phì phì hỏi lại.

Diệp Thiên Tuyết cười rộ lên: “Không, đương nhiên không tính.”

Giọng của cô như người nói mê: “Thật sự thương tâm, là lúc em muốn khóc cũng không khóc được, cảm thấy thế giới này đều trở nên u ám.”

Ngụy Vũ lơ đãng, cô trầm mặc thật lâu anh liền cảm thấy có gì đó không đúng. Vừa rồi cảm xúc trong giọng nói của Diệp Thiên Tuyết, nghe qua hình như cùng lúc bình thường không giống nhau.

Anh cẩn thận nghiêng mặt qua xem, phát hiện Diệp Thiên Tuyết mở to mắt, nhìn trời.

Tim Ngụy Vũ trong giây lát co thắt.

“Tiểu Tuyết.” Anh cầm tay cô: “Anh mặc kệ em vì nguyên nhân gì, anh sẽ đợi, đợi đến một ngày em chấp nhận anh.”

Anh nhìn cô chăm chăm, thấy cô quay sang, bi thương trong ánh mắt chưa kịp giấu: “Chị sẽ chứng minh cho em biết, chị không nói giỡn.”

Diệp Thiên Tuyết dịu dàng cười: “Ngốc quá.”

Hai người không nói gì một đường trở về nội thành, thời gian đã không còn sớm. Diệp Thiên Tuyết vốn còn muốn cùng Ngụy vũ cùng đi ăn vài thứ, kết quả vì một cuộc điện thoại, cô liền vội vàng chạy về Diệp gia.

Diệp Hâm Thành đang ở nhà chờ cô. Đồng thời chờ cô còn có Cố Trường Khanh và Trương Cẩm Văn.

Thấy cô tiến vào, Diệp Hâm Thành theo bản năng thở dài nhẹ nhõm một hơi, trên mặt Cố Trường Khanh cũng lộ ra sắc mặt vui mừng, không tự chủ tiến lên hai bước.

“Cha, dì út, dượng út” Diệp Thiên Tuyết chào xong liền hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì, sao lại gọi con về gấp vậy?”

Diệp Hâm Thành nhìn Cố Trường Khanh, sắc mặt ảm đạm: “Liều Phỉ Phỉ chạy.”

“Chạy?” Diệp Thiên Tuyết theo bản năng hỏi lại một câu, Cố Trường Khanh gật đầu, nói: “Ừ, thời đại này, lại còn có người cướp xe vận chuyển thành công, cô ta bỏ trốn, vài người khác cũng bỏ chạy theo nhưng đều bị bắt về.”

Diệp Thiên Tuyết vuốt ve ngón tay, trong lòng bất an.

Liều Phỉ Phỉ lựa chọn đi theo người cướp xe cùng nhau bỏ trốn, nói lên cô ta đã không cần thân phận của mình.

Trong lòng của cô ta chỉ có hận ý.

Người như cô ta là nguy hiểm nhất.

“Cảnh sát đang điều tra, nhưng,” Trương Cẩm Văn lắc đầu, “Dượng cảm thấy không thể có kết quả ngay được. Mấy ngày nay, con ra ngoài phải cẩn thận.”

Diệp Thiên Tuyết có chút ngơ ngác gật đầu, liền nghe Diệp Hâm Thành nói “Theo Cha nghĩ, con đi xuất ngoại lánh sẽ tốt hơn”

Cố Trường Khanh bất mãn nhíu mày: “Nhưng nơi này là địa phương chúng ta quen thuộc.”

Diệp Thiên Tuyết quay đầu nhìn về phía Diệp Hâm Thành, trên mặt của ông mang nụ cười khổ: “Cha biết, nhưng mà, đây cũng là địa phương Liều Phỉ Phỉ quen thuộc nhất.” Nhưng một chút, ông lại tiếp, “Có lẽ còn có Liều Đan Văn.”

“Nếu. . . .” Diệp Hâm Thành chần chờ trong chốc lát, “Nếu cha vẫn phớt người theo dõi chuyện của người kia, chắc chắn Liều Đan Văn tuyệt đối có tham dự trong đó.”

Diệp Thiên Tuyết sửng sốt, nhớ tới chuyện lần trước Liều Đan Văn tìm ảnh chụp, nói với Diệp Hâm Thành một tiếng, liền lấy di động ra đưa Diệp Hâm Thành xem.

Diệp Hâm Thành tuy nói biết ảnh chụp là Liều Đan Văn lấy đi, hôm nay nhìn đoạn phim thấy bà trộm ảnh làm ông có chút kinh ngạc: “Tiểu Tuyết, con như thế nào có đoạn phim này?” Nói xong trên mặt ông lộ ra sắc mặt vui mừng, “Đoạn phim này cũng là chứng cứ.”

Nói một tiếng với Diệp Thiên Tuyết, đem đoạn phim xem lại một lần.

Trương Cẩm Văn ở bên cạnh nhíu mày: “Anh rể nói cũng đúng. Trong thời gian ngắn không thể vạch trần chuyện này, cùng Liều Đan Văn ở chung một chỗ rất nguy hiểm. Không bằng để Tiểu Tuyết ra nước ngoài tránh một thời gian. Những người đó cho dù thế lực có lớn, cũng không có khả năng ra nước ngoài.”

Cố Trường Khanh cùng Diệp Hâm Thành không hện mà cùng lo lắng chuyện này.

Diệp Thiên Tuyết nghĩ một hồi, cảm thấy đó cũng là biện pháp tốt. Nhưng bản thân lánh nạn một mình bỏ lại người nhà ở chỗ này, trong lòng cô lại có chút bất an.

Ba người thương lượng trong chốc lát liền đưa ra kết luận, Diệp Hâm Thành nhìn về phía Diệp Thiên Tuyết: “Tiểu Tuyết, con xuất ngoại một chuyến đi.”

Diệp Thiên Tuyết im lặng một chốc liền trả lời: “Đi nơi nào? Hơn nữa, cho dù đi ra ngoài, bọn họ tìm sẽ không tìm đến sao?”

Diệp Hâm Thành mỉm cười: “Trong thời gian này, Liễu Phỉ Phỉ muốn làm giấy tờ xuất ngoại cũng không dễ.” Diệp Thiên Tuyết hiểu rõ, đây mới chính là nguyên nhân họ muốn cô ra nước ngoài.

Cô do dự trong chốc lát, cũng gật đầu đáp ứng.

Sau đó, ba người lại tiếp tục bắt đầu thương lượng chuyện này sẽ mang đến hậu quả gì, xử lý như thế nào là tốt nhất, Diệp Thiên Tuyết ở bên cạnh đứng một lát, hơi nhú mào, cùng bọn họ nói một tiếng, quay về phòng mình.

Cô muốn gọi điện thoại cho Thi Yến Hàn, nhìn dây số trên màn hình do dự một trận, suy nghĩ có nên gọi hay không thì điện thoại lại vang lên.

Vừa mở điện thoại lên nghe, một giọng nói bởi vì sợ hãi mà mất đi thanh âm kiều mị ngày thường từ trong ống nghe điện thoại truyền tới: “Diệp tiểu thư, đã xảy ra chuyện.”

Trong đầu Diệp Thiên Tuyết soạn lại một lần, mới có thể nhận ra giọng nói này là của Tần Phượng Miên, cô không khỏi lắp bắp kinh hãi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Thanh âm Tần Phượng Miên có vẻ rất nôn nóng bất an, nói xong cẩn thận nhìn xung quanh như có thể chạy trốn bất cứ lúc nào: “Bình Thiên bị người ta đánh gãy chân, đám người kia làm bị thương mặt của hắn, còn nói muốn trả thù hắn.”

Diệp Thiên Tuyết trừng mắt, nghe Tần Phượng Miên nói tiếp: “Tôi vụng trộm nhờ em gái Lý tiểu thư đi nghe ngóng tin tức, trong nhóm còn đồ có người nói, muốn bọn họ xuống tay là cô gái khoảng mười bảy mười tám tuổi, tôi nghĩ.”

Tim Diệp Thiên Tuyết mạnh mẽ co rút.

Nhưng là, cô thật không hiểu. Nếu như Liễu Phỉ Phỉ nói hận, hận ai cũng có thể, như thế nào hận một người không có can hệ quá lớn là Đồng Bình Thiên, ngược lại hắn lại thành người thứ nhất bị xuống tay?

Tần Phượng Miên ấp a ắp úng một hồi lâu, mới nói ra, ngày đó Đồng Bình Thiên cùng Liễu Phỉ Phỉ có một đoạn tình cảm, có một vài sự việc không nên nói.

“Cái gì không nên nói?” Diệp Thiên Tuyết truy vấn, Tần Phượng Miên nói quanh co một hồi, mới nản lòng kể ra: “Lúc Bình Thiên cùng Liễu Phỉ Phỉ chia tay, cười nhạo cô ta là đứa con riêng không biết rõ địa vị của bản thân.”

Diệp Thiên Tuyết chấn động: “Cô đem những thứ cô nghe được nói cho Đồng Bình Thiên?!”

Tần Phượng Miên có chút ngượng ngùng: “Diệp tiểu thư, tôi không phải cố ý, chỉ là có đôi lúc động tình, liền. Nếu Bình Thiên xảy ra chuyện, tôi nghĩ, cô ta khẳng định sẽ không bỏ qua cho cô, cho nên.”

“Tôi biết rồi.” Diệp Thiên Tuyết bình tĩnh trả lời, “Tôi sẽ chuyển cho cô hai mươi vạn, cô xuất ngoại du lịch đi.”

Tần Phượng Miên không tự giác, ăn nói khép nép: “Được, cảm ơn ý tốt của Diệp tiểu thư.”

Cúp điện thoại, Diệp Thiên Tuyết không chần chờ, liền gọi điện thoại cho Thi Yến Hàn.

Nhưng là lúc này điện thoại vang lên thật lâu đều không có người bắt máy, hiển nhiên Thi Yến Hàn không để di động ở bên người. Diệp Thiên Tuyết không gọi nữa, ra khỏi phòng, liền tiến vào thư phòng.

Ba người Diệp Hâm Thành vẫn như trước ở bên kia nói chuyện, nhìn thấy cô tiến vào, đều có chút ngạc nhiên.

Biểu tình của Diệp Thiên Tuyết làm cho bọn họ cảm thấy không tốt lắm. “Liễu Phỉ Phỉ đã xuất hiện” Câu nói đầu tiên Diệp Thiên Tuyết nói làm cho bọn họ kinh ngạc, “Sau đó, ra tay với người từng qua lại với cô ta.”

Sau đó, cô nhìn về phía Diệp Hâm Thành: “Bởi vì, hẳn từng nói với Liễu Phỉ Phỉ, cô ta là đứa con riêng.”

Diệp Hâm Thành hít một ngụm khí lạnh, ôm ngực thở mạnh. Diệp Thiên Tuyết mặt không chút thay đổi đi đến phía trước, hỏi ông: “Thuốc ở đâu?”

Đợi thuốc có tác dụng làm cho Diệp Hâm Thành hơi dễ chịu, Diệp Thiên Tuyết mới chuyển hướng Cố Trường Khanh, nụ cười trên mặt như có như không: “Làm sao bây giờ, dì út, cô ta trông có vẻ thật sự mất đi lý trí. Đến chuyện này cũng lấy ra để hả giận.”

Cố Trường Khanh lại nhìn Diệp Hâm Thành, không nói lời nào.

Diệp Hâm Thành bình tĩnh lại, nhìn về phía ba ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm, cười khổ: “Ta cho là, ta giấu rất tốt.”

“Giấu giếm không được,” Diệp Thiên Tuyết nói, “Ngay cả chuyện không nên biết con cũng biết, ‘công việc’ giữ bí mật của cha đúng là rất thất bại.”

Cô mỉm cười, “Có lẽ bởi vì cha có cảm tình với cô ta, giấu đi sự thật. Nói không chừng muốn một ngày nào đó làm cho cô ta nhận tổ tông?”

Diệp Hâm Thành nhìn Diệp Thiên Tuyết, giống như không nhận ra cô.

Diệp Thiên Tuyết không tránh, nhìn ngược lại ông, biểu tình lạnh lẽo.

Trong phòng nhất thời bị bao trùm bởi không khí trầm mặc, mỗi người đều theo đuổi suy nghĩ của chính mình.

Một lát sau, đột nhiên có người ở cửa gõ cửa: “Hâm Thành, anh ở bên trong phải không?”

Nghe giọng nói của Liễu Đan Văn, trên mặt Diệp Thiên Tuyết rất nhanh hiện lên nụ cười thật tươi, đi qua kéo Cố Trường Khanh cánh tay: “Dì út, kể cho cháu nghe chuyện của tên nhóc kia đi.” Cố Trường Khanh liếc nhìn cô một cái, trên mặt mang nụ cười bắt đầu giăng.

Sau khi Liễu Đan Văn vào cửa, nhìn đến cảnh tượng hoà thuận vui vẻ, Diệp Hâm Thành cùng Trương Cẩm Văn nói chuyện với nhau thật vui, Diệp Thiên Tuyết cùng Cố Trường Khanh ở bên cạnh ngồi, cười đến nghiêng ngả.

Bà nhìn sự không vui trong lòng xuống, nhìn Diệp Hâm Thành sẵn giọng: “Có khách đến sao không nói cho em một tiếng?”

Diệp Thiên Tuyết cười hì hì giữa đầu xem bà ta: “Dì Liễu, sao lại coi dì út với dượng út là khách được, dì nói sai rồi. Ai nha, bụng con có chút đói, không biết phòng bếp có cái gì ăn không.”

Liễu Đan Văn vội vàng cười: “Thật đúng lúc, là dì đi lên kêu mọi người đi ăn cơm.” Bà cười nhẹ đi qua đứng ở bên người Diệp Hâm Thành: “Hâm Thành, anh mau mang mọi người đi xuống.”

Diệp Hâm Thành nhìn bà mỉm cười: “Được, anh biết rồi.” Nói xong, ông đứng lên, sau khi Diệp Thiên Tuyết cùng vợ chồng Cố Trường Khanh Trương Cẩm Văn đi ra cửa, ông nhìn Liễu Đan Văn, như có như không quăng ra một câu: “Có chuyện muốn nói cho em biết. Phỉ Phỉ bỏ trốn.”

Biểu tình Liễu Đan Văn như cứng đờ: “Hả? Anh nói gì?”

Diệp Hâm Thành lặp lại một lần, biểu tình đổi thành lo lắng, “Ai, đứa nhỏ này. . . . ngay cả thân phận cũng bị mất. Cũng không biết. . . .”

Hắn nhìn kỹ Liễu Đan Văn, phát hiện vẻ mặt giả dối của bà ta chỉ có kinh ngạc, trong lòng nhất thời trầm trọng.

Chuyện này, Liễu Đan Văn biết.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ừ, bước ngoặt. Bắt đầu tha ra một cái khác boss

48. Chương 48

Mặt ngoài mọi người hài hòa ăn cơm, nhưng cũng chỉ có Liễu Đan Văn một người là thật theo đáy lòng cảm thấy vui vẻ.

Còn lại mọi người đều tự có tâm sự.

Liễu Đan Văn còn hỏi về con của Trương Cẩm Văn cùng Cố Trường Khanh, bị Cố Trường Khanh trả lời, bà cũng không thấy tức giận, cùng bàn chuyện nuôi dưỡng con cái.

Cố Trường Khanh nghe trong chốc lát, cảm thấy nghe không vô, đứng lên cười với bà ta, ngoài cười nhưng trong không cười, chỉ kéo nhẹ khóe môi: “Em nhĩ ra ngoài lâu như vậy, cũng nên trở về.” Nói xong nhìn Trương Cẩm Văn ý bảo một chút.

Trương Cẩm Văn lập tức đi theo, hai người cũng không quay đầu lại rời đi.

Diệp Thiên Tuyết xem hết một màn này, nhìn hai người còn lại gật đầu: “Con lên phòng trước.”

Nói xong cô cũng đi, để lại Liễu Đan Văn cùng Diệp Hâm Thành.

Đi đến cửa thang lầu, cô quay đầu nhìn thoáng qua, dưới ánh đèn biểu tình Liễu Đan Văn không giấu được vui mừng, biểu tình Diệp Hâm Thành cũng không nhìn ra được gì.

Tim cô lạnh đi, xoay người lên lầu.

Nghĩ đến chuyện xuất ngoại, Diệp Thiên Tuyết cảm thấy kỳ thật cũng không đáng tin như vậy. Nhưng cũng là ý tốt của dì út, cô cự tuyệt cũng không tốt cho lắm.

Nghĩ đến đây, cô lấy di động, gọi cho Thi Yến Hàn lần nữa.

Như trước không ai bắt máy.

Diệp Thiên Tuyết có chút chán nản quăng điện thoại di động qua một bên, nghĩ ngợi một chút liền buồn ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Phó Hoài Minh liền gọi điện thoại đến hỏi: “Còn muốn anh giúp em ôn tập không? Dù sao trên cơ bản chương trình học của em đều học xong, còn lại chỉ cần ôn tập là được.”

Diệp Thiên Tuyết mang cặp lên, vừa đi vừa trả lời: “Không cần. Anh cũng có việc của mình, hiện tại không cần lãng phí thời gian cho em nhiều như thế.” Cô mỉm cười chúc Phó Hoài Minh: “Chúc anh công tác thuận lợi?”

Phó Hoài Minh ở đầu bên kia điện thoại cười: “Tin tức của em thật nhanh. Được, anh biết rồi, gần đây em đi ra ngoài cẩn thận một chút.”

Diệp Thiên Tuyết mỉm cười đáp ứng.

Cúp điện thoại, liền thấy Diệp Hâm Thành ngồi ở trong sảnh, ngửa đầu nhìn cửa thang lầu, giống như đang chờ cô.

“Con muốn đi đâu?” Ông nhìn Diệp Thiên Tuyết, phát hiện đứa con gái năm đó mình bảo vệ trong lòng bàn tay, nay đã là cô gái trưởng thành, mỗi cử chỉ giơ tay nhắc chân cũng đã cô vạn phong tình.

“Yên tâm đi, cha ” môi của cô hàm chứa ý cười: ” Đợi lát nữa Tiểu Ngọc trở về đón con.”

Diệp Hâm Thành gật gật đầu, nhìn cô ngồi xuống sofa lật tạp chí, im lặng một hồi, mới nói: “Giấy tờ xuất ngoại, cha làm giúp con rồi. Hết tuần này, con liền xuất ngoại đi.”

“Nhanh như vậy?” Diệp Thiên Tuyết cả kinh, “VẬY, con đi đâu?”

“Mĩ.” Diệp hậm thành bình tĩnh trả lời, “Ồ đó cha có vài người bạn cũ, để họ thay cha chiếu cố con là tốt rồi.”

Diệp Thiên Tuyết cắn môi, gật gật đầu: “Dạ, con biết rồi.”

Cô có chút không hiểu, gần đây hình như cũng có người muốn đi Mĩ thì phải.

Người này rất nhanh liền gọi điện thoại đến, cười hì hì : “Thiên Tuyết? Anh là Tăng Hàm, nghe nói em cũng muốn xuất ngoại?”

Diệp Thiên Tuyết đầu đầu nhìn điện thoại: “Tin tức của anh thật nhanh nhạy. Trừ anh ra còn có ai biết không?” Tăng Hàm im lặng một lúc, cười nói: “Yên tâm đi, cũng chỉ có anh cùng cha anh biết. Anh cùng cha cũng sẽ không nói với người khác.”

Diệp Thiên Tuyết thở dài: “Quên đi, dù sao cũng không lừa được người.”

Tăng Hàm an ủi cô, nói: “Đừng lo lắng, nếu đã xảy ra chuyện gì, anh sẽ bảo vệ em.”

“Anh?” Một chữ của Diệp Thiên Tuyết khiến cho Tăng Hàm giật nảy lên, hai người ở trong điện thoại đầu vô mồm một lát, ngược lại có chút hình ảnh của năm đó.

Đợi cho cả hai bình tĩnh trở lại, thanh âm Tăng Hàm có chút thương cảm truyền đến: “Chúng ta đã lâu cũng chưa đầu vô mồm. Bắt đầu từ ngày em đưa Liễu Phỉ Phỉ đi KTV.”

Diệp Thiên Tuyết bị một câu anh gọi lên ký ức cũ, bên môi không tự giác mang theo ý cười: “Bất quá một năm mà thôi.” Bất quá một năm, kiếp trước người xuống tay với mình nhiều nhất hiện tại đã thành kẻ trốn chạy.

Có lẽ qua năm kế tiếp, tất cả những thứ đã trải qua sẽ biến mất.

Diệp Thiên Tuyết nghĩ một vài chuyện, ánh mắt dần ảm đạm.

Vương Kỳ Ngọc ngồi đối diện nhéo tay cô, mới để làm cho cô lấy lại tinh thần, vừa lúc nghe được cuối cùng của Tăng Hàm: “Đến lúc đó chắc hẳn em đi cùng chuyến bay với anh, ngồi cùng nhé.”

Diệp Thiên Tuyết vội vàng đáp có lẽ một câu, cúp điện thoại.

Vương Kỳ Ngọc nhìn ánh mắt của cô có chút kỳ quái, làm cho Diệp Thiên Tuyết sờ sờ mặt: “Sao lại nhìn mình như vậy?”

“Cảm giác, giống như đã lâu cũng chưa nghe được cậu cùng Tăng Hàm náo loạn như vậy, mình còn tưởng rằng cậu cùng hẳn hoàn toàn không nhìn mặt nhau. Hiện tại thoát nhìn, không phải?”

“Như thế nào cũng không thể hoàn toàn cắt đứt liên lạc được.” Diệp Thiên Tuyết thần nhiên trả lời một câu, tiếp đó cô nhẹ giọng nói chuyện bản thân muốn xuất ngoại, ” Người sau lưng Liễu Phỉ Phỉ ra tay quá nhanh, mình sợ.”

Cô bỗng nhiên nghĩ tới, đến bây giờ vẫn chưa gọi cho Thi Yến Hàn.

Vương Kỳ Ngọc im lặng một hồi, nói: “Ba ba nói, gần đây trong thành phố không yên ổn cho lắm.”

Diệp Thiên Tuyết kinh ngạc ngẩng đầu, nghe cô ấy nói tiếp: “Thế lực ngầm muốn làm loạn một lần nữa.”

Diệp Thiên Tuyết không biết vì sao, đột nhiên nhớ tới cuộc độ sung phát sinh đời trước, Thi Yến Hàn chết đi. Trong lòng cô cảm thấy bất an, quyết định lát nữa nhất định phải gọi cho Thi Yến Hàn bằng được.

Thấy ánh mắt cô có chút mơ hồ, Vương Kỳ Ngọc hỏi: “Cậu nghĩ tới điều gì sao?”

Diệp Thiên Tuyết trầm mặc, lắc đầu: “Không, mình chỉ là cảm thấy, mọi chuyện thật khéo.”

Vương Kỳ Ngọc suy tư, cũng hiểu được: “Cậu cảm thấy, người cướp đi Liễu Phỉ Phỉ, có thể chính là người dẫn đầu làm loạn?”

Chân mày cô ấy hơi nhíu lại, “Nếu như vậy, cậu phải thật cẩn thận. Liễu Phỉ Phỉ vốn sẽ không an phận, nếu thế lực phía sau cô ta là xã hội đen, chỉ sợ cô ta không còn e ngại gì nữa.”

Diệp Thiên Tuyết nhỏ giọng nói chuyện của Đồng Bình Thiên, Vương Kỳ Ngọc kinh ngạc mắt trừng lớn.

“Liễu Phỉ Phỉ cô ta thật sự là. . . .” Thân là cô gái ngoan, trong khoảng thời gian ngắn Vương Kỳ Ngọc cư nhiên tìm không thấy từ để hình dung Liễu Phỉ Phỉ.

“Vậy trước hết cậu nên xuất ngoại đi.” Vương Kỳ Ngọc trầm mặc một hồi, hạ quyết tâm, “Ít nhất, nước ngoài an toàn hơn.”

Diệp Thiên Tuyết mỉm cười: “Vạn nhất người kia là từ nước ngoài trở về, mình chẳng phải rơi vào trong tay hắn ta sao?”

Vương Kỳ Ngọc kiên định lắc lắc đầu: “Có thể ở nước ngoài thế lực của xã hội đen tuy lớn, trên cơ bản rất ít về nước. Nếu trở về, trong nước không có khả năng không biết.” Về mặt của cô ấy so với sự thật còn thật hơn, “Cho nên, cho dù người đó là từ nước ngoài trở về, cũng nhất định chính là nhân vật bên ngoài, đối với cậu không có uy hiếp gì.”

Nghe cô ấy nghiêm trang phân tích như vậy, Diệp Thiên Tuyết bật cười, cô dịu dàng nói cảm ơn.

Giống như lời Diệp Hâm Thành, mấy ngày Diệp Thiên Tuyết liền ra nước ngoài.

Ở đại sảnh trong sân bay cùng Diệp Hâm Thành Cố Trường Khanh Trương Cẩm Văn còn có Phó Hoài Minh chia tay, Diệp Thiên Tuyết quay đầu đẩy xe hành lý đi. Tầng Hàm đứng cách cửa đăng ký không xa, thật sự giống như lời anh nói, hai người cùng chuyển bay, Diệp Thiên Tuyết cũng không kháng cự đáp ứng ngồi cùng anh.

Bốn người nhìn theo bóng lưng Diệp Thiên Tuyết biến mất ở phía sau cửa đăng ký khẩu, đều ngơ ngẩn.

Ngụy Vũ xa xa nhìn bóng lưng Diệp Thiên Tuyết biến mất, thập phần mất mát cười cười.

Vương Kỳ Ngọc cùng Tô Vũ ở bên cạnh nhìn, Tô Vũ khinh thường khinh bỉ anh ta: “Mày nếu không bỏ được, liền mua vé máy bay đuổi theo đi, đừng ở chỗ này bày ra bộ dáng thương tâm mất mát, cô ấy không nhìn thấy đâu.”

Ngụy Vũ nghiêng mặt liếc một cái, nhìn anh ta bị Vương Kỳ Ngọc ngắt kêu oai oái, mỉm cười, có một loại cảm giác thành thực không đúng tuổi: “Không được. Cô ấy không thích nhìn tao như vậy. Hơn nữa, bây giờ cô ấy cũng không cần một tình yêu làm cô ấy ngạt thở, cho nên, điều tao có thể làm cũng chỉ là tôn trọng quyết định của cô ấy.”

Tô Vũ nhìn anh, cảm thấy có chút xa lạ: “Tao nói, mày thật sự là Ngụy Vũ?”

Ngụy Vũ tiếp tục mỉm cười: “Trừ bỏ tao, mày còn biết Ngụy Vũ khác?”

Vương Kỳ Ngọc ở bên cạnh thấy Tô Vũ nhìn Ngụy Vũ đến ngây ngốc, cười nhạo một tiếng: “Như thế nào, cảm thấy mình lớn tuổi hơn nhưng không hiểu chuyện hơn người ta?”

Tô Vũ gơ chân: “Tiểu Ngọc em không thể nói như vậy, em làm anh thật đau lòng!”

Ngụy Vũ ở một bên mỉm cười nhìn hai người đùa giỡn, một lát sau, hai người đều bình tĩnh, anh nghe Vương Kỳ Ngọc nói: “Nhưng mà, Tiểu Bàn như vậy, không giống lúc bình thường nha.”

Biểu tình Vương Kỳ Ngọc vui mừng ra mặt: “Chính chắn rất nhiều, cũng đẹp trai rất nhiều, hiện tại, gọi em là Tiểu Bàn chị cũng cảm thấy xấu hổ.”

Ngụy Vũ cười xấu xa: “Vậy đừng gọi em là Tiểu Bàn.” Anh khiêu khích nhìn Tô Vũ liếc mắt một cái, “Em không ngại chị Tiểu Ngọc gọi em thân mật một chút.”

Tô Vũ ở một bên hét lớn: “Họ Ngụy, mày có ý gì! Đi ra solo!”

Vương Kỳ Ngọc không kiên nhẫn đá một cái, làm cho anh ta ôm bắp chân nhảy dựng lên, liền nhìn Ngụy Vũ cười nói: “Như thế nào ở trước mặt Tiểu Tuyết không chính chắn như vậy?”

“Cô ấy vốn là người nặng tâm sự, nhưng ít nhất khi ở bên cạnh em, cô ấy có thể thoải mái một ít.” Ngụy Vũ cười thực bình tĩnh, nhìn hai người gật gật đầu: “Em đi trước, công ty còn có việc chờ em giải quyết.”

Vương Kỳ Ngọc nhìn anh đi xa, quay đầu nhìn Tô Vũ đang nhìn mình với vẻ mặt tội nghiệp, ngoắc ngón tay.

Đợi cho Tô Vũ điên cuồng chạy tới liền lôi kéo anh, cho anh một nụ hôn ngọt ngào, làm tim Tô Vũ chạy loạn cào cào, cảm giác không thoải mái lúc này quẳng hết qua một bên.

Hoạt động trên máy bay của Diệp Thiên Tuyết hầu như đều là ngủ.

Chờ lúc cô bị Tăng Hàm đánh thức, liền thấy được gương mặt khó tin của Tăng Hàm: “Trời ạ, anh chưa thấy qua người có thể ngủ như em vậy. Một đường mười mấy giờ em chỉ có hai giờ là tỉnh táo.”

Diệp Thiên Tuyết bật cười: “Đã tới chưa?”

Tăng Hàm trở nên nghiêm túc một ít: “Còn có 20 phút nữa là tới. Ở đây em có người đón không? Nếu không, gia đình anh cũng có mua một căn hộ, có muốn đi qua bên của anh trước không?”

Diệp Thiên Tuyết gật đầu: “Nếu không có người tới đón em liền đi theo anh. Nhưng mà, em đoán hẳn là có.”

Chờ máy bay đáp xuống, Tăng Hàm có chút chán nản phát hiện, quả nhiên có người giờ tên Diệp Thiên Tuyết chờ sẵn. Anh đi theo Diệp Thiên Tuyết, sau tầm biến tên là một người Hoa khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, nhìn thấy bọn họ liền chạy tới, cô có chút tò mò nhìn Tăng Hàm liếc mắt một cái, dùng Trung văn một cách không tự nhiên hỏi Diệp Thiên Tuyết: “Xin hỏi, cô là Diệp Thiên Tuyết phải không?” Nói xong lấy ra ảnh chụp đối chiếu một chút.

Diệp Thiên Tuyết mỉm cười xác nhận.

Cô lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Tôi là người do ngài Tim phái đến đây đón cô, tên Trung văn của tôi là Diêu Mỹ Lan, cô có thể gọi tôi Melanie.”

Diệp Thiên Tuyết gật gật đầu đáp ứng.

Tăng Hàm còn có chút lo lắng hỏi người này có đúng không, sau đó mới phát tay với cô, đi về phía người đón anh.

Lúc Diệp Thiên Tuyết đi theo Diêu Mỹ Lan ra sân bay, quay đầu nhìn cảnh tượng náo nhiệt của sân bay.

Có lẽ, đây cũng là cuộc gặp gỡ mới của chính mình.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tân bản đồ

Muốn thấy rõ lòng, mặt khác, tìm được đẩy ngã phía sau màn boss bí quyết

49. Chương 49

Ngay khi Diệp Thiên Tuyết đến Mỹ, Cố Trường Khanh đã gọi điện ân cần hỏi thăm xem cô đã thích ứng với cuộc sống bên đó chưa, sau lại có chút do dự nói với Diệp Thiên Tuyết: “Tiểu Tuyết, sao con lại quen hạng người như Thi Yến Hàn? Cô ta đến tìm con.”

Diệp Thiên Tuyết cả kinh, nhớ là mình có gọi cho Thi Yến Hàn nhưng cô ta vẫn không nghe máy. Khi đi nhỏ hỏi lại lần nữa, cô cũng không muốn nói dối, vì vậy thở dài: “Dì ah, chuyện này người đừng hỏi nữa được không? Dù sao, con cũng không cùng cô ta tiếp xúc nhiều. Nhưng có lúc một số việc.”

Lời của Diệp Thiên Tuyết khiến Cố Trường Khanh một mặt thấy giận dữ, một mặt lại thấy trong lòng có chút hưng phấn quỷ dị, rốt cuộc thì cháu mình cũng trưởng thành, tự nhiên cũng có những bí mật.

“Thôi, vậy ta kệ cháu. Cô ta có nhắn lại cho cháu một số điện thoại đó.” Cố Trường Khanh đưa số cho Diệp Thiên Tuyết, hai người tiếp tục hàn huyên rồi mới gác máy.

Sau đó Diệp Thiên Tuyết bận rộn gọi điện báo ọi người, khi cô gọi cho Thi Yến Hàn thì đã là nửa ngày sau rồi. :)

Khi Thi Yến Hàn bắt máy, giọng nói mang theo một chút cẩn thận cùng do dự không xác định: “Diệp Thiên Tuyết?”

“Là tôi” Ở bên này điện thoại Diệp Thiên Tuyết trả lời, “Thi nữ sĩ, có phải Hùng ca đã xảy ra chuyện gì?”

Tay đang cầm điều thuốc của Thi Yến Hàn bỗng run một cái, sau đó cô ta mới cười: “Đùa gì thế, làm sao có thể xảy ra chuyện gì được. Chỉ là tôi mới đổi số thôi.”

“Chỉ đổi số mà phải tìm tới tận nhà dì nhỏ tôi để đưa số sao?” Diệp Thiên Tuyết bình tĩnh nói, “Coi như không có việc gì thì cũng là có cái gì xảy ra làm cô lo lắng, nếu không. Thi Yến Hàn, thật sự tôi hiểu cô cũng không ít, cô có tin không. Nói đi, tìm tôi có việc gì? Nếu như không phải một ngày ba lần cô gọi cho tôi, tôi cũng không biết cô tìm. Nếu như cô đoán có chuyện vậy thì kéo tôi vào không phải là tốt?”

Thi Yến Hàn cúi đầu cười, “Sao lại không tin tôi. Được rồi, đúng là có chuyện thật, có một người tôi nghĩ đã chết, bỗng trở lại.”

Nghe cô ta nói vậy, ngược lại Diệp Thiên Tuyết thở phào nhẹ nhõm, “Quả nhiên là vậy.” Cô tự lẩm bẩm, bên kia Thi Yến Hàn nghe không rõ, thì hỏi ngược lại “Gì vậy?”

Diệp Thiên Tuyết không có ý trả lời, chỉ nói thẳng: “Người kia, có phải chính là người cướp Liễu Phỉ Phỉ đi?”

Trầm mặc một hồi lâu, Thi Yến Hàn mới cúi đầu cười nói: “Sao cô biết?”

Diệp Thiên Tuyết chạm nhẹ ngón tay vào những đóa hoa, khẽ mỉm cười: “Tôi đoán. Thi nữ sĩ, có thể để Hùng ca ra mặt hỏi thăm một chút, người này không phải từ Detroit trở về sao?”

Với vấn đề như vậy, Thi Yến Hàn bần khoản nhăn mày: “Cô. Quan tâm người này như vậy làm gì?”

Diệp Thiên Tuyết dở khóc dở cười: “Hắn ta đã mang Liễu Phỉ Phỉ đi, lại có thể lực đủ sức tạo uy hiếp, tôi không quan tâm mới không bình thường. Thi nữ sĩ, đừng quên, tôi cùng đứa em kế này thủy hỏa bất dung, cô quên cô ta là vì sao mà bị xử tội như vậy ư?”

Lúc này Thi Yến Hàn mới sáng tỏ, vỗ mặt bàn một cái, nhìn Hùng ca ngồi cách đó không xa .

Hùng ca chỉ mỉm cười nhìn Thi Yến Hàn gọi điện, hôm nay thấy cô nhìn mình, không khỏi kinh ngạc: “Sao vậy, bạn gái nhỏ có chuyện muốn nói với anh?”

Thi Yến Hàn lắc đầu, nói với người bên kia điện thoại: “Lúc trước cô tìm tôi là vì chuyện này?”

“Không hoàn toàn đúng.” Cách một đại dương tiếng người bình tĩnh như sự việc không liên quan đến mình từ đầu điện thoại truyền đến: “Phiền cô thông báo cho Hùng ca cẩn thận với người kia. Hắn.”

Nghe giọng Diệp Thiên Tuyết như có chút khổ não, không biết nên biểu đạt thế nào, ngược lại lòng hiếu kỳ của Thi Yến Hàn lại trời dấy.

Nếu là trước kia, cô chắc chắn sẽ cúp máy một câu cũng không nói, nhưng lúc này cô rất kiên nhẫn chờ Diệp Thiên Tuyết.

Một lát sau, Diệp Thiên Tuyết mới tìm được từ thích hợp để diễn tả sự lo lắng của mình: “Hắn so với các người tưởng tượng còn nguy hiểm hơn.”

Nói xong, cũng thấy một hai câu qua loa như vậy quả thật không có sức thuyết phục, nên lập tức bổ sung một câu: “Cho tôi một ít thời gian, tôi sẽ nói cho cô nhiều hơn tin tức.”

Thi Yến Hàn có chút thất vọng, thờ ơ đáp một tiếng, nghe bên kia đã cúp điện thoại, mới ngẩng đầu nhìn về phía Hùng ca, lắc lắc móng đi đến, ngồi bên cạnh hắn.

Hùng ca vung tay ra, ôm cô ta vào ngực, thuận miệng hỏi: “Sao vẻ lại trưng ra vẻ mặt này, một chút cũng không đẹp mắt.”

Thi Yến Hàn nhéo tay hắn một cái, lại chôn mặt vào lòng hắn, nói: “Đại tiểu thư nói người kia so với chúng ta nghĩ còn nguy hiểm hơn, muốn anh phải cẩn thận với hắn ta. Còn nữa, cô ấy hỏi có phải hắn từ Đề Đặc Luật trở về không?”

Hùng ca sờ cằm: “Anh cũng không biết lão Dương từ đâu trở về, lúc nào thì hỏi hắn là được. Về phần lão Dương nguy hiểm, việc này không cần cô ta nói anh cũng biết. Mới về có mấy ngày mà đã dám cùng cảnh sát đối đầu, còn TMD thành công, phong thái của lão Dương thật đúng là không giảm so với năm đó.”

Nghe hắn nói vậy, lại giống như tán thưởng nhiều hơn là phòng bị.

Theo bản năng Thi Yến Hàn cũng không vui mừng gì, lập tức lúi lúi áo ngực Hùng ca, nín lên mà nói: “Anh rất tán thưởng hắn à?”

Hùng ca mỉm cười nhìn cô: “Yên tâm, trong lòng anh chỉ có em.” Nói xong, liền hôn Thi Yến Hàn một cái, rồi cười ha ha.

Thi Yến Hàn vốn muốn nói thêm mấy câu với hắn nhưng bị hắn chọc giận mà quên mất.

Mấy ngày này Diệp Thiên Tuyết ở Mĩ tương đối nhàn nhã. Người bạn trước đây từng chịu ơn Diệp Hâm Thành mới khoảng bốn mươi tuổi tác phong nhanh nhẹn, mới lấy vợ chưa có con nên khi Diệp Thiên Tuyết đến sống cùng thì rất vui vẻ.

Là chồng nên công việc không tính là vất vả nhưng cũng không dễ dàng gì, nên phần lớn thời gian, đều là cô vợ đưa Diệp Thiên Tuyết đi thăm khắp nơi.

Nhờ phúc của cô ấy mà Diệp Thiên Tuyết từ một người mới tới đã sắp hiểu biết thành phố này như người bản địa rồi.

Chỉ là ban đầu khẩu âm tiếng Anh còn chưa chuẩn làm cô ảo não thật lâu.

Một tuần sau, Diệp Thiên Tuyết có một vị khách ngoài dự đoán, Hoàng Tú Tú.

Đã nửa năm không gặp, Hoàng Tú Tú cao hơn rất nhiều, cả người tràn đầy ý vị thực nữ, nhưng nháy mắt vừa thấy Diệp Thiên Tuyết cô mới lộ bản chất.

Hai người vừa khóc vừa cười ôm náo loạn một hồi, Diệp Thiên Tuyết mới rãnh hỏi cô đến đây bằng cách nào.

Hoàng Tú Tú liếc mắt: “Cậu đã xuất ngoại, mình cũng không biết, cậu có coi tớ là bạn bè không đấy. Nói đi, sao lại vậy?”

Diệp Thiên Tuyết ngượng ngùng, còn va va chạm chạm tay rồi mới nói.

Hoàng Tú Tú nắm tay cô, cau mày: “Chỉ là không ngờ?”

“Đúng” Diệp Thiên Tuyết thành thực trả lời, “Thật ra tớ đã nhờ được ít quan hệ, chuẩn bị cho cô ta đẹp mặt ở trong tù, tốt nhất có thể gây ra thêm ít chuyện, để cô ta trực tiếp bị tuyên án, chỉ không ngờ là. . .”

“Cái này cũng không trách cậu. Nhưng lúc đó, cậu nên xuống tay độc ác một chút.” Hoàng Tú Tú vỗ vỗ tay cô, “Nếu ban đầu cậu muốn tớ giúp một tay thì cô ta đã sớm không thể gả đi.”

“Sau đó sẽ bị Diệp Hâm Thành nhớ mãi không quên.” Diệp Thiên Tuyết lắc đầu, “Nếu muốn hủy, phải hủy hoàn toàn. Bây giờ tớ chỉ lo lắng, Liễu Phỉ Phỉ cùng người kia ở chung một chỗ, khẳng định ở giữa không thể thiếu được Liễu Đan Văn.”

“Cậu lo lắng cho ba cậu?”

“Tớ không có ba.” Diệp Thiên Tuyết vẫn như cũ trả lời lạnh băng, quay lại thấy vẻ mặt Hoàng Tú Tú, thì khẽ mỉm cười, “Đừng như vậy, tớ biết rõ mình đang làm gì.”

Thấy cô chấp mê như vậy, Hoàng Tú Tú cũng không nói gì thêm, hỏi: “Nếu như vậy, cậu định làm thế nào?”

“Trước mắt phải chờ đã, chờ Liễu Phỉ Phỉ xuất hiện. Bây giờ cảnh sát cũng đang điều tra tung tích của cô ta.”

Hoàng Tú Tú khẽ mím môi nhìn bộ dạng nghe không lọt tai của Diệp Thiên Tuyết cũng không nói ra. Nhưng cô lại kéo tay Diệp Thiên Tuyết cười: “Nghe nói có người tỏ tình với cậu?”

Diệp Thiên Tuyết kinh ngạc: “Sao ngay cả cậu cũng biết?”

“Làm sao tớ không thể biết.” Hoàng Tú Tú nói, “Chúng ta chính là bạn bè, tớ dĩ nhiên là phải quan tâm hai người. Cậu cho rằng cậu không nói thì người khác không biết?”

Diệp Thiên Tuyết cúi đầu.

“Sao lại không đồng ý?”

“Bởi vì là bạn, nên mới không nghĩ đến.” Diệp Thiên Tuyết trả lời, “Nói thật, tớ không có lòng tin gì với tình yêu.”

“Cái gì? Không có lòng tin? Là tình yêu của cậu ta không đủ làm cậu tin tưởng, hay là không có biện pháp nào đi vào tim cậu được?” Hoàng Tú Tú bất mãn, “Cùng đi xuống đi, chuyện như vậy, không ai có cách nào bảo đảm, cậu cần gì phải yêu cầu cao thế. Chỉ cần có thời gian vui vẻ là tốt rồi.”

Diệp Thiên Tuyết nháy mắt mấy cái, cũng không nói lời nào.

Thấy cô trầm mặc, Hoàng Tú Tú mới nghĩ đến việc nhà Diệp Thiên Tuyết, không khỏi trầm mặc.

Cũng vì hoàn cảnh gia đình như vậy, cho nên rất khó tin tưởng. Nghĩ vậy, Hoàng Tú Tú không khỏi chần chờ. Vốn cô cũng thấy với Diệp Thiên Tuyết mà nói Ngụy Vũ cũng là một chọn lựa không tồi, muốn tới khuyên cô đồng ý. Nhưng bây giờ thấy Diệp Thiên Tuyết như vậy, coi như đón nhận tình cảm thì như thế nào, nếu ban đầu không có lòng tin rồi cuối cùng tình yêu cũng sẽ thành tro tàn.

Nhìn gò má trầm mặc của Diệp Thiên Tuyết, trong lòng Hoàng Tú Tú thở ra một hơi, quyết định sau khi trở về khuyên Ngụy Vũ thay đổi chiến lược.

Diệp Thiên Tuyết không cần ngọn lửa mãnh liệt thiêu đốt tình yêu, mà là nước chảy đá mòn từ từ thấm vào.

Hai người ở trong phòng nói chuyện một hồi lâu, đến tận khi bị gọi ăn tối.

Đêm đó hoàng Tú Tú trở về khách sạn, vừa rạng sáng hôm sau đã tới lôi kéo cô cùng ra ngoài dạo chơi. Cô vợ kia cũng không yên tâm, nhưng cũng không có cách ngăn hai người lại.

Từ hôm qua, Hoàng Tú Tú đã liên lạc với võ quán, khiến Diệp Thiên Tuyết đầy cảm kích.

Tin tức này với cô mà nói thực sự rất quan trọng, không thứ đồ tốt gì có thể thay thế được.

Hoàng Tú Tú thấy nét mặt của cô, không khỏi khoát tay: “Đừng cảm ơn mình. Dù sao, chúng mình cũng là bạn tốt. Khi nào tớ cần cậu đến giúp một tay là được.” Cô nhìn Diệp Thiên Tuyết cười đầy dịu dàng, “Tớ biết, Cố Gia là thế gia trăm năm, khẳng định có nhiều đồ tốt lưu truyền lại.”

Diệp Thiên Tuyết bật cười: “Coi như ông ngoại giữ được vật gì tốt, thì sao mà trong tay tớ được?”

Hoàng Tú Tú giảo hoạt nháy mắt: “Vốn không chắc chắn, ngược lại bây giờ có mấy phần xác định. Ông ngoại cậu.” Cô im lặng trong giây lát, chợt nhướn miệng cười, “Nếu Cố Gia có một người con trai thì thật tốt.”

Nghe Hoàng Tú Tú nói vậy, nét mặt Diệp Thiên Tuyết liền cứng ngắc, sau đó mới cười cười.

Nhờ Hoàng Tú Tú giúp lấy được tin tức do Thi Yến Hàn gửi tới, lòng Diệp Thiên Tuyết mới thở phào nhẹ nhõm.

Một cuộc sống ổn định, bất kể là trước kia hay bây giờ đều là điều tốt.

Nếu như Hùng ca và Thi Yến Hàn có đủ năng lực, không để truyện kiếp trước tai diễn, như vậy đối với cô mà nói, cũng là một loại an ủi.

Ở bên này đến giữa tuần thứ hai thì Diệp Thiên Tuyết nhận được điện thoại của Diệp Hâm Thành, giọng nói của ông mệt mỏi khác thường nhưng cũng đầy nhẹ nhõm: “Về nhà thôi, chuyện đã được giải quyết.”

Khi Liễu Phỉ Phỉ và Liễu Đan Văn liên lạc, Diệp Hâm Thành đã mật báo cảnh sát, cuối cùng cũng bắt được cô ta.

“Còn người sau lưng cô ta, bây giờ hẳn óc không mang nổi mình óc, chúng ta không cần lo lắng.”

Lúc Diệp Hâm Thành nói vậy còn thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Thiên Tuyết sao cũng được, nhưng có chút tiếc nuối, mình học cô chủ nhà làm bánh pie táo còn chưa xuất môn. :pp

Biết vậy, cô ấy cười ha hả: “Bánh pie táo lúc nào cũng có thể làm, nhưng cơ hội cùng người nhà đoàn tụ, không nhiều như vậy. Nếu cháu muốn học, cô có thể gọi điện qua dạy cháu.”

Diệp Thiên Tuyết cười híp mắt đồng ý.

Vì vậy, sau khoảng thời gian ngắn ngủi ra nước ngoài Diệp Thiên Tuyết đã trở về.

Khi máy bay hạ cánh thời gian đã không còn sớm nhưng người đến đón người nhà vẫn rất đông đúc.

Diệp Hâm Thành và Cố Trường Khanh chắc chắn có mặt, nhưng Ngụy Vũ cũng ở đây làm cho cô có chút ngoài ý muốn, đặc biệt anh còn chuyện trò vui vẻ cùng Diệp Hâm Thành, càng làm cho cô khốn hoặc không hiểu.

Thấy cô nhìn sang, Ngụy Vũ cười híp mắt vẫy cô: “Tiểu Tuyết.”

Thần thái, ngôn ngữ, cử chỉ tay chân của anh đều ở đây nói cho cô biết, hình như anh có gì đó không giống trước đây.

Bước chân Diệp Thiên Tuyết không khỏi có chút chần chờ, Cố Trường Khanh thấy vậy, không khỏi bật cười: “Cái đứa bé. Mau đến đây.”

Bị Cố Trường Khanh cười như vậy, Diệp Thiên Tuyết có chút ngượng ngùng, nhưng cũng không còn chần chờ bước nhanh đến ôm Cố Trường Khanh. Trong lòng có chút chua xót ôm Diệp Hâm Thành, cuối cùng mới đến Ngụy Vũ, liền nghe được bên tai có tiếng thì thầm: “Hoan nghênh trở về, mình rất nhớ cậu.”

Nghĩ mình có thể bình tĩnh, mà tai lại len lén đỏ lên.

Diệp Hâm Thành lái xe về nhà, Ngụy Vũ cũng ra về. Anh giống như rất khác trong trí nhớ Diệp Thiên Tuyết.

Thấy ánh mắt mê hoặc của Diệp Thiên Tuyết, Cố Trường Khanh cười: “Bạn học này của cháu thật có năng lực nha. Còn nhỏ hơn cháu một chút mà đã bắt đầu buôn bán.”

Diệp Thiên Tuyết nhìn lại, Diệp Hâm Thành liền cười lên: “Không tệ, hôm nay cậu ta tới đây bàn chuyện hợp tác, đúng lúc nghe nói con trở về, mới cùng đi đón.”

Diệp Thiên Tuyết nghĩ nghĩ một chút, cảm thấy với bản lĩnh của Ngụy Vũ, chắc hẳn không phải vừa đúng lúc nghe nói, mà là cố ý tới, trong lòng không khỏi xúc động.

Dùng xong ít đồ ăn đơn giản, Diệp Thiên Tuyết không quen mùi giờ liền đi ngủ.

Ngủ cả đêm, thức dậy ánh mặt trời ngoài cửa sổ đã rực rỡ, hôm nay thời tiết thật tốt.

Mới xuống lầu, đã thấy Diệp Hâm Thành mang thuốc ra đếm đếm rồi kiểm tra.

Khiến cô không khỏi ngạc nhiên, liền hỏi xem ông đã xảy ra chuyện gì. Diệp Hâm Thành mỉm cười nhìn cô: “Ta kiểm tra một chút. Con tới xem đi, lọ này cùng với lọ mới mở có vẻ không giống nhau?”

Diệp Thiên Tuyết tò mò, cầm lên xem một chút, nhưng không phát hiện được gì, không khỏi nhìn về phía Diệp Hâm Thành.

Diệp Hâm Thành mỉm cười: “Thuốc bên trong không giống nhau.” Với câu hỏi của Diệp Thiên Tuyết, ông khoát khoát tay: “Đừng hỏi làm sao ta biết.”

“Là Liễu Đan Văn?”

Diệp Hâm Thành gật đầu, thở dài: “Phải, ta vốn là nghĩ. Kết quả. Thôi, đều sai lầm của ta.”

Diệp Thiên Tuyết im lặng. Một lát sau, cô mới hỏi: “Liễu Đan Văn, sẽ bị như thế nào?”

“Đã đưa lên công tố, ” Diệp Hâm Thành bình tĩnh nói, “Vì tội mưu sát.”

Trong giây lát Diệp Thiên Tuyết mở to mắt nhìn Diệp Hâm Thành, khi ông bình tĩnh nhìn sang, Diệp Thiên Tuyết thấy như có một loại lạnh ý.

“Cha người.”

Diệp Hâm Thành nghe cô gọi, trong lòng không khỏi thất vọng, “Trước, ta không biết, sau dưỡng nhỏ của con nói cho ta biết. Cho nên. Thật xin lỗi, Tiểu Tuyết.”

Diệp Thiên Tuyết nhìn ông cúi đầu nhận lỗi, phát hiện vẻ ngoài của ông cũng không còn được như hồi trẻ tuổi. Thần thái lộ ra sự mỏi mệt nhìn qua giống một lão nhân năm mươi tuổi.

“Cha không cần nói xin lỗi.” Diệp Thiên Tuyết nghe được giọng nói của mình, bình tĩnh mà lạnh lùng, “Chuyện đã xảy ra, nói xin lỗi cũng vô dụng.”

Diệp Hâm Thành ngẩng đầu lên, thản nhiên nói: “Con nói đúng, không dùng được.”

Về mặt của ông có chút bi ai “Ta cho tới bây giờ cũng chưa từng nói qua, làm vậy vì van xin con tha thứ, ta chỉ cảm thấy cần phải nói xin lỗi, cũng cần làm một chút gì đó bồi thường cho con.”

Nhìn sự mê hoặc trong ánh mắt Diệp Thiên Tuyết, ông khẽ cười cười, “Chuyện này còn chưa kết thúc.”

“Con thật sự cho rằng một ả đàn bà như Liễu Đan Văn đã lưu lạc đến đáy của xã hội còn có thể quang minh chính đại xuất hiện trước mặt ta, còn thành công dụ dỗ ta?” Khi Diệp Hâm Thành nói những chuyện này, một chút lúng túng cũng không có, giống như đây chỉ là một việc nhỏ, mà không phải thất bại của ông ta.

Trước đây Diệp Thiên Tuyết chưa bao giờ nghĩ tới việc này, nhưng Diệp Hâm Thành vừa nói vậy, cũng cảm thấy có mấy phần nghi ngờ.

“Tại sao một chút chuyện trước kia Liễu Phỉ đều không nhớ, Tiểu Tuyết con đã từng hoài nghi chưa?” nói xong Diệp Hâm Thành đem lời vừa nói lặp lại một lần, “Chuyện vẫn chưa xong. Người sau màn kia, mới chính là kẻ cần phải đối phó.”

Diệp Thiên Tuyết nắm chặt tay, mà một chút cũng không thấy đau.

Sự báo thù trước đây của mình, căn bản là gãi không đúng chỗ ngứa sao?

Không phát hiện trong lòng cô kịch liệt phật phùng, Diệp Hâm Thành cười dịu dàng với cô: “Con nên đi ăn sáng đi, đừng ở chỗ này nhìn ta nữa.”

Nói xong, ông đem tất cả những lọ thuốc cũ vứt xuống, rồi mở lọ mới ra uống.

Diệp Thiên Tuyết nhìn những viên thuốc đó: “Bên trong này là thuốc gì vậy ạ?”

“Vitamin, ” Diệp Hâm Thành trả lời, “Không có gì hại, chỉ không có tác dụng thôi. Được rồi, đi ăn sáng đi. Hôm nay có cháo trứng muối thịt nạc, rất ngon, con có thể ăn nhiều hai chén.”

Về mặt Diệp Thiên Tuyết phức tạp nhìn ông, lại thấy ông không nhìn mình.

Hôm qua sau khi trở về, Diệp Thiên Tuyết cũng không nói với ai, nên hôm nay khi ăn xong điếm tâm, trước tiên cô báo tin ọi người. Sau một lúc, mới đem điện thoại buông xuống, ngắm nhìn ánh mặt trời xinh đẹp ngoài cửa hoa, tĩnh tâm lại chuẩn bị đi học bài.

Coi như không có Liễu Phỉ Phỉ, cô cũng sẽ thi lên đại học trước một năm.

Không có nhiều thời gian như những người khác nên không thể làm gì khác hơn là so người ta đi sớm một bước.

Lúc xế chiều, Ngụy Vũ có gọi tới, giống như chuyện gì cũng không xảy ra, hẹn cô ra ngoài ăn cơm: “Tiểu Tuyết tớ mới biết một quán ven đường mùi vị rất ngon, có muốn tớ nếm thử không?”

Diệp Thiên Tuyết vừa tập thể dục về, bụng đang sôi ùng ục, nghe vậy liền động lòng, đồng ý, sau đó vội vã tắm rửa sạch sẽ, thay váy mới rồi đi ra ngoài.

Quán ven đường mà Ngụy Vũ nói là một quán thịt nướng. Thịt được băm thành nhỏ trộn với rau thơm rồi viên tròn lại nướng lên hương thơm lừng, cắn một miếng đã cảm nhận được hương vị thơm ngon.

Diệp Thiên Tuyết vừa ăn vừa nhìn Ngụy Vũ khen ngon. Khiến vẻ mặt Ngụy Vũ đầy mặt hả hê: “Ừ ăn ngon.”

Anh cười nói: “khi mình vừa ăn đã yêu thích rồi. Tiểu Tuyết không nên ăn quá nhiều, cái này chỉ làm đồ ăn vặt, không thể làm bữa ăn chính.” Nói xong, anh ra dấu tay với anh, “Đi, tớ dẫn cậu đi ăn bữa chính.”

Nhìn vẻ mặt anh lúc này cùng bình thường giống nhau như đúc, một chút do dự trong lòng Diệp Thiên Tuyết cuối cùng cũng bị chôn xuống nơi sâu nhất trong đáy lòng.

Coi như. Cũng không xong.

9h hai người mới ăn bữa tối, Diệp Thiên Tuyết ăn hết sức thỏa mãn. Khi ngồi trong xe trở về cô cảm thấy rất hưng phấn, “Rất lâu rồi không cảm thấy thoải mái như vậy.”

Nhe vậy, Ngụy Vũ ngồi cạnh cô cười nói: “Tiểu Tuyết tỷ đã nói vậy. Sau này mình sẽ thường dẫn cậu ra ngoài chơi, bảo đảm cậu chơi thật vui vẻ.”

Nghe anh nói chắc chắn như vậy Diệp Thiên Tuyết cũng cười đồng ý.

Đưa cô đến cửa, Ngụy Vũ cũng không vào, chỉ đứng khoát khoát tay với cô, chăm chú nhìn cô vào nhà.

Mãi đến khi cánh cửa phía sau đóng lại, Diệp Thiên Tuyết vẫn có thể cảm nhận tầm mắt của anh, nóng bỏng nhìn vào người mình, dường như muốn bốc cháy.

Làm cô cảm thấy có chút không quen.

Đến khi cánh cửa đóng lại, tươi cười trên mặt Ngụy Vũ mới dần dần biến mất, thay vào đó là khuôn mặt không giống nụ cười tinh khiết vừa rồi.

“Nếu cô ấy nhìn thấy bộ dáng này của cậu, cậu nói cô ấy sẽ nghĩ sao?” Một giọng nói vang lên bên cạnh.

Ngụy Vũ nhìn cũng không nhìn người kia một cái, “Mặc kệ cô nghĩ sao cũng đều không liên quan tới anh. Triệu Lãm, tôi thật sự thấy kỳ quái sao đi chỗ nào cũng gặp anh, như âm hồn bất tán.”

Triệu Lãm từ trong bóng tối đi ra, cười hì hì, “Không, tôi chỉ thỉnh thoảng tới đây, vừa tới chưa tới hai phút đã thấy cậu đưa cô ấy về, không ngờ lại thay đổi sắc mặt nhanh như thế. Vận khí của tôi cũng không tồi không phải sao?”

Anh ta nhìn Ngụy Vũ từ trên xuống dưới, vuốt vuốt cằm: “Tôi chợt phát hiện, cậu có chút khác so với tưởng tượng của tôi, xem ra cũng có chút uy hiếp.”

Ngụy Vũ quay sang, ánh mắt trầm tĩnh như nước: “Vậy anh nghĩ sẽ làm được gì?”

Triệu Lãm liên tiếp khoát tay: “Không, không. Tôi cũng không muốn làm gì.” Mặt anh ta trở nên vụn vặt, “Cậu đã cảnh báo tôi, tôi cũng không nghĩ sẽ chọc vào rủi ro. Nhưng xem chút kịch vui cũng là lựa chọn không tồi?”

Ngụy Vũ nhìn, Triệu Lãm đã cười hì hì, nhìn lại.

Hai người nhìn nhau một lúc, Triệu Lãm mới gãi tay đầu hàng: “được rồi, được rồi, tôi thực sự chỉ muốn xem trò hay thôi.”

“Diệp Thiên Tuyết đã nói cô ấy sẽ không tin tôi nữa, tôi cũng vậy, cảm thấy, gần đây cô ấy không còn thu hút tôi giống như trước kia nữa, cho nên.” Triệu Lãm ngừng lại một chút, cười nói, “Tôi thật sự chỉ xem trò vui.”

“Nếu đã vậy ” Ngụy Vũ trả lời, “Vậy anh hãy ngoan ngoãn xem diễn, đừng nghĩ giở trò gì.”

Triệu Lãm trả lời thật nhanh: “Tất nhiên.”

Hai người nhìn nhau một hồi, Ngụy Vũ mới xoay người rời đi, Triệu Lãm đứng trong bóng tối một lúc, ngẩng đầu nhìn về phía vườn hoa trước biệt thự, nét tươi cười trên mặt dần dần không còn.

“Quả nhiên, không phải tốt để chơi.” còn nói thầm câu gì đó rồi mới xoay người đi vào trong bóng tối.

Kì nghỉ hè của Diệp Thiên Tuyết trôi qua bình lặng.

Trước khi vào học, rốt cuộc Liễu Phỉ Phỉ cũng bị bắt trở lại tù.

Vụ kiện của Liễu Đan Văn cũng sắp mở phiên tòa.

Diệp Thiên Tuyết còn oán trách với Phó Hoài Minh thời gian thẩm tra thật dài, Phó Hoài Minh liền gõ đầu cô: “Em chắc chưa từng thấy những vụ án đã có bằng chứng đầy đủ mà vẫn phải làm theo thủ tục kéo dài đến một năm rưỡi.”

Diệp Thiên Tuyết le lưỡi, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Sau khi đi học phải bắt đầu chuẩn bị thi tốt nghiệp trung học rồi ” trước khi vào học, Cố Trường Khanh cũng tới đây hỏi cô, “Sau này muốn làm gì?”

Trong nháy mắt Diệp Thiên Tuyết có chút mờ mịt, nhưng rất nhanh kiên định trả lời: “Cháu không muốn học kinh tế.”

“Hả?”

“Sự nghiệp trong nhà.” Diệp Thiên Tuyết mím môi, “Về sau, cháu không muốn thừa kế. Tự cháu không lo ăn mặc là được.”

Cố Trường Khanh đối với ý nghĩ này của Diệp Thiên Tuyết cảm thấy không rõ tư vị gì “Coi như không muốn quản lí, thì làm cổ đông cũng không được sao?”

Diệp Thiên Tuyết mỉm cười lắc đầu: “Không, cháu nghĩ, lúc gì nhỏ già đi, cháu cũng đã có sự nghiệp của mình rồi. Gia đình là đường lui của cháu, nhưng cháu không muốn tất cả đều phải dựa vào người nhà.”

Cố Trường Khanh sáng tỏ, sờ sờ đầu cô: “Thật có chí khí, ba cháu có biết không?”

Diệp Thiên Tuyết le lưỡi: “Cháu còn chưa nói với ông ấy.”

“Nên nói với ông ấy một tiếng.” nét mặt Cố Trường Khanh có chút buồn bã, “Ông ấy cũng là quan tâm cháu, có điều.”

Bà còn chưa nói hết, hai người đều hiểu.

Đối với ý nghĩ này của Diệp Thiên Tuyết, Diệp Hâm Thành ngược lại rất ủng hộ, chỉ không đồng ý cô hoàn toàn từ bỏ sự nghiệp của gia đình.

“Tài sản của Cố gia, con trả lại ta không có ý kiến, nhưng sự nghiệp ta cả đời gây dựng, ta muốn giao lại cho con.” Nói xong, ông thật bình tĩnh, “Con là con gái ta, tương lai con không thừa kế, chẳng lẽ ta đem đi quyền góp sao?”

Diệp Thiên Tuyết trầm mặc một hồi, nhỏ giọng nói, “Còn Liễu Phỉ Phỉ.”

Diệp Hâm Thành cười như không cười liếc nhìn cô: “Ta cũng không cho là vậy.” Ông thở dài một hơi, “Nếu như có ngày nó ra tù, ta sẽ để cho nó không phải lo ăn lo mặc. Nhưng mà sẽ không có một ngày như thế.”

Diệp Thiên Tuyết cũng không kinh ngạc, chỉ cúi thấp đầu xuống, ánh mắt đen tối.

Diệp Hâm Thành mỉm cười: “Tiểu Tuyết, con nói đúng, trước khi ta đi, ta chính là đường lui của con, con hãy ra ngoài thử sức.”

Hai người đều tránh nói đến vấn đề Diệp Hâm Thành rời đi, Diệp Thiên Tuyết không lấy gì làm hưng phấn mà đồng ý.

Ra khỏi thư phòng Diệp Hâm Thành, Diệp Thiên Tuyết cảm thấy cả người đều mệt mỏi.

Cùng Diệp Hâm Thành nói chuyện cũng không phải nhẹ nhõm. Qua truyện của Liễu Đan Văn và những chuyện này sau, người đàn ông trung niên một thời tuổi trẻ nhiệt huyết đã dần dần buông xuống, điều này làm Diệp Thiên Tuyết không thích ứng kịp.

Vào lúc này, cô mới phát hiện, năm đó mẹ mình lựa chọn Diệp Hâm Thành, cũng không phải không có đạo lý.

Cũng vì thế, cô không hiểu, sao năm đó Liễu Đan Văn lại thấy, Diệp Hâm Thành là đối tượng dễ lừa gạt.

Trước khai giảng, lần đầu tiên Diệp Thiên Tuyết đi gặp Liễu Phỉ Phỉ.

Qua lưới chắn nhìn vào, Liễu Phỉ Phỉ với mái tóc ngắn khiến Diệp Thiên Tuyết cảm thấy thật xa lạ.

Sau lần gặp nhau trên tòa, đây là lần đầu tiên Diệp Thiên Tuyết nhìn thấy Liễu Phỉ Phỉ.

Thấy cô đến thăm Liễu Phỉ Phỉ cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, bình tĩnh lạnh nhạt nói: “Thế nào, cô tới đây cười nhạo tôi sao?”

“Không” Diệp Thiên Tuyết suy nghĩ trong chốc lát, trả lời, “Chỉ ghé thăm cô một chút, thuận tiện đưa cho cô vài thứ.” Cô nói, “Cầm lấy đi, tôi đã đưa người ta kiểm tra.”

Liễu Phỉ Phỉ khẽ mỉm cười: “Cô cũng thật có lòng. Liễu Đan Văn thế nào rồi?”

“Đại khái, cũng giống cô, sắp phải vào đây.” Diệp Thiên Tuyết trả lời rất tỉnh táo, “Còn có một khả năng, chính là bị phán tử hình. Dù sao cũng là tội mưu sát.”

Liễu Phỉ Phỉ lắc đầu một cái: “Không dễ dàng như vậy. Vào đây cũng tốt, nếu có thể cùng tôi ở một chỗ thì càng tốt hơn.”

Diệp Thiên Tuyết nhìn cô ta đột nhiên tản mát ra một loại thô bạo, cũng không khỏi có chút kinh hãi.

Liễu Phỉ Phỉ nội tâm kích động, ngẩng đầu nhìn Diệp Thiên Tuyết: “Có phải rất giật mình không?”

Diệp Thiên Tuyết yên lặng nhìn cô ta, lắc đầu: “Nếu như cô, cô biết.”

“A, nói như vậy cô cũng biết.” Liễu Phỉ Phỉ chợt nở nụ cười, “Lại nói, chúng ta là chị em, nhưng mà hai số mạng, thật đúng là. Cô từ nhỏ đã là đại tiểu thư, lớn lên trong muôn vạn nuông chiều của cha mẹ, việc gì cũng không phải động đến, mọi thứ đều bày trước mặt, chỉ chờ cô chọn lựa. Mà tôi. Bị người mắng là đứa con hoang, bị người đàn bà kia đánh chửi lợi dụng, thậm chí khi tôi còn rất nhỏ đã. Trước kia tôi cũng không tin vào vận mệnh, nhưng bây giờ không thể không tin rồi.”

Cô ta bỗng nở nụ cười châm chọc.

Diệp Thiên Tuyết muốn nói gì, lại không nói ra được.

Chẳng lẽ nói cho cô ta biết, kiếp trước cô ta và mình lại hoàn toàn ngược lại sao?

Không, cô sẽ không nói.

Trùng sinh là việc không thể tưởng tượng nổi, nói ra ngoài, liệu rằng có mấy người tin.

Liễu Phỉ Phỉ nhìn vẻ mặt cô, cũng đoán được cô có gì muốn nói nhưng cuối cùng cũng không nói. Liễu Phỉ Phỉ cũng không muốn hỏi, nhìn cô thở dài: “Về sau cô không cần tới nữa. Gặp cô, tôi chỉ thấy không cam lòng, tôi không muốn gặp cô tí nào.”

Diệp Thiên Tuyết đứng lên, thở phào nhẹ nhõm, “Vậy thì tốt, về sau tôi cũng sẽ không tới. Thực tế, tôi cũng vậy, không muốn nhìn thấy cô.”

“Tôi đến, chỉ muốn xem cô trôi qua như thế nào.” Diệp Thiên Tuyết nói, “Gặp cô thế này, tôi cũng an tâm.”

Liều Phỉ Phỉ mỉm cười, “Đúng vậy, nếu ngày nào đó có thể nhìn thấy cô sống không ra gì, tôi cũng thật vui mừng.”

Khi hai chị em họ quay mặt đi, khéo mắt đuôi mày kia đều hiện lên một tia lạnh lùng, trong nháy mắt này lại giống nhau như đúc.

Sau khi tựu trường, Diệp Thiên Tuyết phát hiện mình cùng Ngụy Vũ được phân ngồi cùng bàn, lần này Ngụy Vũ ngược lại rất bình tĩnh: “Dù sao sau này tớ cũng không thường đến lớp, chúng ta cùng nhau cúp học, ngồi cùng bàn cũng thật tốt.”

Với việc ngày đầu tiên khai giảng bọn họ đã xin nghỉ một kì, giáo viên chủ nhiệm cũng hết sức bất mãn, nhưng trong trường này học sinh như vậy cũng không hiếm. Giáo viên cũng biết sau này bọn họ cũng không dùng đến kết quả này nên cũng đồng ý.

Cầm giấy xin phép nghỉ trong tay, Diệp Thiên Tuyết liền hỏi thầy giáo chuyện tham gia thi tốt nghiệp trung học trước, thầy giáo có chút kinh ngạc: “Bạn học Diệp Thiên Tuyết mặc dù thành tích tiến bộ rất nhanh, học kỳ cuối thành tích cũng rất được, nhưng mà thi tốt nghiệp là thi kiến thức cả ba năm, em.”

Diệp Thiên Tuyết hơi cười trả lời: “Em đã ôn xong, tính ra, cũng là học tập cả một năm, thầy cứ yên tâm đi.”

Nghe cô nói như vậy, thầy giáo ngược lại càng không yên tâm, hỏi lại.

Ngụy Vũ ở bên cạnh cười hì hì: “Thầy giáo, thật ra thì, em cũng vậy muốn thi tốt nghiệp trước.”

Thầy giáo sững sờ, sau đó cười khổ: “Tôi nói, hai bạn học, các em không phải tới đùa giỡn chứ? Đừng lãng phí thời gian của thầy, thầy rất bận.”

Diệp Thiên Tuyết cũng không tức giận, trực tiếp nói: “không bằng thầy lấy mẫu đề thi lớp 12 tới đây kiểm tra chúng em?” Ngụy Vũ cũng ở bên cạnh phụ họa không thôi.

Thấy hai người khẳng định như vậy, thầy giáo cũng lười nói cùng bọn họ, khoát tay: “Không cần kiểm tra, các em đã nghĩ vậy, đến lúc đó giúp hai người báo danh là được. Nhưng mà, lúc này cũng có chút khó khăn, chính các em cần phải chuẩn bị tâm lý.”

Hai người cùng cảm ơn thầy giáo, lại hỏi chuyện một lúc mới rời đi.

Ngụy Vũ cũng muốn thi trước khiến Diệp Thiên Tuyết có chút kinh ngạc, hỏi một câu.

Mùa hè này hai người cứ năm ngày ba bữa lại cùng đi ra ngoài chơi một chuyến, ngược lại cũng không như trước kia... lúng túng, hành động trở nên dửng dưng thảnh thơi.

Ngụy Vũ nghe cô hỏi, cũng không nói nguyên nhân, chỉ nói là mình muốn làm như vậy. Diệp Thiên Tuyết vốn chỉ thuận miệng hỏi, cậu không đáp, cô cũng không ép.

Vì ngày đầu khai giảng không có việc gì quan trọng, nên Diệp Thiên Tuyết hẹn Vương Kỳ Ngọc cùng đi ra ngoài ăn cơm, kết quả người đến còn mang theo cả cái đuôi Tô Vũ.

Thấy Diệp Thiên Tuyết, Tô Vũ cười chào hỏi, tay còn lại ôm vai Vương Kỳ Ngọc.

“Hai người.”

Wương Kỳ Ngọc cười như không cười liếc Tô Vũ, chờ anh bỏ tay xuống mới nói: “Hai ngày trước đã vinh hạnh thăng chức làm bạn trai mình. Thời gian thử việc vừa qua.”

Tô Vũ mặt đầy hưng phấn nhìn Ngụy Vũ và Diệp Thiên Tuyết hai người khoát tay, kết quả bị vẻ bình tĩnh của hai người hoàn toàn đánh bại.

Bốn người ngồi xuống gọi đồ ăn, Diệp Thiên Tuyết uống một ngụm nước chanh, nói: “Hôm nay, mình đã nói chuyện với thầy giáo rồi, mình muốn tham gia thi trước.”

Wương Kỳ Ngọc gật đầu: “Mình biết rồi. Chính cậu cố gắng lên.”

“Cậu thì sao?”

“Những ngày nhàn nhã này, mình còn muốn nhiều thêm hai năm.” Vương Kỳ Ngọc khẽ dựa vào ghế, nói, “Khi lên đại học, sẽ không được tự do như vậy nữa.”

Nói xong, cô liếc Tô Vũ một cái, “Hơn nữa, khi lên đại học, ba mẹ đã bắt đầu suy tính hôn sự của mình rồi.”

Tô Vũ cũng không ngoài ý muốn, chỉ là bình tĩnh nói: “Yên tâm đi, đến lúc đó anh sẽ làm cho cha mẹ em hiểu rõ anh.”

Vương Kỳ Ngọc căn bản không để ý đến anh.

Nhưng Diệp Thiên Tuyết đã nghe Vương Kỳ Ngọc hỏi: “Lại nói, thật ra cậu còn do dự hơn mình.”

Diệp Thiên Tuyết khẽ mỉm cười: “Cố Gia phải dùng mấy chục năm, mới để cho con gái Cố gia có thể tùy ý chọn đối tượng kết hôn. Hôm nay, mình coi như hưởng chút hào quang thôi. Hơn nữa, mình đã nói qua với cha là không thừa kế tài sản của ông ấy, cho nên.”

Bên cạnh Ngụy Vũ nhìn cô đến mất hồn, nghe cô nói, không khỏi nhớ tới nhà mình, trong chốc lát có chút mất hồn.

Trường bối Ngụy gia đưa ra rất nhiều yêu cầu với con, nhưng với thân phận Diệp Thiên Tuyết, hành động của mình cho đến nay mới không bị trở ngại gì. Nếu tiểu Tuyết nói không nhận thừa kế như vậy, chỉ sợ trong nhà sẽ lại.

Cần phải làm cha mẹ đồng ý, anh mới yên tâm.

Coi như gia gia có ý kiến gì, chỉ cần ba mẹ ủng hộ, cũng coi như ổn thỏa

Vương Kỳ Ngọc quét mắt nhìn anh một cái, không biến sắc hỏi Diệp Thiên Tuyết: “Vậy cậu có nghĩ đến chọn người thế nào chưa?”

Diệp Thiên Tuyết sững sờ một chút: “Không, mình không muốn. Chuyện như vậy, thuận theo tự nhiên là tốt rồi, bây giờ muốn quá nhiều, lại ngược lại là tự mua dây buộc mình.”

Vương Kỳ Ngọc khước mắt thấy bộ dáng Ngụy Vũ thở phào, trong lòng bật cười, nhìn Diệp Thiên Tuyết nói: “Cũng đúng. Nếu thật sự gặp người ấy, lại phát hiện tất cả các giả thiết trước đây của mình đều không dùng được, cũng thật là.”

Tô Vũ ở bên cạnh hưng phấn ghé gần sát cô: “Thân ái em đang nói anh sao, anh đã làm em thay đổi tất cả quan niệm trước đây?”

Bộ dạng này của Tô Vũ khiến Diệp Thiên Tuyết và Ngụy Vũ đều bật cười, Vương Kỳ Ngọc cầm miếng dưa nhét vào miệng anh: “Bớt nói!”

Tô Vũ cố tỏ vẻ ủy khuất gặm dưa.

Bốn người vừa nói chuyện phiếm vừa ăn cơm, đáy lòng cũng hiểu, sau này những ngày nhàn nhã thế này, sẽ càng ít.

Tuổi ngông cuồng của bọn họ cũng sắp qua.

Nên lúc chia tay, bốn người đều rất trầm mặc.

Ngụy Vũ đưa Diệp Thiên Tuyết trở về, một đường yên tĩnh, không ai nói.

Lúc đến cửa, Ngụy Vũ chợt lên tiếng gọi cô lại: “Tiểu Tuyết, chuyện hai tháng trước mình nói, cậu không đồng ý sao?”

Diệp Thiên Tuyết ngẩn ra, đột nhiên nhớ tới lần tỏ tình trước đó.

Cô nhìn Ngụy Vũ, vẻ mặt anh hết sức nghiêm túc.

50. Chương 50

Diệp Thiên Tuyết nhìn cậu cười dịu dàng: “Tiểu Bàn, cậu cho rằng một đời người dài bao nhiêu?”

Ngụy Vũ không hiểu tại sao lại chuyển sang đề tài này, nhưng vẫn nghiêm túc trả lời: “Có lẽ là bảy, tám chục năm.”

Diệp Thiên Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu: “Đó là thời gian khi còn sống của người bình thường nhưng đó không phải là cuộc đời của tớ.”

Ngụy Vũ mơ màng nhìn nét mặt buồn bã của Diệp Thiên Tuyết: “Cuộc đời của tớ quá mức.”

“Tiểu Bàn, tớ sợ.” Ngụy Vũ không nghe rõ lời nói của cô, nhưng cậu lại hiểu rõ, Diệp Thiên Tuyết kháng cự cũng không phải bởi vì cô không thể tiếp nhận tình yêu của mình, mà là vấn đề khác.

Một người khi còn sống, có tiếp nhận tình yêu của mình không thì có quan hệ gì sao? Ngụy Vũ nghĩ tới vấn đề này, cuối cùng vẫn không có đáp án, cho đến khi Diệp Thiên Tuyết đi khỏi, cánh cửa đóng lại ở trước mặt cậu, cậu cũng chưa nghĩ ra.

Sợ cái gì? Sự thời gian quá dài, tình cảm này sẽ thay đổi sao? Hay sợ thời gian quá ngắn, sẽ tổn thương tới người nào đó?

Lúc ngồi trên xe về nhà, Ngụy Vũ nghĩ tới vấn đề này, đầu đau muốn nứt ra.

Diệp Thiên Tuyết nằm trên giường, dưới ánh sáng mờ của ban đêm, nghĩ tới vẻ mặt kiên định của chàng trai đó, đáy lòng liền trở nên mềm mại.

Nhưng thật sự cô sợ.

Cô sợ mình thật sự yêu, sẽ không thể quên được, về sau cũng sẽ nhớ hoài không dứt.

“Hối hận sao? Hối hận lựa chọn sống lại sao?” Hình như có một âm thanh đang tự hỏi ở trong lòng.

“Không, không hối hận.” Cô tự nói thật nhanh, nếu không phải lần sống lại này, cô vĩnh viễn không biết mình có thể làm được nhiều chuyện như vậy, cũng có thể sống ung dung mà lạnh nhạt như thế.

“Vậy tại sao không chấp nhận?”

“Vì không muốn tiếc nuối.” Cô cứ tiếp tục tự hỏi tự đáp như vậy, cố gắng thuyết phục mình, “Mình không thể để sau này Tiểu Bàn vì mình mà đau lòng khổ sở.”

Tự nói một lần như vậy xong, dường như cô đã bình tĩnh lại, co rúc ở trên giường, sau đó ngủ thật say.

Sáng hôm sau, Diệp Thiên Tuyết thức dậy sớm, sau đó xuống lầu lại nhìn thấy Diệp Hâm Thành ngồi ở chỗ kia, trong tay cầm tờ báo mà mắt hờn hờn.

Cô hơi ngạc nhiên, thường ngày vào lúc này, Diệp Hâm Thành đang trên đường đến công ty rồi, sao hôm nay lại yên tĩnh ngồi ở chỗ này như vậy.

“Cha.” Cô gật đầu chào, tự mình vào phòng ăn.

Cho tới khi cô từ phòng ăn đi ra, Diệp Hâm Thành vẫn còn ngồi ở chỗ đó, nhíu mày dường như đang cố gắng suy nghĩ cái gì đó.

Diệp Thiên Tuyết không nhận được tò mò.

“Cha.”

Còn chưa dứt lời, dường như Diệp Hâm Thành vừa mới nhìn thấy cô, chợt trở lại bình thường: “Tiểu Tuyết, con xuống rồi à, vào ăn sáng đi.”

Diệp Thiên Tuyết cười khanh khách: “Cha, con ăn xong rồi. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì khiến cha mất hồn mất vía như vậy? Ngay cả tờ báo cũng.” Cô liếc mắt nhìn tờ báo trong tay Diệp Hâm Thành, sau đó thu ánh mắt về.

Diệp Hâm Thành trở lại bình thường, lúc này mới phát hiện ra tờ báo mình cầm trong tay nửa ngày nhưng không có lật tờ nào, luôn luôn nhìn thấy hai tiêu đề quảng cáo đồ, đành phải ngượng ngùng cười, bỏ tờ báo qua một bên.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Diệp Thiên Tuyết ngồi xuống đối diện Diệp Hâm Thành, hỏi.

Diệp Hâm Thành vầy vầy tay: “Con còn nhỏ, không cần quan tâm.” Tuy nói như vậy nhưng lúc nhìn Diệp Thiên Tuyết, ánh mắt của ông có chút lưỡng lự, rất dễ nhận thấy là trong lòng ông đang chần chờ rất cuộc có nên thương lượng với Diệp Thiên Tuyết không.

Diệp Thiên Tuyết thấy vậy, bình tĩnh nói: “Cha, con đã không còn là một cô gái nhỏ ngây thơ không rành việc đời nữa rồi.”

Ánh mắt của cô quá bình tĩnh, làm cho lòng ông cảm thấy lo lắng.

Cuối cùng, ông thở dài: “Được, cha biết rồi. Cha nhận được một lá thư.”

Diệp Thiên Tuyết nhú mày, nhìn Diệp Hâm Thành lật tờ báo lấy ra một lá thư. Nhận lấy, mở ra xem, mắt Diệp Thiên Tuyết nhú lại.

Lá thư này là một tờ giấy trắng khổ A4, phía trên in hai hàng chữ, nhưng hai hàng chữ phía dưới là một dấu tay máu me. Không thấy rõ chữ tay, chỉ có thể nhìn rõ tình trạng.

Đưa lên mũi ngửi, quả nhiên có mùi máu tươi nhẹ nhẹ.

Sau đó Diệp Thiên Tuyết nhìn mấy dòng chữ này, nhìn xong rồi chột nhú mày.

”Bọn mày đã làm một lần, vậy tao sẽ làm tới mười lần.

Bọn mày phá hủy tất cả mọi thứ của tao, tao cũng muốn phá hủy tất cả mọi thứ của bọn mày.”

Nhét tờ giấy vào lại lá thư, để qua một bên, Diệp Thiên Tuyết nhìn Diệp Hâm Thành: “Đưa tới lúc nào?”

Nhìn nét mặt bình tĩnh không gợn sóng của cô, trái lại trong lòng Diệp Hâm Thành có một chút kinh ngạc, nghe được câu hỏi, ông hít sâu một hơi rồi trả lời: “Sáng hôm nay, cùng những bưu kiện khác được đưa tới.”

Ông khẽ cười khổ: “Con đoán là ai?”

Diệp Thiên Tuyết lắc đầu: “Con không biết. Chẳng qua con cảm thấy có khả năng nhất là ông Dương, người mà uy hiếp Liễu Phỉ Phỉ kia thôi. Chỉ có hắn là mất hết tất cả mọi thứ.”

Diệp Hâm Thành tức cười: “Con tin những lời này sao?”

“Vì sao không tin chứ?” Diệp Thiên Tuyết trả lời, “Cha không nên nghĩ là lừa gạt con. Loại chuyện như vậy cũng là một sự uy hiếp với con, nếu như gạt con để con có cảm giác an toàn, điều đó sẽ rất nguy hiểm.”

Diệp Hâm Thành gật đầu, không nói gì.

Hai người ngồi ở phòng khách một lát, Diệp Thiên Tuyết cười với ông: “Hôm nay cha có đi công ty không? Hôm nay con không định ra ngoài.”

Diệp Hâm Thành xoa mặt, đứng lên: “Dĩ nhiên là đi rồi. Sau này công ty để lại cho con, cha không thể để cho nó xảy ra chuyện gì ở trên tay cha được.”

Nét mặt Diệp Thiên Tuyết không thay đổi, nhìn ông đi ra cửa, mới quay đầu ngồi xuống trở lại, một lần nữa cầm lá thư lên.

Trên lá thư không có dấu bưu kiện, rõ ràng là có người trực tiếp vứt vào trong hộp thư. Nghĩ lại những người chung quanh thường qua lại chỗ này, Diệp Thiên Tuyết cảm thấy lạnh cả người.

Dưới sự hỗ trợ của Hoàng Tú Tú lấy được những tài liệu kia, trong lòng Diệp Thiên Tuyết lại càng nghiêm nghị. Máu trên tay ông Dương mình đã từng thấy qua. Ở nước ngoài, một lần bang phái ác chiến với nhau ông bị bang phái đẩy ra làm người chịu tội thay, ông mới lựa chọn chạy trốn, trở về chỗ mình quen thuộc.

Bây giờ tuy trên tay ông còn có tiền mang từ nước ngoài về nhưng phải một thân một mình. Diệp Thiên Tuyết nghĩ tới đây, trong lòng an tâm một chút.

Cô cầm lá thư này vào phòng của mình, sau đó đi tới phòng quan sát nhìn màn hình giám sát, không phát hiện gì hết.

Trên màn hình thật sự là không thể tránh mà lưu lại một góc áo.

Diệp Thiên Tuyết quay đi quay lại mấy lần, sau đó mới quay lại phòng của mình, cầm điện thoại lên gọi cho Thi Yến Hàn.

Lần này Thi Yến Hàn nhận điện thoại rất nhanh, với lại tâm tình rất tốt.

Nghe thấy giọng nói của Diệp Thiên Tuyết, thậm chí cô còn cười híp mắt: “Có chuyện nhờ mình sao?”

Diệp Thiên Tuyết thuận miệng hỏi sao vui vẻ thế, Thi Yến Hàn trả lời cực kỳ thoải mái: “Tiểu Như thắng một cấp, bây giờ mỗi tháng có 4000 đồng.”

Diệp Thiên Tuyết sững sờ, cười khanh khách.

4000 đồng có lẽ cũng chỉ là tiền một bữa cơm của Thi Yến Hàn, nhưng ý nghĩa lại khác biệt với cô ấy. Bởi vì đó là thù lao lấy được nhờ năng lực bảo vệ em gái của mình.

“Chúc mừng.” Diệp Thiên Tuyết thật lòng nói tiếng cảm ơn.

Thi Yến Hàn cũng không quên Diệp Thiên Tuyết gọi điện thoại tới là không có chuyện tốt gì, lại hỏi có chuyện gì. Diệp Thiên Tuyết nói sơ sơ chuyện lá thư, nghe thấy giọng bên nhanh chóng trầm xuống: “Cậu nói ông Dương sao?”

“Đúng, tớ đoán là ông ấy.” Diệp Thiên Tuyết trả lời, “Tớ nghĩ. Trừ ông ấy ra, cũng không còn người nào khác.”

Thi Yến Hàn im lặng một lúc lâu, sau đó mỉm cười: “Được, tớ biết rồi, tớ sẽ nói với anh Hùng.”

Nói xong, cô nhỏ giọng nói với Diệp Thiên Tuyết: “Chỉ là cậu cũng phải cẩn thận, anh Hùng rất khen ngợi ông Dương. Trước kia bởi vì chuyện của mẹ con nhà họ Liễu nên anh ấy có chút không vui, bây giờ tớ thấy hai người đó vào tù, dường như thái độ của anh ấy với ông Dương tốt hơn nhiều.”

Diệp Thiên Tuyết im lặng trong chốc lát: “Anh Hùng không quan tâm đến lúc trước ông Dương từng phản bội bang phái sao? Anh ấy không sợ bọn hắc bang kia.”

Thi Yến Hàn cười: “Cách ngàn núi vạn sông, đâu phải ở chỗ nào cũng khó khăn như vậy chứ. Tiểu Tuyết, cậu quá cẩn thận rồi.” Diệp Thiên Tuyết im lặng nghe tiếng cười của cô, không trả lời, một lát sau, Thi Yến Hàn lại nói: “Chẳng qua cậu nói vấn đề này, nếu ông ấy phản bội, vậy khẳng định ông ấy không có nghĩa khí. Anh Hùng để ý điểm này nhất, tớ ở bên cạnh nhắc nhở anh ấy một câu là được rồi.”

Nghe cô cứ lăm lăm bầu bầu ở đầu điện thoại bên kia, Diệp Thiên Tuyết chợt cảm thấy, cho tới bây giờ bởi vì trong lòng cô nghĩ mình từng chết đi sống lại, có lẽ cũng không chân thật được như Thi Yến Hàn.

Thi Yến Hàn tự nói một lát, thản nhiên cười với đầu điện thoại bên này: “Chuyện này tớ nhớ kỹ rồi, tớ sẽ giúp đỡ nói một chút. Tiểu Như ở đó, mong cậu chăm sóc giùm.”

Diệp Thiên Tuyết cười cười: “Thi Yến Như rất thông minh, cho dù không có tớ chăm sóc, sau này nhất định có thể tự mình một tương lai tốt.”

Thi Yến Hàn cảm thấy vui khi nghe được những lời này, nói đùa hai câu sau đó mới cúp điện thoại.

Diệp Thiên Tuyết để lá thư ở một bên, ngồi ôm đầu gối ở chỗ đó ngẩn người một lúc lâu, sau đó mới học bài.

Mặc dù Phó Hoài Minh đã không cần mỗi ngày tới đây dạy bù cho cô, nhưng để lại không ít sách cho cô học thêm. Thậm chí còn bao gồm vở ghi chép bài của anh năm đó, điều này làm cho Diệp Thiên Tuyết giật mình cười không ngừng: “Sao ngay cả những thứ này đều có?”

Phó Hoài Minh cười hì hì: “Bởi vì anh nhớ một người bạn.”

Buổi trưa lúc mười một giờ hơn, điện thoại Diệp Thiên Tuyết vang lên một tiếng, là tin nhắn của Ngụy Vũ, nhắc nhở cô nhớ ăn cơm trưa. Nhìn tin nhắn với giọng điệu thân thiết tự nhiên đó, giống như buổi nói chuyện ngày hôm qua chưa từng xảy ra.

Diệp Thiên Tuyết cầm lên nhìn thoáng qua, sau đó vứt sang một bên.

Cô hạ quyết tâm, không thể để Ngụy Vũ nhiễu loạn tình cảm của mình. Ít nhất là trước khi chuyện này hoàn toàn kết thúc.

Kết quả là Ngụy Vũ không thêm quan tâm cứ tiếp tục nhắn tin cho Diệp Thiên Tuyết. Mỗi lần đến giờ cơm, vào ban đêm, cũng đều có tin nhắn của cậu.

Có đôi lúc là một câu quan tâm, có lúc là oán trách nho nhỏ, một số chuyện cần chú ý, một vài nhắc nhở nho nhỏ. Dường như Ngụy Vũ đang thông qua phương thức này, cố gắng xâm nhập âm thầm vào tâm của cô.

Nhưng như vậy lại làm cho Diệp Thiên Tuyết cảm thấy, trong lòng cô áy náy càng ngày càng nặng. Không phải Ngụy Vũ không tốt, có thể rất tốt. Nếu là Diệp Thiên Tuyết đời trước, có lẽ liền bắt lấy cậu không buông tay, nhưng đây không phải là đời trước.

Đến Chủ nhật, rốt cuộc Diệp Thiên Tuyết nhịn không được, quyết tâm hẹn cậu ra ngoài nói chuyện.

51. Chương 51

Ngụy Vũ bình tĩnh đi tới chỗ hẹn. Cậu không bắt ngờ khi Diệp Thiên Tuyết sẽ hẹn gặp mình vào lúc này. Nhưng cậu không đoán được Diệp Thiên Tuyết sẽ nói gì với cậu.

“Cái gì?” Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Diệp Thiên Tuyết, Ngụy Vũ gần như nghi ngờ lỗ tai của mình.

Có thật là mình mới vừa nghe được không?

Cậu cảm thấy thật khó tin. Lời nói hoang đường như thế, sao có thể là sự thật chứ. Sao mình có thể dự đoán được tuổi thọ của một người chứ.

Diệp Thiên Tuyết nhìn dáng vẻ không tin của cậu, vì vậy cậu cũng chỉ có thể cười khỏ.

Cho dù nghe không thực tế nhưng cô nói đều là sự thật.

Cái giá để sống lại rất cao, đời này tuổi thọ của cô sẽ không quá bốn mươi tuổi. Ngoài ra còn có một vài cái giá khác không thể giải thích kỹ càng, đây cũng là nguyên nhân cô không dám nhận tình cảm của bất cứ người nào.

Cô càng muốn dựa vào chính bản thân mình để trả thù.

Có thể đoán trước được tương lai, cô muốn trở lại thời gian hạnh phúc và vui vẻ mà trước kia cô đã mất đi.

Ngụy Vũ cảm giác thật khó tin, nghĩ có phải Diệp Thiên Tuyết nói qua loa với mình không. Nhưng nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Diệp Thiên Tuyết, cậu lại cảm thấy cô không phải là người nhầm lẫn như vậy.

Cậu cúi đầu nói: “Làm sao có thể. . . . Tiểu Tuyết, cậu có bệnh hay là có cái gì khác. Làm sao một người có thể dễ dàng biết được tuổi thọ của mình chứ.”

Diệp Thiên Tuyết mỉm cười: “Tớ thật sự biết. Ngụy Vũ, tớ cần gì phải nói dối chứ.”

Vẻ mặt của Ngụy Vũ kích động.

Dù ngày thường bình tĩnh ra sao, nhưng trong nội tâm của Ngụy Vũ chẳng qua cũng chỉ là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi mà thôi. Trải qua một thời gian dài mới có vẻ mặt bình tĩnh như núi băng Thái Sơn, tạm thời còn không đủ với cậu.

Cậu ngẩng đầu lên, vẻ mặt mờ mờ: “Tiểu Tuyết, không phải vì cự tuyệt tớ mà cậu nói xạo chứ?”

Diệp Thiên Tuyết cũng không bắt ngờ cậu sẽ cho là như vậy. Cô không tức giận. Đây đúng là sự thật.

Cô bình tĩnh trả lời: “Dĩ nhiên không phải. Nguyên nhân chủ yếu tớ cự tuyệt cậu là vì bây giờ tớ và cậu còn quá nhỏ. Hai người không có thời gian gần bó, sau này cả đời, thật sự là. . . .” Cô lắc đầu, vẻ mặt cảm khái.

Ngụy Vũ quyết định quên hết lời cô mới nói, dù chỉ có bốn mươi tuổi thì sao chứ, làm bạn cả đời, cũng không nhất định phải đi cùng nhau tới cuối cùng.

Diệp Thiên Tuyết nhìn dáng vẻ cúi đầu ỉu xìu của cậu, dịu dàng cười nói: “Nếu đến lúc tốt nghiệp đại học rồi mà cậu vẫn giữ ý nghĩ này, hơn nữa không sợ hãi cái năng lực có thể đoán được tương lai đó thì chúng ta có thể thử một lần.”

Ngụy Vũ ngẩng đầu lên, Diệp Thiên Tuyết cười, nhưng trong lòng lại nghĩ tới thời gian có lẽ là liều thuốc tốt nhất để cho phần tình cảm này của cậu dần dần phai nhạt đi.

Ngụy Vũ hoàn toàn không quan tâm một vài ước định của cô trước đó.

Cậu rất vui mừng nhưng cũng khiêm tốn nhả ra, cười hì hì: “Vậy quyết định chờ tốt nghiệp đại học. Trong thời gian đó cậu đừng thích người nào nha.”

Diệp Thiên Tuyết bật cười, nhìn cậu gật đầu: “Được.”

Lúc này không khí xấu hổ giữa hai người biến mất. Ngụy Vũ bắt đầu nói đến chuyện học tập của mình với Diệp Thiên Tuyết, thử dò xét nói: “Tiểu Tuyết, có phải cậu dự định thi cao đẳng đúng không?”

Diệp Thiên Tuyết cũng thuận tiện nói luôn: “Phải. Tớ nghĩ muốn có nhiều kinh nghiệm sống hơn.”

Ngụy Vũ nghe được ngụ ý trong lời nói của cô, cố gắng tự nhủ là không có nghe được, cười nói: “Vậy cậu dự định thi trường nào?”

Diệp Thiên Tuyết muốn nói mình có thể lựa chọn, cuối cùng khẽ mỉm cười: “Còn phải xem thành tích nữa.”

Ngụy Vũ bật cười: “Tiểu Tuyết, cậu còn cần phải quan tâm thành tích sao? Bất kể cậu học trường nào, nghĩ vào đều không khó khăn.”

Diệp Thiên Tuyết lắc đầu: “Vấn đề do mình thi đỗ mới tốt.”

Hai người không hề nói đến việc này nữa, trái lại nói đến cuộc thi đang được bàn tán trong trường học. Mặc dù có một thời gian dài Diệp Thiên Tuyết không đi học, kinh nghiệm của đời trước và trí nhớ của đời này đủ để cô có thể theo kịp câu chuyện của Ngụy Vũ.

Điều này làm cho Ngụy Vũ nói không ngừng.

“Thừa dịp tớ không chú ý hai người các cậu đi hẹn hò nha. Quan trọng nhất là lại không mang tớ theo.”

Hai người đang trò chuyện thì giọng nói trêu chọc của Vương Kỳ Ngọc ở bên cạnh vang lên. Diệp Thiên Tuyết hơi ngẩng đầu nhìn lại: “Tớ cũng không dám phá rối cuộc hẹn của cậu. Dĩ nhiên, nếu cậu muốn nói cậu không hẹn hò với người bên cạnh cậu cũng được.”

Tô Vũ cười hì hì: “Đương nhiên là hẹn hò rồi.”

Vương Kỳ Ngọc bấm cậu một cái, ngồi xuống bên cạnh Diệp Thiên Tuyết: “Có thể gặp được cũng là khéo, có thể ngồi cùng chứ?” Ngụy Vũ nhìn vẻ mặt không tình nguyện của Tô Vũ, con mắt chuyển động, đồng ý: “Được.”

Ngay lập tức sắc mặt của Tô Vũ trở nên khó coi.

Diệp Thiên Tuyết ở bên cạnh nhìn thấy mà bật cười, chợt Vương Kỳ Ngọc nhỏ giọng nói: “Cậu biết người ngồi hơi xéo ở bàn thứ hai phía sau cậu không?” Diệp Thiên Tuyết sững sờ, bắt đầu tìm gương trong túi, Vương Kỳ Ngọc nói tiếp: “Đường như nhìn chăm chú các cậu lâu rồi.”

Nhìn qua chiếc gương trang điểm nhỏ, ngồi ở chỗ đó là người đàn ông trung niên không có gì đặc biệt, Diệp Thiên Tuyết thật sự không biết. Nhưng cái kiểu thỉnh thoảng nhìn sang của người kia, Diệp Thiên Tuyết thật sự cảm thấy có chút không đúng.

Cô bình tĩnh cất gương đi, cười nói: “Không có việc gì.”

Vương Kỳ Ngọc nghi ngờ nhìn cô: “Tớ không cảm thấy là không có việc gì. Nói đi, rốt cuộc nhà cậu đã xảy ra chuyện gì?” Diệp Thiên Tuyết còn muốn nói nữa, nhưng lại bị ngón tay của cô chỉ vào ấn đường: “Cậu nói dối thì tớ sẽ không để ý đến cậu nữa.”

Diệp Thiên Tuyết cười khanh khách, khoe môi lộ ra nụ cười khổ: “Sao không nói lý lẽ như vậy chứ.”

“Vì sao chuyện như vậy phải nói lý lẽ với cậu chứ.” Vương Kỳ Ngọc trả lời rất đương nhiên, hai người thanh niên thông minh với vẻ ngoài cười nhưng trong không cười đang chèn ép lẫn nhau, ngồi nhìn hai cô gái đối diện giống như đang cãi nhau.

Diệp Thiên Tuyết lắc đầu với quyết định không nói lý lẽ của Vương Kỳ Ngọc: “Cậu nhớ người giúp đỡ Liễu Phi Phi không? Ông ta gửi thư cho nhà tớ, nói sẽ trở về trả thù.”

Vương Kỳ Ngọc nhíu mày: “Cảnh sát cũng đang tìm hắn.”

Ngụ ý là vì sao Diệp Thiên Tuyết không đi tìm cảnh sát để nhận được sự bảo hộ.

Diệp Thiên Tuyết trả lời: “Chuyện như vậy nào có cái lý lẽ đề phòng cướp trong một thời gian dài chứ. Yên tâm đi, không có việc gì.”

Nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, trái lại Vương Kỳ Ngọc không biết nên nói gì.

Phần tin tưởng này, cô hoàn toàn không biết đối phương đến từ đâu. Cô cũng không nhìn ra đối phương dựa vào cái gì.

“Tiểu Tuyết, không nên bởi vì ý chí nhất thời mà để mình lâm vào nguy hiểm.”

“Ừ, tớ biết.” Diệp Thiên Tuyết trả lời, neho mắt lại thấy không rõ tâm tư.

Vương Kỳ Ngọc không còn lời nào để nói, nhìn ra được vẻ mặt thất vọng của cô. Cảm giác được tâm tình của cô, Tô Vũ cầm tay của cô, khẽ sát vào bên tai cô nhỏ giọng nói: “Có lẽ là có lý do khác.”

Diệp Thiên Tuyết chợt mở miệng: “Lúc nghỉ hè, tớ và Tú Tú đi chơi ở đó, Tú Tú đưa cho tớ một ít đồ. Người kia từ Hắc bang nước Mỹ chạy trốn ra ngoài. Trước khi trốn ra đã làm một chuyện, sau đó.”

Cô khẽ mỉm cười, chẳng biết tại sao Vương Kỳ Ngọc lại lạnh lùng: “Bây giờ những người đó đuổi tới đây. Dĩ nhiên tớ không thấy được, chẳng qua có người nói cho tớ biết như thế.”

Vương Kỳ Ngọc vô ý thức co lại ngón tay. Ngụy Vũ ở bên cạnh trợn to mắt: “Tiểu Tuyết, sao cậu lại tiếp xúc với những người đó? Bọn họ cũng không phải là những thứ này ở trong nước.”

Diệp Thiên Tuyết lắc đầu rất nhanh: “Tớ không có tiếp xúc với bọn họ. Không phải tớ, dĩ nhiên không phải tớ.”

Một nhóm người đều im lặng.

Một lúc lâu, Diệp Thiên Tuyết mới cười nói: “Sao các cậu lại nặng nề như vậy chứ, nói chuyện vui vẻ đi. Nghe nói cuộc thi tuyển sinh tới rồi.”

Vương Kỳ Ngọc và Ngụy Vũ oán hận quay mặt đi, Tô Vũ ở bên cạnh cười ha hả, bị Vương Kỳ Ngọc bấm đến nổi ngay cả nói đều nói không được, ấp úng cầu xin tha thứ.

Vương Kỳ Ngọc thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Cậu đã quyết định, tớ đây mặc kệ. Cùng đi dạo quần áo chứ?”

Diệp Thiên Tuyết gật đầu, mỉm cười: “Được.”

Hai cô gái nắm tay nhau cùng đi dạo phố, Ngụy Vũ và Tô Vũ ở phía sau liếc mắt nhìn nhau, bắt đầu đi theo sát.

Trở lại nhà họ Diệp, Diệp Thiên Tuyết nhớ tới việc học của mình đã có một đoạn thời gian không đưa cho Phó Hoài Minh kiểm tra rồi, vì vậy gọi điện thoại cho anh.

Phó Hoài Minh ở đầu điện thoại bên kia mơ hồ đáp mấy tiếng, sau đó có một giọng nữ xa xa mang theo ý cười truyền tới. Diệp Thiên Tuyết cũng cười theo: “Khai mau, bên kia là chị Tô Hòa đúng không? Nhớ chào hỏi giúp em.”

Phó Hoài Minh bật cười: “Con bé này, được rồi ngày mai anh sẽ qua một chuyến nhìn thành tích của em.”

Ngày hôm sau lúc Phó Hoài Minh đến, Diệp Thiên Tuyết cảm giác được nỗi lo lắng bất an trên mặt anh, không nhịn được lên tiếng hỏi.

Phó Hoài Minh thuận tiện quăng đồng bài tập sang một bên, hỏi: “Liều Phỉ Phỉ gây phiền phức cho em, chuyện này em dự định lúc nào thì nói cho anh biết?”

Diệp Thiên Tuyết ngẩn ra, sau đó cười: “Cũng không phải chuyện lớn gì, người đó cũng nhớn nhoe không được bao lâu đâu.”

Phó Hoài Minh gõ đầu cô, cười khổ: “Rốt cuộc tự tin của em từ đâu tới! Thôi, chuyện này anh giúp em giải quyết. Em đừng lo lắng.”

Diệp Thiên Tuyết kinh ngạc nhìn anh.

Phó Hoài Minh mỉm cười: “Không hài lòng cái gì sao?” Diệp Thiên Tuyết vô ý thức run lên, lắc đầu thật nhanh: “Không, không có gì cả.”

Phó Hoài Minh sờ đầu cô: “Được rồi, vậy thì không có. Tiếp theo, chúng ta nói về việc học của em đi.”

Vừa nghe anh nói như vậy, Diệp Thiên Tuyết vô ý thức rụt cổ lại. Về việc này, cô không nhịn được sinh ra sợ hãi với Phó Hoài Minh. Bởi vì vô luận là kiếp trước hay kiếp này, cô luôn không có lòng tin về việc học của mình.

Sau khi Phó Hoài Minh đi khỏi, Diệp Thiên Tuyết vốn đã quên đi chuyện này rồi. Lúc nửa đêm giật mình tỉnh dậy, cô chợt phát hiện ra điều bất thường. Vì sao Phó Hoài Minh khẳng định như vậy? Để ỉnh yên tâm sao? Anh ấy dựa vào cái gì? Lúc trước mình chắc chắn ở trước mặt Vương Kỳ Ngọc, thật ra không liên quan đến những thứ khác, mà cái đó để ỉnh sống lại có liên quan, nhưng. Cô ôm chần ngồi trên giường, ngăn người nhìn phía ngoài cửa sổ.

Buổi sáng lúc Diệp Hâm Thành xuống lầu, nhìn thấy đứa con gái không thích dậy sớm của mình đã ngồi trong phòng ăn, đồ ăn sáng trước mặt đã ăn xong rồi.

Ông hơi ngạc nhiên, cười hỏi: “Sao hôm nay lại dậy sớm vậy?”

Diệp Thiên Tuyết quay mặt sang, có chút ngơ ngác: “Cả đêm hôm qua không ngủ được.” Diệp Hâm Thành kinh ngạc: “Sao không ngủ được?”

Diệp Thiên Tuyết lắc đầu rồi lại gật đầu: “Có một số việc nghĩ mãi không ra.”

Diệp Hâm Thành nhìn đồng hồ, ngồi xuống đối diện cô: “Có chuyện gì, có thể nói với ba không?”

Nghe Diệp Hâm Thành tự xưng là ba, không biết vì sao Diệp Thiên Tuyết vô ý thức tỉnh táo lại, cảm giác hoảng hốt mới vừa nảy trong nháy mắt biến mất.

Chỉ sau chốc lát, cô ngẩng đầu lên, lúc này trên mặt đã là nhàn nhạt, không có kẻ hở nào, khuôn mặt tươi cười: “Không có việc gì, không có chuyện gì lớn cả.”

Diệp Hâm Thành nghi ngờ nhìn cô, chẳng qua buổi sáng hôm nay ông còn có việc, không thể không tạm thời quên đi việc này.

Đến buổi chiều ông có thời gian rảnh nhớ tới chuyện này, Diệp Thiên Tuyết đã lấy cớ nói qua loa với ông. Diệp Hâm Thành vốn không phải người cẩn thận, tỉ mỉ, nghe cô nói có lý theo trình tự rõ ràng, thật sự cho rằng cô không có chuyện gì liên quên đi chuyện này.

Nhưng sự nghi ngờ của Diệp Thiên Tuyết vẫn tồn tại khiến cô không kiềm chế được mà né tránh Phó Hoài Minh.

Phó Hoài Minh nhạy cảm như vậy, rất nhanh đã nhận ra. Thử dò xét mấy lần nhưng không có được câu trả lời, anh liền trực tiếp hỏi.

Diệp Thiên Tuyết ghen lời, mỉm cười: “Chuyện gì cũng không có. Anh họ nghĩ quá nhiều rồi.”

Phó Hoài Minh cười lạnh: “Em cho rằng ngay cả cảm giác của mình anh cũng sẽ sai sao? Nói đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Mặc dù bình thường em và anh không thân nhưng cũng không đến mức em tránh né anh. Có người ở trước mặt em nói cái gì hay còn xảy ra chuyện gì nữa?”

Diệp Thiên Tuyết thở dài trong lòng, lời như thế khiến cô không biết nên nói như thế nào.

Lúc này cô thầm hận đời trước mình quá ngây ngô dại dột, quá nhiều sự việc cũng không nhớ rõ.

Phó Hoài Minh rất kiên nhẫn chờ cô nói chuyện, kết quả là Diệp Thiên Tuyết im lặng một lúc lâu, vẫn như cũ nói mình không có việc gì. Điều này khiến Phó Hoài Minh giận đến mức mà cười: “Tiểu Tuyết, tuy chúng ta không lớn lên cùng nhau nhưng một năm qua anh cho là giữa chúng ta cũng có những hiểu biết nhất định về nhau.”

Diệp Thiên Tuyết im lặng trả lời ở trong lòng: bởi vì chỉ có một năm, cho nên mới...

Vừa nói xong, cô liền ngẩn ra. Dù thời gian dài hơn nữa, có thể thấy rõ tâm của một người sao?

Phó Hoài Minh kinh ngạc nhìn Diệp Thiên Tuyết sững sờ sau khi mình nói xong, anh không nhận được mà nhú mày. Chẳng lẽ thật sự có người ở trước mặt cô nói mình gì sao?

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Anh hạ thấp giọng hỏi.

Diệp Thiên Tuyết thở dài một hơi, lắc đầu: “Không phải chuyện lớn gì. Chẳng qua có một chút hoài nghi. Anh họ, em có thể hỏi bí mật của anh là gì được không?”

Phó Hoài Minh cười khanh khách: “Bí mật của anh? Anh có bí mật gì chứ?”

“Không có bí mật sao, anh dựa vào cái gì để giúp em giải quyết vấn đề? Một người cố gắng giấu đi, lại có khả năng gây nguy hiểm, câu nói đầu tiên không phải là có thể giải quyết vấn đề.”

Phó Hoài Minh sững sờ, sau đó cười ha hả: “Anh còn cho là. Hoá ra là như vậy. Được rồi, cái này cũng coi như là bí mật của anh. Chẳng qua vẫn không tính là bí mật.”

Diệp Thiên Tuyết ngày càng kinh ngạc.

52. Chương 52

Nhìn ánh mắt tò mò của cô, Phó Hoài Minh mỉm cười: “Em cũng biết nhà họ Phó kinh doanh bất động sản.”

“Vâng”

Phó Hoài Minh nhẹ nhàng trả lời: “Nghề kinh doanh bất động sản này luôn tránh không được quan hệ với xã hội đen. Trên thương trường, đại gia ở chung một chỗ phải có can đảm.”

Diệp Thiên Tuyết nghe anh nói như vậy, không nhận được hơi nghi ngờ. Nhìn ánh mắt bình tĩnh chắc chắn của Phó Hoài Minh, dường như đó chính là sự thật, khiến cô tạm thời tin tưởng đây là sự thật.

Phó Hoài Minh biết cô không phải hoàn toàn tin tưởng, nhưng anh giả vờ không biết, làm như lời anh mới vừa nói với Diệp Thiên Tuyết là sự thật.

Hai người vì vấn đề này mà im lặng một lúc, Diệp Thiên Tuyết khẽ mỉm cười: “Thôi, chuyện này. Chỉ cần anh vẫn là anh họ của em là được rồi.”

Phó Hoài Minh cười híp mắt, đi tới sờ đầu cô: “Đứa bé ngoan không cần nghĩ quá nhiều chuyện, một cô gái phải được lớn lên trong sự nuông chiều mới tốt.”

Diệp Thiên Tuyết cố ý liếc mắt nhìn anh: “Nuông chiều? Anh xác định là em được nuông chiều sao?”

Phó Hoài Minh nghẹn lời, vò tóc Diệp Thiên Tuyết rồi lên để trả thù.

Sau khi nói thông suốt chuyện này xong, Diệp Thiên Tuyết mới hỏi Phó Hoài Minh làm chuyện kia thế nào rồi. Trước đây, cô vẫn lảng tránh chuyện này. Phó Hoài Minh cười dịu dàng: “Ừ, tạm được. Coi như tìm được bóng dáng, mấy ngày nay xác định là được.”

Phó Hoài Minh nói: “Mấy ngày này em đi ra ngoài phải cẩn thận, tốt nhất nên chia cửa ra mà đi. Anh sợ ông ta chó cùng rứt dậu.”

Diệp Thiên Tuyết gật đầu thật mạnh: “Được, em vẫn rất quan tâm mạng nhỏ của em. Chẳng qua cha em.”

“Cha em.” Phó Hoài Minh im lặng một lúc, “Tiểu Tuyết, thật ra ông ấy rất tốt với em, em vẫn muốn gọi ông ấy lạnh nhạt như vậy sao?”

Diệp Thiên Tuyết không trả lời, chỉ trừng mắt nhìn.

Phó Hoài Minh nhìn thấy mà bật cười: “Sao em giống con nít quá vậy. Dượng ra ngoài đều có người đi theo, đừng lo.”

Diệp Thiên Tuyết im lặng gật đầu. Phó Hoài Minh buồn cười nhìn cô, lại lần nữa vò rối tóc của cô.

Bởi vì Diệp Thiên Tuyết kiên trì nên mỗi ngày Phó Hoài Minh đều gọi một cuộc điện thoại nói tiến triển của sự việc với Diệp Thiên Tuyết. Diệp Thiên Tuyết cũng nhận được tin tức từ Thi Yến Hàn, để trong lòng cô biết rõ ngọn nguồn.

Dường như người kia vẫn ẩn núp rất xảo quyết, nhưng vô luận đi qua nơi nào đều sẽ để lại dấu vết, dần dần người của hai phe cũng bắt được hành tung của ông ta, không gian hoạt động nhỏ đi rất nhiều.

Đến lúc này, Diệp Thiên Tuyết mới yên lòng.

Cô bắt đầu nghiêm túc học bài, nhờ giáo viên giảng dạy, chuẩn bị sang năm thi vào trường cao đẳng.

Trước khi thi giữa kỳ, lúc vừa mới bước vào trường thi cô nhận được tin tức, cấp dưới của anh Hùng bắt được người kia đang hấp hối. Cô yên tâm tắt điện thoại, sau đó bắt đầu thi.

Chờ đến lúc thi xong đi ra ngoài thì thấy Ngụy Vũ và Vương Kỳ Ngọc tới lôi kéo cô đi chơi giống như ngày trước, cô chậm rãi mở điện thoại ra, lập tức nhận được điện thoại của Phó Hoài Minh: “Anh nghĩ em đã đi ra.”

Diệp Thiên Tuyết cười híp mắt: “Dạ, em đã thi xong. Có phải anh họ có chuyện gì muốn nói cho em biết phải không?”

Quả nhiên, Phó Hoài Minh nói không còn nguy hiểm để cô yên tâm, liền cúp điện thoại.

Ngẩng đầu nhìn ánh mắt kinh ngạc của Vương Kỳ Ngọc, cô cười híp mắt hỏi: “Làm sao vậy?”

Wương Kỳ Ngọc than thở, kéo tay cô: “Ba mình nói, những ngày này không yên bình, hóa ra là ám chỉ việc này.” Diệp Thiên Tuyết vẫn cười híp mắt: “Bây giờ yên bình rồi.”

Wương Kỳ Ngọc khẽ mỉm cười: “Không liên quan quá lớn với mình, chẳng qua cậu phải biết cậu đang làm gì là được.”

“Ừ, tớ biết rồi.” Diệp Thiên Tuyết trả lời rất nhanh, nhìn ánh mắt ngày càng âm áp của Vương Kỳ Ngọc.

Ngụy Vũ theo sát phía sau hai người, hậm hực vì bị quên đi, nghe hai người nói chuyện câu được câu mất, không nhịn được chán nản.

Vương Kỳ Ngọc thính thoảng nhìn qua thấy được, trong lòng buồn cười, đồng thời nổi lên tâm tư trêu đùa, lôi kéo Diệp Thiên Tuyết không buông tay, hỏi: “Cậu thật sự chuẩn bị sang năm đi thi sao?”

Diệp Thiên Tuyết trả lời: “Đúng vậy. Luôn luôn cố gắng trong lòng mới cảm thấy yên tâm.”

“Vì sao? Thật ra không cần phải...” Vương Kỳ Ngọc hơi khó hiểu, vì vậy mượn cơ hội này để hỏi.

Diệp Thiên Tuyết trả lời giống như không để ý chút nào: “Bởi vì muốn chứng minh mình không phải là người vô dụng.”

“Cậu vốn không phải là người vô dụng.” Vương Kỳ Ngọc nhún mày, không hiểu nhìn cô.

Diệp Thiên Tuyết cười nhẹ: “Tớ đã từng cảm thấy như vậy.”

Cuộc nói chuyện này cuối cùng cũng không giải quyết được gì, Diệp Thiên Tuyết không có cách nào để Vương Kỳ Ngọc hiểu được tâm tình của cô, giống như cô cũng không có cách nào hiểu được vì sao Vương Kỳ Ngọc hăng hái khi nhìn thấy Tô Vũ.

Ngụy Vũ thấy Vương Kỳ Ngọc rút cuộc cũng đi, thở phào nhẹ nhõm, vỗ ngực: “Tớ và cậu cùng nhau thi đỗ.”

Diệp Thiên Tuyết quay mặt lại cười với cậu khiến cậu gần như mất hồn: “Được, cùng nhau thi đỗ.”

Lời hứa hẹn vừa nói ra khiến đầu óc của Ngụy Vũ mơ màng.

Lần này cậu không cần tận lực giảm cân, tháng 12 lúc đi ghi tên, chụp hình, người nọ cầm CMND của cậu, nhìn hình của cậu nửa ngày, thật sự không thể tin được người gầy gò trong hình bây giờ là chàng trai hơi mập này.

Ngụy Vũ nhìn ánh mắt này có chút thẹn quá thành giận nói một tiếng, người nọ cười ha hả rồi chụp hình cho cậu.

Diệp Thiên Tuyết lấy chuyện này trêu chọc khiến Ngụy Vũ hơi tức giận.

“Một chuyện nhỏ như vậy nói rõ hình tượng của cậu thay đổi thành công, vì vậy đừng tức giận.” Nghe Diệp Thiên Tuyết nói nhẹ nhàng như vậy, Ngụy Vũ ngay cả hơi tức giận cũng không có.

Bởi vì dùng hết sức để chạy đến cái mục tiêu kia, vì vậy mấy ngày nay Diệp Thiên Tuyết học hành rất chăm chỉ. Diệp Hâm Thành nhìn thấy cảm của con gái nhơn hơn, trong lòng hơi sợ: “Tiểu Tuyết, đừng liều mạng quá, cho dù thi rớt thì vẫn còn sang năm.”

Diệp Thiên Tuyết cười lắc đầu: “Con nghĩ muốn chứng minh bản thân mình mà thôi.”

Cô im lặng, cười nhìn sang. Diệp Hâm Thành chợt cảm thấy, hình như chính mình trở lại thời gian trước đây, nhìn thấy khuôn mặt ngây thơ và quật cường của Cố Trường Ninh.

Ông không nhìn được mềm lòng, giơ tay lên sờ đầu Diệp Thiên Tuyết: “Đương nhiên có thể chứng minh mình, nhưng cũng phải chú ý thân thể.”

Diệp Thiên Tuyết cười gạt đầu: “Dạ, con biết rồi.”

Lúc có mục tiêu, thời gian luôn trôi qua rất nhanh.

Hình như ngày hôm qua vẫn còn lễ mừng năm mới, ăn mừng sinh nhật của Tiểu Bao Tử nhà Cố Trường Khanh, chớp mắt đã là đầu tháng sáu, thi tốt nghiệp trung học đã gần kề.

Diệp Thiên Tuyết nghe chủ nhiệm lớp ở trên bục giảng nói lời nhải, đáy lòng cảm khái.

Ánh sáng ngoài cửa sổ mang lại cảm giác trong suốt riêng biệt của tháng năm, lúc chiếu vào khiến tâm của mỗi người cũng sáng rõ hẳn lên.

“... Không được phép có bất kỳ sai lầm nào.” Chủ nhiệm lớp nói xong, vỗ vỗ tay: “Được rồi, mấy ngày nay mọi người trở về nghỉ ngơi một chút, đến lúc đó chuẩn bị cho tốt để đi thi tốt nghiệp trung học. Bạn nào ở xa thì ghi tên lại cho cô, tới lúc đó trường sẽ có xe đưa đón.”

Diệp Thiên Tuyết và những người khác cúi đầu chào chủ nhiệm lớp, đang chuẩn bị đi ra ngoài đã bị gọi lại.

“Học sinh Diệp, em mới vào học được nửa khóa, giờ lên lớp cũng rất ít, cùng những người khác không phải rất quen thuộc. Trước đây tất cả mọi người tụ tập lại một chỗ nhắc nhở lẫn nhau không được quên này kia, học sinh Diệp phải dựa vào chính mình rồi.” Chủ nhiệm lớp nói rất trực tiếp, khiến Diệp Thiên Tuyết hơi kinh ngạc, “Lúc đến cuộc thi, học sinh Diệp chú ý nhiều một chút, ví dụ như không được quên thời gian thi là vào lúc nào. Có lúc cô bận rộn nên không thể chú ý nhiều.”

Diệp Thiên Tuyết cong cong khóe mắt, cảm ơn lời nhắc nhở của chủ nhiệm lớp.

Chủ nhiệm lớp nhìn dáng vẻ vâng lời của cô, cười hì hì vỗ tay: “Được rồi, về đi, mấy ngày nay nghỉ ngơi thật tốt.”

Diệp Hâm Thành khá coi trọng việc Diệp Thiên Tuyết thi tốt nghiệp trung học, đặc biệt từ công ty trở lại, dự định mấy ngày này ở cùng với cô.

Diệp Thiên Tuyết cười khanh khách: “Cha, chẳng qua thi tốt nghiệp trung học mà thôi, không cần phải. . . .”

Diệp Hâm Thành trợn mắt: “Cái gì mà chẳng qua thi tốt nghiệp trung học mà thôi. Mặc dù nhà chúng ta thật sự không lo lắng thi rớt, nhưng dù sao cũng là con chứng minh thành tích của mình, con không thể xem nhẹ như vậy.”

Diệp Thiên Tuyết tức cười, cười lắc đầu: “Được rồi, cha nói phải.”

Mặc cho Diệp Hâm Thành ân cần với cô, đáy lòng chẳng có chút gợn sóng nào.

Thời gian vài ngày chớp mắt đã qua, cho đến khi vào thi tốt nghiệp trung học, đi ra nhìn thấy cả nhà dì, Phó Hoài Minh và Tô Hòa cũng đứng ở đó đợi mình, Diệp Thiên Tuyết có cảm giác hoảng hốt.

“Sao lại ngơ ngác thế này, chưa thi mà thấy ngu rồi.” Phó Hoài Minh cười gõ đầu cô.

Trương Cẩm Văn bật cười: “Hoài Minh không nên luôn bắt nạt Tiểu Tuyết.” Nói xong, kéo cô đến bên cạnh mình, “Nếu bị gõ ngu, coi chừng dì Hai đuổi giết cậu.”

Diệp Thiên Tuyết trở lại bình thường, bắt mắt phình mặt: “Dượng út, cháu đâu có ngốc như dượng nói chứ.”

Một nhóm người đều nở nụ cười.

Không ai hỏi cô thi như thế nào, dường như rất có lòng tin với cô. Diệp Thiên Tuyết biết bọn họ không muốn tạo áp lực ình, không khởi trong lòng ảm ảm.

Tầm mắt nhìn một vòng, cô hơi mê mang: “Cha đâu? Trước khi thi không phải cha nói là chờ con sao?”

Trương Cẩm Văn nói rất nhanh: “Công ty xảy ra chuyện, ông đi xử lý, buổi tối sẽ trở lại.”

Diệp Thiên Tuyết gật đầu.

Đoàn người đang nói chuyện, Ngụy Vũ chán nản đi tới, ủ rũ cúi đầu: “Ai, Tiểu Tuyết, cậu thi thế nào rồi? Tổ cảm giác hơi lo lắng.”

Phó Hoài Minh nhíu mày: “Tiểu Bàn, em cũng sẽ cảm thấy lo lắng sao?” Ngụy Vũ ngẩng đầu, thật sự là ủ rũ cúi đầu: “Cảm thấy không tốt lắm.”

Diệp Thiên Tuyết không nhận được an ủi: “Không có việc gì, cho dù thi không được thì còn sang năm mà.”

Ngụy Vũ chớp mắt: “Nhưng tớ muốn cùng vào đại học với cậu.”

Tô Hòa ở bên cạnh bật cười, hỏi Diệp Thiên Tuyết: “Có phải tên nhóc đó thích em đúng không?”

Diệp Thiên Tuyết thoải mái gật đầu: “Phải, vì vậy em hơi làm khó.” Tô Hòa thân mật sờ tóc của cô: “Đều là trẻ con, làm khó cái gì. Lúc nên tự do mà đã nghĩ nhiều như vậy, sau này nên làm cái gì bây giờ?”

Diệp Thiên Tuyết khẽ mỉm cười, cũng không trả lời.

Ngụy Vũ ở bên kia nói hai câu, liền vẫy tay chào tạm biệt, quay về bên cạnh người thân của mình. Diệp Thiên Tuyết nhìn cậu đi xa, nghe thấy giọng nói không có ý tốt của Phó Hoài Minh: “Anh nghĩ, có phải có một số việc nên tạo điều kiện cho người kia không?”

Tô Hòa ở bên cạnh cười ngày càng càn rỡ hơn.

53. Chương 53

“Muốn xoa bóp không?” Vào một buổi tối nào đó, lúc tắm xong, Diệp Thiên Tuyết đi từ phòng tắm ra thì nghe thấy câu hỏi của chàng trai theo sát ở phía sau mình.

Cô nằm sấp trên giường, làm biếng hừ một tiếng: “Được, hôm nay cậu lại chịu xoa bóp cho tớ đấy.”

Cậu khẽ cười, đứng vào bên cạnh cô, cởi áo tắm của cô đặt xuống dưới mông: “Hôm nay sẽ để cho cậu kiến thức kỹ năng xoa bóp của tớ. Đầu tiên là xoa bóp lưng.”

Mới vừa tắm xong, nước trên người Diệp Thiên Tuyết còn chưa lau khô, vì vậy lúc tay của cậu sờ lên, đẩy ra rất thuận lợi.

Nhiệt độ cơ thể của cậu cao hơn cô, hai tay đặt trên lưng dường như muốn nhiệt độ của cô cũng cao lên một chút.

Từ thắt lưng đẩy lên trên, sau đó thẳng đến gần vai, cuối cùng xuyên qua nách, lướt nhẹ qua ngực rồi sau đó rút về.

Lúc ngón tay lướt qua điểm nhỏ đỏ tươi ở trước ngực, mang lại một ít nóng bỏng, trong chốc lát vú của cô liền trở nên cứng rắn.

Cậu ở phía sau cười một tiếng, cúi xuống tai cô rồi nhẹ giọng nói: “Cậu có cảm giác.”

Diệp Thiên Tuyết nhắm mắt lại giả chết không trả lời.

Cậu cũng không tức giận, rất dịu dàng xoa bóp toàn bộ phần lưng một lần, lại nhẹ giọng nói: “Tiếp theo là xoa bóp bắp vai và cổ.”

Nhưng xoa bóp không phải đôi tay của cậu, mà là đầu lưỡi của cậu.

Đầu lưỡi ẩm ướt không hề khiến người ta cảm thấy chán chường, trái lại giống như ngọn lửa bình thường, bắt đầu làm thân thể của cô nóng lên.

Cô không phải không vui, nhưng được người ta hầu hạ thế này, cô không nghĩ động.

Cậu phát hiện lòng của cô không có ở đây.

Cậu kề sát bên tai cô nói: “Thật làm cho tớ đau lòng. Uống công sức của tớ mà.”

“Công sức của cậu chính là làm được một nửa rồi dừng lại sao?” Diệp Thiên Tuyết phát ra thanh âm từ trong lỗ mũi giống như tiếng rên rỉ.

Vốn là dục vọng ngày càng hưng phấn, đã có nhè nhẹ cảm giác đau đớn. Cậu không dám nói tiếp nữa, chỉ muốn làm sao nhanh một chút nhập cô vào lòng mình.

Vì vậy cậu vô cùng chăm chú hôn dọc theo cổ và bắp vai, qua vùng lưng trơn bóng, sau đó qua eo nhỏ, cuối cùng dừng trên mông của cô.

Mông của Diệp Thiên Tuyết lúc nào cũng hơi lạnh.

Vì vậy lúc môi dừng lại ở phía trên, một chút nóng bỏng càng rõ ràng.

Nhẹ nhàng tách hai chân ra, đầu lưỡi thăm dò vào, ở bắp đùi đảo quanh, cuối cùng giống như là vô ý, cọ xát nhụy hoa đang nở rộ.

Nơi đó đã ướt.

Cậu từ giữa hai chân ngẩng đầu lên, vô cùng đắc ý cười: “Xem ra, cậu cũng không phải là không muốn.”

“Nếu phục vụ không tốt thì sẽ không muốn.” Diệp Thiên Tuyết làm biếng trả lời, vẫn như cũ nhắm hai mắt, ngay cả giọng nói đều là hư ảo. Nhưng cơ thể cô dần dần bắt đầu hiện ra màu hồng sáng bóng, cô chẳng hề giống như giọng nói lạnh lùng của mình.

Cậu khẽ mỉm cười, ngồi vào bên cạnh, nâng chân của cô lên, đặt lên trên đùi của mình.

Hai tay xoa nhẹ, dường như là xoa bóp, lại dường như là tán tỉnh.

Diệp Thiên Tuyết có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể của cậu cao hơn mình thông qua hai tay của cậu, từ bắp chân một đường xoa lên, thân thể tê tê dại dại, không biết là do cậu xoa, hay là do tình dục sinh ra.

“Cậu nhỏ nói cậu ấy có chút không nhịn được.” Giọng nói của chàng trai giống như là rên rỉ, hình như để chứng minh lời nói của cậu, Diệp Thiên Tuyết cảm thấy đồ vật ở phía trên đùi ma sát, nóng nóng, cứng rắn.

Cô không lên tiếng, chỉ “Ừ” thật dài một tiếng.

Cậu ử rử cúi đầu đặt hai tay lên trên đùi của cô, lơ đãng nhéo hai cái, ngón tay không nhịn được thăm dò chỗ ở giữa hai chân.

Nơi đó đã ướt từ sớm.

Ngón giữa của cậu xoa bóp hai cánh hoa đã sớm trơn trượt, ngón tay kia liền nhanh chóng thăm dò vào hoa tâm.

Lập tức bị chặt chẽ bao bọc, cậu vô ý thức co rúm lại một chút, liền muốn đưa một ngón tay nữa vào.

“Sao cậu lại xoa bóp tới chỗ này rồi?” Trong giọng nói của Diệp Thiên Tuyết mang theo nồng đậm tình dục, nhưng lúc nói chuyện vẫn cực kỳ tỉnh táo.

Dường như cậu hơi ngưng ngừng: “Chỗ này cũng cần xoa bóp. Chẳng qua là để lại cuối cùng mà thôi.”

Mặc dù nói như vậy nhưng một ngón tay khác vẫn như cũ đưa vào thăm dò. Hai ngón tay ma sát ra vào trong mật huyết trong chốc lát, Diệp Thiên Tuyết xoay người, cười như không cười nhìn cậu.

Thân thể của cô khẽ ửng hồng, khoe mắt đuôi mày đều là xuân tình tràn lan.

Nhưng khi đôi mắt đó nhìn sang, cậu hơi chột dạ, vô ý thức lấy tay ra giơ lên sờ sờ chớp mũi. Sau đó, cậu ngẩng ra, trực tiếp bỏ ngón tay vào trong miệng.

Đầu lưỡi đưa ra liếm sạch sẽ mật dịch còn sót lại ở phía trên.

“Rất ngọt.” Khoe môi của cậu cười khiến Diệp Thiên Tuyết trong nháy mắt ngây người.

Diệp Thiên Tuyết làm biếng oán trách, hai chân rất tự nhiên tách ra: “Sao trước kia tớ lại không nhìn ra tính tình như vậy của cậu nhỉ. Kiểu này. . . . Đáng vẻ vô lại.”

Cậu cười hì hì, cúi xuống hôn môi với cô, hai tay đặt trên ngực.

Kỹ thuật hôn của cậu vô cùng tốt, tốt đến nỗi khiến cho Diệp Thiên Tuyết cũng không nhịn được trầm mê ở trong đó, cùng môi lưỡi của cậu dây dưa đến khi không có cách nào hô hấp. Một chỗ nào đó không tự chủ co rút lại một chút khiến cô rên rỉ ra tiếng.

Cô vô số lần nghĩ tới vấn đề này.

Rốt cuộc kỹ thuật hôn của cậu ấy học được từ chỗ nào. Nhưng vấn đề này vẫn luôn không có được câu trả lời.

Mỗi lần cô hỏi tới, cậu luôn ậm ờ đôi câu, sau đó bắt đầu hôn cô để cô dần dần mất đi ý thức, cuối cùng quên đi vấn đề này, đắm chìm vào sự vui thích của thân thể.

Nhiệt độ thân thể rất rõ ràng rồi, nhưng vào lúc này, trái lại cậu không nóng không vội.

Cậu chậm rãi tiếp tục xoa bóp giúp cô, ngón tay một đường đốt lửa, luôn vô ý lướt qua những vị trí quan trọng, khơi dậy bản chất của cô, sau đó rời đi rất nhanh.

Diệp Thiên Tuyết mở mắt ra có chút mộng lung, oán trách nhìn cậu.

Cậu cười hì hì.

Đảo mắt quét qua vị trí kia của cậu, Diệp Thiên Tuyết rên rỉ, không nói lời cầu xin tha thứ, chỉ để cho cậu tiếp tục.

Tất nhiên là thân thể xuân tình tràn lan, cảm giác trống rỗng từng đợt kéo tới, nhưng Diệp Thiên Tuyết tin tưởng, cậu càng nghĩ muốn hơn mình. Vào lúc này, cô không muốn nhận thua.

Sau lần nào đó, cô khẽ nâng cánh tay rảnh lên, nắm chỗ yếu của cậu.

“Hì.” Cậu liền phát ra một tiếng không biết là khổ sở hay là vui thích, “Tiểu Tuyết.”

Sau đó, tay của Diệp Thiên Tuyết liền rơi xuống: “Ừ. Chỉ là. Chỉ là không cẩn thận. Đụng phải. Thật ngại.”

Cậu dở khóc dở cười, cúi đầu mạnh mẽ hôn cô.

Đến khi sờ soạng hết toàn thân của cô một lần, lúc này cậu mới lộ ra khuôn mặt tươi cười xấu xa: “Tiếp theo là xoa bóp vị trí quan trọng nhất.”

Diệp Thiên Tuyết nhắm hai mắt, mặc cậu muốn làm gì thì làm.

Cậu rất vui sướng nâng hai chân của cô, gác trên vai mình, khẽ cúi đầu hút mật dịch của cô vào trong miệng, đầu lưỡi vừa quét qua, vừa nói mơ hồ không rõ: “Vô cùng quan trọng.”

Cảm giác bị môi lưỡi hôn vị trí tư mật cũng không tệ, chí ít thân thể rất ưa thích cảm giác có luồng nhiệt chạy khắp người.

Cánh hoa, nhụy hoa cũng không bị bỏ qua, sau đó đầu lưỡi chuyển một vòng thẳng vào hoa tâm.

Diệp Thiên Tuyết vô ý thức co rút nhanh hơn.

Cậu không nhịn được nói ra tiếng.

“Xin lỗi.” Cậu thả cô ra, ánh mắt sương mù nhìn thẳng vào mắt cô, sau đó cúi người xuống hôn cô.

Lại là một nụ hôn ngọt ngào kéo dài.

Sau đó đợi đến khi Diệp Thiên Tuyết trở lại bình thường, cậu đã không ý thức được xâm nhập cơ thể của cô.

Cô tức giận thở hổn hển: “Tớ không có đồng ý cho cậu vào.” Về mặt cậu vô tội: “Không được sao? Thật sự không được sao? Tớ cảm thấy rất tốt.”

Cậu tiến vào sâu hơn, vẫn không tới đáy.

Đụng phải vị trí truyền đến một hồi khoái cảm, khiến Diệp Thiên Tuyết rên rỉ một tiếng.

Lấy lại tinh thần, cô vẫn quật cường như cũ: “Đúng vậy. Đi ra ngoài.”

Cậu vừa thở dốc, vừa cực kỳ chán nản trả lời: “Được. . . Lập tức. . .Liền đi ra.”

Cậu vừa nói, vừa từ từ rút ra ngoài.

Thân thể của cô truyền đến cảm giác trống rỗng vô cùng thành thực, khẩn cầu cậu tiến vào.

Nhưng Diệp Thiên Tuyết quyết định làm như không có cảm giác được. Chỉ là không tự chủ được, cô hơi động đậy khiến lúc cậu rời khỏi cảm giác được.

Cuối cùng, cậu từ từ cọ xát ra ngoài, chỉ còn dư lại một cái đầu vẫn như cũ ở bên trong.

Diệp Thiên Tuyết chưa kịp thở phào, cậu chợt tiến vào. Lúc nói chuyện, vẫn như cũ rất là vô tội: “Nhưng Tiểu Tuyết, thật sự xin lỗi.”

Cậu thân mật kề sát vào tai cô, liếm lỗ tai của cô, nói: “Tớ lại không nhịn được đi vào.”

Diệp Thiên Tuyết liếc mắt xem thường, lúc này giống như là liếc mắt đưa tình.

“Không giữ. chữ tín. Lưu manh.”

Về mặt cậu vẫn vô tội như cũ: “Yên tâm, tớ lập tức đi ra, thật sự.”

Diệp Thiên Tuyết nhắm mắt lại không để ý đến cậu. Nhưng lập tức cảm giác được nụ hôn của cậu dừng trên mí mắt của mình, ướt nhẹp khiến lòng người ngứa ngáy.

Cậu quả thật thành thực đi ra, nhưng giống như cậu nói, lại không nhịn được đi vào.

Sau vài lần, Diệp Thiên Tuyết ôm cổ cậu, giãy dụa thân thể để cậu thuận lợi tiến vào, vừa oán trách nói: “Cậu. Ừ. Đây là cái gì xoa bóp.”

Nụ cười của cậu mang theo mấy phần xấu xa: “Dĩ nhiên là xoa bóp âm đạo, cậu xem, bây giờ không phải tớ đang tiến hành sao? Mở rộng, sau đó co rút lại. Có thể làm cho cơ âm đạo của cậu đạt được rèn luyện đầy đủ.”

Diệp Thiên Tuyết liếc mắt xem thường, kéo đầu cậu xuống, thân mật hôn môi với cậu.

Thuận theo cú đầu, bộ vị của hai người vẫn chặt chẽ không rời nhưng động tác vẫn không có dừng lại.

.

Cho đến khi phát tiết ra ngoài, hai người lại không có nói lời thừa thãi.

Sau khi mây mưa xong, Diệp Thiên Tuyết nhẹ nhàng vuốt ve lưng trần của cậu, thở dài thỏa mãn: “Cậu vẫn gian xảo như vậy.”

Cậu hôn môi cô: “Nếu không gian xảo như thế, sao lừa gạt cậu tới tay chứ.”

Lúc cậu cười lên quả nhiên rất gian xảo: “Nếu không gian xảo, sao để cậu mất đi phòng bị với tớ chứ, cuối cùng. bị tớ bắt?”

“Sao trước kia tớ lại cho rằng cậu là một người thật thà đáng hoàng chứ.” Diệp Thiên Tuyết chậm rãi nói, vươn đầu lưỡi quynh rừ cậu.

Cậu lập tức mắc câu, nhét đầu lưỡi của cô vào trong miệng mình dây dưa, một hồi lâu sau mới chậm rãi trả lời: “Bởi vì tớ biết cậu thích như vậy.”

“Cho nên tớ mới biến thành như vậy.”

Bởi vì cậu thích, cho nên tớ nguyện ý.

54. Chương 54

Một khoảng thời gian sau khi thi vào trường cao đẳng xong, Diệp Thiên Tuyết lại cảm thấy không còn chuyện gì nên có thể đi.

Giống như hoàn thành một chuyện lớn, cô lập tức cảm thấy trống không. Hoàng Tú Tú nghe nói tình huống của cô, muốn mời cô đi nghỉ phép với mình: “Dù sao cũng là nghỉ hè, cậu trải qua với ai thì cũng như nhau thôi.”

Diệp Thiên Tuyết bị cô thuyết phục, liền đồng ý.

Lúc trên máy bay nhìn thấy Ngụy Vũ, Diệp Thiên Tuyết có chút kinh ngạc. Ngụy Vũ lại vô cùng bình tĩnh, cười ha hả: “Tú Tú cũng gọi tớ đi cùng.”

Vì vậy, sau khi máy bay hạ cánh, lỗi tai Hoàng Tú Tú liền gặp nạn: “Tại sao gọi Tiểu Bàn đi cùng mà không nói với tớ một tiếng.”

Hoàng Tú Tú vô tội buông tay: “Nói hay không nói có khác nhau sao? Dù sao cũng đi cùng nhau.” Diệp Thiên Tuyết liếc mắt xem thường.

Thay đổi ý nghĩ, Diệp Thiên Tuyết cũng buông ra, rất là tự nhiên nói giỡn với hai người, ước định kế hoạch.

Bây giờ Hoàng Tú Tú vẫn chưa hết học kỳ, cho nên Diệp Thiên Tuyết và Ngụy Vũ phải đợi cô một thời gian, cuối cùng cũng hoàn thành cách đây không lâu.

Đoàn người đi cốc Đại Hạp trước. Hoàng Tú Tú không đi một mình, bên cạnh có một thanh niên da trắng, tóc màu nâu, cười lộ lên vô cùng đẹp mắt.

Hoàng Tú Tú giới thiệu: “Bạn trai tớ. Các cậu có thể gọi anh ấy là Jack.”

Đi trên một đoạn đường nổi tiếng.

Trong lúc đó động tác của Jack và Hoàng Tú Tú vô cùng nóng, hở ra là hai người liền cười hì hì hôn môi, xem như mỗi lần gặp một chuyện gì đó đều an ủi lẫn nhau.

Thấy vậy Diệp Thiên Tuyết rất kinh ngạc, Ngụy Vũ cũng kéo mi ra.

Buổi tối lúc vào một quán trọ, Jack hết sức tự nhiên dẫn Hoàng Tú Tú ở một gian phòng, Ngụy Vũ và Diệp Thiên Tuyết nhìn nhau không nói gì.

Diệp Thiên Tuyết tìm thời gian chỉ có hai người đến hỏi Hoàng Tú Tú: “Bây giờ cậu không sợ trong nhà phản đối nữa sao? Cậu cũng biết, khả năng để các cậu có thể tiến tới với nhau là rất nhỏ.”

Hoàng Tú Tú cười, chụp bả vai Diệp Thiên Tuyết: “Tiểu Tuyết, tại sao phải nghĩ cái có cái không như vậy làm gì, tận hưởng niềm vui trước mắt là tốt rồi.”

“Cuộc sống sau này, cậu cũng sẽ không nhớ tới anh ấy sao?” Diệp Thiên Tuyết nhú mày, khuấy nước trong ly trái cây.

Hoàng Tú Tú cười, trong ánh mắt hiện lên sự thẳng thắn hiển nhiên: “Sẽ. Nhưng anh ấy là một phần trong sinh mạng của tớ, mà không phải toàn bộ. Tiểu Tuyết, dường như cậu trở nên nhất gan hơn rồi. Trước kia những điều này đều là cậu tới khuyên tớ, bây giờ lại muốn tớ nói với cậu những lời đó. Có phải trong lòng cậu có chuyện gì không?”

Diệp Thiên Tuyết ném ống hút đi, tựa lưng vào ghế ngồi thở dài một tiếng, chống đầu: “Đúng, tớ có tâm sự.”

Hoàng Tú Tú cười hì hì tới gần, hăng hái nhìn cô: “Để cho tớ đoán một chút nhé, có liên quan tới tình yêu đúng không?”

Trước khi Diệp Thiên Tuyết trả lời, cô cười hì hì khoát tay: “Không cần giải thích, cậu chỉ cần nói ‘ phải ’ hoặc ‘ không phải ’ là được rồi.” Nói xong, cô ấy tiếp tục nhìn cô chăm chăm, nét mặt có thêm vài phần trông mong đáng thương.

Diệp Thiên Tuyết bật cười: “Phải.”

Tinh thần của Hoàng Tú Tú lập tức rung lên: “Chẳng lẽ có liên quan tới Tiểu Bàn sao?”

Nhìn Diệp Thiên Tuyết từ từ gật đầu, mặt mày cô ấy càng hơn hớn: “Vậy là Tiểu Bàn bày tỏ với cậu. Được rồi, hiện tại cũng không thể gọi cậu ấy là Tiểu Bàn, đáng người cậu ấy đã rất chuẩn rồi.”

Diệp Thiên Tuyết không nói gì hết, để mặc cô tùy ý suy đoán.

Hoàng Tú Tú suy nghĩ thêm nhiều manh mối để chứng minh suy đoán của mình, sau đó lại nhú mày: “Vì sao cậu cự tuyệt, Tiểu Tuyết?”

Diệp Thiên Tuyết nhìn cô chăm chăm, khẽ mỉm cười, không nói lời nào.

Hoàng Tú Tú bắt mắt trừng mắt nhìn cô, Diệp Thiên Tuyết cười khanh khách: “Không phải cậu nói tớ chỉ cần trả lời là phải hay không phải sao?”

Hoàng Tú Tú đưa tay véo một cái, cô cười một trận, sau đó thu lại ý cười: “Giống như cậu nói, tớ nghĩ nhiều lắm.”

Lập tức Hoàng Tú Tú bày ra bộ dáng tri âm như chị cả, dụ dỗ Diệp Thiên Tuyết nói với mình.

Diệp Thiên Tuyết im lặng chốc lát, cũng không nói gì, nhưng không cố ý không cho cô ấy biết: “Ban đầu tớ và Tiểu Bàn là bạn bè. Tớ sợ. Một khi chuyện yêu đương này truyền đi, chỉ sợ ngay cả bạn bè cũng không phải nữa.”

Cô nhìn Hoàng Tú Tú, nét mặt bình tĩnh: “Các cậu đều là bạn tốt của tớ, tớ không muốn nhìn thấy chuyện như vậy. Đừng nói chia tay rồi mỗi người mỗi ngã, dù sao vẫn là bạn tốt Một khi dính vào tình yêu, khi trở lại, lại không thể giống như trước kia.”

Lời nói của Diệp Thiên Tuyết khiến Hoàng Tú Tú im lặng một lát: “Tớ nghĩ, Tiểu Bàn không phải loại người như vậy.”

“Loại nào?”

“Là người tùy tiện để tình yêu đi đến tận cùng.” Vào lúc này Hoàng Tú Tú cũng bắt đầu nghiêm túc: “Tiểu Bàn làm chuyện gì, đều sẽ nghĩ rất nhiều. Chỉ có cậu mới nghĩ cậu ấy nói chuyện, làm việc dựa vào trực giác. Trên thực tế.” Về mặt Hoàng Tú Tú bắt đầu nói: “Cho tới bây giờ Tiểu Bàn đều là người trước nghĩ sau làm. Bằng không, lão gia nhà họ Ngụy cũng sẽ không giao lại gia nghiệp cho cậu ấy sớm như vậy.”

Hoàng Tú Tú nhìn Diệp Thiên Tuyết, vẻ mặt cô nặng nề: “Nếu Tiểu Bàn đã nói vậy cậu ấy sẽ nghiêm túc tiến hành, sẽ không để cho phần tình cảm này biến mất nhanh như vậy.”

Diệp Thiên Tuyết lặp đi lặp lại lời nói của Hoàng Tú Tú ở trong lòng mấy lần, cuối cùng vẫn là than khẽ.

Hoàng Tú Tú đang uống cà phê ngẩng đầu lên, nhíu mày, hỏi: “Rốt cuộc cậu băn khoăn cái gì?” Cô rất hoang mang, nói: “Tớ cảm thấy, lời cậu mới vừa nói chỉ là một phần lý do, mà không phải toàn bộ.”

Diệp Thiên Tuyết bật cười: “Cảm giác của cậu thật nhạy bén.”

Hoàng Tú Tú kinh ngạc, mở to mắt: “Vậy là thật hả?”

Nụ cười trên mặt Diệp Thiên Tuyết phai đi rất nhiều: “Phải, sự việc đó không thể nghe người ngoài nói, tự tớ hiểu rõ là tốt rồi.”

Hoàng Tú Tú im lặng một lát, giả vờ hung ác: “Ý cậu là tớ là người ngoài sao hả?”

Diệp Thiên Tuyết tức cười, sau đó cười lên ha hả: “Cậu muốn làm vợ tớ sao? Chỉ sợ bạn trai của cậu không đồng ý thôi.”

Hai người thuận tiện lấy đề tài này đùa giỡn. Jack và Ngụy Vũ từ bên ngoài trở lại, nhìn thấy hai cô gái đang nói cười.

Jack vui vẻ bước nhanh về phía trước, hôn Hoàng Tú Tú, quay đầu lại dịu dàng cười với Diệp Thiên Tuyết, nói: “Bạn trai của cậu thật bản lĩnh, nếu không phải biết các cậu là người Trung Quốc, thiếu chút nữa tớ cho là cậu ấy lớn lên ở nơi này đó.”

Mặt Ngụy Vũ đỏ lên: “Jack, tớ và cô ấy không phải.”

Còn chưa dứt lời, Hoàng Tú Tú nhíu mày: “Tiểu Tuyết, cậu nhìn đi. Chỉ có ở trước mặt cậu, cậu ấy mới có dáng vẻ này. Nếu ở đây chỉ có tớ và Jack, khẳng định cậu ấy sẽ không có chút khiêm tốn nào mà nhận lấy sự khích lệ này. Bộ dáng kia.”

Hoàng Tú Tú chặc chặc hai tiếng.

Điều này làm cho Diệp Thiên Tuyết tò mò quay đầu lại nhìn Ngụy Vũ.

Trong lời nói của Hoàng Tú Tú, người này lại làm cho cô cảm thấy xa lạ.

Bị cô nhìn, vẻ mặt Ngụy Vũ cứng nhắc: “Tiểu Tuyết?” Đỏ ửng trên gương mặt ngày càng rõ ràng.

Vẻ mặt của cậu ấy rơi vào trong mắt Diệp Thiên Tuyết, làm cho đáy lòng của cô xấu hổ le lưỡi một cái, quay qua nói: “Tú Tú đừng nói mò, Tiểu Bàn không phải loại người như vậy.”

Mặc dù nói vậy, nhưng trong lòng lại có chút tin tưởng.

Hoàng Tú Tú bĩu môi: “Cậu không tin, vậy coi như xong. Chỉ là, Tiểu Bàn đúng là người như vậy.”

Ngụy Vũ khôi phục lại bình tĩnh, nhú mồm: “Tú Tú, cậu nói giống như tớ xấu lắm đó.” Dáng vẻ, giọng nói không giống trước kia, đặc biệt là kiểu oán trách cực kỳ tự nhiên này, làm cho Hoàng Tú Tú sờ sờ cánh tay của mình.

Diệp Thiên Tuyết cười khanh khách.

Đi ra ngoài du lịch không chỉ Diệp Thiên Tuyết có thêm mấy trăm tấm hình, mà cô còn có một buổi nói chuyện khó mà quên được với Hoàng Tú Tú.

Cô cũng bắt đầu nghĩ, có phải mình lo lắng quá nhiều rồi không.

Bởi vì có ý nghĩ như vậy, trái lại cô không còn để ý đến cái ước định trước kia nữa, thỉnh thoảng cũng tiếp nhận tình cảm trên tình bạn thân của Ngụy Vũ.

Trong lòng Ngụy Vũ cảm thấy vui sướng với sự thay đổi này, càng sẽ không chủ động nói tới cái ước định để giết phong cảnh kia.

Hai người chơi ở bên ngoài cho đến lúc có điểm thi, báo nguyện xong rồi mới trở về.

Cùng đến sân bay, Hoàng Tú Tú nói từ biệt, sau khi lên máy bay, Ngụy Vũ lơ đãng hỏi: “Tiểu Tuyết, cậu tính học trường nào?”

Diệp Thiên Tuyết ngẩn ra, cười trả lời: “Tại tỉnh, Đại học A là được rồi.”

Ngụy Vũ khiển trách: “Cái gì mà Đại học A là được rồi, ở trong nước Đại học A là trường học tốt số một số hai đó.”

Diệp Thiên Tuyết cười hì hì, nhìn Ngụy Vũ chau mày tính toán, nếu vào Đại học A thì điểm của mình có thể đậu hoặc không.

Kéo ghế dựa xuống, sau đó nằm xuống, Diệp Thiên Tuyết nhắm hai mắt suy nghĩ chuyện của mình.

Thi đậu đại học rồi, sau đó phải làm gì? Cô hỏi mình như vậy, các loại ý tưởng ào ào hiện ra.

Một người sống lại có ưu thế không chỉ nhằm vào những việc nhỏ chung quanh. Bởi vì có quá nhiều lựa chọn, vì vậy trong khoảng thời gian ngắn cô không thể lựa chọn ra được.

Từ các loại ý tưởng đó chọn ra những cái mà bây giờ bản thân có thể thực hiện, hô hấp của Diệp Thiên Tuyết dần kéo dài.

Ngụy Vũ ở bên cạnh nhìn cô một lúc lâu, nghe tiếng hít thở của cô cậu dần dần bình tĩnh lại, lúc này mới nghiêng mặt qua, nhìn cô gái đang nằm trên ghế dựa kia.

Người này luôn không giống một cô gái.

Trong đôi mắt kia ẩn chứa quá nhiều thứ, làm cậu không không chế được muốn biết nhiều hơn.

Nhưng hai năm trước, trong ánh mắt đó chỉ là một cô gái trong sáng thôi. Bắt đầu thay đổi từ khi nào chứ? Ngụy Vũ phát hiện ra mình đã không còn nhớ rõ ràng nữa rồi.

Mặc kệ là từ lúc nào, cô dần dần trở nên như bây giờ. Ngụy Vũ cảm thấy, mình thích cô hiện tại hơn.

Thích đến mức muốn loại bỏ tất cả khó khăn để cả ngày lẫn đêm được ở cùng một chỗ với cô.

Vừa bắt đầu chỉ muốn được ở bên cạnh cô là tốt rồi; càng về sau lại hi vọng trong mắt của cô cũng chỉ có mình là tốt rồi.

Cảm giác muốn độc chiếm này thật kỳ lạ, làm cho Ngụy Vũ hiểu rõ tình cảm của mình.

Đây không phải là tình bạn thì là cái gì?

Nghĩ tới đây, môi cậu lộ ra nụ cười không giống trước kia, giống như tuyết đọng trên núi cao.

Nghiêng người sang, cúi người xuống, cậu len lén hôn lên môi cô.

“Không sao, mặc kệ như thế nào, mình đều sẽ đi cùng cô ấy đến cuối cùng.” Cậu tự nhủ ở trong lòng, “Mặc kệ mình hay cô ấy là người cuối cùng.”

Cậu quyết định quên đi chuyện mà Diệp Thiên Tuyết đã từng nói.

Cái gì mà bốn mươi tuổi, một chút cậu cũng không quan tâm.

Chưa kịp đứng thẳng người, cậu phát hiện ra người bị mình hôn len bồng nhiên mở mắt ra.

Lúng túng tại chỗ chốc lát, Ngụy Vũ mỉm cười, vươn đầu lưỡi ra miêu tả môi cô.

Diệp Thiên Tuyết không đẩy cậu ra, cũng không có động tác gì.

55. Chương 55

“Đã tỉnh rồi hả?” Ngụy Vũ làm như không có chuyện gì sau đó dời tầm mắt đi, nhếch miệng cười một tiếng: “Lập tức tới ngay.” Nhìn cậu ấy trấn định tự nhiên như vậy, trong nháy mắt lại làm Diệp Thiên Tuyết sững sốt.

Sau đó, cô hí hóp mắt, nói: “Ừ, tỉnh. Cậu ở đây làm gì?”

Về mặt Ngụy Vũ bình tĩnh: “Tớ đang chuẩn bị đánh thức cậu đây.”

“Thật sao?” Dĩ nhiên là Diệp Thiên Tuyết hoàn toàn không tin, nhưng nhìn bộ dáng làm ra vẻ ta đây của Ngụy Vũ khiến cô cũng không tiện nói gì, vì vậy chỉ âm thầm nhớ ở trong lòng một khoản nợ cho cậu, tạm thời bỏ qua chuyện này: “Còn bao lâu mới đến?”

“Nhanh thôi, sắp đến rồi.” Đáy lòng Ngụy Vũ thở phào nhẹ nhõm, nhưng khuôn mặt lại tươi cười thật thà, không chịu nổi khi nhìn vào mắt Diệp Thiên Tuyết nên quay mặt đi.

“Đừng cười như vậy, nhìn không hợp với cậu.”

Ngụy Vũ sờ sờ đầu, thu lại vẻ mặt tươi cười: “Vậy cậu cảm thấy vẻ mặt nào mới thích hợp với tớ?”

“Vậy phải dựa vào chính cậu rồi.”

.

Hai người nói chuyện tới khi máy bay hạ cánh, vừa ra khỏi lối đi Diệp Thiên Tuyết đã nhìn thấy cha mẹ Ngụy Vũ đang đứng chờ cậu.

Cha mẹ Ngụy Vũ nhìn thấy con mình và Diệp Thiên Tuyết cùng đi đến, khuôn mặt tươi cười của bọn họ đều tỏ vẻ thông suốt, chớp mắt vài cái với Ngụy Vũ. Ngụy Vũ cười khổ, sờ mũi, không trả lời.

Mẹ Ngụy là một phụ nhân ưu nhã nhìn qua chỉ có ba mươi tuổi, nhìn thấy Diệp Thiên Tuyết liền lôi kéo tay của cô dịu dàng cười: “Tiểu Tuyết đi chơi lâu như vậy, có mệt không? Bên ngoài ngàn tốt vạn được, cũng không bằng ở nhà mình thoải mái hơn.”

Diệp Thiên Tuyết khoát tay mẹ Ngụy đi về phía trước, cười títt mắt ứng phó với mẹ Ngụy, lờ tai lại chú ý tới cha Ngụy và Ngụy Vũ ở sau lưng nói chuyện phiếm, nghe thấp thoáng có nhắc đến mình.

Cô thừa dịp lúc đang chờ xe quay đầu lại hí hóp mắt nhìn sang, Ngụy Vũ làm như không thấy ánh mắt của cô, nét mặt đó thấy như thế nào cũng giống như đang chột dạ.

Trái lại cha mẹ Ngụy Vũ muốn Diệp Thiên Tuyết đi cùng bọn họ, nhưng đã có người tới đón Diệp Thiên Tuyết, hơn nữa vừa xuống máy bay, Diệp Thiên Tuyết cũng đã gọi người tới, còn đến sớm hơn xe của bọn họ.

Vì vậy ba người buộc đành phải tiếc nuối nhìn Diệp Thiên Tuyết rời đi, đồng thời phát ra một tiếng thở dài.

Sau khi lên xe mẹ Ngụy liền lôi kéo hỏi thăm Ngụy Vũ cậu có bắt được Diệp Thiên Tuyết hay không, Ngụy Vũ đỏ khóc đỏ cười: “Mẹ cho rằng là lấy hạng mục sao, nào có ai nói như vậy.”

Mẹ Ngụy gõ cái đầu đàn của con trai mình, thở dài nói: “Con là một thằng ngốc, tuy trong nhà con bé Tiểu Tuyết kia không được việc gì, nhưng dù sao cũng là mạch máu của nhà họ Cố, nhìn thế nào cũng tốt hơn những đứa không có tự trọng ở bên ngoài nhiều. Sau này con là người thừa kế gia nghiệp, nếu đứng bên những người đó.” Lỗ mũi mẹ Ngụy hừ một tiếng, mặt tỏ vẻ khinh thường: “Con có thể hiểu rõ những chuyện trong nhà đã không tệ rồi, chuyện của công ty.”

Ngụy Vũ cười khổ: “Có phải mẹ nghĩ quá xa không?”

“Xa sao?” Mẹ Ngụy mở miệng, “Bây giờ con đã bắt đầu quản lý công ty, kết hôn là chuyện của 4~5 năm sau. Trong thời gian đó các con chung sống với nhau, sau khi đính hôn xong còn có thời gian chuẩn bị hôn lễ, con cho rằng còn sớm sao? Chẳng lẽ con muốn học những người kia cưới chui sao? Như vậy thì mẹ kiên quyết không đồng ý.”

Ngụy Vũ cười khổ.

Mẹ Ngụy nghĩ đến có chút xa rồi.

Chỉ là nghĩ lại, Ngụy Vũ lại cảm thấy, chuyện này có lẽ không quá xa. Mặc kệ có xa hay không, cậu phải đối mặt với vấn đề lớn nhất là làm thế nào để Diệp Thiên Tuyết tiếp nhận mình.

Sau khi ngồi lên xe Diệp Thiên Tuyết thở phào nhẹ nhõm.

Mẹ Ngụy nhiệt tình quá làm cô không thở nổi. Đến lúc lấy lại tinh thần, cô liền cười nhạt.

Nếu không phải do Ngụy Vũ, Mẹ Ngụy cũng không nhiệt tình với cô như vậy, nhưng cái này xem như là vì con trai mình thích nên yêu ai yêu cả đường đi, làm cho cô cảm thấy hâm mộ.

Đây là tình thương của mẹ.

Cô không hưởng thụ được nữa rồi.

Trong trí nhớ của cô, mẹ vô cùng xa lạ. Lúc cô mười bốn tuổi, Cố Trường Ninh chết, sau đó cô một thân một mình lại đi vài chục năm, cuối cùng sống dần dần độn độn rồi chết.

Thời gian mười mấy năm đủ khiến trí nhớ của Diệp Thiên Tuyết trở nên vô cùng xa lạ. Thậm chí cô còn không nhớ rõ, Cố Trường Ninh trông như thế nào rồi.

Sau khi trở lại năm mười sáu tuổi, cô lấy tấm ảnh ra nhìn để nhớ lại hình dáng của Cố Trường Ninh. Lần đầu tiên nhìn thấy, cô lại cảm thấy hơi xa lạ.

Thậm chí còn không bằng cảm giác thân thiết mà Cố Trường Khanh cho cô.

Thời gian thật là tàn nhẫn.

Trở lại nhà, Diệp Hâm Thành đã chờ ở đó từ khi nào rồi.

Hôm nay ông không đi công ty, chỉ ở chỗ này chờ để gặp con gái xa cách lâu nay.

Vừa vào cửa Diệp Thiên Tuyết gọi ông là “cha” mà không gọi là “Ba”, vẫn gọi như trước đây làm cho ông cứng nhắc ngay lập tức, sau đó mới chậm rãi lộ ra khuôn mặt tươi cười: “Tiểu Tuyết đã trở lại.”

Cố Trường Khanh dẫn Cẩm Văn tới, Diệp Thiên Tuyết đi rửa tay, sau đó trêu chọc Cẩm Văn, kết quả bị Cẩm Văn từ chối thẳng thừng, làm cô thấy hết thú vị.

Cố Trường Khanh ở bên cạnh nhìn, cười lớn.

Thấy vậy Diệp Thiên Tuyết liền làm nũng với Cố Trường Khanh. Cố Trường Khanh cười sờ mặt của cô, hỏi: “Tiểu Tuyết, con dự định ghi danh trường nào?”

“Đại học A.” Diệp Thiên Tuyết trả lời rất nhanh, “Về phần chuyên ngành, con có hai dự định, đến lúc đó trúng tuyển ngành nào thì học ngành đó.”

Cố Trường Khanh thấy chủ ý của cô đã định, cũng không khuyên nhiều, dịu dàng cười: “Đã có dự định là tốt rồi, không cần để mình quá mệt mỏi. Mặc dù cả nhà không mong đợi con thật sự ra ngoài làm việc, chuyện trong nhà phải dựa vào con rồi.”

Nói đến vấn đề này, Diệp Hâm Thành ở bên cạnh cũng gật đầu: “Tuy con vẫn luôn nói không muốn, nhưng ba cũng chỉ có mình con, không cho con thì cho ai.”

Diệp Thiên Tuyết cười cười, không trả lời vấn đề này.

Mọi người cùng ăn một bữa cơm vui vẻ hòa thuận, Cẩm Văn thật đúng tiêu chuẩn của một vú em ở bên cạnh khuyên hai thằng nhóc nên ăn cái gì, còn mình thì không ăn bao nhiêu.

Nhìn bộ dáng chăm lo chu toàn cho con của cậu, ngay cả Diệp Thiên Tuyết cũng nhin không được chế nhạo hai câu. Cẩm Văn chỉ cười: “Cậu không hiểu đâu.”

Diệp Thiên Tuyết ngẩn ra, trong lòng một mảnh ấm áp.

Cẩm Văn là trẻ mồ côi, sự ấm áp của gia đình, có lẽ cậu đã mong muốn từ lâu rồi. . .

Sau khi ăn cơm xong, Cố Trường Khanh và Cẩm Văn đứng dậy ra về, Diệp Thiên Tuyết tiễn hai người ra ngoài, ở cửa Cố Trường Khanh cầm tay cô: “Tiểu Tuyết, dì biết cháu không muốn tiếp nhận gia nghiệp, nhưng đó là mẹ cháu để lại, cháu không thể cứ bỏ qua như vậy.”

Nhìn ánh mắt dì kiên trì như vậy, Diệp Thiên Tuyết từ từ gật đầu: “Dạ, cháu biết rồi.”

Lúc này Cố Trường Khanh mới thản nhiên cười, xoay người rời đi.

Ngày thứ hai trường học báo nguyện vọng, trong lòng Diệp Thiên Tuyết có một loại cảm thấy thoải mái khó hiểu.

Đời trước vào lúc này, mình đang sống mơ mơ màng màng, mà cha đang tiếp nhận công việc. . . .

Bây giờ nhớ tới, không ngờ lại xa xôi giống như ở trong mơ vậy.

Không, có lẽ chỉ là cảnh trong mơ mà thôi. Không giống nhau, hoàn toàn khác nhau. Cô giơ tay lên nhìn đóa hoa nho nhỏ trên cổ tay phải. Cho dù có nhỏ hơn nữa, Diệp Thiên Tuyết cũng có thể nhìn thấy được, đó là một đóa hoa chưa nở.

Đây là cái giá của việc sống lại.

Trước khi có kết quả trúng tuyển, tin tức đính hôn của Phó Hoài Minh và Tô Hòa tới trễ.

Diệp Thiên Tuyết và Diệp Hâm Thành đi tặng quà, đối diện với khuôn mặt tươi cười giả dối của người nhà họ Phó, trong lòng cảm thán ngàn vạn.

Dì cả nhìn nhà cửa rộng lớn mà lạnh tanh của nhà họ Phó, đối với một người đàn ông mà nói, là tổn thương rất lớn. Cô khẳng khái nghĩ đứa con trai còn nhỏ ở bên cạnh người đàn ông bị mình làm tổn thương đó. Dì cả lớn như vậy, đôi lúc lại nói, quả nhiên có phong cách của một nghệ thuật gia. Vì chỉ có yêu mến cho nên bất chấp tất cả để tự phá hủy chính mình, không ngờ lại thương tổn tới người khác.

Diệp Thiên Tuyết uống trà, nhìn Phó Hoài Minh và Tô Hòa sóng vai đứng chung một chỗ, giống như kim đồng ngọc nữ, khóe môi cong lên.

Có hạnh phúc như vậy, cũng tốt lắm.

Cô nâng ly với người ở xa xa kia, uống một hớp nước trái cây.

“Cậu nói thử xem, có phải một ngày nào đó chúng ta cũng có được hạnh phúc như vậy không?” Giọng nói của Ngụy Vũ đột nhiên vang lên ở bên cạnh, sáng khoái hỏi.

Diệp Thiên Tuyết khẽ mỉm cười: “Ai biết được. Chuyện tương lai là chuyện duy nhất không xác định được.” Về mặt Ngụy Vũ uất ức nhìn cô, người ở bên cạnh khẽ cười.

Hai người cùng lúc quay đầu nhìn sang, thấy Triệu Lãm đứng ở đó, phong cách nhẹ nhàng, dường như đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Đối diện với tầm mắt của hai người, cậu nâng ly về phía hai người: “Ý nghĩ tốt.”

Ngụy Vũ nghi ngờ liếc cậu một cái, cũng nâng ly lên: “Cảm ơn.” Triệu Lãm thấy cậu và Diệp Thiên Tuyết phòng bị, khẽ mỉm cười: “Trước kia tôi phá rối các cậu, cho tôi xin lỗi.”

Diệp Thiên Tuyết nhún mày: “Sao bỗng nhiên cậu nghĩ thông suốt thế?”

Về mặt Triệu Lãm khó xử: “Biết nói sao đây, chẳng qua bị giáo huấn một lần, cho nên. . . .” Cậu nhún vai, ra vẻ không thể làm sao, “Vì trước kia vô lễ nên cho tôi xin lỗi.”

Nhìn ánh mắt thẳng thắn của cậu, trái lại Diệp Thiên Tuyết không biết nên nói những gì, cuối cùng cô lấy một ly nước trái cây khác trên khay của nhân viên tạp vụ bên cạnh, nâng ly về phía cậu: “Như vậy về sau có thể làm bạn bè chứ?”

“Tất nhiên rồi.” Triệu Lãm cười vô cùng vui vẻ.

Cô gái dịu dàng đi tới, đứng ở bên cạnh cậu, chớp mắt tò mò nhìn hai người.

Triệu Lãm ngoảnh lại nhìn cô gái, ánh mắt dịu dàng muốn làm chết người: “Tiểu Nhã, đây là hai người bạn của anh, Diệp Thiên Tuyết và Ngụy Vũ.” Quay sang giới thiệu với Diệp Thiên Tuyết và Ngụy Vũ: “Bạn gái của tớ, Tiểu Nhã.”

Ngụy Vũ chợt “Phốc” mà cười một tiếng, sau đó cười gật đầu với cô gái: “Xin chào, tôi là Ngụy Vũ.”

Diệp Thiên Tuyết cũng gật đầu một cái, nói tên của mình. Khuôn mặt của Tiểu Nhã tươi cười ngượng ngùng: “Tớ họ Kim, gọi là Kim Nhã, chào các cậu.”

Đưa mắt nhìn Triệu Lãm và Kim Nhã, mặt Ngụy Vũ có một chút không được tự nhiên, sau đó là vẻ mặt tươi cười vui sướng.

“Ái chà chà, xem ra tớ mất đi một đối thủ.”

Diệp Thiên Tuyết nheo mắt lại, khẽ mỉm cười: “Ban đầu cũng không phải là đối thủ.”

“Thật không?”

Diệp Thiên Tuyết không có ý giải thích, ngoảnh lại cười với cậu: “Đi thôi, chúng ta chúc mừng anh họ.”

Ngụy Vũ lập tức quăng chuyện này ra khỏi đầu, nổi gót đi theo.

Phó Hoài Minh và Tô Hòa thành thạo đi giữa đám người, tiếp nhận các lời khen, lời chúc mừng của mọi người và bề trên, tác phong giao tiếp nhanh nhẹn, thành thạo, Tô Hòa tự nhiên cũng là một chuyên gia, ở giữa các phu nhân đánh đầu thắng đó không gì cản nổi.

Hai người đứng cùng một chỗ, trong lòng có sự ăn ý với nhau, có vẻ cực kỳ tương xứng.

Lúc Diệp Thiên Tuyết đi ngang qua, đúng lúc hai người tranh thủ thời gian nghỉ ngơi. Nhận thấy có người tới, Phó Hoài Minh gần như là theo bản năng lộ ra khuôn mặt tươi cười, đợi tới khi thấy rõ ràng người đến là ai, mới lớn tiếng nói: “Tại sao là em?”

“Tại sao không thể là em.” Diệp Thiên Tuyết quả trách một câu với anh, nhìn về phía Tô Hòa: “Chị Tô, hai anh chị phải hạnh phúc nha. Về sau nếu anh họ không tốt với chị, em tới giúp chị hả giận.”

Tô Hòa cười gật đầu, Phó Hoài Minh khinh thường trợn trắng mắt: “Em thay cô ấy trút giận như thế nào hả?”

Ngụy Vũ đáp lời: “Không sao, Tiểu Tuyết không được còn có em đây.” Phó Hoài Minh nhún mày đang muốn nói nữa, Tô Hòa nhẹ nhàng nói ra một câu: “Có người tới, giữ hình tượng.”

Ngay lập tức, mặt của Phó Hoài Minh nở nụ cười tiêu chuẩn, thấy vậy Diệp Thiên Tuyết và Ngụy Vũ cười trộm không dứt.

Lúc bữa tiệc đính hôn gần kết thúc, có rất nhiều người đã rời khỏi.

Diệp Hâm Thành chuẩn bị cùng Diệp Thiên Tuyết rời khỏi, đi được nửa đường thì tiếng điện thoại vang lên.

Diệp Thiên Tuyết trơ mắt nhìn vẻ mặt của ông trở nên trầm trọng, trong lòng cả kinh, vội vàng chạy tới.

Diệp Hâm Thành tiếp diện thoại xong, mặc dù nhìn bình tĩnh nhưng Diệp Thiên Tuyết lại có thể nhận thấy được sự tức giận xung quanh người ông, cô vội vã tiến lên, nắm lấy tay Diệp Hâm Thành: “Có cần uống thuốc không?”

Diệp Hâm Thành gật đầu, cô đỡ ông ngồi xuống cái ghế bên cạnh, lấy gói thuốc ông mang theo bên người ra rồi cho ông ngậm.

Sau một lúc, ông mới thở gấp ra, bình tĩnh gật đầu: “Không sao, đã tốt hơn rồi, Tiểu Tuyết không cần lo lắng.”

Đáy lòng Diệp Thiên Tuyết thở phào nhẹ nhõm, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Về mặt Diệp Hâm Thành không chút thay đổi: “Lát nữa nói đi.”

Diệp Thiên Tuyết có cảm giác không ổn.

Cái này phải đợi lát nữa, chờ đến lúc bữa tiệc kết thúc, sau khi Phó Hoài Minh và Tô Hòa đi xuống, người nhà họ Phó đều vui vẻ đi về.

Theo lời dẫn dò của Diệp Hâm Thành, Diệp Thiên Tuyết gọi người nhà họ Phó lại: “Bác trai, dì, cha cháu có lời muốn nói, mời hai người qua đây.”

Ánh mắt của tất cả mọi người nhà họ Phó đều nghi hoặc, nhưng sau khi nhìn vẻ mặt trầm trọng của Phó Hoài Minh, bọn họ cũng đã nhận ra mấy phần không ổn.

Sau khi Phó Hoài Minh đi tới, nhìn hai hàng người đứng ở hai bên, thở một hơi thật mạnh: “Xin lỗi, cha, dì, con đã làm ra một chuyện sai lầm, hiện tại.”

Những lời này khiến Diệp Thiên Tuyết kinh ngạc.

Một lát sau, rốt cuộc Diệp Thiên Tuyết cũng biết chuyện gì đã xảy ra.

Liễu Đan Văn chết rồi, Liễu Phỉ Phỉ lại mất tích lần nữa.

Diệp Thiên Tuyết mở to mắt: “Không thể nào. Ở trong tù, làm sao có thể mất tích. Còn Liễu Đan Văn.”

Diệp Hâm Thành gật đầu: “Mặc dù rất khó tin nhưng thật sự đã xảy ra.”

Phó Đại Thành lười biếng ngáp một cái: “Đây là chuyện của nhà họ Diệp các người, có quan hệ gì với tôi đâu.”

Phó Hoài Minh cúi đầu: “Thật xin lỗi, cha, chuyện Liễu Phỉ Phỉ vượt ngục, là cấp dưới của cha làm.”

Phó Đại Thành đột nhiên trợn to mắt: “Con nói cái gì?” Bà Phó và em trai của Phó Hoài Minh đều kinh ngạc nhìn qua bên này. Sắc mặt của Phó Hoài Minh vô cùng khó coi, bộc lộ ý hối hận cực kỳ rõ ràng: “Chuyện này ngày sau con lại giải thích với cha, bây giờ việc quan trọng trước mắt là bắt được Liễu Phỉ Phỉ.”

Phó Đại Thành híp híp mắt: “Liễu Phỉ Phỉ có quan hệ gì với tôi, coi như cô ta trốn ra được là do người họ Phó làm, tôi ném hai người đó ra ngoài là được.”

Diệp Thiên Tuyết ở bên cạnh nhìn một màn này, trong lòng chợt có một phỏng đoán, sắc mặt hơi biến đổi: “Không, có lẽ.”

Phó Đại Thành nhìn sang: “Tiểu Tuyết, cháu muốn nói gì?”

“Chuyện này chỉ sợ không chỉ là chuyện của nhà họ Diệp.” Diệp Hâm Thành từ từ mở miệng, nhìn lướt qua Diệp Thiên Tuyết: “Chuyện này về nhà rồi con lại từ từ hỏi.”

Nhìn lướt qua Diệp Thiên Tuyết, dường như Phó Đại Thành đã hiểu ra cái gì đó, từ từ gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Diệp Thiên Tuyết bị gạt bỏ ra bên ngoài một chút cũng không cảm thấy thoải mái, cô dường như chỉ cảm thấy quanh thân bị gió tuyết thấm dần, lại lạnh như vậy.

Vì sao chuyện này có liên quan tới nhà họ Phó, vì sao ngay cả người nhà họ Phó cũng phải cẩn thận từng li từng tí, trong đầu suy đoán xoay quanh không ngừng, khiến ánh mắt cô trở nên khiếp sợ khi nhìn Phó Hoài Minh.

Phó Hoài Minh vẫn cúi đầu. Lúc này hình như cảm nhận được ánh mắt của cô, ngẩng đầu lên đối mặt với cô.

Ánh mắt ấy nảy rõ ràng như vậy, Diệp Thiên Tuyết cúi đầu, cảm giác muốn khóc.

Chưa từng nhận được ấm áp của bề trên, lại là hư tình giả ý sao?

Ánh mắt của cô có chút chán nản.

Phó Hoài Minh cảm nhận được sự xa cách của cô, đáy lòng có chút khổ sở. Nhưng đây cũng là chuyện do anh gây ra, ly rượu đắng hôm nay cũng đành phải một mình nuốt.

Nghĩ tới đây, anh xốc lại tinh thần, nói với mọi người: “Liễu Phỉ Phỉ là do Trương Khánh cứu ra. Bây giờ những nơi Trương Khánh có thể đi cũng không nhiều, tôi nghĩ đi tìm một chút, nên.”

Tay Phó Đại Thành vung lên: “Chuyện này con đừng quản, để cha tìm người. Chẳng qua sau khi tìm được người rồi nên giải quyết như thế nào đó là chuyện của con.”

Phó Hoài Minh cúi đầu đồng ý.

Diệp Hâm Thành ở bên cạnh nhẹ nhàng nói: “Chuyện này có lẽ tôi cũng có thể ra thêm chút sức.”

Một nhóm người đều nhìn qua đây. Diệp Thiên Tuyết đột nhiên nghĩ tới điều gì, vẻ mặt cứng nhắc: “Cha.”

Diệp Hâm Thành giơ tay lên ngăn cô nói tiếp.

“Tóm lại chuyện này vẫn là chuyện của nhà họ Diệp, nếu không bỏ ra một chút sức lực, trong lòng tôi cũng không yên tâm.” Diệp Hâm Thành khẽ mỉm cười, “Nếu như vậy tôi đây liền ra mặt làm mọi thứ.”

“Người mà con bé Liễu Phỉ Phỉ hận nhất là tôi.” Diệp Hâm Thành nói cực kỳ thản nhiên, “Có lẽ ở trong lòng nó, nếu như không phải vì tôi, nó cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh hôm nay.”

Diệp Thiên Tuyết mấp máy môi muốn nói gì đó nhưng không nói ra được.

Nói gì đó, nói là cô ta gieo gió gặt bão không trách được người khác sao? Vào lúc này nói như vậy có vẻ nhẹ nhàng nhưng không có một chút trọng lượng nào, còn không bằng đưa ra một biện pháp thiết thực hữu dụng.

Vì vậy cô chỉ có thể nghe Diệp Hâm Thành từ từ nói qua kế hoạch của mình, im lặng, đáy lòng sóng dâng cuộn cuộn.

“Nếu con bé có ý nghĩ này, như vậy tôi hoặc Tiểu Tuyết chính là người mà con bé muốn xử lý nhất.”

Nếu là như vậy, vậy tại sao không phải mình.

Diệp Thiên Tuyết nghĩ như vậy, vẫn im lặng như cũ không nói lời nào. Vào lúc này cô mới phát hiện ra, thật ra khi nhìn Diệp Hâm Thành đã không còn trẻ tuổi nữa. Tóc của ông vẫn đen như cũ, gương mặt vẫn bóng loáng như trước, nhưng ánh mắt của ông là ánh mắt trải đời, là ánh mắt của người già.

Lòng cô không khỏi hơi đau xót.

Phó Đại Thành nghe xong lời nói của Diệp Hâm Thành, từ từ gật đầu: “Đây đúng là một biện pháp tốt, chỉ là ông cảm thấy, con bé Liễu Phỉ Phỉ kia sẽ tới sao. Nếu tôi là con bé, trước tiên là trốn đi, sau đó đi ra nước ngoài. Thiên trường địa cửu, luôn luôn có lúc có thể trả thù các người, tạm thời không vội vã.”

Vào lúc này Diệp Thiên Tuyết từ từ lắc đầu: “Bác Phó, Liễu Phỉ Phỉ không phải người có kiên nhẫn như vậy.”

Cô thản nhiên cười với Phó Đại Thành: “Cho tới bây giờ cô ta không phải là người nhịn được nhất thời, nếu là như vậy, cô ta cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh như bây giờ.”

Phó Đại Thành ậm ờ gật đầu: “Ông đã cảm thấy được vậy thì thử một lần đi. Chẳng qua bên tôi vừa hay muốn đi tìm Trương Khánh.”

“Đó là đương nhiên.” Diệp Hâm Thành gật đầu thật nhanh, “Trương Khánh giúp đỡ con bé trốn ra khỏi tù mới là người quan trọng nhất.”

56. Chương 56

Lúc Diệp Thiên Tuyết về đến nhà, cảm thấy khờ cả người.

Người ở phía sau màn cuối cùng là Phó Hoài Minh.

Suy đoán này khiến lòng cô bất an, nhưng từ đầu đến cuối cô không có dũng khí đi hỏi.

Điện thoại di động hết cầm lên rồi lại để xuống, cuối cùng rốt cuộc vẫn không gọi.

“Bây giờ bọn họ rất bận.” Cô tự nói với mình như vậy, đặt tay lên trán nằm ở trên giường, ánh mắt trống rỗng.

Phó Hoài Minh sắp xếp chuyện này xong cũng biết tình huống không ổn, anh cầm điện thoại di động do dự một hồi.

Tô Hòa đi tới, nghiêng đầu dựa vào người anh, nhắm mắt lại nói: “Nếu em ấy đã đoán được, bây giờ anh tiếp tục giấu diếm cũng không còn tác dụng gì nữa rồi, vô duyên vô cớ để em ấy hiểu lầm anh nhiều hơn mấy phần.” Phó Hoài Minh ôm cô vào trong ngực, cười khổ: “Anh biết. Chỉ là sợ hãi thân cận, em cũng hiểu cảm giác này mà.”

Tô Hòa nhẹ nhàng trả lời: “Em hiểu, vô cùng hiểu. Nếu anh không nói ra được, không bằng để em nói thay anh vậy.”

Cô ngẩng đầu lên, nở nụ cười ấm áp: “Dù sao em cũng tham gia vào chuyện này từ đầu tới cuối mà.”

Phó Hoài Minh kiên định lắc đầu: “Không, anh sẽ một mình gánh vác chuyện này.” Anh hôn nhẹ lên trán cô, “Từ đầu tới đuôi em cũng không biết, đây là chuyện riêng của anh.”

Tô Hòa rưng rưng muốn khóc, ôm chặt hông anh: “Anh làm như vậy, có thể sau này sẽ không nhận được sự tha thứ của các em ấy đó.”

“Anh biết.” Phó Hoài Minh trả lời rất nhanh, giọng nói quá thoải mái trái lại người cảm thấy bất an, “Nhưng anh có em là tốt rồi.”

Nước mắt của Tô Hòa lập tức chảy ra.

Hai người lặng lẽ ôm nhau một lát, Tô Hòa buông lỏng tay ra, mỉm cười với Phó Hoài Minh, giúp anh sửa sang lại cổ áo: “Nếu các em ấy không tha thứ cho anh, em sẽ đi khóc đi cầu nhất định phải làm cho các em ấy thay đổi thái độ. Nếu anh và em quyết định đi cùng nhau cả đời, chuyện của anh cũng là chuyện của em.”

Cô nở nụ cười ấm áp mà phóng khoáng như trước kia: “Cho nên, em sẽ không để đi và em họ xa cách anh.”

Phó Hoài Minh khẽ mỉm cười, hôn lên trán của cô, buông tay ra, bắt đầu gọi điện thoại cho Diệp Thiên Tuyết.

Diệp Thiên Tuyết nằm nghỉ ở trên giường, cả người dần dần rơi vào bóng tối.

Cô cũng không biết mình đang suy nghĩ gì, nhưng nghĩ đến những vấn đề phức tạp kia cũng không uống công của cô.

Sau đó, trong nháy mắt cười khẽ một tiếng, cô tỉnh táo lại.

Nếu mình cũng có thể vì thù hận mà trả giá thật lớn để lựa chọn sống lại, như vậy thì vì sao Phó Hoài Minh không thể lựa chọn trả thù chứ. Từ nhỏ bị mẹ vứt bỏ, bị cha coi thường, như vậy lựa chọn người mẹ để ý làm ra một vài việc, dường như cũng không ngoài ý muốn.

Dù là hiểu rõ, trái lại Diệp Thiên Tuyết càng không thể quên được mà ngồi dậy.

Nếu như suy đoán của mình đúng, vậy người dẫn đến cái chết của mình ở đời trước là Phó Hoài Minh, có phải đây mới là người mình nên trả thù?

Nhưng sự ám áp của Phó Hoài Minh đời này cũng không phải là giả, làm sao mình có thể dễ dàng nói ra hai chữ trả thù như vậy?

Cô nằm ở trên giường, lại lần nữa lâm vào trong suy nghĩ của mình, cho đến khi chuông điện thoại vang lên thức tỉnh cô.

Nhìn tên hiển thị ở trên màn hình trong nháy mắt khiến Diệp Thiên Tuyết sửng sốt, sau đó cô nắm chặt điện thoại di động, rơi vào đấu tranh.

Điện thoại của Phó Hoài Minh dường như trong giây lát khiến trái tim cô buông lỏng, dường như cô cũng không suy nghĩ được nữa.

Diệp Thiên Tuyết cũng không biết mình đang suy nghĩ cái gì, chuông điện thoại đã ngừng lại.

Cô ngơ ngác nhìn điện thoại di động, sau đó mới tỉnh táo lại.

Nếu anh ấy gọi điện thoại tới, nên nghe chứ tại sao lại ngồi chỗ này mất hồn cho tới khi hết tiếng chuông?

Phó Hoài Minh không phải mẹ con họ Liễu, tại sao không nghe anh giải thích một chút?

Cô chẳng biết tại sao mình lại hối tiếc.

Sau đó, chuông điện thoại di động lại vang lên lần nữa.

Diệp Thiên Tuyết nhìn tên của Phó Hoài Minh ở trên màn hình lại sáng lên lần nữa, đột nhiên hít thở một hơi thật sâu, dường như cả người cũng tỉnh táo hơn nhiều.

Cô nghe điện thoại, trên gương mặt khẽ mỉm cười: “Anh họ, có chuyện gì không?”

Phó Hoài Minh thấp thỏm gọi cuộc điện thoại này nhưng thật ra lo lắng cũng không kém hơn Diệp Thiên Tuyết. Lần thứ nhất không gọi được, anh cảm giác dường như lòng mình thiếu chút nữa liền chìm xuống đáy cốc, thật may là có Tô Hòa ở bên cạnh khuyên, anh mới có dũng khí gọi lần thứ hai.

Sau đó lúc này nghe được giọng nói vui vẻ của Diệp Thiên Tuyết, lập tức anh liền thả lỏng.

“Tiểu Tuyết có thời gian không? Anh đến chỗ của em ngồi một chút.”

Thanh âm Diệp Thiên Tuyết truyền tới rõ ràng: “Được, lúc nào? Em hẹn dì cùng đi.”

Khóe môi Phó Hoài Minh giật giật: “Được, chờ chuyện này chấm dứt đi. Bây giờ anh sợ không an toàn.”
Diệp Thiên Tuyết cũng khẽ cười: “Được, em chờ anh họ liên lạc với em.”

Hai người thoải mái quyết định chuyện này, Phó Hoài Minh cúp điện thoại, nhìn vào ánh mắt dịu dàng của Tô Hòa, anh khẽ mỉm cười: “Em ấy chịu nghe anh giải thích.”

Tô Hòa cười dựa sát vào anh, ôm anh: “Vậy thì tốt. Có lẽ chuyện không bi quan như anh và em tưởng tượng.”

Phó Hoài Minh nhẹ nhàng gật đầu.

Tuy trong tương lai Phó Hoài Minh muốn bù đắp lại cho người thân nhưng không bi quan giống như trong tưởng tượng của anh, một chuyện khác lại khiến anh không thể không nhăn mày.

Cho dù nhiều người cố gắng tìm ba bốn ngày, vẫn không hề có tung tích của Liễu Phỉ Phỉ.

Ngay cả Trương Khánh cũng tìm không thấy.

Tin tức này khiến Phó Đại Thành giận dữ: “Nếu còn không tìm được, tất cả các người liên tục về nhà nuôi chính mình đi. Các người là Trương Khánh mang theo, nếu ông chủ tôi biết các người không chịu chăm chỉ cố gắng tìm kiếm, các người cũng đừng nghĩ sẽ có ngày sống dễ dàng.”

Ông nhìn ba người trả lời cẩn thận ở trước mặt, ra cửa nhìn nhau cười khổ.

Bọn họ không phải là không chăm chỉ, mà thật sự không tìm được. Đường như Trương Khánh và Liễu Phỉ Phỉ bốc hơi vậy, một chút tung tích cũng không có.

Theo thời gian trôi qua, ngay cả bọn họ cũng nghi ngờ, có phải Trương Khánh và Liễu Phỉ Phỉ đã chạy trốn rồi không, cũng không ở lại đây.

Diệp Thiên Tuyết cũng không nhịn được có chút nghi ngờ với suy luận của mình. Tuy Liễu Phỉ Phỉ là một người không có tính kiên nhẫn, nhưng người làm chủ trong hai người là Trương Khánh.

Nghe cách nói của Phó Đại Thành và Phó Hoài Minh, người này rất biết kiềm chế hơn nữa còn giữ được tỉnh táo, chắc chắn sẽ không ẩu tả giống như Liễu Phỉ Phỉ.

Nhưng Diệp Thiên Tuyết lại không nhịn được suy nghĩ. Nếu Trương Khánh dám mạo hiểm đưa Liễu Phỉ Phỉ ra khỏi tù, như vậy Liễu Phỉ Phỉ ở trong mắt ông ta nhất định có địa vị rất quan trọng. Nếu là như vậy, vào lúc này, khẳng định ông ta cũng sẽ ít nhiều suy nghĩ một chút nguyện vọng của Liễu Phỉ Phỉ.

Nhưng suy đoán dù sao cũng chỉ là suy đoán, theo thời gian trôi qua, cô cũng không nhịn được bắt đầu nghi ngờ, có phải Liễu Phỉ Phỉ theo Trương Khánh chạy trốn rồi hay không.

Lúc này Trương Khánh cũng không có chạy trốn như suy đoán của mọi người. Thậm chí ông ta dẫn theo Liễu Phỉ Phỉ ở lại, nghênh ngang sống trong một tiểu khu, thuê phòng ba tháng, chờ chuyện này trôi qua sẽ rời đi.

Chỉ là hai người thay đổi thật lớn so với trước đây, đây mới là nguyên nhân đám người kia không tìm được bọn họ.

Hai người cũng đi thay hình đổi dạng, có gương mặt và thân phận mới.

Thật ra trước kia từ rất sớm Trương Khánh vì chuyện này mà chuẩn bị rồi. Từ lúc Liễu Đan Văn quyền rũ ông ta thành công đã bắt đầu.

Chính ông ta cũng biết, loại chuyện trong bóng tối không phải con đường lâu dài, cho nên thật ra ông ta vẫn luôn mong một ngày nào đó gom góp đủ tiền rồi có thể thành công lui thân, trải qua cuộc sống của người bình thường.

Sau khi gặp Liễu Đan Văn, trong nguyện vọng lại mong muốn có thêm bà.

Nhưng Liễu Đan Văn không chỉ có một mình.

Lúc ban đầu Trương Khánh cảm thấy không có gì, nhưng sau này lại cảm thấy không có cách nào nhịn được. Thời gian càng lâu, ông ta càng khát vọng có thể dẫn Liễu Đan Văn đi, trải qua cuộc sống của hai người, mặc kệ chuyện nhà gì đó của nhà họ Diệp, nhà họ Cố và nhà họ Phó.

Chung quy nguyện vọng vẫn là nguyện vọng.

Liễu Đan Văn có hận, Phó Hoài Minh có oán, bản thân Trương Khánh vẫn bán mạng thay nhà họ Phó.

Ý nghĩ như vậy chẳng qua là một ý nghĩ không có ý nghĩa.

Sau đó, Trương Khánh không nghĩ tới ý nghĩ này nữa.

Cho đến khi Liễu Đan Văn bị giam vào tù, lúc này mới cầu xin ông ta một ngày nào đó có thể dẫn mình đi cùng.

“Em biết nhất định em phải vào tù, nói không chừng là cả đời. Em không muốn cả đời ở trong tù.” Liễu Đan Văn khóc thảm thương ở trước mặt ông ta, “Anh nghĩ biện pháp dẫn em đi có được không, anh và em làm một đôi vợ chồng, chúng ta mặc kệ mọi chuyện ở nơi này.”

Đề nghị của Liễu Đan Văn khiến Trương Khánh vô cùng động lòng, nhưng lúc đó Trương Khánh không làm được.

Đột nhiên đề nghị như vậy, có quá nhiều thứ không thể nào. Mặc dù đề nghị này khiến Trương Khánh động lòng nhưng lại không thể thực hiện.

Sau đó, Liễu Đan Văn vào tù, Trương Khánh bắt đầu từ từ chuẩn bị.

Ông ta chuẩn bị xong thân phận giả inh và Đan Văn, lại lén lút liên lạc bác sĩ giải phẫu thẩm mỹ, cuối cùng mới bắt đầu thăm dò chỗ sơ hở nơi giam giữ Liễu Đan Văn, từ đó có cách cứu người ra ngoài.

Ông ta chuẩn bị rất tốt, cho đến khi người hiện ra ở trước mặt ông ta không phải là Liễu Đan Văn mà ông ta nhớ thật lâu mà là con gái của bà, Liễu Phỉ Phỉ.

“Mẹ vì tôi mà chết.” Liễu Phỉ Phỉ khóc kinh hoàng, “Mẹ muốn tôi tìm đến ông.”

Trương Khánh rất hối hận, nhưng ông ta cũng không kịp suy nghĩ nhiều chuyện xảy ra, vội vàng dẫn Liễu Phỉ Phỉ đi. Đợi đến khi đưa Liễu Phỉ Phỉ vào phòng khám bệnh dưới đất, lúc đó đã không kịp hối hận nữa rồi.

Liễu Phỉ Phỉ hoàn toàn hưởng mọi thứ mà ông ta vì Liễu Đan Văn chuẩn bị, ngoài dự liệu của ông ta chính là người kia.

Sau đó, vào một buổi tối nào đó, khi trên giường ông ta chợt nhiều ra một người, một chút cũng không ngoài ý muốn.

Hai người sớm chuẩn bị tốt thân phận vợ chồng để ở lại. Trương Khánh xem chút nữa là bị thân thể trẻ tuổi của Liễu Phỉ Phỉ hấp dẫn. Thể nghiệm khác với Đan Văn, cô phóng khoáng hơn Liễu Đan Văn, càng có thể dễ dàng để cho ông ta đặt tay lên ngực hơn Liễu Đan Văn, điều này làm cho ông ta gần như mê muội ở trong đó, quên hết mọi thứ chung quanh.

Sau khi hai người có thân phận mới, Trương Khánh gần như không làm gì trong nửa tháng sau đó, chỉ cùng Phỉ Phỉ ở trên giường.

Giống như là dã thú động tình, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng hưởng thụ thân thể của nhau.

Sau đó, Trương Khánh mới chậm rãi quay về, hoàn toàn hết hy vọng với kết cục đã định.

Ông ta có lúc nhìn Liễu Phỉ Phỉ ngoan ngoãn ở bên cạnh, đáy lòng cũng không phải không có mê muội, nhưng chỉ chớp mắt, sự mê muội này liền mất đi.

Bởi vì ông ta chuẩn bị đầy đủ, nửa tháng này thật sự không có người tìm được bọn họ. Chuyện này khiến Liễu Phỉ Phỉ thả lỏng, nhưng Trương Khánh cũng không cho là đã kết thúc.

Ban đầu ông ta đi theo Phó Đại Thành, sau đó lại đi theo Phó Hoài Minh.

Vô luận là người nào, trong lòng ông ta đều sợ hãi. Hai người đó, không có người nào là dễ đối phó.

Một ngày này, ông ta chậm rãi đi xuống từ trên giường Liễu Phỉ Phỉ, sửa sang lại bản thân xong sau đó chuẩn bị đi ra ngoài, Liễu Phỉ Phỉ dán vào sau lưng ông ta, ôm ông ta hỏi: “Chuẩn bị đi ra ngoài sao?”

Trương Khánh gật đầu một cái: “Đi ra ngoài thăm dò một chút tin tức, nếu không quá căng thẳng, chúng ta sẽ phải đi.”

Liễu Phỉ Phỉ mềm mại trả lời một tiếng được, đưa mắt nhìn ông ta ra cửa. Đợi đến khi cửa vừa đóng lại, cô nhắm mắt lại, lộ ra vẻ mặt độc ác.

Tình huống bây giờ không phải như cô mong muốn.

Nhưng so sánh với ở trong tù vài chục năm, sau đó ra ngoài phải nhìn ánh mắt của Diệp Thiên Tuyết mà hành động, cô thà rằng là kết quả bây giờ.

Im lặng suy nghĩ tâm sự của mình, Liễu Phỉ Phỉ vuốt ve ngón tay.

Trương Khánh nói chờ tình thế này qua đi sau đó sẽ chạy trốn ra nước ngoài, Liễu Phỉ Phỉ không thể chấp nhận ý nghĩ như vậy.

Cô càng hy vọng thấy Diệp Thiên Tuyết và người ở phía sau màn là anh họ Phó Hoài Minh chết đi, sau đó cô sẽ vui vẻ ra nước ngoài du lịch.

Lúc đó, cô hả hê rời đi, mà không phải giống như hiện tại, một bộ dạng chó nhà có tang chạy trốn.

Chẳng qua bây giờ cô không có bất kỳ cái gì có thể ảnh hưởng tới hai người mà trong lòng mình rất hận kia, điều này khiến cô cũng chỉ có thể im lặng, mọi chuyện hành động đều nghe theo ý kiến Trương Khánh.

Lúc nghĩ đến Trương Khánh, đáy lòng cô hơi chột dạ.

Cô biết người Trương Khánh muốn cứu không phải là cô, mà là mẹ của cô.

Nhưng lúc đó một chút cũng không hối hận giành lấy cơ hội này, vì thế ngay cả mẹ mình cô cũng xuống tay.

Người đàn bà kia có chết hay không thì có quan hệ gì tới mình. Cô suy nghĩ ác nghiệt như vậy, từ từ ngồi xuống, gờ chân lên.

Cô không có mặc bất kỳ một bộ đồ nào, trong căn phòng này cũng không tìm được quần áo nào cô mặc được. Bắt đầu từ ngày đi vào nơi này, cô liền coi mình thành công cụ để Trương Khánh phát tiết dục vọng, sau đó nữa sẽ từ từ mưu tính trở mình.

Cô không rõ Trương Khánh có bao nhiêu thật tình với mẹ của mình, nhưng cô biết trước mắt mình cần bắt được người này.

Hôm nay, cô rút cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất, cô không chỉ là một đồ vật hoặc là một vật thay thế.

Trương Khánh ra cửa giống như bất kỳ một người dân bình thường nào đi dạo một vòng ở trên đường phố, sau đó ghé vào quán rượu nhìn qua rất bình thường.

Ông ta biết nơi này là một tài sản thuộc nhà họ Phó, nhà họ Phó nuôi rất nhiều người ở chỗ này, cũng hay lui tới chỗ này, có tin tức gì cũng có thể nghe ngóng ở đây.

Nhưng vừa vào cửa, ông ta liền nhận thấy được bầu không khí có chút không thích hợp.

Trong ngày thường cảnh xa hoa đồi trụy lãng phí dường như biến mất, cả quầy rượu cũng có chút khảnh trương.

Ông ta cẩn thận nhìn lướt qua, từ từ ngồi xuống, vẫy tay yêu cầu rượu. Nhân viên tạp vụ đi tới, hơi áy náy nói hôm nay có người nói chuyện ở nơi này, không tiếp khách lạ, xin ông ta đi ra ngoài.

Trương Khánh không vừa lòng bĩu môi nói mấy câu, quay đầu rời đi. Trước khi đi nhìn lướt qua quán rượu, trong lòng liền run lên.

Từ quán rượu ra ngoài, Trương Khánh đứng ở đầu đường, mặt yên tĩnh như nước.

Chuyện vẫn chưa xong, dường như Phó Hoài Minh không buông tha cho chuyện này, cho đến bây giờ vẫn khảnh trương như vậy.

Da đầu Trương Khánh hơi tê dại, cảm giác hình như bản thân còn không biết chuyện gì đang xảy ra, rơi vào thế bị động.

Sau một tháng Diệp Thiên Tuyết ru rú trong nhà thì lúc này cô nhận được giấy thông báo trúng tuyển của trường học, nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Nếu chưa bắt được Liễu Phỉ Phỉ, cô cảm thấy cho dù mình đi trường học cũng có chút không yên tâm.

Nghĩ tới đây, cô cười khổ không thôi. Hôm nay Liễu Phỉ Phỉ chỉ có một mình, có phải mình đánh giá cô ta quá cao không? Chỉ là ngộ nhỡ có sơ sót gì, cô lại bỏ qua ý nghĩ khinh thường này, tiếp tục cuộc sống ru rú trong nhà.

Trái lại Phó Hoài Minh và Tô Hòa thường xuyên đến thăm cô. Bầu không khí giữa mấy người có chút lúng túng, nói tới nói lui thường nhạt nhẽo, nhưng nhờ sự kiên trì không ngừng nỗ lực của Tô Hòa, không khí cũng dần dần hòa hợp hơn.

Chẳng qua chuyện này một ngày không nói rõ, Diệp Thiên Tuyết cảm thấy mình chỉ sợ rất khó giống như trước đây, nói giỡn mà không có bất kỳ ngăn cách nào với Phó Hoài Minh.

Người tới thường xuyên còn có Ngụy Vũ.

Hiện tại Ngụy Vũ xuất hiện với tần số cao, khiến Diệp Hâm Thành có lúc cũng không nhận được hỏi Diệp Thiên Tuyết, có phải đang yêu đương với Ngụy Vũ không, mình không phải đã chuẩn bị xong đồ cưới cho con gái rồi sao?

Mặc dù nói giỡn vấn đề này, nhưng rất dễ dàng nhìn ra tâm tư của Diệp Hâm Thành.

Ông rất nghiêm túc bàn bạc với Diệp Thiên Tuyết, Ngụy Vũ có thể là một đối tượng đáng cân nhắc.

Diệp Thiên Tuyết muốn nói lại thôi, phát hiện hình như chuyện này không dễ dàng nói ra như vậy.

Ngụy Vũ cũng vô cùng nghiêm túc, cậu suy nghĩ chuyện này vô cùng thận trọng, cũng không phải là tình cảm nhất thời.

“Tớ biết rõ cậu đang lo lắng cái gì, nhưng không phải lo lắng những thứ này.” Cậu nói, “Tớ có thể tiếp nhận, người trong nhà tớ cũng có thể tiếp nhận. Như vậy, cậu còn lo lắng cái gì?”

Diệp Thiên Tuyết nhìn cậu, trong khoảng thời gian ngắn lại nói không ra lời.

57. Chương 57

Cuối cùng, cô lựa chọn trốn tránh: “Cho mình thêm một đoạn thời gian nữa.”

Ngụy Vũ âm thầm tha thứ.

Nhưng chờ thêm một đoạn thời gian nữa để làm cái gì chứ, ngay cả Diệp Thiên Tuyết cũng không nói rõ ràng. Chẳng qua cô vô ý thức làm theo ý nghĩ trốn tránh đó, quyết định lựa chọn như vậy.

Lúc Phó Hoài Minh gọi điện thoại tới, Diệp Thiên Tuyết còn đang ngủ, cho nên lúc nghe điện thoại cả người có chút ngây ngẩn.

Nhưng rất nhanh, cô giật mình tỉnh lại vì lời nói của Phó Hoài Minh.

Anh tìm được Trương Khánh, nhưng lại mất đi tung tích của Liễu Phỉ Phỉ.

Thật ra tuổi của Trương Khánh không lớn, nhưng tháng này ru rú trong nhà cùng hết hoảng lo sợ khiến vẻ mặt của ông ta có vẻ hơi già. Nhìn Phó Hoài Minh chậm rãi đi tới, ông ta híp híp mắt, cuối cùng chán nản cúi đầu xuống.

“Đã lâu không gặp, Trương Khánh.” Nụ cười của Phó Hoài Minh vẫn thoải mái giống như trước kia nhưng lại âm u lạnh lẽo.

Trương Khánh không có một chút phản ứng nào.

“Mày biết Liễu Đan Văn chết như thế nào không?” Phó Hoài Minh cũng không tức giận, chẳng qua anh ngồi xuống đối diện, bình tĩnh hỏi, “Có phải người kia nói ày biết là chết ngoài ý muốn, đúng không?”

Trương Khánh vẫn không có phản ứng.

“Tất nhiên không phải.” Nụ cười của Phó Hoài Minh bỗng trở nên sáng lạn, “Nhưng bây giờ xem ra, mày cũng không cần biết chân tướng sự tình. Bởi vì mày đã lĩnh giáo qua.”

Phó Hoài Minh ngồi chồm hổm xuống trước mặt Trương Khánh, nụ cười sáng lạn: “Sao, có phải một người phụ nữ độc ác rất tốt không?”

Trương Khánh từ từ ngẩng đầu lên, nhìn Phó Hoài Minh, ánh mắt mờ mịt.

Một hồi lâu, ánh mắt của ông ta mới từ từ tập trung lại, rơi vào trên người Phó Hoài Minh: “Mày muốn nói gì?”

Phó Hoài Minh lắc đầu: “Không, tao không muốn nói gì cả, chẳng qua tao cảm thấy mày thật ngu.” Anh để lại một câu như vậy, một lần cuối cũng không nhìn ông ta, xoay người rời đi.

“Giao cho cảnh sát đi.” Bên kia cánh cửa, thấp thoáng truyền đến âm thanh.

Sau khi tìm được Trương Khánh, Phó Hoài Minh rất nhanh thông qua Phó Đại Thành liên lạc với anh Hùng, xin anh ta giúp đỡ, tìm Liễu Phỉ Phỉ trong phạm vi toàn thành phố.

“Có khả năng dùng tên giả là Trần Dung, chờ một lát liền gửi hình qua.” Sau khi liên lạc cùng với cấp dưới của anh Hùng xong, Phó Hoài Minh cúp điện thoại, thở phào nhẹ nhõm.

Phó Đại Thành ngồi đối diện, trong tay đang kẹp một điếu thuốc, tùy tiện hít một hơi: “Nói đi, có cảm nghĩ gì?”

Phó Hoài Minh có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Phó Đại Thành, lắc đầu: “Không có cảm nghĩ gì hết.”

Phó Đại Thành phun ra khói thuốc, hừ mũi một tiếng, khói thuốc bốc lên, “Uổng phí dã tâm của con, dự định thâm tóm sản nghiệp Cổ thị lưu lại. Nếu không phải là. Thôi, cha cũng lười phải nói con.”

Phó Hoài Minh im lặng nghe Phó Đại Thành nói một câu như vậy, cũng không tức giận được, chỉ là ánh mắt có chút xa xăm ngồi ở đó, dường như chợt mất hồn.

Qua một lúc lâu, anh mới lên tiếng: “Cha.”

Phó Đại Thành ngẩng đầu liếc anh một cái: “Gì?”

“Mẹ là người như thế nào?” Lúc Phó Hoài Minh hỏi những lời này, không biết vì sao cảm thấy thoải mái không ít.

Phó Đại Thành trong chớp mắt hơi bất ngờ khi anh hỏi tới vấn đề này, sau đó mới chậm rãi hút thuốc, vẻ mặt hoài niệm: “Mẹ con là người con gái hăng hái nhất mà đời này cha đã gặp.”

Đánh giá như vậy có chút ngoài dự đoán của Phó Hoài Minh, anh nhìn chằm chằm Phó Đại Thành, không biết nên nói cái gì.

Phó Đại Thành nhìn anh chợt cười một tiếng: “Sao, có phải thằng con ngốc đang chờ cha nói xấu mẹ con đúng không?” Phó Hoài Minh không trả lời nhưng lại có chút ngây ngô.

Anh vẫn cho là lúc cha của mình nói đến mẹ, có thể bình tĩnh lạnh nhạt đã quá tốt rồi, nhưng đáng vẻ khen ngợi này là sao?

Anh nhìn Phó Đại Thành, cảm thấy có cái gì đó ngoài dự đoán của mình.

“Tính tình của mẹ con không thích gò bó, lúc chưa kết hôn với cha, cha đã biết rồi.” Phó Đại Thành lại hút một hơi thuốc, vừa phun ra khói thuốc vừa nói, “Mẹ con cũng nói với cha mẹ con gả cho cha bởi vì đó là nguyện vọng của ông ngoại con, bản thân mẹ con không có cảm giác với cha. Cho nên, sinh con coi như là hoàn thành nhiệm vụ với ông ngoại con, sau đó mẹ con liền đi.”

Những lời này khiến Phó Hoài Minh có cảm giác không thoải mái lắm, anh không có biểu hiện ra nhưng chỉ ngồi im lặng không nói lời nào.

Phó Đại Thành nhìn thấy, trong lòng lại cười hi hi, cuối cùng tất cả lời nói cũng biến thành một tiếng thở dài: “Nhưng con cũng đừng cho rằng mẹ con không có tình cảm với con.”

Phó Hoài Minh sững sờ nghe Phó Đại Thành nói tiếp, “Nếu trong lòng mẹ con không có con, con cũng sẽ không có gia sư dạy kèm ở nhà, sẽ không biến thành bộ dáng hiện tại. Chẳng lẽ con thật sự cho rằng người thô kệch như cha có thể nuôi ra người phiến toái khiến cha tức giận như con sao?”

Lời nói của Phó Đại Thành, Phó Hoài Minh cái hiểu cái không, nhưng ít nhất cũng hiểu một chút, người dạy bảo mình từ nhỏ đến lớn chỉ sợ đều là chủ ý của mẹ.

“Con cũng đừng trách mẹ con nhiều năm nay không về thăm con.” Phó Đại Thành gác chân hút thuốc lá, cả phòng đầy khói thuốc nhưng Phó Hoài Minh không có ý định đứng dậy mở cửa sổ, chỉ ngồi ngây ngô ở đó.

“Con suy nghĩ một chút đi, nếu mẹ con trở về thăm con, chỉ bằng sức lực của cha lúc đó nhất định sẽ quần lấy mẹ con, dùng tất cả biện pháp giữ mẹ con lại, mẹ con cũng đừng nghĩ an bình.”

Phó Đại Thành giải thích một câu, còn nói: “Về sau cha nghĩ thông suốt, mẹ con lại bận việc, chỉ có thể theo dõi con ở xa. Con còn nhớ chuyện ghi lại hình của con khi còn bé không? Đó chính là để mẹ con xem.”

Phó Hoài Minh lập tức nhớ lại những chuyện xưa kia, ký ức lúc đó rất ảm áp.

“Vậy vì sao mẹ không tự mình liên lạc với con? Ngay cả con đính hôn, mẹ cũng. . . .” Phó Hoài Minh cúi đầu hỏi một câu, nhưng trong lòng đã lặng lẽ bắt đầu bào chữa ẹ mình - Cố Trường Chân.

“Mẹ con chạy khắp trời nam đất bắc, vài ngày trước đi Châu Phi, không chỗ nào có tín hiệu, nói không chừng bây giờ mẹ con còn không biết con đính hôn.” Trên mặt Phó Đại Thành đều là ý cười, tâm tình cực kỳ vui vẻ.

“Cha và mẹ con không phải như con nghĩ đâu.” Cuối cùng, Phó Đại Thành lấy lại tinh thần tổng kết một câu.

Phó Hoài Minh chậm nửa nhịp trả lời một tiếng, ngồi ngốc nghếch ở đó.

Liều Phỉ Phỉ kéo kéo quần áo trên người, có chút không thoải mái.

Cô ta không mặc đồ trong thời gian dài, cảm giác thân thể lại có chút không thoải mái khi mặc.

Nhưng cô ta rất nhanh bỏ qua cảm giác này, tỉ mỉ trang điểm mình với đồ trang điểm vừa mới mua, nhìn người trong gương ngày càng xa lạ, sau đó vứt những thứ này đi, ngồi suy nghĩ chuyện của mình.

Cô phải chạy trốn.

Trương Khánh luôn nói tình hình bên ngoài rất căng, không đi được, hơn nữa ngày càng nóng nảy khiến một chút cảm giác an toàn cuối cùng của Liều Phỉ Phỉ cũng biến mất.

Vì vậy thừa dịp sau khi hai người hoan ái xong, lúc Trương Khánh mơ màng ngủ, cô ta cuộn gói đồ của Trương Khánh rồi chạy trốn. Còn mang theo súng của Trương Khánh.

Cô ta cũng không biết mình cầm theo cây gậy có lực đàn hồi có thể khiến tay gãy xương này làm gì, nhưng theo bản năng cô ta liền cầm đi.

Sau khi đi ra ngoài cô ta nhất thời ngây ngẩn, cô ta thuê phòng ở một nhà nghỉ nhỏ, sau đó hóa trang, cuối cùng thông thả ung dung rời đi.

Thật ra cô ta cũng không biết mình muốn làm gì, nhưng trực giác mách bảo mình không thể ở lại một chỗ quá lâu.

Đi lung tung khắp nơi, ánh mắt Liều Phỉ Phỉ vô ý thức nhìn lướt qua người đi đường, cuối cùng chợt dừng lại.

Cô ta nhìn thấy Liên Trân Trân.

Lúc biết được tin tức Liên Trân Trân bị bắt cóc, Diệp Thiên Tuyết đang ngồi đối diện Phó Hoài Minh, vẻ mặt không chút thay đổi.

Về mặt của Phó Hoài Minh cũng không chút thay đổi, ở chỗ sâu trong ánh mắt còn có một tia đau đớn và mờ mịt.

Anh cũng không biết tại sao mình chạy qua đây thật nhanh, nói tất cả mọi chuyện với Diệp Thiên Tuyết.

Nhìn vẻ mặt của Diệp Thiên Tuyết bây giờ, anh cực kỳ hối hận.

Cho dù biết rõ Diệp Thiên Tuyết đoán được, anh thà rằng Diệp Thiên Tuyết chỉ biết mơ hồ biết sơ sơ, mà không phải cái gì cũng biết, cũng sẽ không biểu lộ ra vẻ mặt như thế này với mình.

“Thật xin lỗi, Tiểu Tuyết.” Trong bầu không khí im lặng này, anh đột nhiên nói ra một câu nói như vậy.

Diệp Thiên Tuyết trừng mắt nhìn, ánh mắt rớt cuộc dừng lại trên người anh.

Trái tim của Phó Hoài Minh đột nhiên đập nhanh hơn, cực kỳ lo lắng.

Nếu như Diệp Thiên Tuyết không biết, có lẽ anh sẽ không lo lắng không yên như vậy, muốn cô tha thứ. Nhưng anh cứ cố chấp, hơn nữa trong lòng thừa nhận cô là người thân của mình.

Cảm giác thật tệ khi bị người thân xa cách.

“Tiểu Tuyết, Liên Trân Trân bị bắt cóc rồi, bọn bắt cóc yêu cầu cậu đi chuộc người. Cha mẹ Liên Trân Trân đều đang ở bên ngoài.” Vào lúc này Ngụy Vũ xông vào, sau khi đi vào mặc dù hơi kinh ngạc với bầu không khí bên trong căn phòng, nhưng lại nói ra thật nhanh.

Diệp Thiên Tuyết sửng sốt: “Liên Trân Trân?”

Sau đó, cuối cùng cô cũng nhớ ra Liên Trân Trân là ai.

Sau khi Ngụy Vũ đi vào cũng cảm thấy bầu không khí bên trong căn phòng hình như có chút lạ thường, lập tức yên tĩnh lại.

“Liên Trân Trân, sao. Tớ?” Diệp Thiên Tuyết nhú mày, sau đó trong giây lát lấy lại tinh thần, “Liều Phỉ Phỉ.”

Vẻ mặt của Phó Hoài Minh trở nên nghiêm túc: “Liên Trân Trân? Sao cô ấy lại rơi vào tay Liều Phỉ Phỉ chứ?” Ngụy Vũ sửng sốt: “Các người cũng cho là Liều Phỉ Phỉ làm sao?”

Diệp Thiên Tuyết vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình để Ngụy Vũ ngồi xuống, nhìn Phó Hoài Minh: “Có thể tra được người ở nơi nào không?”

“Chỉ sợ phạm vi tra được cũng không lớn.” Phó Hoài Minh trả lời, “Nếu cô ta đã dám mạo hiểm, có lẽ đã chuẩn bị kỹ càng việc hủy diệt tất cả.”

Trả lời như vậy khiến Diệp Thiên Tuyết nhú mày, cũng làm cho trong lòng Ngụy Vũ có một suy đoán: “Các người biết chuyện Liều Phỉ Phỉ xuất hiện phải không?”

Diệp Thiên Tuyết cười với Ngụy Vũ: “Phải. Biết lúc sáng sớm hôm nay.”

Câu trả lời này khiến Ngụy Vũ vẫn hơi khó hiểu, nhưng nhìn vẻ mặt Diệp Thiên Tuyết và Phó Hoài Minh đều không tốt, cậu liền im lặng. Một lát sau, cậu nhẹ giọng hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy? Có thể kể lại cho tớ biết một chút được không?”

Phó Hoài Minh nhìn Ngụy Vũ, Diệp Thiên Tuyết nhìn Phó Hoài Minh, khẽ mỉm cười: “Anh họ, không sao đâu. Tiểu Bàn là một người có chừng mực, biết cũng sẽ không nói lung tung.”

Phó Hoài Minh cười khổ: “Em cho rằng anh chỉ đang lo lắng cậu ta nói lung tung sao?” Vừa nói vừa búng trán Diệp Thiên Tuyết một cái, lúc cô bắt mắt nhìn sang, khẽ nhú mày.

“Cũng được, cậu đang theo đuổi Tiểu Tuyết, có một số việc nói cho cậu biết cũng không sao cả.”

58. Chương 58

Nói đơn giản với Ngụy Vũ, Phó Hoài Minh nhìn Diệp Thiên Tuyết: “Tiểu Tuyết, em. đi sao?”

Đối mặt với Phó Hoài Minh, tâm tư Diệp Thiên Tuyết trong một lúc rất phức tạp, im lặng một hồi lâu mới trả lời: “Đi.” Cô khẽ mỉm cười: “Hai người đi theo phía sau là được rồi. Dù sao đây có lẽ là lúc tốt nhất bắt được Liễu Phỉ Phỉ.”

Ngụy Vũ khẩn trương: “Không được, rất không an toàn, tớ không cho phép cậu đi.”

Nhẹ nhàng liếc nhìn cậu, Diệp Thiên Tuyết không nói lời nào. Ngụy Vũ giữ chặt tay cô, nghiêm túc nói: “Liễu Phỉ Phỉ không có khả năng điều khiển toàn bộ quá trình, cô ta không thể nào biết cậu đi đến chỗ nào. Cậu chỉ cần tìm một người có thân hình tương tự cậu rồi làm theo lời của cô ta, bên này để người đi theo là được rồi.”

Phó Hoài Minh không khỏi động lòng: “Tiểu Tuyết, thật ra đây cũng là một biện pháp. Liễu Phỉ Phỉ chỉ có một mình, khẳng định cô ta không có biện pháp nắm toàn cục trong tay, em.”

Diệp Thiên Tuyết cúi đầu suy nghĩ.

Vừa rồi cô thật sự không nghĩ tới điểm này.

Liễu Phỉ Phỉ vốn không có biện pháp khống chế toàn cục, cô ta chỉ có một mình.

Người thay thế cho Diệp Thiên Tuyết là một nữ binh lính do Vương Kỳ Ngọc đưa tới. Sau khi mặc quần áo của Diệp Thiên Tuyết vào, nhìn xa xa thật giống Diệp Thiên Tuyết.

Một đám người lo lắng ngồi chờ tin tức ở trong nhà, Diệp Thiên Tuyết cảm thấy hơi bức mình, cho dù nhiệt độ bên ngoài cao nhưng cô cũng đi ra ngoài.

Mẹ của Liên Trân Trân vội vàng đi theo, nước mắt rưng rưng nhìn cô: “Diệp tiểu thư, cảm ơn cháu đã bằng lòng giúp đỡ.”

Diệp Thiên Tuyết quay lại, hơi kinh ngạc khi nhìn thấy người phụ nữ đứng ở bên cạnh mình: “Không, không cần cảm ơn, thật ra cháu không giúp được gì.”

Mẹ Liên ra sức lắc đầu: “Diệp tiểu thư chịu đứng ra liên lạc bọn bắt cóc là đã giúp rất lớn. Nếu Diệp tiểu thư không đồng ý, chúng tôi cũng chỉ có thể trông mắt nhìn Trân Trân gặp chuyện không may.” Bà lau nước mắt, bắt đầu nghẹn ngào, “Lại nói, chúng tôi chẳng thể giúp được việc gì, con mình chịu khổ, chúng tôi giống như con ruồi bay loạn khắp nơi.”

Dáng vẻ như vậy khiến Diệp Thiên Tuyết mỉm cười, không nhịn được lên tiếng an ủi: “Cô yên tâm đi. Dù sao cô ta cũng chỉ có một mình, bên này nhiều người như vậy, luôn có biện pháp bắt được cô ta. Trân Trân nhất định bình an vô sự.”

Mẹ Liên gật đầu, cảm ơn Diệp Thiên Tuyết lần nữa, sau đó đi vào trong.

Việc mà Diệp Thiên Tuyết cần phải làm là nghe điện thoại của Liễu Phỉ Phỉ, nghe theo lời dặn của cô ta, sau đó chỉ cho nữ binh lính kia di chuyển khắp nơi.

Không biết là Liễu Phỉ Phỉ do kiên nhẫn hay do muốn giày vò, lại vòng vo hơn nửa ngày, mới ra lệnh ra khỏi thành phố, đi về hướng ngoài thành.

Xe ở trên đường nhỏ đi thẳng về phía trước, cuối cùng Liễu Phỉ Phỉ lại ra lệnh bỏ lại xe, sau đó đi bộ về phía trước.

Bên kia đám người Phó Hoài Minh đã sớm thăm dò, đây là một khu công nghiệp bỏ hoang, chỗ nào cũng là nhà máy sụp xụp. Ban đầu bên phía quản lý thành phố có lòng xây dựng nó, cuối cùng tiền không đủ nên chỉ có thể trở thành một ý tưởng.

Nhìn tình huống như thế muốn biết Liễu Phỉ Phỉ ẩn núp ở đâu, dường như có chút khó khăn.

Diệp Thiên Tuyết bắt đầu ngồi ngẩn người ở trong phòng.

Tình hình bây giờ có chút ngoài dự đoán của cô. Liễu Phỉ Phỉ xảo quyệt hơn cô nghĩ nhiều, thậm chí cô có chút mê mang, từ đâu mà Liễu Phỉ Phỉ tìm được một chỗ như vậy, hạn chế rất lớn lực lượng của đối phương.

Có lẽ là đã sớm tìm được sao?

Nhưng cô ta gặp phải Liên Trân Trân tuyệt đối là tình cờ.

Diệp Thiên Tuyết có chút không nghĩ ra.

Bởi vì tâm tình của Phó Hoài Minh không được tốt lắm nên đi ra ngoài hút thuốc lá. Ngụy Vũ ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh, nhìn chăm chăm Diệp Thiên Tuyết, ánh mắt sáng rực khiến cô cảm thấy có chút đứng ngồi không yên: “Ngụy Vũ, có thể đừng nhìn như vậy nữa được không? Mình cảm thấy hơi lạ, thật xin lỗi.”

Ngụy Vũ cười ha ha, chuyển tầm nhìn đi.

Trong phòng yên tĩnh, không có mấy người.

Cố Trường Khanh nói muốn tới nhưng bị Hiệp Thiên tuyết ngăn lại. Dù sao chuyện này cũng không cần tự mình làm, Cố Trường Khanh tới đây cũng không giúp được gì, khi đó hai tên nhóc kia lại ồn ào.

Diệp Hâm Thành đợi nửa ngày, nhưng bởi vì một cuộc điện thoại khẩn cấp, không thể không rời khỏi. Trước khi đi liên tục dặn dò Diệp Thiên Tuyết, vô luận như thế nào, mặc kệ người ta ra sao, trước hết phải bảo vệ mình cho tốt.

Diệp Thiên Tuyết mỉm cười đồng ý.

Đến buổi chiều, cuối cùng Liễu Phỉ Phỉ cũng nói một địa chỉ xác thực, ở giữa công viên bỏ hoang.

“Tôi biết có người đi theo bên cạnh cô, chẳng qua tôi không để ý, dù sao ít nhất tôi còn có Liên Trân Trân chôn cùng, cô nói đúng không?” Trong điện thoại Liên Trân Trân vừa cười hì hì vừa nói, giọng nói ung dung đặc ý, khiến Diệp Thiên Tuyết không nhận được hơi nghi ngờ.

Để điện thoại xuống, cô khẽ nhú mày.

Ngụy Vũ vội vàng hấp ta hấp tấp đi tới: “Sao rồi?”

Diệp Thiên Tuyết nhìn cậu, không biết vì sao không muốn nói chuyện phiền lòng này cho cậu nghe, vì vậy khẽ mỉm cười với cậu: “Không có gì.”

Mặt của Ngụy Vũ lập tức xụ xuống: “Tiểu Tuyết không nên như vậy, mình thật lòng muốn phân tích giúp cậu.”

Diệp Thiên Tuyết mỉm cười gật đầu, nhìn thời gian đã không còn sớm, nói với cậu: “Đến lúc ăn cơm rồi, cậu có muốn ở lại ăn cơm cùng không?”

Ngụy Vũ trả lời không chút do dự: “Đương nhiên là muốn.”

“Vậy liền phiền cậu đi hỏi anh họ muốn ăn gì. Sau đó đi nói cho phòng bếp được không?”

Ngụy Vũ vui vẻ ừ một tiếng, sau đó đi khỏi.

Trước đó Diệp Thiên Tuyết mời cha Liên và mẹ Liên ăn cơm, mặc dù hai người không có tâm tư ăn cơm nhưng vẫn cảm ơn ý tốt của cô.

Diệp Thiên Tuyết ngồi xuống đối diện hai người, an ủi: “Cô chú không cần lo lắng, bên kia cử đi nhiều người như vậy, Trân Trân sẽ không có việc gì.”

Cha Liên im lặng cúi thấp đầu không nói lời nào, mẹ Liên có chút lo lắng cười cười với cô.

Tâm tình như vậy Diệp Thiên Tuyết nhìn thấy hết, khiến trong lòng cô rất cảm động. Mặc kệ như thế nào, ít nhất Liên Trân Trân có cha mẹ thật lòng thương yêu. Nhớ tới Liên Trân Trân hình như không phải con gái một, sau đó cô hỏi một câu để thay đổi bầu không khí.

Mẹ Liên nói đến con trai của mình, quả nhiên vẻ mặt thoải mái rất nhiều. Chỉ là bây giờ hai đứa con trai đều không có ở đây, gặp phải chuyện như vậy cũng chỉ có thể ở bên ngoài lo lắng mà thôi, trong khoảng thời gian ngắn lại không kịp về. Nói tới đây, vẻ mặt của mẹ Liên có chút buồn bã.

Diệp Thiên Tuyết an ủi một câu, điện thoại di động lại vang lên.

Lại là Liễu Phỉ Phỉ.

Cô có chút bất an, cầm lên nghe, vừa mới nói “alo” liền nghe điện thoại của cha Liên cũng vang lên. Ngắc đầu nhìn một cái, Diệp Thiên Tuyết tập trung lực chú ý vào điện thoại di động của mình.

Sau đó, cô liền bị tập kích.

Người tập kích không phải ai khác chính là cha mẹ Liên.

Một đôi nam nữ trung niên dùng tốc độ nhanh hơn ngày thường, mỗi người một bên bắt lấy cánh tay Diệp Thiên Tuyết, dễ như trở bàn tay liền bế tay cô ra sau lưng.

Điện thoại di động rơi xuống đất, bên trong truyền ra tiếng cười đắc ý của Liễu Phỉ Phỉ.

Vừa lúc đi tới cửa đồ trong tay Ngụy Vũ rơi loảng xoảng xuống đất, nhìn bên này, vẻ mặt tức giận.

“Các người. . . .” Giọng nói của cậu có chút âm u, nghe hơi xa lạ.

Diệp Thiên Tuyết dùng tư thế đứng không được tự nhiên mới có thể bảo đảm cánh tay của mình sẽ không vì vậy mà bị vặn gãy. Cô chợt hiểu rõ, nhẹ giọng thở dài hỏi: “Liên Trân Trân vốn không phải hôm nay mới bị bắt cóc đúng không?” Mẹ Liên vừa chảy nước mắt, vừa nói xin lỗi: “Diệp tiểu thư, thật sự xin lỗi, bọn bắt cóc nói nếu không làm theo sắp xếp của cô ta, Trân Trân nhà chúng tôi đừng nghĩ sống.”

“Chẳng lẽ các người cho rằng hiện tại các người có thể sống sao?” Tiếng nói tức giận của Phó Hoài Minh từ cửa truyền tới.

Mẹ Liên trả lời: “Ít nhất, Trân Trân có thể sống sót. Địa chỉ đó là giả, bọn bắt cóc vốn không ở đó. . . .”

Phó Hoài Minh cười lạnh: “Coi như hiện tại sống, tôi cũng có thể khiến cô ta chết. Các người đã dám gây chuyện, trước hết nên hỏi thăm nhà họ Diệp là hạng người gì. Thế nào, cho là nhà họ Diệp nhà nghèo của nhỏ, xảy ra chuyện cũng không có biện pháp bắt các người sao?”

Anh tiến lên từng bước một, dường như thân thể của anh khiến vợ chồng họ Liên cảm thấy áp lực vô cùng.

“Nếu Tiểu Tuyết xảy ra chuyện, tôi bảo đảm rằng con trai con gái của các người đều chết hết.” Phó Hoài Minh lạnh lùng nói ra một câu như vậy.

Cha mẹ Liên không nhận được lùi lại từng bước. Bị bọn họ bắt, Diệp Thiên Tuyết không nhận được khó chịu theo sát lùi từng bước, vẻ mặt có chút vặn vẹo.

Bên kia Vương Kỳ Ngọc cử người đi, rất nhanh đã có tin tức, quả nhiên Liễu Phỉ Phỉ không ở đó.

Tìm kiếm hơn nửa ngày, bên kia cũng hơi uể oải.

Phó Hoài Minh cho các cô kết thúc công việc, còn mình thì cho người đi lục soát nhà của Liên Trân Trân, quả nhiên thấy được vẻ mặt biến đổi của vợ chồng họ Liên.

Cha Liên không nhận được lên tiếng nói: “Các người không sợ chúng tôi làm gì với cô ta sao?”

Phó Hoài Minh khinh thường nhìn lướt qua bọn họ, ngay cả một ánh mắt dư thừa cũng lười bỏ thí cho bọn họ. Nhưng không đợi vợ chồng họ Liên có hành động, bọn họ liền cứng nhắc tại chỗ.

Người đi phía sau lưng Phó Hoài Minh xuất hiện, hòng súng đen ngòm liền hướng về bên này.

“Mặc dù chỉ là súng tôi tự chế, nhưng độ chính xác rất chuẩn.” Người kia dùng giọng điệu bốn cột nói xong, vẻ mặt còn tươi cười, “Uy lực cũng được, nếu bắn trúng cái trán của các người, nhất định sẽ chết ngay lập tức. Các người có muốn thử một lần không?”

Vợ chồng họ Liên liền bắt đầu run rẩy dữ dội.

Đi vòng qua sau lưng Ngụy Vũ, một cước đá mẹ Liên sang một bên, sau đó tiến hành giành giật Diệp Thiên Tuyết với cha Liên.

Nhưng không đợi cha Liên có hành động, Phó Hoài Minh đã xông tới đá bay ông ta.

Diệp Thiên Tuyết lấy lại được tự do, xoa cánh tay, nhúu mày nhìn vợ chồng họ Liên nằm trên mặt đất không ngừng chảy nước mắt.

Ngụy Vũ quan tâm hỏi: “Có sao không?” Diệp Thiên Tuyết lắc đầu một cái.

Rất nhanh liền có người tới mang vợ chồng họ Liên đi, Phó Hoài Minh bước nhanh về phía trước, đang muốn nói gì đó, Diệp Thiên Tuyết chợt ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Nếu ngày hôm qua là ngày Liên Trân Trân xảy ra chuyện, vậy hôm nay Liễu Phỉ Phỉ vẫn còn ở đây là sao?”

Cơ thể của Phó Hoài Minh lập tức cứng đờ.

Tâm tình của ba người không được tốt ngồi ở trong phòng ăn, Diệp Thiên Tuyết ngơ ngác nói không ra lời.

Mặc dù không tính là hoàn toàn tốt bụng muốn giúp người, nhưng bây giờ nhận được kết quả như vậy quả thật khiến cô có chút khổ sở. Ngụy Vũ nhìn thấy, không nhịn được nói: “Tiểu Tuyết, không cần đau lòng vì người không liên quan.”

Diệp Thiên Tuyết quay đầu liếc cậu, gật đầu một cái, vẻ mặt vẫn khó coi như cũ.

Phó Hoài Minh nhìn cô, lớn tiếng gọi người của phòng bếp dọn bữa tối lên, thản nhiên nói với Diệp Thiên Tuyết: “Ăn một ít đi, chờ lát nữa chúng ta lại nghĩ biện pháp.”

Diệp Thiên Tuyết cũng không nói gì, cầm thìa lên khuấy nước canh trong chén ở trước mặt, ánh mắt chợt dừng lại trong canh.

59. Chương 59

Ngụy Vũ là người đầu tiên nhận ra cả người cô cứng nhắc, cậu đành phải dừng tay lại, quan tâm nhìn sang: “Xảy ra chuyện gì sao?”

Diệp Thiên Tuyết hơi dờ dẫm ngẩng đầu nhìn cậu, ánh mắt lay động.

Lần này, ngay cả Phó Hoài Minh cũng nhận ra được không thích hợp. Anh cũng dừng lại động tác đưa thìa canh vào miệng, đặt chén xuống, qua ngồi bên cạnh Diệp Thiên Tuyết, để mình và cô có thể nhìn thẳng vào mắt nhau: “Có phải có cái gì không đúng không? Vừa rồi bị thương không?”

Ngụy Vũ cũng vội vàng chạy lại, khoác tay lên vai của cô, lo lắng nhìn.

Diệp Thiên Tuyết hít một hơi thật sâu, lộ ra khuôn mặt tươi cười, cất giọng: “Ai nấu canh hôm nay vậy? Không biết là tôi không ăn canh này sao?”

Phó Hoài Minh dở khóc dở cười, anh cho là cô phát hiện ra cái gì không ổn, kết quả lại là một chuyện đơn giản như vậy.

Nhưng trong lòng Ngụy Vũ khẽ động, nhìn lướt nhanh qua bốn phía phòng ăn.

Sau đó, chạy nhanh vào phòng bếp.

Sau khi Phó Hoài Minh cứng nhắc một lúc, cũng lập tức bình tĩnh trở lại, nhưng không đi khỏi, chỉ là làm cho vài người ở bên cạnh mình hoảng sợ.

Anh có chút không dám tin lắm lắm: “Lá gan của cô ta sẽ không lớn như vậy chứ?”

Diệp Thiên Tuyết đặt chén canh qua một bên, nhắm mắt lại: “Ai biết được?”

Sau khi Ngụy Vũ đi, có chút thất vọng quay lại: “Không có tìm được người. Nhưng mình đã dặn dò người đi tìm bốn phía một chút rồi.” Cậu nheo mắt lại: “Tiểu Tuyết, có phải cậu.”

Diệp Thiên Tuyết lắc đầu: “Không, cô ta đang khiêu khích mình.”

Phó Hoài Minh nhú mày: “Sao?”

Diệp Thiên Tuyết bới móc gì đó trong canh, khéo môi cười khẩy: “Đây là món ăn cô ta thích, mà mình chưa bao giờ ăn.” Ngụy Vũ nhìn chăm chú, thấy nổi lên hai cây tảo tía (loại tảo có màu tía). Cậu không nhận được “A” một tiếng.

Phó Hoài Minh kinh ngạc nhìn cậu, quay mặt đi: “Là như vậy sao. Anh nghĩ cô ta chưa đi xa đâu, hiện tại cứ người đi tìm, rất nhanh sẽ tìm được.”

Diệp Thiên Tuyết gật đầu, hơi nhú mày.

Sau một lát, cô chợt đứng lên đi vào phòng bếp hỏi đầu bếp nấu ăn: “Các người cũng biết tôi chưa bao giờ ăn tảo tía, tại sao hôm nay đột nhiên lại nấu canh tảo tía?”

Đầu bếp vừa mới bị dọa một chút, bây giờ lại nghe Diệp Thiên Tuyết hỏi như vậy, vội vàng liền nhận tội: “Hôm nay Diệp tiên sinh nhắn tin nhắn về, nói muốn ăn canh tảo tía, cho nên.”

“Lúc vừa rồi bọn họ tới xác nhận thực đơn, vì sao các người không nói?” Diệp Thiên Tuyết nheo mắt lại.

Đầu bếp hơi kinh ngạc nhìn qua: “Ngụy tiên sinh và Phó tiên sinh cũng không có nói.” Sau đó, dưới ánh mắt của Diệp Thiên Tuyết tiếng nói dần dần im bật.

Phó Hoài Minh chen lên từ phía sau, nhìn một màn này không nhận được kéo Diệp Thiên Tuyết, nhẹ giọng nói: “Tiểu Tuyết, việc này không thể trách đầu bếp.”

Diệp Thiên Tuyết trở lại bình thường, khó khăn gật đầu, nhẹ giọng nói một tiếng xin lỗi, xoay người rời đi.

Ra khỏi phòng bếp, đi qua phòng ăn, Diệp Thiên Tuyết đi ra bên ngoài. Cô lấy điện thoại di động ra, pin không còn nhiều nhưng đủ để gọi một cuộc điện thoại.

Vì vậy, cô nghe theo tâm ý của mình gọi cuộc điện thoại này.

Giọng nói của Diệp Hâm Thành xuyên qua điện thoại truyền tới: “Tiểu Tuyết, sao bỗng nhiên lại gọi điện thoại cho cha vậy?”

“Tại sao lại nói phòng bếp nấu canh tảo tía?”

“Cái gì?” Dường như Diệp Hâm Thành hơi kinh ngạc, “Làm sao cha sẽ. Rõ ràng con chưa bao giờ ăn cái này, cha đều nhớ.”

“Thật sao?” Về mặt Diệp Thiên Tuyết không biểu cảm, “Phòng bếp nói cha nhắn tin về.”

Diệp Hâm Thành trả lời rất nhanh: “Việc này không thể nào. Trên căn bản cha không nhúng tay vào chuyện phòng bếp, làm sao có thể đặc biệt vì chuyện nhỏ này mà gửi tin nhắn về chứ.”

Giọng nói của Diệp Hâm Thành chợt cứng nhắc: “Điện thoại di động của cha sao?”

“Dĩ nhiên.” Diệp Thiên Tuyết trả lời, “Nếu không phải là cha, vậy người bên cạnh cha đâu?”

Diệp Hâm Thành im lặng thật lâu, sau một lát liền tỉnh táo lại: “Cha biết rồi. Tiểu Tuyết con cũng phải chú ý.”

“Dĩ nhiên con rất tốt” Diệp Thiên Tuyết nói, “Cha vẫn nên để ý bản thân mình cho tốt. Nói không chừng, Liễu Phỉ Phỉ cho rằng người mà cô ta ghét nhất chính là cha.”

Diệp Hâm Thành cười khổ, nghe tiếng Diệp Thiên Tuyết cúp điện thoại. Sau đó, ông đi ra ngoài thật nhanh, gọi trợ lý của mình, chợt nói với trợ lý: “Xe của ông có ở đây không?”

Người trợ lý đã không còn trẻ tuổi ngẩn ngơ: “Xe của tôi sao? Nó ở đây.”

“Vậy hôm nay mượn dùng xe của ông một chút.”

Diệp Hâm Thành bình an vô sự trên đường về, sau khi vào cửa lại bị tiếng súng ở trong nhà dọa cho hoảng sợ.

Ông vô ý thức nghĩ tới rất nhiều việc, che ngực thở hổn hển.

Trợ lý sợ hết hồn vội vàng đi tới, tìm thuốc cho ông uống. Nhưng Diệp Hâm Thành chỉ vỗ tay của ông ta: “Chờ một lát, tôi. . . .”

Không đợi ông nói xong, Diệp Thiên Tuyết chạy tới từ xa: “Không thể uống!”

Diệp Hâm Thành nhìn thấy, đột nhiên khẽ cười.

Liều Phỉ Phỉ trốn ở trong căn nhà này.

Ngay từ đầu không ai nghĩ tới chuyện này.

Sau khi cha mẹ Liên Trân Trân tới không lâu cô ta liền tới, sau đó liền lợi dụng sự quen thuộc của mình với căn nhà này, luôn luôn chơi trốn tìm với mọi người.

Cô ta vẫn đứng ngoài quan sát hành động của Diệp Thiên Tuyết, hơn nữa còn rất vui vẻ với cuộc chơi này.

Cho đến khi Diệp Thiên Tuyết đột nhiên phát hiện ra trong nhà này không thích hợp, người của Phó Hoài Minh cũng bắt đầu tìm kiếm trong các phòng.

Cô ta không thể không nhảy ra ngoài.

Cô ta muốn ép buộc Diệp Thiên Tuyết, kết quả thất bại. Sớm có dự định khi Diệp Thiên Tuyết rơi vào khủng hoảng sẽ nhanh chóng ra tay, nhưng khiến cho cô ta vô dụng. Sau đó, súng trong tay cô ta cũng bị người bắn rút xuống, đau đớn dữ dội khiến cô ta kêu thảm một tiếng, ngã xuống.

Nhưng lúc bị bắt cô ta lại chỉ cười bí hiểm, nhìn Diệp Thiên Tuyết cười thật lớn.

Diệp Thiên Tuyết chẳng biết tại sao bỗng nhiên nhớ tới canh táo tía đã nhắc nhở cô, tin nhắn từ điện thoại di động của Diệp Hâm Thành, sắc mặt đột nhiên tái nhợt.

Cô chạy thật nhanh ra ngoài, ở cửa không xa nhìn thấy bóng dáng của Diệp Hâm Thành.

Một người đang run rẩy cầm thuốc đút vào miệng ông, cô theo bản năng bật thốt lên: “Không thể uống.”

Kết cuộc cuối cùng của chuyện này là Liều Phỉ Phỉ và trợ lý của Diệp Hâm Thành bị bắt mang đi.

Trợ lý của Diệp Hâm Thành theo ông mười mấy năm, kết quả lại là sau khi Liều Đan Văn đến, rơi vào bẫy của Liều Đan Văn, cuối cùng bị người khống chế. Đến nỗi sau khi Liều Đan Văn chết, còn bị Liều Phỉ Phỉ uy hiếp lợi dụng.

Chuyện như vậy khiến Diệp Thiên Tuyết không nhận được cảm khái.

Cũng không phải tất cả mọi người phạm sai lầm vì cơ hội và quyền lực.

Càng không phải tất cả mọi người lại may mắn thêm một lần nữa. Cho nên, cô cần phải quý trọng hơn cuộc sống đời này.

Người bị mang đi, chuyện này cũng đã kết thúc, sáng sớm lúc Diệp Thiên Tuyết tỉnh dậy, nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ, đột nhiên cảm thấy có chút nhẹ nhõm không chân thật.

Đi xuống lầu, cô nhìn thấy Diệp Hâm Thành ngồi ở đó, nhàn nhã đọc báo, trên bàn để điểm tâm của hai người.

Nghe thấy tiếng động cô xuống, Diệp Hâm Thành mỉm cười ngẩng đầu lên: “Đã dậy rồi sao, ăn điểm tâm thôi.” Ông vừa nói vừa gấp tờ báo đặt ở một bên.

Diệp Thiên Tuyết hơi không quen nên đứng lại một chút, sau đó mới đi tới ngồi xuống.

“Ngày hôm qua. . . .” Diệp Hâm Thành mở miệng, nói một câu liền đột nhiên cười: “Thôi.”

Tâm tình của ông cực tốt, nhưng tâm tình của Diệp Thiên Tuyết không được tốt lắm.

Cô không biết tại sao ngày hôm qua mình lại hô to câu nói đó với ông, rõ ràng mình nên trở mặt nhìn chuyện xảy ra. Dù sao mình cũng hận ông.

Cô ngồi xuống, có chút mê mang.

Ăn sáng xong, Diệp Thiên Tuyết chớp mắt: “Con lên phòng trước, lát nữa đi ra ngoài có chuyện.”

Diệp Hâm Thành ngẩng đầu nhìn cô, mỉm cười: “Đi gặp Phó Hoài Minh sao? Cũng tốt, chính các con phải nói rõ ràng một số việc.”

Nhưng Diệp Thiên Tuyết chỉ quét mắt nhìn ông, vội vàng rời khỏi.

Cô gặp Phó Hoài Minh chỉ bởi vì cô muốn nghe Phó Hoài Minh giải thích.

Tất cả bất hạnh kiếp trước, có lẽ cũng chỉ bởi vì anh muốn trả thù.

Điều này khiến cô làm thế nào cũng không thể quên được.

Phó Hoài Minh hẹn gặp ở một quán cà phê rất yên tĩnh, xung quanh ghế đều là hồ cá, bên trong có đủ loại cá bơi qua bơi lại, tiếng nước chảy róc rách.

Ngồi ở đây, cả người cũng cảm thấy không tự chủ được bình tĩnh hơn.

Ngồi chưa tới một lát hai người Phó Hoài Minh tới.

Phó Hoài Minh, Tô Hòa.

Nhìn hai người mới tới, Diệp Thiên Tuyết nhíu mày: “Sao, chuyện này có liên quan tới chị Tô Hòa sao?”

Nét mặt của Tô Hòa hơi lúng túng, nhìn thoáng qua Phó Hoài Minh: “Tiểu Tuyết, là chị nhất định phải theo tới. Phó Hoài Minh không làm toàn bộ chuyện này, trung gian cũng có chị.”

Diệp Thiên Tuyết giơ một bàn tay lên, cắt ngang lời của cô: “Chị Tô Hòa, chúng ta từ từ nói, trước tiên không cần giải thích. Dù chuyện ra làm sao cũng chỉ có người trong cuộc ở đây mới phải nói rõ ràng.”

Phó Hoài Minh cười khổ, vịn vịn thân thể một cái rồi ngồi xuống đối diện cô: “Được rồi, vậy thì nói rõ ràng.”

“Mẹ con họ Liễu xác thực là anh tìm về.” Phó Hoài Minh nói một câu như vậy, Diệp Thiên Tuyết rất bình tĩnh bưng ly lên uống một hớp. Tô Hòa căng thẳng nhìn chăm chăm cô, lại quay đầu liếc mắt nhìn Phó Hoài Minh.

Làm bạn gái của Phó Hoài Minh nhiều năm như vậy, ở cùng một chỗ với anh tới nay, nếu không phải Tô Hòa hiểu rõ tình cảm của Phó Hoài Minh thì đã không đồng ý đính hôn. Cho nên, sau khi bất ngờ có cô em họ Diệp Thiên Tuyết, Phó Hoài Minh cũng vô cùng nghiêm túc dụng tâm đối đãi với cô em họ này.

Lúc tốt nghiệp đang tới gần còn bớt thời gian tới nhà dạy kèm Diệp Thiên Tuyết, thành công khiến cô đi lên, có thể thấy rõ tâm sức của Phó Hoài Minh đã bỏ ra. Nhưng Diệp Thiên Tuyết không biết.

Tô Hòa hơi lo lắng nhìn Diệp Thiên Tuyết, chỉ sợ cô nói ra điều gì, khiến tim của Phó Hoài Minh đau như bị cắm vào một dao.

Nhìn thấy cô căng thẳng, Phó Hoài Minh vỗ nhẹ tay cô, dịu dàng nhìn sang, trong thời gian ngắn trấn an được lòng cô.

Phó Hoài Minh đã có chuẩn bị rồi.

Từ lúc anh làm việc kia, tình cảm giữa anh và người thân của anh đã không có cách nào coi nhẹ khoảng cách nữa rồi.

Khoảng cách này, có lẽ cả đời cũng lấp không xong.

“Nhưng mục đích ban đầu của anh chỉ muốn mẹ con họ Liễu làm đi Hai âm ức, sau này những chuyện đó không phải ý muốn của anh.” Phó Hoài Minh cúi đầu.

Diệp Thiên Tuyết nheo mắt lại: “Họ đều chết hết, tự nhiên bây giờ anh có thể nói không phải anh muốn.”

Phó Hoài Minh cười khổ: “Anh biết anh không có cách nào chứng minh mình dễ dàng như vậy, nhưng.”

“Nhưng đi có thể chứng minh giúp cháu.” Một giọng nói chột vang lên ở bên cạnh.

Ba người ngạc nhiên nhìn sang.

60. Chương 60

Ba người không hẹn mà cùng nhìn sang, bên cạnh có một người mặc áo T-shirt rộng, tóc tùy ý buộc sau gáy, trên cả khuôn mặt của người phụ nữ chỉ có mỗi son môi, đang cười híp mắt nhìn bọn họ.

Nhìn qua vẻ đẹp không chút che giấu nào của người phụ nữ đó, khí chất phóng khoáng đó khiến người ta động lòng.

Diệp Thiên Tuyết vô ý thức nghĩ đến một người, từ từ kêu thành tiếng: “Dì Chân?”

Cố Trường Chân vô cùng tự nhiên đi tới, ngồi xuống bên cạnh cô, thuận tay sờ đầu cô.

Diệp Thiên Tuyết ngửi thấy mùi mồ hôi nhẹ nhè trên người bà, nhưng không làm cho người ta cảm thấy ghét. “Đúng vậy. Quả nhiên là con gái của Trường Ninh, nhìn lần đầu là có thể nhận ra được dì.” Cố Trường Chân cười nói, nhìn Phó Hoài Minh, “Không ngờ, đậu đỗ đình năm đó hôm nay cũng đã lớn như vậy rồi.”

Cả người Phó Hoài Minh đều cứng nhắc, ngơ ngác nhìn Cố Trường Chân nói không ra lời.

Trái lại Tô Hòa là người phản ứng đầu tiên, cô đứng lên cúi chào Cố Trường Chân, hoàn toàn không để ý quần áo giá rẻ trên người Cố Trường Chân, cùng với khí chất đó hoàn toàn không ăn khớp.

“Chào bác gái, cháu là Tô Hòa, là vị hôn thê của Phó Hoài Minh.”

Cố Trường Chân neho mắt lại quan sát cô một hồi, chợt cười nói: “Thật là một cô gái tốt, con thật có phúc.” Nói xong, tháo vòng tay ra đưa cho cô: “Quà gặp mặt. Không cho phép không nhận.”

Tô Hòa nhìn vòng tay đang đưa qua đây, trong lòng chợt nảy một cái.

Vòng tay kia màu hồng tươi, giống như thủy tinh trong suốt. Nhưng Tô Hòa không phải là người không nhìn ra được, đó là hồng phỉ (phỉ thúy) thượng hạng.

Quá quý trọng. Cô vô ý thức nghĩ muốn, có ý muốn trả lại nhưng lại băn khoăn về câu nói “Không cho phép không nhận” kia của Cố Trường Chân, nhất thời do dự.

Cố Trường Chân nhìn dáng vẻ của cô, nhướn miệng cười: “Nhận đi. Đây là quà bác cho con dâu của bác.”

Nghe bà ấy nói như vậy, Tô Hòa lập tức đeo vòng vào tay mình, ngọt ngào nói cảm ơn. Cố Trường Chân cười ha hả, phát phát tay, tỏ ý không nói đề tài này nữa.

Diệp Thiên Tuyết ở bên cạnh nhìn, cảm thấy tính tình của dì quả nhiên thoải mái không giống như con gái nhà họ Cố dường ra.

“Lần đầu tiên gặp mặt, chào dì.” Cô khẽ cười, bỏ qua tình cảm nhỏ nhẹ đó, nhẹ giọng chào hỏi với Cố Trường Chân. Cố Trường Chân quay đầu nhìn cô, sờ đầu cô: “Còn nhỏ tuổi đã có tâm tư ổn trọng, như vậy không tốt.”

Diệp Thiên Tuyết mặc bà sờ rối loạn tóc của mình, nhưng chỉ mỉm cười không nói lời nào.

Cố Trường Chân nhìn thấy, nhẹ giọng thở dài.

Cho dù là dáng vẻ nhẹ giọng thở dài của bà, cũng mang theo một vẻ đẹp khác biệt. Trong đầu Phó Hoài Minh đột nhiên có một câu nói như vậy, cảm giác cả người mình đầy gai, khiến anh ngồi không yên.

Anh đã từng nghĩ mẹ mình có dáng vẻ ra sao, đủ hình dáng tươi đẹp hay tầm thường đáng khinh, nhưng tuyệt đối không thể nào là dáng vẻ xinh đẹp vượt thời gian này.

Anh ngồi ngơ ngác ở đó, nói không ra một câu.

“Đứa nhỏ này làm chuyện, di bảo đảm thay nó, lúc mới bắt đầu nó không có ý nghĩ xấu đó, chỉ là đã chọn sai người.”

Mi mắt của Diệp Thiên Tuyết buông xuống: “Bây giờ chuyện đã qua lâu như vậy, dĩ nhiên là có thể nói như vậy.”

Cố Trường Chân nhìn nàng, thầm than trong lòng. Con gái này của em hai, không biết rốt cuộc đã trải qua cuộc sống như thế nào, lại nuôi thành tính tình không tin người, thật sự khác biệt với em hai dễ dàng tin người khác này.

“Dĩ nhiên di có chứng cứ.” Trên mặt Cố Trường Chân không cười, nhưng vẻ mặt vẫn dịu dàng như cũ.

“Phó Đại Thành biết những chuyện này.” Bà chợt nói, cả người Phó Hoài Minh run run, đột nhiên ngẩng đầu lên, gắt gao nhìn chăm chăm bà, “Lúc đó ông ta lo lắng, cử người đi theo đứa con trai ngu ngốc của di, trong lúc vô tình để lại một vài thứ.”

Diệp Thiên Tuyết hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra nụ cười chua xót: “Nói cách khác, chuyện này người nhà họ Phó đều biết, nhưng lại trơ mắt nhìn mẹ cháu chết. Đây là hung thủ giết người tiến dần từng bước sao?”

Phó Hoài Minh hoàn hồn: “Không, không có như vậy.”

Anh dừng một chút, nhẹ giọng nói: “Lúc di hai chết, anh không cảm thấy không bình thường, sau này lúc phát hiện ra, anh đi thu thập chứng cứ. Chồng di ba có một vài thứ đều là anh cho dựng.”

Diệp Thiên Tuyết lắc đầu, cổ chấp quay mặt đi không nhìn anh: “Vậy thì sao, ngay cả sự việc cuối cùng là do anh nên mới có thể xảy ra.”

Phó Hoài Minh cúi đầu, không biết nên làm sao biện hộ ỉn.

Anh chưa bao giờ sâu sắc hiểu rõ giống như bây giờ, mình tùy tiện làm ra việc xấu nào sẽ đưa đến kết quả như thế đó.

“Thật xin lỗi, Tiểu Tuyết.” Cuối cùng, thiên ngôn vạn ngữ (rất nhiều lời) chỉ lại biến thành một câu nói như vậy.

Tô Hòa ở bên cạnh bối rối, nhẹ giọng nói: “Nhưng Tiểu Tuyết, về sau Hoài Minh cũng rất nghiêm túc bù đắp lại. Nếu không phải là anh ấy, em.”

Diệp Thiên Tuyết quay mặt lại, nước mắt trên mặt chứng tỏ cô khóc. Tất cả lời nói của Tô Hòa đột nhiên đều nói không được.

Sau đó bù đắp thì sao, người chết đi chung quy là không trở về được nữa.

“Thật xin lỗi, Tiểu Tuyết.” Phó Hoài Minh nhẹ giọng nói lần thứ hai.

Cố Trường Chân ở bên cạnh nhìn, không biết đang suy nghĩ gì. Ánh mắt hết nhìn trên người này lại nhìn trên người kia, liên tiếp lóe ra tia sáng kỳ dị.

“Nói xin lỗi cũng vô ích.” Diệp Thiên Tuyết nghẹn ngào nói, “Anh họ, anh vĩnh viễn sẽ không hiểu, bởi vì anh nhất thời tùy hứng mà em đã trải qua những gì.”

Phó Hoài Minh nhìn cô, không biết nên nói gì.

Diệp Thiên Tuyết giơ tay lên lau nước mắt của mình, nhưng đột nhiên Cố Trường Chân bắt lấy tay của mình.

Bà nhìn chăm chăm vào điểm đen nhỏ trên cổ tay của Diệp Thiên Tuyết, đột nhiên ánh mắt trở nên nghiêm túc: “Tiểu Tuyết, cháu.”

Diệp Thiên Tuyết đối diện tầm mắt của bà, cảm thấy trong ánh mắt của bà mang theo bi thương không nói ra được: “Tiểu Tuyết, làm sao cháu ngu như vậy.” Cuối cùng, bà chỉ run run nói ra một câu như vậy.

Nét mặt và lời nói của bà, khiến Diệp Thiên Tuyết đột nhiên sinh ra một cảm giác, không khỏi trợn to mắt.

“Dì” Cô cúi đầu, run run hỏi, “Dì biết cái này có ý gì, phải không?”

Trong nháy mắt thân thể của Cố Trường Chân cứng nhắc, sau đó thả lỏng. Về mặt phần khởi nhưng cũng lộ ra tro tàn tái nhợt: “Đúng, dì biết. Vì vậy, cháu phải bỏ ra giá cao như vậy.”

“Vậy dì có biết vì sao cháu phải làm giao dịch này không?” Trái lại vào lúc này Diệp Thiên Tuyết không hề chảy nước mắt nữa, cô hơi cong khóe môi, trong mắt lộ ra nỗi bi thương không thể nào quên được.

“Dì, cháu kể dì nghe một chuyện cũ, như thế nào?”

Cố Trường Chân yên tĩnh lại.

Phó Hoài Minh và Tô Hòa ở bên cạnh nghe, cảm thấy mê mang. Cuộc nói chuyện của Diệp Thiên Tuyết và Cố Trường Chân để cho bọn họ hiểu, có chuyện gì đó xảy ra mà bọn họ không biết.

Hai người cũng không nói chuyện, chỉ nhìn hai người bên kia.

Diệp Thiên Tuyết cầm tay của Cố Trường Chân, thân mật kề sát vào lỗ tai của bà, bắt đầu kể một chuyện cũ.

Cố Trường Chân nghe, hai mắt dần dần trợn to, cuối cùng nước mắt chảy ra. Bà cầm lại tay của Diệp Thiên Tuyết, không biết mình nên nói gì với đứa bé này.

Đây là con gái của em gái bà, là huyết thống nhà họ Cố, cuối cùng lại vừa khuất nhục vừa buồn bã chết đi.

Sao có thể không hận chứ.

Ngay cả mình cũng không có cách nào cự tuyệt được hấp dẫn mà bán một vài thứ, đứa bé này đối mặt với nhiều hấp dẫn như vậy, làm sao có thể không động lòng được đây.

Diệp Thiên Tuyết kể xong chuyện mình sống lại, khẽ cười: “Dì cảm thấy chuyện xưa này như thế nào?”

Cố Trường Chân lấy tay che miệng mình lại, sợ mình không nhịn được mà khóc thành tiếng.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Cuối cùng nước mắt của bà cũng chảy xuống.

Phó Hoài Minh và Tô Hòa ngồi đối diện hai người, dường như phát hiện thế giới giữa hai người, mình làm sao cũng không chen vào được.

Anh và Tô Hòa nhìn thẳng vào mắt nhau, vô ý thức nắm chặt tay người kia.

Sau khi Cố Trường Chân khóc xong, liền lau nước mắt của mình: “Yên tâm đi, Tiểu Tuyết, chuyện này giao cho dì. Cuối cùng, sẽ không để cho cháu trả giá thật lớn.”

Diệp Thiên Tuyết lập tức giật mình ngẩng đầu nhìn bà, nghe bà nói tiếp: “Dì nghĩ, lần trước dì không xuất hiện, vậy nhất định là dì đã xảy ra chuyện, chưa kịp chạy về. Cho nên, bây giờ cái mạng này của dì đã nhặt về được. Nếu là như vậy, dĩ chuộc tội thay cho thằng con trai ngu ngốc này, hình như cũng không có gì bất ngờ.”

Phó Hoài Minh lấp bắp kinh hãi, vô ý thức cầm tay của bà: “Bà đang nói bậy bạ gì đó?”

Cố Trường Chân chỉ khẽ cười với anh: “Con trai, về sau nhớ kỹ, không được dễ dàng làm ra chuyện có thẹn với lương tâm, nếu không, ngày sau con cũng sẽ không biết xảy ra cái gì đâu.”

Phó Hoài Minh vô ý thức đồng ý một tiếng, nhìn Cố Trường Chân đột nhiên đứng lên, vỗ bả vai của Diệp Thiên Tuyết: “Tiểu Tuyết, vậy dì đi trước. Qua vài ngày nữa, chuyện. Sẽ không giống nhau. Nếu như có thể, dĩ hi vọng sau khi chuyện kia xảy ra, cháu có thể tha thứ cho đứa con trai ngu ngốc này của dì.”

Diệp Thiên Tuyết nhìn bà rời đi giống như lúc đến, tâm tư rối loạn.

Cố Trường Chân nói. Chẳng lẽ.

Cô vô ý thức phủ nhận suy đoán này của mình, không muốn tin tưởng sự thật này.

Muốn Diệp Thiên Tuyết không bỏ ra giá cao để sống lại, vậy Cố Trường Chân cần phải trả giá, phải trả nhiều hơn Diệp Thiên Tuyết.

Cô cũng không có ý định nói chuyện với Phó Hoài Minh nữa, vội vàng đứng lên, nói tiếng xin lỗi liền chạy ra ngoài.

Phó Hoài Minh lại càng giống như rơi vào trong một giấc mộng hảo huyền, làm sao cũng không tỉnh lại.

Tô Hòa ở bên cạnh nhìn dáng vẻ của anh, trong lòng hơi đau xót, nhẹ nhàng bưng lấy mặt của anh: “Hoài Minh, đừng nghĩ linh tinh.”

Diệp Thiên Tuyết trở về nhà, Diệp Hâm Thành đã không có ở đây.

Nhưng cô nhìn thấy tờ giấy ông lưu lại, phía trên viết lời nói quan tâm thân thiết tự nhiên, khiến cô cảm thấy vô cùng không có thói quen.

Cô đã thành thói quen với dáng vẻ không quan tâm mình của Diệp Hâm Thành.

Nhưng những lời dằn dò nhỏ nhẻ của Diệp Hâm Thành, mỗi một câu đều là những thói quen nhỏ mà ngay cả cô cũng không có chú ý tới, khiến cô không thể không thừa nhận, Diệp Hâm Thành hiểu rõ mình, cũng không ít như trong tưởng tượng cô.

Người cha này, cũng rất nghiêm túc quan sát con gái của mình.

Cô nhắm mắt lại, nằm trên giường, tâm tư lại càng rối loạn.

Cho đến khi điện thoại di động chợt vang lên, Ngụy Vũ ở đầu điện thoại bên kia vui vẻ nói: “Tiểu Tuyết, ra ngoài chơi. Tổ thấy gần đây tâm tình của cậu không tốt.”

Diệp Thiên Tuyết mở mắt ra, nhìn ánh mặt trời rực rỡ ngoài cửa sổ, gắng gượng lộ ra một khuôn mặt tươi cười, sau đó lại suy sụp.

Cô không có tâm tình đi chơi.

Ngụy Vũ không hề từ bỏ.

Núi không đến với cậu, cậu phải đi đến núi rồi.

Cậu trực tiếp đi đến nhà Diệp Thiên Tuyết, gõ cửa phòng cô: “Tiểu Tuyết, cậu làm sao vậy?” Diệp Thiên Tuyết từ trong suy nghĩ của mình lấy lại tinh thần, khẽ cười với cậu: “Ngụy Vũ, cậu đã tới.”

Nhìn vẻ mặt hơi tái nhợt của cô, Ngụy Vũ bị dọa sợ: “Sao lại có dáng vẻ này chứ?” Cậu đi tới, đứng ở bên người cô, quan tâm cầm tay của cô: “Có phải bị bệnh không?”

“Không. . . . Không phải, ” Diệp Thiên Tuyết lắc đầu, “Chỉ là có chút chuyện nghĩ không thông.”

“Chuyện gì?” Ngụy Vũ không chút nào buông tha, “Không bằng nói tớ nghe để tớ giúp bày mưu tính kế, được không?” Ánh mắt cậu dừng trên người Diệp Thiên Tuyết khiến cô cảm thấy vô cùng ảm áp, “Chuyện không vui nói ra, sẽ không vui.”

Diệp Thiên Tuyết yên lặng nhìn cậu.

Thiếu niên đã trưởng thành, không còn là Tiểu Bàn thật thà giống như trong trí nhớ của cô nữa rồi, cái duy nhất không thay đổi, đó là sự ủng hộ của cậu cho cô.

“Có một số việc. . . . Tớ có thể tin tưởng cậu sao?”

Trong lòng Ngụy Vũ vui vẻ, mặt cũng không lộ vẻ gì khác thường: “Dĩ nhiên.”

Diệp Thiên Tuyết do dự nhìn cậu, vẫn không có cách nào quyết định được. Ngụy Vũ thấy thế, đặt tay của cô lên khoe miệng: “Tiểu Tuyết, cho dù cậu ra sao, coi như theo lời cậu nói, chỉ có thể sống đến bốn mươi tuổi, tớ cũng nguyện ý sau này sống trong hồi ức. Trong hồi ức có cậu đều tốt đẹp.”

Lời nói này không chỉ không khiến Diệp Thiên Tuyết lập tức thả lỏng, trái lại khiến cô chìm vào trong suy nghĩ của mình.

Tâm của Ngụy Vũ lập tức nhảy lên dữ dội. Mình, không có biến khéo thành vụng chứ?

61. Chương 61

Từ lúc chào đời tới nay, Ngụy Vũ nghe được câu chuyện hoang đường nhất.

Ma quỷ trong bóng tối hấp dẫn lòng người, một khế ước dài đến ba trăm năm, một cơ hội làm lại.

Giống như đang nghe một câu chuyện hư cấu.

Cậu nhìn chăm chăm Diệp Thiên Tuyết, cảm giác mình giống như đang nằm mơ.

“Tiểu Tuyết,” liếm liếm đôi môi khô khốc, cậu do dự hỏi, “Cậu nói, chẳng lẽ là thật?”

Vẻ mặt của Diệp Thiên Tuyết trống rỗng, lộ ra nụ cười mờ mịt: “Cậu cho rằng tớ đang nói dối sao? Nếu cậu cho là vậy thì coi là như thế đi.”

Nói vậy khiến trong tiềm thức của Ngụy Vũ có cảm giác không ổn, không do dự cầm tay của Diệp Thiên Tuyết, mới coi như là kéo lại động tác hình như sắp đứng lên chuẩn bị đi khỏi phòng này.

“Không, tớ chỉ là cảm thấy.”

Quá không chân thật.

Trên thế giới tại sao có thể có chuyện hoang đường như vậy.

Diệp Thiên Tuyết khẽ cười: “Ngụy Vũ, ” cô đưa tay, đột nhiên bưng lấy mặt của cậu, “Có một số việc cậu không nhìn thấy, không có nghĩa là không tồn tại. Cậu nhìn thấy, cũng không phải là cả thế giới.”

Tay của cô hơi lạnh, trong nháy mắt lại làm cho đầu óc của Ngụy Vũ vô cùng tỉnh táo.

“Cho nên, cậu chỉ có bốn mươi năm?”

“Đúng vậy.” Diệp Thiên Tuyết trả lời không chút do dự, “Bây giờ dì nói muốn trả giá thay tớ, tớ có cảm giác không ổn.”

Ngụy Vũ nhíu mày, “Khế ước như vậy cũng có thể trả thay sao?”

“Dĩ nhiên.” Diệp Thiên Tuyết trả lời, “Đây là một người khác hấp dẫn.”

Cô không chịu nói nhiều hơn, vẻ mặt hoảng hốt. Trong lòng Ngụy Vũ lo lắng, đứng lên ôm cô vào trong ngực: “Tiểu Tuyết, cậu không nên có vẻ mặt như thế, tớ.”

Cậu không biết mình nên nói gì, mới có thể làm cho tâm tình của Diệp Thiên Tuyết khá hơn một chút.

Nhưng cậu khẳng định, nghe được chuyện này, cũng không khiến cậu lùi bước một chút nào.

“Tiểu Tuyết, cậu không lo lắng, tớ cho là cậu điên rồi đó?” Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của người trong ngực, Ngụy Vũ cố gắng nói hết sức thoải mái.

“Không sao.” Diệp Thiên Tuyết trả lời vô cùng nhẹ, nhẹ đến mức khiến cậu thiếu chút nữa nghe không được, “Cậu cho rằng tớ điên rồi sao, vậy có thể đi. Bên cạnh tớ, không cần có người nào đó tồn tại.”

Lòng của Ngụy Vũ đột nhiên đau đớn dữ dội.

“Tại sao không cần? Là sợ sao? Sợ quá ảm áp, cho nên trong ba trăm năm sau này cảm thấy bên cạnh lạnh lẽo mà chống đỡ không được sao?” Ngụy Vũ nhẹ giọng hỏi, nhận ra thân thể ở trong ngực cứng đờ.

Nói trúng.

Ngay cả chính bản thân Ngụy Vũ cũng rất kinh ngạc, mình lại dễ dàng đoán trúng tâm tư của cô.

Nhưng một khi hiểu được tâm tư của cô, trong lòng cậu lập tức sinh ra đau xót thật nhiều.

Nếu không phải trải qua chuyện như vậy, sao cô lại không tin, những hồi ức ảm áp kia, đủ để chống đỡ người đang lạnh lẽo đi ra khỏi bóng tối, chào đón ánh nắng mặt trời rực rỡ.

Cô vốn cự tuyệt sự tin tưởng những hồi ức ám áp kia tồn tại.

“Thử một lần, có được không?” Cậu gần như là khẩn cầu, “Cho tớ một cơ hội. Nếu cậu sợ, như vậy, chờ tớ chết, tớ liền đi tìm cậu, tớ bồi cậu cùng đi quãng đường còn lại có được không.”

Diệp Thiên Tuyết đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm cậu, ánh mắt lóe lên.

“Tại sao?” Cô hỏi, “Vì sao nói như vậy? Tớ sẽ cho là thật.”

“Tại sao không phải là thật chứ?” Ngụy Vũ nhìn thẳng vào mắt cô, bình tĩnh nói, “Tại sao không tin tớ thật sự sẽ làm như vậy chứ?”

Diệp Thiên Tuyết vô ý thức lùi lại một bước, kết quả bị Ngụy Vũ ôm chặt hơn.

“Tại sao có thể là thật chứ?” Ánh mắt của cô hơi mê mang, “Trên thế giới không có tình yêu mãi mãi.”

“Cậu chưa từng thấy qua, không có nghĩa là không tồn tại.” Ngụy Vũ nói, “Mấy phút trước, cậu mới vừa nói với tớ.”

Diệp Thiên Tuyết nhìn Ngụy Vũ, trong chốc lát lại không dám tin, thiếu niên này trái ngược với thiếu niên bình thường dịu dàng với mình. Trái ngược lớn như vậy khiến cô trong lúc nhất thời có chút không thể nào chấp nhận được.

Ngụy Vũ hít sâu một hơi, hơi buông lỏng ra một chút: “Tiểu Tuyết, thử tin tưởng một lần, có được không?”

Diệp Thiên Tuyết bình tĩnh nhìn hấn một lát, đột nhiên thoát khỏi vòng ôm của cậu, chạy ra ngoài.

Ngụy Vũ ở sau lưng cô đuổi tay ra, cuối cùng bắt đắ dĩ buông xuống.

Quên đi, nếu cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Mình luôn có cơ hội. Càng có cơ hội hơn người khác. Khóe miệng của Ngụy Vũ lộ ra tươi cười, dù sao, ngay cả bí mật của bản thân cô cũng tự nói với mình.

Đã qua 2 tuần từ ngày gặp Cố Trường Chân, Diệp Thiên Tuyết cũng không gặp ai cả.

Cô toàn tâm toàn ý ở trong nhà chuẩn bị đồ đi học, dường như hoàn toàn đặt ý định vào đại học sắp tới.

Sau đó, trường học bắt đầu báo danh ngày thứ nhất, cô nhận được một tin.

Cố Trường Chân chết.

Chết do tai nạn máy bay.

Kể từ ngày đó, trong thời gian này Cố Trường Chân thấy mình đang ở nhà còn có tất cả bạn bè.

Cùng với người nhà.

Nhưng đối với Cố Trường Khanh hoặc Diệp Hâm Thành mà nói, bản thân Cố Trường Chân mang lại cảm động, thậm chí không bằng tình cảm sâu sắc của bà.

Xa cách quá lâu, tình cảm vô luận như thế nào đều sẽ phai nhạt dần.

Cuối cùng, Cố Trường Chân thấy Phó Đại Thành.

Người đàn ông này đã từng là người mà bà áy náy nhất, nhưng bây giờ lại không có.

“Ông cố ý.” Bà nói, ánh mắt vẫn khinh thường như trước đây. Phó Đại Thành cười ha ha, “Bà đang nói cái gì, tôi nghe không hiểu.”

“Cố ý, nuôi Hoài Minh thành như bây giờ, khiến con trai cuối cùng, trừ Hòa Tô ra, cái gì cũng không còn.”

Cố Trường Chân hỏi: “Không phải ông muốn biểu đạt sự bất mãn với tôi sao?”

Nụ cười trên mặt Phó Đại Thành biến mất.

Cố Trường Chân cũng không tức giận, thậm chí bà chỉ là bình thản chỉ ra việc này, điều này làm cho Phó Đại Thành cảm thấy lo lắng.

Ông cho là bà sẽ khó chịu, sẽ chỉ hỏi mình tại sao, nhưng bà không có.

Bà chẳng qua là chỉ ra sự thật này, sau đó, chuyển đề tài.

“Tại sao bà không tức giận?” Phó Đại Thành hỏi, nhưng trong lòng kháng cự nghe câu khẳng định không phải là câu trả lời mà ông suy nghĩ kia.

“Tôi không tức giận.” Cố Trường Chân trả lời, “Hoài Minh với tôi mà nói. Thật ra cũng không có tình cảm sâu đậm như vậy. Con trai ở trong lòng tôi, thậm chí còn kém hơn cha tôi.”

“Tôi hận cha. Nhưng bây giờ, tôi không hận.”

Về mặt của Phó Đại Thành rất cuộc thay đổi.

Ông rất cuộc hiểu rõ ý từ trong lời nói của Cố Trường Chân.

Bà không quan tâm Phó Hoài Minh, một chút cũng không quan tâm.

“Bởi vì là con của tôi sao?” Ông khó khăn hỏi vấn đề này.

Cố Trường Chân tàn nhẫn gạt đầu: “Đúng vậy. Không chỉ bởi vì Hoài Minh là con của ông, cũng bởi vì Hoài Minh vốn không nằm trong sự mong đợi của tôi mà đi đến thế giới này.”

Phó Đại Thành nhìn Cố Trường Chân, bà vẫn xinh đẹp như trước, thời gian giống như không có lưu lại bao nhiêu dấu vết ở trên người bà.

Cũng giống như lòng dạ ác độc trước đây.

“Ngay cả con trai của mình bà cũng không quan tâm.” Ông cúi đầu nói nhỏ, cũng không biết là nói ình nghe, hay là nói cho ai nghe.

Cố Trường Chân nghe được, “Có lẽ đã từng quan tâm.” Bà trả lời vô cùng nghiêm túc, “Nhưng về sau, tôi không kịp quan tâm con trai nữa.”

Tia sáng cuối cùng trong mắt Phó Đại Thành cũng dập tắt.

Lúc tin Cố Trường Chân chết, trong việc này, chỉ có Phó Hoài Minh kinh hãi khó mà tự kiềm chế bản thân được. Với những người khác mà nói, dường như là một khuôn mặt mơ hồ rất cuộc biến mất.

Chỉ là lúc tỉnh giấc vào nửa đêm, vẫn có ba người lặng lẽ rơi nước mắt vì bà.

Phó Đại Thành, Cố Trường Khanh và Diệp Thiên Tuyết.

Không nói có phải Cố Trường Khanh rất cuộc nghĩ tới tình cảm chị em đã lâu kia không, với Diệp Thiên Tuyết mà nói, cô rất cuộc hiểu rõ ý tứ câu nói kia của Cố Trường Chân, ý tứ bà trả giá thay Diệp Thiên Tuyết.

Khi cô gái làm giao dịch với cô xuất hiện, Diệp Thiên Tuyết gần như là theo bản năng thức tỉnh.

Cô gái nhỏ yếu mặc áo đen không tiếng động xuất hiện ở trong phòng, cô cũng không cảm thấy kinh ngạc.

“Cô.”

“Có người giao linh hồn của mình cho tôi.” Giọng nói của cô gái áo đen nhẹ nhàng giống như vừa ra khỏi miệng sẽ phiêu tán (biến mất theo gió), “Cho nên, cô tự do.”

Diệp Thiên Tuyết kinh hãi trong chốc lát, cố gắng phủ nhận nhưng không thể gặp được bà nữa rồi.

“Là ai.”

“Cô đoán được.”

“Nhưng tại sao dì ấy phải làm như vậy, tại sao.”

Nghe Diệp Thiên Tuyết kêu gào, trong mắt của cô gái áo đen lộ ra thương hại không rõ ràng: “Như vậy, không phải các người mới có thể nhớ bà ta mãi mãi sao? Được người mình muốn lưu lại trong trí nhớ, như vậy với bà ta mà nói, vậy là đủ rồi.”

Diệp Thiên Tuyết ngơ ngác ngẩng đầu nhìn cô gái, dường như hoàn toàn không hiểu cô gái đang nói cái gì. Cô gái áo đen không muốn ở lại nữa, đưa tay ấn lên cái trán của cô: “Như vậy, chúng ta không còn khổ ước. Cô đạt được tự do, không hạn chế sinh mạng, cũng không cần làm việc cho tôi ba trăm năm.”

Quỳ trên mặt đất, ngửa đầu nhìn Diệp Thiên Tuyết, khóe môi của cô gái áo đen nở nụ cười nhỏ nhẹ dường như ngay sau đó liền biến mất: “Vậy gặp lại sau. Hi vọng sau này chúng ta mãi mãi không có ngày gặp lại.”

Diệp Thiên Tuyết vô ý thức đưa tay ra bắt, lại chỉ là công dã tràng.

Cô ngơ ngác nhìn căn phòng trống trơn, không nhận được lệ rơi đầy mặt.

Sáng sớm ngày thứ hai, cô dọn dẹp đồ đạc, đi trường học báo danh. Diệp Hâm Thành lặng lẽ theo sau, Diệp Thiên Tuyết do dự một hồi lâu, cuối cùng không cự tuyệt ý tốt của ông.

Trên thực tế, lúc ngồi lên xe của Diệp Hâm Thành, cô đột nhiên thở dài một tiếng: “Cha, có một số việc, con không có cách nào tha thứ, nhưng có lẽ, thời gian sẽ làm phai nhạt tất cả.”

Diệp Hâm Thành nghiêng đầu nhìn con gái vẫn còn mạnh mẽ, trong lòng vui sướng, cuối cùng chỉ nhẹ nhàng đồng ý một tiếng.

Không sao, dù sao vẫn còn thời gian, để anh và con gái lại hòa hợp lần nữa.

Ngụy Vũ đã sớm chờ ở trong trường học rồi, đồng thời cũng hỏi thăm làm sao làm thủ tục dễ dàng nhất.

Diệp Thiên Tuyết cũng không từ chối sự ân cần của cậu. Diệp Hâm Thành ở bên cạnh nhìn, bên môi vẫn luôn mang theo ý cười.

Đợi đến khi giúp làm thủ tục xong, Ngụy Vũ cầm chìa khóa ký túc xá của Diệp Thiên Tuyết đưa cô đến ký túc xá.

Ngụy Vũ kéo tay Diệp Thiên Tuyết đi về phía trước, thuận miệng nói: “Tiểu Tuyết, trên cổ tay của cậu hình như từng có một nốt ruồi màu đen, bây giờ hình như không thấy nữa?”

Diệp Thiên Tuyết cúi đầu liếc mắt nhìn cổ tay đã từng có nhiều đóa hoa nhỏ màu đen, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, sau đó nói, “Có người làm tiêu tan giúp tớ.”

Ngụy Vũ không để ý, chỉ vừa cười vừa lắc đầu: “Kỹ thuật của người đó nhìn qua thật giống thật, không để lại một chút dấu vết nào.”

Diệp Thiên Tuyết khẽ cười, bước chân nhẹ nhàng theo sát cậu đi về phía trước.

“Đến.” Vòng vo một hồi, Ngụy Vũ chợt cười, chỉ vào nhà lầu không mới lắm ở trước mặt. Sau khi đi tới cửa, cậu giao chìa khóa cho Diệp Thiên Tuyết, “Bác gái giữ cửa chắc chắn sẽ không để tớ đi lên, trước đó tớ đã đi qua.”

Bác gái giữ cửa vừa vặn nghe thấy, cười ha hả: “Hôm nay là ngày tựu trường, nếu cậu là bạn bè thân thích, cũng có thể đi vào.”

Diệp Thiên Tuyết nhướn miệng cười: “Vậy hôm nay cho cậu một cơ hội, để cậu vào xem một chút.”

“Cô gái nhỏ vẫn đau lòng bạn trai, ha ha ha.” Bác gái giữ cửa cười ha ha, nhìn hai người cùng nhau đi vào.

Ngụy Vũ kích động vì câu bạn trai kia, nhìn Diệp Thiên Tuyết, có ý muốn nói gì đó, cuối cùng ấp úng nói: “Cậu không phản bác sao?”

Diệp Thiên Tuyết miễn cưỡng quay đầu lại: “Cậu nói cái gì?”

“Việc bạn trai đó?”

Diệp Thiên Tuyết làm như không có chuyện gì xảy ra, quay mặt đi: “Ừ, việc đó, không sao, tớ nguyện ý để cho cậu thử một lần.”

Ngụy Vũ giống như đột nhiên bị sét đánh trúng cứng đờ đứng ở đó.

62. Chương 62

Kể từ ngày Diệp Thiên Tuyết rời khỏi quán cà phê, cũng chưa từng gặp lại Phó Hoài Minh, cho nên khi cô nhìn thấy Phó Hoài Minh tìm tới cửa thì không khỏi kinh hãi (kinh ngạc, sợ hãi).

Lúc này, đã là tháng 10, thời tiết đã bắt đầu dần dần mát mẻ.

Phó Hoài Minh vẫn mặc áo sơ mi trắng giống như trước đây, cả người không có sức sống, dường như là mùi của tro tàn.

Lúc anh xuất hiện trước mặt Diệp Thiên Tuyết, thậm chí trên gương mặt là râu ria xồm xàm, có vẻ cực kỳ nghèo túng. Diệp Thiên Tuyết gần như không nhận ra anh.

Phó Hoài Minh nhìn thấy sự xa cách trong mắt Diệp Thiên Tuyết, trong lòng xẹt qua ưu thương nhàn nhạt. Nhưng anh vẫn cố chấp chắn trước mặt Diệp Thiên Tuyết.

“Có một số chuyện anh muốn hỏi em một chút.”

Diệp Thiên Tuyết cân nhắc trong chốc lát, quay đầu cho Ngụy Vũ một ánh mắt yên tâm, khẽ cười với anh: “Đúng lúc em cũng có một vài chuyện muốn nói với anh.”

Hai người một trước một sau đi tới ngồi xuống một chiếc ghế dài trong công viên.

Phó Hoài Minh kiên nhẫn chờ Diệp Thiên Tuyết ngồi xuống xong, mới hỏi vấn đề của mình: “Ngày đó, rốt cuộc em và Cố Trường Chân nói những gì?”

Diệp Thiên Tuyết nâng mắt lên nhìn lướt qua bề ngoài nhếch nhác của anh, trả lời: “Đây cũng chính là chuyện mà em muốn nói với anh.”

Cô nghiêm túc nhìn anh, trên mặt mang theo tươi cười nhưng đáy mắt lại là một mảnh lạnh nhạt: “Em đã từng vô cùng kỳ vọng có một người anh như anh, nhưng bây giờ em nghĩ, có lẽ đời này của em cũng không muốn gặp lại anh.”

Dừng một chút, cô nói tiếp, “Dì và cha cũng có ý này. Nếu như anh muốn một phần gia nghiệp của nhà họ Cố nên cho dì, bọn họ sẽ mau chóng chia cho anh, nhưng.”

“Từ đó về sau, gặp mặt cũng chỉ là người xa lạ.”

Phó Hoài Minh nói không ra cái cảm giác trong lòng là cái gì, anh chẳng qua là đang nhẫn nại, nhìn vào mắt Diệp Thiên Tuyết: “Chuyện này là ý của bọn họ sao?”

Diệp Thiên Tuyết khẽ mỉm cười: “Chuyện này em không cần thiết phải nói xạo. Với em mà nói, em thà rằng anh chưa bao giờ phát hiện ra.”

“Em biết anh rất tốt với em, rất nghiêm túc bù đắp lại. Nhưng có một số chuyện, không phải bù đắp lại là được.” Lời nói của Diệp Thiên Tuyết giống như búa tạ nện vào lòng của Phó Hoài Minh, khiến anh gần như nói không ra lời.

Một hồi lâu, anh mới cúi đầu trả lời: “Anh hiểu.”

“Về phần anh muốn biết chuyện này.” Diệp Thiên Tuyết do dự, ngẩng đầu nhìn trời: “Có một số việc em không muốn nhiều lời, nhưng ơn của dì, trong lòng em luôn luôn ghi nhớ.”

“Dì vì muốn em không hận anh nên mới đi.”

Phó Hoài Minh đột nhiên ngẩng đầu lên: “Nói cách khác, cái chết của bà vốn không phải do tai nạn máy bay ngoài ý muốn đúng không?”

“Không, thật sự là ngoài ý muốn.” Diệp Thiên Tuyết vô cùng nghiêm túc lắc đầu, “Nhưng chuyện ngoài ý muốn này, bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành chuyện ngoài ý muốn khác. Chỉ có cái chết là không thể tránh khỏi.”

Phó Hoài Minh sững sờ trong chốc lát, mới lấy lại tinh thần.

“Ý em là cuối cùng bà cũng phải chết, chỉ là hình thức khác nhau, phải không?” Thanh âm của anh đè tới mức thấp nhất, dường như sợ hãi mình sẽ hoảng loạn.

Diệp Thiên Tuyết gật đầu: “Đúng vậy” cô thở dài, mi mắt rũ xuống, “Nếu như dì không làm như vậy, có lẽ.”

Có lẽ, người chết chính là cô.

Sống lại lần này, vốn là trong lòng tràn đầy thù hận.

Lúc này phần thù hận cũng đã hết, lại phát hiện người gây ra là người khác, người đó là người mang đến tình cảm giác ấm áp và có thể tin tưởng, cảm giác đó.

Nếu như trả thù, trong lòng khổ sở không lời nào có thể diễn tả được; nếu như không trả thù, những khổ sở của kiếp trước vẫn luôn xuất hiện ở trước mắt.

Nhiều đêm, cô đều do dự, không biết có nên lại bước vào trong bóng tối lần nữa lại làm giao dịch một lần nữa không.

Lúc cô còn đang do dự, Cố Trường Chân lại lựa chọn.

Lấy thân phận là một người mẹ, thay con trai rửa sạch tội nghiệp trên người mình.

Diệp Thiên Tuyết ngẩng đầu, nhìn Phó Hoài Minh trước mặt.

Trẻ tuổi, anh tuấn, giàu có, thông minh.

Thanh niên như vậy, gần như là có tất cả.

Nhưng có một vài thứ, anh mãi mãi sẽ không có.

Diệp Thiên Tuyết hít một hơi thật sâu: “Có một số việc, em không muốn nói. Nhưng Phó Hoài Minh, có một vài chuyện chắc chắn anh sẽ hối hận.”

Cô đứng dậy rời đi, để lại một mình Phó Hoài Minh ngồi ôm đầu ở đó, che mặt nên không thấy rõ vẻ mặt.

Nghe tiếng bước chân rời khỏi của cô, Phó Hoài Minh cũng không ngẩng đầu lên, nhưng anh lại hiểu rõ, mình sớm đã hối hận rồi.

Từ lúc trong lòng anh bắt đầu mang thù hận, chuẩn bị những việc để trả thù, thì anh vĩnh viễn mất đi một thứ gì đó.

Một hồi lâu, anh ngẩng đầu lên, nước mắt đan xen trên mặt, rõ ràng là khóc.

Anh ngồi ngơ ngác ở trên ghế dài thật lâu, có tiếng bước chân của một người vội vàng chạy tới, lúc nhìn thấy anh mới lộ ra vẻ mặt dịu dàng: “Hoài Minh, về nhà.”

Phó Hoài Minh ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tô Hòa đứng ở trước mặt, vẻ mặt mỉm cười dịu dàng, vươn tay về phía mình.

Anh theo bản năng để tay của mình lên, để Tô Hòa kéo mình đứng dậy, lẩm bẩm nói: “Về nhà sao?”

“Dạ, về nhà.” Tô Hòa vẫn cười dịu dàng ấm áp, “Nhà của anh và em.”

Bước chân của Phó Hoài Minh có chút loạng choạng, nghiêng nghiêng ngã ngã đi theo cô.

Đi qua bụi hoa, ngồi lên xe, Phó Hoài Minh còn có chút ngây người được Tô Hòa sắp xếp ngồi vào chỗ cạnh tài xế, bản thân mình thì ngồi vào chỗ lái xe.

Phó Hoài Minh thất thần nhìn ngoài cửa xe, trong đầu trống rỗng.

“Hoài Minh, điện thoại kêu kìa, anh nhận một chút được không?” Giọng nói của Tô Hòa gọi anh tỉnh, lúc này anh mới nghe được, nhạc chuông điện thoại của mình đang vang lên vui vẻ, đây là nhạc chuông mình đã từng thích nhưng nay nghe lại cảm thấy có chút chói tai.

Ấn nút nhận nghe theo bản năng, đưa điện thoại di động vào tai, Phó Hoài Minh nghe được giọng nói của Phó Đại Thành.

“Hôm nay con đi gặp con bé nhà họ Diệp kia sao?”

Phó Hoài Minh nhẹ nhàng “Dạ” một tiếng. Hình như Phó Đại Thành đang hút thuốc ở đầu dây bên kia, thanh âm truyền qua sóng điện thoại khiến Phó Hoài Minh cảm giác mình cũng muốn hút thuốc lá.

Đường như chỉ có mùi thuốc lá có thể làm yên lòng anh.

“Hai con nói gì vậy?” Phó Đại Thành hỏi, “Cha nghe nói loáng thoáng, Cố Trường Khanh và Diệp Hàm Thành đang thương lượng cho con một phần gia nghiệp, coi như là mẹ con nên được.”

Đầu óc của Phó Hoài Minh đột nhiên tỉnh táo lại.

“Em ấy có nói đến.” Trả lời một câu như vậy, Phó Hoài Minh hỏi, “Cha hỏi chuyện này.”

Phó Đại Thành lại hút một hơi thuốc ở đầu dây bên kia, chậm rãi phun khói xong, mới trả lời, “Đừng gọi tôi là cha. Dù sao nhiều năm rồi con cũng không gọi, về sau cũng không cần gọi nữa.”

Trong lòng Phó Hoài Minh đột nhiên có dự cảm xấu.

Sau đó, anh nghe được Phó Đại Thành nói: “Nếu con muốn thừa kế gia nghiệp bên kia, bên này của cha cũng sớm chia cho con một phần tương đối rồi. Tránh cho con đến lúc đó còn phải hao tâm tổn trí thu xếp, bây giờ vừa vặn giải quyết luôn.”

Phó Hoài Minh chết lặng nghe Phó Đại Thành nói: “Sau này, con là con, cha và vợ con của cha ở cùng nhau. Con cũng đừng tới đây chỉ phiền thêm.”

Trong lòng Phó Hoài Minh yên tĩnh khác thường: “Ý của cha là sau này không có đứa con trai này sao?”

Phó Đại Thành cười ha hả: “Dĩ nhiên không phải rồi. Con là con của cha, chuyện này không có cách nào thay đổi được. Nhưng chính con cũng biết, bọn họ vẫn luôn đối xử với con không mặn không nhạt, bây giờ mẹ con cũng đi rồi, trong lòng cha sự nhớ nhung cũng đã không còn, đương nhiên muốn sống hòa hợp qua ngày với bọn họ. Con về đây, hai bên cũng chỉ lúng túng, dứt khoát sau này không có việc gì thì ít về đi.”

Lời nói như vậy giống như một cây đuốc, khiến lòng của Phó Hoài Minh cháy lên dữ dội. Anh vẫn còn có thể bình tĩnh trả lời một câu “Con biết rồi”, sau đó cúp điện thoại trong khi Phó Đại Thành đang giải thích hơi hợt ở đầu bên kia.

Quay đầu nhìn Tô Hòa đang lái xe, Phó Hoài Minh chợt nở nụ cười: “Tô Hòa.”

Tô Hòa có chút lo lắng nghiêng đầu liếc mắt nhìn anh một cái, lại quay mặt đi: “Hoài Minh, làm sao vậy? Anh không cần như vậy, em rất lo lắng cho anh.”

“Sau này, anh chỉ có mình em.” Anh khẽ mỉm cười, đáy mắt là một mảnh mê lương.

Anh dốc sức để ánh mắt của người thân dừng ở trên người mình, khao khát tình thân ấm áp, nhưng bây giờ, bên cạnh anh chỉ có Tô Hòa.

Trên thế giới nhiều người như vậy, bên cạnh anh chỉ còn dư lại một Tô Hòa.

Nghe anh nói như vậy, Tô Hòa lo lắng nhìn anh, lúc đang lái xe rảnh ra đưa tay nhẹ nhàng nắm lấy tay anh: “Em vẫn ở đây. Thời gian sau này còn dài, từ từ rồi bọn họ sẽ bị anh làm cảm động mà.”

Phó Hoài Minh gạt đầu, vô ý thức nắm chặt tay của Tô Hòa.

Tô Hòa bị anh nắm hơi đau, nhưng nhìn tình trạng của anh, cũng không kêu đau, mặc cho anh nắm tay của mình.

Lúc lái xe gần đến nhà của hai người, Tô Hòa nhìn Phó Hoài Minh đã bình tĩnh hơn nhiều, thở phào nhẹ nhõm.

Phó Hoài Minh như vậy, cô vô cùng đau lòng.

Trở về nhanh một chút, sau đó an ủi anh thật tốt, để anh thoát khỏi tình trạng suy sụp này. Tô Hòa nghĩ như vậy, trên mặt hiện ra nụ cười kỳ vọng.

Ngay sau đó, cô sợ hãi mở to mắt, nhìn xe tải chở hàng đâm thẳng vào xe của mình, ra sức xoay tay lái.

Phó Hoài Minh bị văng từ trong xe ra ngoài.

Anh lăn mấy vòng trên mặt đất, trừ một vài vết trầy xước da trên người, lại không có những tổn thương khác.

Nhưng nhìn chiếc xe con nằm ở phía dưới xe tải chở hàng, cả người anh mông lung.

Tài xế trên xe tải chở hàng chạy tới đánh điên cuồng vào Phó Hoài Minh: “Tại sao người chết không phải là mày, không phải là mày chứ!” Vừa la, vừa tay đâm chân đá Phó Hoài Minh.

Đau đớn trên người làm Phó Hoài Minh tỉnh lại, anh bắt đầu đánh lại, rất nhanh liền chế trụ được tên tài xế xe tải.

Cho dù bị đánh ngã trên mặt đất, mặt tài xế vẫn đầy oán hận nhìn qua, giống như có thù sâu oán nặng với anh ta vậy.

Nhưng Phó Hoài Minh không nhìn thấy.

Trong mắt của anh chỉ có chiếc xe con màu đỏ kia, anh đặc biệt dẫn Tô Hòa đi mua. Khi đó, Tô Hòa nói nếu sau này có con sẽ đổi một chiếc xe lớn hơn.

Anh vẫn rất vui vẻ đồng ý, nghĩ tới trong cuộc sống về sau sẽ có một tiểu bảo bối.

Nhưng cái gì cũng không có

Trong đầu xe bị biến dạng hoàn toàn, anh còn có thể thấy đáng dấp quen thuộc đó. Nhưng cô sẽ không đáp lại lời anh gọi nữa.

“Tô Hòa, Tô Hòa, Tô Hòa. Tô Hòa em nói một tiếng đi!” Phó Hoài Minh quỳ xuống bên cạnh thân thể nằm trong chiếc xe đã bị hủy hoại, khàn giọng kêu gào.

Khi đó, Tô Hòa mở cửa xe bên anh ra, mạnh mẽ đẩy anh ra ngoài.

Nhưng coi như anh còn sống, lại có ý nghĩa gì chứ.

Trên cái thế giới này, anh chỉ còn lại một mình.

Cô gái mặc áo đen đứng ở xa xa bên ngoài đám người, nhìn hiện trường tai nạn xe cộ bên kia, khỏe môi hiện ra độ cong như có như không.

“Lại là một người đáng thương.”

Cô gái đứng xa xa ở đó, truyền giọng nói của mình vào tai của anh: “Người hối hận không?”

“Người muốn làm lại một lần nữa không?”

63. Chương 63: Ngoại Truyện - Kiếp Trước Sau Đây

Sau khi Diệp Thiên Tuyết chết, Liễu Phỉ Phỉ vẫn đắm chìm trong cảm giác hạnh phúc.

Cuối cùng, tất cả mọi thứ đều là của mình.

Người yêu của Diệp Thiên Tuyết, cha của Diệp Thiên Tuyết, tài sản của Diệp Thiên Tuyết, cùng với thân phận hiện tại của Diệp Thiên Tuyết.

Cuối cùng cô ta cũng trở thành người thừa kế duy nhất của Diệp Hâm Thành, vĩnh viễn không cần lo lắng, cho dù Diệp Hâm Thành thiên vị Diệp Thiên Tuyết hơn nữa, cũng để lại tài sản cho cô ta.

Cuối cùng cô ta cũng thực hiện được nguyện vọng mười mấy năm nay của mình.

Nhưng dường như cuộc sống cũng không có tốt hơn một chút nào.

Không có Liễu Đan Văn kiêu chể cũng không cần phải cẩn thận dè dặt như trước kia, trước đây vẻ dịu dàng và lòng khoan dung đã không còn, chỉ còn lại thói quen được nuông chiều cùng với vẻ mặt giả dối. Bây giờ lúc Liễu Đan Văn gặp Liễu Phỉ Phỉ, không tự chủ thể hiện ra một chút kiêu ngạo và vênh mặt hất hàm sai khiến, lúc nói chuyện lại càng thẳng thừng hơn trước kia, lúc sai cô ta làm việc lại càng đúng lý hợp tình.

“Nếu như không phải là tôi, làm sao cô có thể có cuộc sống bây giờ.” Bà ta nói như vậy thật nhiều.

Liễu Phỉ Phỉ thừa nhận bà ta nói đúng là sự thật, nhưng cũng không cần cho rằng mình mang ơn với bà ta chút.

Nếu như không phải là Liễu Đan Văn, có lẽ mình cũng vốn không cần là một cô con gái riêng, mà là quang minh chính đại làm con gái nhà họ Diệp.

Không phải theo họ Liễu tràn đầy khuất nhục của Liễu Đan Văn, mà là họ Diệp tràn đầy vinh dự.

Khi đối mặt với Liễu Đan Văn chỉ là không nghe bà ta nói, Liễu Phỉ Phỉ biết điều không có tranh chấp với bà ta. Không việc gì phải tranh chấp cả, một ngày nào đó Liễu Đan Văn cũng sẽ chết đi, tất cả mọi thứ của bà ta đều là của mình.

Trở về nhà, chạy tới hôn lên má của con gái một cái, cười hỏi hôm nay tiểu bảo bối có ngoan không, trong lòng Liễu Phỉ Phỉ tràn đầy vui vẻ.

Đây là cục cưng của cô ta đó.

Tăng Hàm đi từ trong phòng ra, làm biếng dựa vào trên khung cửa: “Hôm nay lúc anh đi đón con gái, cô giáo nói con gái lại không nghe lời. Đánh nhau với bạn học đó.”

Liễu Phỉ Phỉ chẳng hề để ý: “Tại sao tiểu bảo bối lại đánh nhau với bạn học chứ? Không phải bởi vì bạn học ức hiếp con gái sao? Gặp phải người như vậy không cần khách khí, cứ đánh lại là được rồi.”

Con gái cười hì hì chơi đầu ngón tay của mình không nói lời nào.

Tăng Hàm ở bên cạnh cực kỳ bức mình: “Em đừng lúc nào cũng nói vậy sẽ dạy hư con gái đó. Dù sao sau này nó cũng là con gái nhà họ Tăng, nếu như nuôi thành tính tình ngang ngược, ngày sau sao sống ở thành phố được.”

Liễu Phỉ Phỉ cười dịu dàng: “Làm sao không được chứ, bảo bối là một đứa bé thông minh, sẽ không trở thành như vậy đâu.”

Tăng Hàm nhìn cô ta đắm chìm trong thế giới của mình không ra được, không hài lòng hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi vào trong. Dĩ nhiên ngay cả nói cũng lười nói với cô ta.

Liễu Phỉ Phỉ ngẩng đầu lên, nhìn cửa phòng bị đóng lại, trong lòng có chút phức tạp.

Cùng Tăng Hàm trở thành như bây giờ, không phải là mong muốn của cô ta.

Nhưng cô ta không biết xử lý tình trạng phức tạp bây giờ của mình và Tăng Hàm ra sao. Đây là thách thức mà cô ta chưa bao giờ gặp phải.

Giống như xa cách thật nhiều năm, cô ta cũng chưa từng muốn, trong lòng chồng của mình, vẫn còn giữ bóng dáng của Diệp Thiên Tuyết.

Quá khứ lâu như vậy, sao còn có người nhớ chứ.

Tại sao Tăng Hàm anh luôn nhớ chứ?

Buổi tối sau khi tắm xong, Liễu Phỉ Phỉ ở trong phòng tắm soi gương nhìn dáng vẻ của mình, sửa sang lại áo ngủ mỏng trong suốt bằng bông mình mới vừa mua, sau đó mới đi ra ngoài.

Tăng Hàm đã lên giường, đang ngồi đọc một quyển sách ở trên giường.

Cô ta cẩn thận đi tới, gọi tên Tăng Hàm.

Người đó chỉ là ngẩng đầu lên, liếc cô ta một cái, dường như không nhận ra được quần áo mà cô ta tỉ mỉ chọn lựa, lại càng chưa từng nhận ra được sức quyến rũ của cô ta, không chút để ý cúi đầu: “Em ngủ trước đi, anh đọc sách một lát nữa.”

Liễu Phỉ Phỉ cắn môi, cố ý lên giường từ bên Tăng Hàm ngủ, động tác quyến rũ bò qua người Tăng Hàm. Nhưng dường như phía dưới của người kia hoàn toàn không có cảm giác, ngay cả đầu cũng không có hơi lên. Sau khi Liễu Phỉ Phỉ nằm xuống, cẩn thận nhìn Tăng Hàm mấy lần, đưa tay ra sờ chỗ đó.

Chỗ đó mềm nhũn, cho dù tay của Liễu Phỉ Phỉ có sờ như thế nào, cũng không có phản ứng.

Tăng Hàm cười như không cười để sách xuống nhìn cô ta: “Sao, muốn hả?”

Ánh mắt của Liễu Phỉ Phỉ utor át nhìn anh, dực vọng rõ ràng. Tăng Hàm đột nhiên nở nụ cười lạnh: “Vậy thì ghen đi.”

Nói xong, anh ta xốc chăn đứng dậy đi ra ngoài, Liễu Phỉ Phỉ nằm ở trên giường nhìn bóng lưng của anh ta, bị thương rữ xuống mi mắt.

Cô không biết vì sao Tăng Hàm đột nhiên trở thành như vậy.

Có lúc cô ta nghĩ, tại sao đến bây giờ mình còn ở lại bên cạnh người đàn ông này.

Mình đã là người thừa kế của nhà họ Diệp, cho dù ly hôn với Tăng Hàm, cũng có thể sống thoải mái qua ngày, tại sao phải cố chấp dây dưa với người đàn ông này. Vấn đề này đến cuối cùng cô ta cũng chưa nghĩ ra.

Có lẽ là không nỡ bỏ con gái, có lẽ là mình thật sự đã động lòng.

Nhưng tại sao sau khi mình động lòng rồi, người kia đã từng khen ngợi ở trước mặt mình nhưng bây giờ sao lại từ chối chứ.

Tăng Hàm ra khỏi phòng, trong lòng giống như có lửa đốt.

Trước kia, anh ta chưa bao giờ nghĩ tới, người ngủ ở bên cạnh mình, sẽ là một người phụ nữ có lòng dạ rắn rết như vậy.

Anh ta còn nhớ rõ mùa hè năm mười sáu tuổi ấy, Diệp Thiên Tuyết đứng ở bên cạnh mình, vẻ mặt phấn khởi, tự tin dường như làm tất cả mọi người nên giống khuôn mặt trẻ tuổi của cô, sau đêm đó, cô bệnh tâm thần thét chói tai.

Cô bị hủy hoại hoàn toàn, anh ta lại không nghĩ tới, tất cả mọi việc đều là người phụ nữ bên cạnh mình tạo thành.

Ngồi trong phòng sách hút mấy điếu thuốc, Tăng Hàm rốt cuộc cũng bình tĩnh lại, bắt đầu suy nghĩ, Diệp Hâm Thành nói những chuyện này với mình đến cuối cùng là vì cái gì.

Ở trong tang lễ của Diệp Thiên Tuyết, lúc Diệp Hâm Thành nói ra yêu cầu được nói chuyện riêng, mình không nên đi ra.

Nếu không cũng sẽ không rơi vào tình trạng vô cùng rối rắm như bây giờ.

Tăng Hàm dựa người về sau, nằm ở trên ghế, tâm trạng phức tạp phun ra một hơi khói thuốc.

Ý của Diệp Hâm Thành rốt cuộc là cái gì? Rốt cuộc là muốn mình buông tay, hay muốn mình che giấu giùm?

Đối với ý sau, Tăng Hàm lắc đầu một cái, cảm thấy khả năng không lớn. Nếu ông ta thật sự muốn mình che giấu giùm, cũng không cần phải đặc biệt tự nói với mình, dù sao những chuyện này, ít đi một người biết, liền ít đi một phần nguy hiểm.

Vậy ý của ông ta chính là muốn mình và Liễu Phỉ Phỉ chia tay sao?

Tăng Hàm cau mày, trăm mối suy nghĩ vẫn không có cách giải thích nào.

Nếu như Diệp Hâm Thành thật sự quan tâm Diệp Thiên Tuyết như vậy, lúc biết được chuyện này nên nổi giận với Liễu Phỉ Phỉ. Nhưng Liễu Phỉ Phỉ lại sống yên ổn cho tới bây giờ, hơn nữa còn lấy chồng sinh con, bây giờ Diệp Thiên Tuyết chết rồi, nói những chuyện này thì có ích lợi gì chứ?

Anh ta buồn bực vỗ cái bàn, bức tóc chẳng biết nên làm sao.

Đèn trong phòng sách đột nhiên sáng lên.

Tăng Hàm sợ hết hồn, ngẩng đầu lên nhìn thấy cha của mình mặc đồ ngủ đang đứng ở cửa phòng không hài lòng cau mày nhìn mình.

“Hơn nửa đêm, không ngủ được ở trong này làm gì?”

“Không có, không có gì.” Tăng Hàm nói lấy lệ hai câu, đứng lên: “Bây giờ con sẽ đi ngủ.”

Cha Tăng đứng yên ở đó, chờ anh ta đến gần, lại đi vào, đóng cửa lại: “Có tâm sự gì không bằng nói ra nghe một chút. Dù sao cha ăn cơm nhiều năm hơn con, có một số việc cũng có kinh nghiệm hơn con.”

Tăng Hàm cười khổ, loại chuyện như vậy, cho dù cha có ăn cơm nhiều hơn con một trăm năm cũng không có kinh nghiệm đó.

Nhưng anh ta cũng không dám phản đối cha của mình, bình tĩnh ngồi xuống đối diện với ông, hai người đều im lặng không nói.

Qua một lúc lâu, trong bầu không khí yên tĩnh cha Tăng mở miệng: “Cha thấy gần đây con và Phỉ Phỉ hình như không thân mật lắm, con ở đây lo lắng chuyện này, có phải có liên quan tới Phỉ Phỉ đúng không?”

Tăng Hàm chợt ngẩng đầu lên nhìn cha Tăng.

Cha Tăng nhíu mày: “Cho rằng cha là người mù sao?” Tăng Hàm lắc đầu cười khổ: “Cha nghĩ nhiều rồi, con chỉ cho là . . . Có một số việc, không biết nên nói như thế nào.”

“Có liên quan tới nhà họ Tăng, hay chỉ liên quan tới mình con thôi?” Cha Tăng gõ bàn, hỏi.

Tăng Hàm há miệng, cuối cùng thở dài: “Con nói cho cha.”

Anh ta nói ra hết những lời của Diệp Hâm Thành, chán nản cúi đầu xuống: “Con không biết nên làm cái gì bây giờ.”

“Bây giờ Tiểu Tĩnh mới ba tuổi, con không biết nếu như con đồng ý với cha vợ buông tay, có thể ảnh hưởng tới con bé không?”

Về mặt cha Tăng nặng nề, lúc sau, ông thở dài một tiếng: “Mau chóng tìm lý do ly hôn đi. Ý của ông Diệp chính là ý này. Sau đó, lợi dụng tuổi Tiểu Tĩnh còn nhỏ, để con bé quên đi mẹ đẻ là được.”

Sau khi cha Tăng nghe chuyện này xong, ngay cả tên Phỉ Phỉ cũng không muốn gọi: “Tranh giành tình cảm cũng thường gặp, nhưng vì tranh giành tình cảm mà ra tay độc ác như vậy, tuổi còn nhỏ như thế, cha thật sự sợ cô ta sẽ dạy hư Tiểu Tĩnh.”

Tăng Hàm há miệng nói không nên lời.

Liễu Phỉ Phỉ cảm thấy dù sao cuộc sống có thách thức mới tốt.

Vì vậy bây giờ, cô ta đang suy nghĩ rất nghiêm túc làm sao nắm Tăng Hàm trong tay một lần nữa.

Chỉ là hiệu quả xem ra cũng không tốt lắm, cô ta có chút đau đầu.

Cho nên khi Tăng Hàm hẹn cô ta đi ăn cơm ở nhà hàng Tây, trong lòng cô ta rất háng hái, cho là Tăng Hàm rốt cuộc cũng nghĩ thông suốt.

Nhưng lúc đến nơi, nhìn vẻ mặt của Tăng Hàm không tốt lắm, trong lòng cô ta hơi hồi hộp.

Quả nhiên, Tăng Hàm lần nữa nói đến những chuyện kia không để cho cô ta chuyển chủ đề.

Có liên quan đến vấn đề dạy dỗ Tăng Tĩnh, cho tới bây giờ hai người cũng không có chung một cách. Tăng Hàm cho là thói quen của đứa bé phải bắt đầu dạy dỗ từ nhỏ, không thể một mực nuông chiều; Liễu Phỉ Phỉ lại cảm thấy, khi còn bé nên để mặc vui chơi thỏa thích, đến lúc lớn hơn, lại dạy dỗ vẫn còn kịp.

Vì vậy, hai người lại âm ỉ một lần nữa, ra về trong sự không vui vẻ.

Tăng Hàm tức giận bỏ đi, Liễu Phỉ Phỉ giận dữ uống hơn nửa chai rượu đỏ mới rời đi.

Đi tới nhà để xe, vừa mới ngồi lên xe, cô ta có chút hối hận, uống rượu quá nhanh, bây giờ cô ta đã hơi chóng mặt.

Bộ dáng này hoàn toàn không thể lái xe, cô ta suy nghĩ một chút, lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số, để người đó tới đây lái xe đưa mình trở về.

Người đó và cô ta được xem như là bạn bè không tốt, sau đó trêu đùa hai câu, liền đồng ý.

Lúc này Liễu Phỉ Phỉ mới yên lòng, chờ người đó tới thì đã ngủ.

Kết quả là đợi đến lúc cô ta tỉnh lại, mới phát hiện ra mình không về nhà, mà nằm trên giường ở chỗ nào đó không biết.

Bên cạnh có một người ngủ, hai người ở dưới chăn cũng không có mặc quần áo. Cô ta kinh hãi (kinh ngạc + sợ hãi), theo bản năng muốn thoát khỏi vòng tay của người đó, lại đánh thức người đó: “Phỉ Phỉ, đã tỉnh rồi hả? Ngày hôm qua em thật là nhiệt tình, anh vẫn cho là em luôn thờ ơ với anh, làm anh cảm thấy sống không bằng chết, không nghĩ tới.”

Anh ta lại gần bóp ngực của cô ta, kéo tay của cô ta sờ nơi đó của mình. Liễu Phỉ Phỉ như là bị chạm đến một cái gì đó bình thường, nghĩ muốn tránh thoát tay của anh ta, lại không thoát khỏi, cuối cùng vẫn cầm nơi đó.

Trong lòng cô ta cảm thấy hơi ngứa.

Tăng Hàm đã nhiều ngày rồi không đụng vào cô ta.

Cho dù ngày hôm qua có điên cuồng đi nữa, chính cô ta nửa mê nửa tỉnh nên không có cảm giác. Với lại dáng dấp của người này cũng là dạng cô ta thích, nếu không cô ta cũng sẽ không dây dưa với người này lâu như vậy, nghĩ như vậy, động tác ngăn cản của cô ta liền chậm lại.

Ngay lập tức người đó đã nhận ra, vui mừng hôn cô ta hai cái, tiện thể vọt vào, bắt đầu di chuyển.

Liễu Phỉ Phỉ dứt khoát không kháng cự.

Quản nó chi, dù sao cũng ly hôn.

Sự thật quả thật giống như suy nghĩ của cô ta, cô ta và Tăng Hàm ly hôn.

Vào lúc mấu chốt của hai người, Tăng Hàm xông vào, sắc mặt xanh mét.

Bị bắt gian tại chỗ, cho dù Liễu Phỉ Phỉ có nói xạo nhiều hơn nữa cũng không có tác dụng. Tăng Hàm cũng không cho cô ta một chút sĩ diện nào, bỏ lại một câu ly hôn liền đá cửa đi ra ngoài.

Đến khi Liễu Phỉ Phỉ lấy lại tinh thần, chuyện này đã chắc chắn rồi.

Cô ta bị buộc ly hôn với Tăng Hàm, bảo toàn danh tiếng của mình, ngay cả quyền thăm con gái cũng không thể tranh thủ được nhiều hơn.

Sau khi trở lại nhà họ Diệp, bởi vì chuyện này mà Liễu Đan Văn nghiêm khắc mắng Liễu Phỉ Phỉ một trận, trái lại Diệp Hâm Thành lại bảo vệ cô ta.

“Dù sao cũng là con gái của Diệp Hâm Thành tôi, chẳng lẽ ly hôn rồi một mình nó cũng nuôi không được sao?” Diệp Hâm Thành trừng mắt nhìn Liễu Đan Văn, quay đầu cười dịu dàng với Liễu Phỉ Phỉ: “Phỉ Phỉ không cần phải để ý đến, đến lúc đó tìm một người tốt hơn là được.”

Liễu Phỉ Phỉ lập tức cười tươi như hoa, ngọt ngào kéo cánh tay của Diệp Hâm Thành làm nũng giống như trước đây.

Thân thể Diệp Hâm Thành hơi cứng nhắc, vỗ tay của cô ta.

Sau ngày đó, Liễu Phỉ Phỉ ngày càng sống buông thả hơn.

Nếu như đã ly hôn, cô ta cũng không còn phải lo ngại, dứt khoát tìm mấy người đàn ông mà mình vừa ý, thỉnh thoảng ở chung một chỗ mở par-ty, chơi đùa với nhau đến khuya.

Liều Đan Văn nói cô ta mấy lần, thấy cô ta chết cũng không hối cải, cũng bỏ qua luôn.

Diệp Hâm Thành cũng không quản cô ta, nhưng thỉnh thoảng hỏi cô ta một câu còn tiền không, mà mỗi lần cũng cho cô ta một số tiền rất lớn để xài.

Liều Phỉ Phỉ ngày càng thích kiểu sống này.

Cho đến một ngày, lúc cô ta đang trao đổi tình cảm với bạn mới quen, cảnh sát phá cửa vào rồi bắt cô ta đi.

Cô ta ầm ĩ muốn gọi điện thoại, kết quả là cảnh sát lại làm lơ. Sau khi dẫn cô ta đến phòng thẩm vấn, Liễu Phỉ Phỉ vẫn cho là đây chẳng qua là chuyện nhỏ, nhưng đến lúc cảnh sát nói ra, cô ta mới sâu sắc cảm giác không ổn.

Cảnh sát hỏi chuyện Diệp Thiên Tuyết chết.

Liều Phỉ Phỉ không biết làm sao chuyện này có thể lòi ra.

Nhưng khi đối mặt cảnh sát hỏi, cô ta trở nên nhát gan. Người cảnh sát kia hình như cũng không yêu cầu cô ta nhận tội, nhưng cô ta im lặng một hồi lâu không chịu hợp tác, dứt khoát nói cho cô ta biết, chuyện này đã điều tra rõ, vật chứng và nhân chứng đều đủ: “Tôi khuyên cô nên nói.”

Trán của Liễu Phỉ Phỉ đổ mồ hôi lạnh, khí trời rất nóng nhưng cô ta lại cảm thấy cả người đều lạnh như băng.

Cô ta còn trẻ như vậy, chẳng lẽ cứ chết như vậy sao?

Sau khi Diệp Hâm Thành nghe tin Liễu Phỉ Phỉ bị bắt, trong phòng làm việc của mình khẽ cong môi.

“Một người.” Ông lặng lẽ nói ở trong lòng, “Vẫn còn một người nữa.”

“Sẽ không quá lâu.”

Người đàn ông cao ngất ngồi đối diện ông, trên gương mặt luôn mang theo nụ cười làm cho người ta cảm thấy ấm áp, làm người ta nhìn vào sẽ sinh ra ấn tượng tốt.

Lúc này, anh gõ bàn, nụ cười càng sáng lạn hơn: “Dượng làm như vậy, thật đúng là lòng dạ ác độc. Dù sao cũng là con gái của dượng mà.”

Diệp Hâm Thành ngẩng đầu liếc mắt nhìn anh, bình tĩnh nói: “Cháu chỉ có một người em họ.”

Người đàn ông cười gật đầu: “Dạ, chỉ có một. Đáng tiếc bị hãm hại, dĩ nhiên chúng ta nên đòi lại công bằng cho em họ.”

Diệp Hâm Thành cười lạnh: “Nếu không phải là cháu, nó cũng sẽ không trở thành như vậy.”

Người đàn ông lắc lắc ngón tay, không tán thành một chút nào: “Lời nói này của dượng sai rồi. Nếu không phải là cháu, dĩ nhiên em họ sẽ không gặp được Liễu Phỉ Phỉ, nhưng ai biết được em ấy có thể gặp Trương Phỉ Phỉ này kia không chứ. Tính tình của em họ như vậy, ở trên thế giới này luôn có rất nhiều kẻ thù, cho đến lúc này, chuyện ra sao vẫn còn do lời nói của hai bên.”

Diệp Hâm Thành không nói lời nào trừng mắt nhìn anh, người đàn ông này dù bận vẫn ung dung dựa vào phía sau, mười ngón tay đan vào nhau ở trước ngực, cười híp mắt, dễ nhận thấy tâm tình vô cùng vui vẻ.

“Phó Hoài Minh, sao cháu lại có tính tình như vậy chứ.”

Diệp Hâm Thành nhìn anh, buột miệng nói ra. Sau đó liền hối hận.

Phó Hoài Minh vĩnh viễn sẽ không thừa nhận sai lầm của mình.

Quả nhiên, sau khi Diệp Hâm Thành nói ra những lời này, vẻ mặt Phó Hoài Minh hơi cứng nhắc: “Cháu trở nên cái dạng gì chứ? Không phải cháu vẫn luôn như vậy sao? Có phải dưỡng sai lầm cái gì không?”

Diệp Hâm Thành nhắm mắt lại, không muốn quan tâm tới anh nữa: “Cháu đi đi, sau khi chuyện này được làm rõ, dưỡng sẽ ký tên, chuyển những tài sản này lại cho cháu.”

Nụ cười trở lại trên mặt của Phó Hoài Minh một lần nữa, cực kỳ thoải mái vui vẻ gật đầu: “Dạ được, dưỡng đại nhân, cháu sẽ nhanh chóng hỗ trợ, đưa hai người đàn bà dưỡng hận nhất vào ngục giam. Tất nhiên còn phải tìm người chăm sóc cho hai người đó thật tốt, dưỡng nói đúng không?”

Nhìn khuôn mặt của anh mang theo tươi cười nói ra lời này, Diệp Hâm Thành cảm thấy sau này mình không muốn gặp mặt người này nữa.

Nhưng ông không thể không gặp.

Chuyện tình giữa chị em gái của Cố Trường Ninh và Trương Cẩm Văn cách quá lâu, có rất nhiều chứng cứ, cũng chỉ có Phó Hoài Minh tìm được.

Vào lúc này, trong lòng Diệp Hâm Thành chỉ có hối hận. Năm đó mình bị lừa gạt quá dễ dàng, dẫn đến kết cục cô đơn như bây giờ.

“Không sao, dưỡng hiểu rõ, sau này cháu cũng sẽ hiểu thôi.” Nhìn về phía Phó Hoài Minh rời đi, trong lòng lạnh nhạt, “Cháu cũng sẽ không có kết cục tốt.”

Nói xong, ông nhắm hai mắt lại, không bao giờ muốn nghĩ những chuyện này nữa.

Sau khi trở lại nhà họ Diệp, không có gì bất ngờ xảy ra khi thấy Liễu Đan Văn đang ngồi chờ ông trở về.

Lúc còn trẻ Liễu Đan Văn cũng là một người đẹp, lúc trung niên (tuổi từ 40 đến 50) vẫn còn là dáng vẻ thướt tha, nhưng đến bây giờ, dần dần ngang ngược hơn, bà ta cũng không tránh khỏi dáng vẻ cay nghiệt này.

Bà ta cố tình không tự giác, vẫn ăn mặc như trước kia, hai phong cách này mâu thuẫn lẫn nhau, vẻ đẹp của bà ta một chút cũng không còn.

Thấy bà ta đi tới, Diệp Hâm Thành nhin xuống sự khó chịu trong lòng, lo lắng lắc đầu với bà ta: “Anh hết cách rồi, không tìm được người bằng lòng giúp đỡ.”

Liễu Đan Văn lập tức liền nổi cáu.

“Cũng không biết Phỉ Phỉ rốt cuộc đắc tội ai, lại muốn chinh nó như vậy.” Liễu Đan Văn lăm bắm, ngồi xuống lau nước mắt, “Hâm Thành, anh nói xem có thể là nhà họ Tăng không?”

Diệp Hâm Thành mệt mỏi ngồi xuống: “Nhà họ Tăng sẽ không làm chuyện như vậy đâu, cho dù không vừa lòng, đầu tiên nhà họ Tăng làm nhất định là kết thúc hợp đồng với Diệp Thị. Bây giờ bọn họ vẫn rất nghiêm túc thực hiện hợp đồng, cho nên không phải là nhà họ Tăng.”

Liễu Đan Văn bĩu môi trách móc: “Tăng Hàm nhìn qua cũng không phải lòng dạ khoan dung, Phỉ Phỉ làm vậy cũng coi là cho nó đội nón xanh, cũng không biết có phải trong lòng nó không thoải mái, cho nên. . .”

“Đừng nói nữa.” Diệp Hâm Thành nhắm mắt rồi lại mở ra, “Nếu như Tăng Hàm thật sự muốn làm gì, đó cũng do Phỉ Phỉ làm sai trước. Coi như vượt quá giới hạn, sau khi ly hôn ngày càng phóng đảng (phóng túng, dâm dăng), cũng không biết học ai. Chỉ biết trầm mê ở trong đó.”

Liễu Đan Văn lập tức im lặng một hồi.

Cuối cùng hai người đi ngủ trong bầu không khí cứng nhắc.

64. Chương 64: Ngoại Truyện - Cầu Hôn

Ngụy Vũ đứng trước gương đánh giá cách ăn mặc của mình.

Quần áo, trang sức, kiểu tóc, đồ kèm theo đều không có vấn đề. Nhìn cả người đều sáng sủa, không có vấn đề.

Cậu vẫn chưa chắc lắm nên hỏi thợ trang điểm đứng bên cạnh: “Nhìn bộ dạng này được không?”

Về mặt của thợ trang điểm tươi cười: “Nhìn ngài Ngụy rất đẹp trai, tham dự giải Oscar cũng không có vấn đề.” Ngụy Vũ hồi hộp nở nụ cười: “Việc mà bây giờ tôi muốn làm quan trọng hơn tham dự giải Oscar nhiều.”

Thợ trang điểm cười ha ha, Ngụy Vũ xác nhận lại lần nữa rồi mới ra khỏi cửa.

Trong túi áo có một chiếc nhẫn mà cậu đã chọn rất lâu rồi.

Tuy người phụ nữ rất thích kim cương nhưng Ngụy Vũ lại không chọn chiếc nhẫn kim cương lớn nhất, bởi vì Diệp Thiên Tuyết đã từng nói, nhìn kim cương lớn giống như một khối bài mạt chược đeo trên tay.

“Vừa nặng, vừa giống như người ngu.”

Lúc nói những lời này, Diệp Thiên Tuyết chỉ mỉm cười.

“Mình thà rằng là một chiếc nhẫn đơn giản, miễn thật lòng là được rồi.”

Ngụy Vũ sờ sờ cái hộp trong túi áo, bên trong hộp là hai chiếc nhẫn bạch kim, là cậu tự mình xin người khác thiết kế giúp.

Ngụy Vũ nghĩ, hi vọng lát nữa có thể khiến cô đồng ý.

Từ năm đại học đó đến bây giờ, đã qua tám năm rồi.

Ngụy Vũ vẫn không thể mang Diệp Thiên Tuyết về nhà, khiến mẹ cậu không biết điểm trán của cậu bao nhiêu lần, lẩm bẩm cậu không nên thân bao nhiêu, thậm chí ngay cả một cô con dâu vừa lòng ba mẹ cũng không mang về được.

Ngụy Vũ lúc nào cũng ngoan ngoãn cúi đầu nhận sai, trong lòng nước mắt chảy thành sông.

Mẹ, không phải con không cố gắng, thật sự là mẹ khó trong việc chọn con dâu.

Hai người cùng nhau trải qua tám năm, không chia tay cũng không kết hôn, khiến bạn bè lúc trước khi gặp Ngụy Vũ, ánh mắt đều có chút xa.

Lúc trước vài người hay chơi với nhau, Hoàng Tú Tú thì mỗi lần gặp mặt đều đổi bạn trai, đến bây giờ đều nói mình là người theo chủ nghĩa không kết hôn; Vương Kỳ Ngọc chung sống với Tô Vũ hai năm, chia tay trong hòa bình, cuối cùng nam cưới vợ nữ lấy chồng của mình không liên quan tới nhau, nhưng thỉnh thoảng vẫn ra ngoài uống rượu với nhau; lúc đầu do nhiều nguyên nhân mà đoạn tuyệt lui tới, trái lại sau khi tốt nghiệp đại học lại hay qua lại với Tăng Hàm, giúp cha cưới vợ, bây giờ tương kính như tân (tôn trọng nhau như khách)

Nhưng tất cả mọi người bày tỏ mười phần khó tin với cặp đôi Ngụy Vũ và Diệp Thiên Tuyết.

Tính tình của hai người lại có thể ở cùng nhau tám năm, hơn nữa sau tám năm vẫn chưa kết hôn.

“Thật sự không giống với tính tình của cậu, Tiểu Bàn.” Tăng Hàm đã từng vỗ vai của Ngụy Vũ cảm thán, hoàn toàn không để ý tới sắc mặt đã đen một nửa của Ngụy Vũ.

Cho dù bây giờ Ngụy Vũ so sánh với Tăng Hàm, về khuôn mặt đẹp hơn, thân hình cũng cao hơn một chút, nhưng khi mọi người gặp Ngụy Vũ thì vẫn gọi cậu là Tiểu Bàn.

Ngụy Vũ kiên định bác bỏ biệt danh này nhiều năm như vậy, cuối cùng vẫn không được.

Trong này vẫn không thiếu được sự trợ giúp của Diệp Thiên Tuyết.

Kỳ thật Ngụy Vũ đã tạm biệt biệt danh này một lần.

Nhưng sau này có một chuyện xảy ra khiến Diệp Thiên Tuyết nhớ lại biệt danh này và cố chấp dùng cho đến bây giờ.

Nghĩ đến chuyện kia, sắc mặt của Ngụy Vũ không khỏi hơi đen đi một chút, sau lại nở nụ cười dịu dàng mà hiểu ngầm.

Đó là vào lúc hai người học năm hai đại học.

Lúc năm hai đại học, Ngụy Vũ và Diệp Thiên Tuyết là thành viên của hội học sinh, đi tiếp đón sinh viên mới.

Lúc đang chở sinh viên mới, một học muội (khóa sau) bị say xe ói đến bất tỉnh.

Ngụy Vũ thật sự không chịu nổi mùi trong xe, lập tức đi ra dọn dẹp giúp một tay, sau đó lại mua nước cho học muội đó uống thuốc say xe, cuối cùng còn tìm người giúp cùng nhau mang vali của học muội đó đến phòng.

Vốn cậu cho là chỉ một lần làm người tốt thôi, kết quả đối phương hình như vì vậy mà động lòng, sau khi qua huấn luyện quân sự thì tìm tới cửa của ngành quảng cáo mà Ngụy Vũ đang học.

Trong một đám học quân sự không có một nữ sinh nào đen mà vô cùng dễ nhìn như vậy, khi cô ngọt ngào gọi tên Ngụy Vũ, lúc quay lại Ngụy Vũ ngẩn ngơ, theo bản năng hỏi cô là ai.

Học muội đó nói tên của mình, lại dè dặt hỏi ngành quảng cáo mà Ngụy Vũ đang học cần điều kiện gì.

Ngụy Vũ không nghi ngờ gì, nhiệt tình giới thiệu, khuyến khích cô gia nhập.

Học muội đó cẩn thận hỏi: “Ngụy học trưởng, anh thật sự hi vọng em gia nhập sao?”

“Dĩ nhiên.” Ngụy Vũ trả lời không chút do dự.

Sau đó, chuyện liền hồng bét.

Học muội đó hình như hiểu cái gì, bắt đầu dùng cảm theo đuổi Ngụy Vũ.

Dĩ nhiên, cho tới nay Ngụy Vũ chưa từng trải qua chuyện này lần nào nên cũng không rõ lắm, chỉ hơi khó chịu, học muội đó rất chịu khó tới, thỉnh thoảng lại ân cần quá mức khiến cậu mất hết thời gian của mình, đồng thời cũng khiến cậu hơi lúng túng trước mặt bạn học.

Diệp Thiên Tuyết nhìn thấy chuyện này lại không nói, chỉ là bình tĩnh bắt đầu xa lánh Ngụy Vũ.

Một tuần hai tuần, cuối cùng Ngụy Vũ cũng nhận ra sự xa lánh của Diệp Thiên Tuyết, lo lắng hỏi bạn học của mình.

Tại sao gần đây bạn gái của cậu không nghe điện thoại của mình, hẹn hò lúc nào cũng không tới.

Bạn học kinh hãi: “Cậu có bạn gái hả? Vậy sao cậu vẫn mập mờ với học muội kia chứ?”

Ngụy Vũ còn kinh hãi hơn: “Cái gì? Lúc nào thì tớ mập mờ với học muội kia chứ?”

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, trong nhất thời lại bị câu nói của người kia hù sợ.

Đến lúc này, lần đầu tiên Ngụy Vũ mới biết, thì ra hình như mình để người khác hiểu sai gì đó, khiến người kia có cảm giác sai lầm với mình.

Cậu ôm đầu kêu rên: “Thật sự quá tệ.”

Dựa vào buổi nói chuyện với bạn học, cuối cùng Ngụy Vũ cũng biết được sai lầm của mình, việc đầu tiên là chạy tới trước mặt Diệp Thiên Tuyết giải thích, kết quả người đó chỉ cười gật đầu: “Ừ, mình biết.”

Nhưng trên thực tế cũng không có thay đổi cái nhìn.

Một người khác khiến người ta nhức đầu, học muội đó theo đuổi mình, Ngụy Vũ nhiều lần lấy dũng khí cũng không thể nói cự tuyệt với ánh mắt trong sáng kia. Mỗi lần đều muốn nói rất nhiều, cuối cùng cũng không nói ra được, sau đó tiếp tục kêu rên với bạn học.

Sau một thời gian kéo dài, cuối cùng Ngụy Vũ cũng không thể tiếp tục được nữa.

Lúc này Diệp Thiên Tuyết đã đến gặp mặt, chỉ mỉm cười với cậu, sau đó nói hai câu ý kiến với cậu cũng không có.

Sau khi Ngụy Vũ quyết định giải quyết nhanh chóng, liền hẹn học muội đó ra ngoài.

Hai người ngồi xuống đối diện nhau, Ngụy Vũ trực tiếp mở miệng: “Trước đây anh đã có chuyện muốn nói với em.”

Học muội đó lập tức thẹn thùng: “Học trưởng, anh nói. . . .” Hai má ửng đỏ thật sự động lòng người.

Ngụy Vũ lại chưa từng chú ý tới vẻ mặt và tâm tư của học muội đó, cắn răng, nhắm mắt lại, nói thật nhanh: “Làm phiền em không nên quá thân cận với anh, bạn gái của anh sẽ hiểu lầm.”

Thân thể của học muội đó lập tức cứng đờ: “Anh có bạn gái sao?”

Ngụy Vũ nghiêm túc gật đầu: “Đúng vậy, anh theo đuổi cô ấy thật lâu mới được.” Cậu nhìn học muội đó cười đến sáng lạn: “Anh rất yêu cô ấy.”

Vẻ mặt của học muội đó thay đổi liên tục, Ngụy Vũ nhìn thấy, thản nhiên quay mặt đi coi như không nhìn thấy.

“Được, em biết rồi.” Cuối cùng học muội đó đứng lên, cúi người chào Ngụy Vũ: “Hôm nay, cảm ơn học trưởng đã mời.”

Ngụy Vũ cho rằng chuyện liền kết thúc như vậy, kết quả lại không phải vậy.

Học muội đó quả thật không hề tìm cậu nữa, nhưng sau khi hỏi thăm được bạn gái của Ngụy Vũ liền trực tiếp tìm tới Diệp Thiên Tuyết.

“Em rất thích học trưởng, xin học tỷ rút lui để tác thành cho em!”

Đối mặt với người phụ nữ tìm tới cửa như vậy, sau khi Diệp Thiên Tuyết hơi sững sốt một chút liền mỉm cười, gọi điện thoại cho Ngụy Vũ: “Người phụ nữ của cậu tìm tới chỗ tớ rồi, làm phiền cậu nhanh chóng mang em ấy đi.”

Ngụy Vũ lập tức chảy mồ hôi lạnh.

Học muội đó là một đứa con gái kiên cường, dây dưa đến cùng, Diệp Thiên Tuyết cũng có mấy phần bất đắc dĩ, ra tới hậu thư với Ngụy Vũ: “Nếu như không giải quyết được, tớ liền tác thành cho cô ấy.”

Thật vất vả mới theo đuổi được, Ngụy Vũ lập tức kêu không cần, tàn nhẫn với học muội đó mà trước kia không dám ra tay.

Cậu hẹn học muội đó nói lần thứ nhất, lần nữa mà không có kết quả, liền không cần cho cô ấy sắc mặt tốt. Ngày thường mà có gặp mặt thì dứt khoát quay đầu đi làm như không thấy.

Đáng tiếc học muội đó cũng không hành động gì, thậm chí nói ra lời thoại kinh điển trong phim tình cảm với Diệp Thiên Tuyết: “Chị muốn bao nhiêu tiền mới bằng lòng rời khỏi anh ấy?”

Diệp Thiên Tuyết nghe được câu này liền cảm thấy vô cùng mới lạ.

Đây là lần đầu tiên cô gặp phải người nói lời này trước mặt mình.

Khi đó, cô và Ngụy Vũ họp mặt ở cao cấp tư gia, đã thành một trong những nhà có danh tiếng.

“Em có thể cho bao nhiêu tiền?” Cô cười hỏi, “50 vạn, 500 vạn, hay là 50 triệu?”

Không đợi học muội đó trả lời, Ngụy Vũ đã chạy tới chỉ vào mũi của học muội đó: “Cho tới bây giờ tôi nể mặt cô ba phần, cô thật sự cho là tôi dễ bị ức hiếp sao?”

Ngay tức thì cậu cầm bóp tiền lấy ra một xấp tiền ném tới: “Mặt hàng như cô vậy, mỗi ngày bố mày đều gặp không dưới mười người.”

Lúc tiền giấy bay lả tả rơi xuống, Ngụy Vũ tức giận cũng khiến học muội đó không tự chủ lùi lại từng bước một.

Cô ta phát hiện dường như mình không biết người này.

“Tiểu Bàn.” Diệp Thiên Tuyết gọi hai tiếng “Ngụy Vũ” cũng không thể kéo thần trí của cậu trở về, mới bắt đầu gọi một tiếng, “Đừng lãng phí tiền. Chẳng qua là người không liên quan mà thôi.”

Ngụy Vũ lập tức quay đầu lại: “Tiểu Tuyết, cậu, cậu tha thứ ỉn rồi sao?”

Diệp Thiên Tuyết mỉm cười: “Thật ra vài ngày trước, mình đang có việc bận, đúng lúc gặp phải con ruồi bên cạnh cậu, cho nên.”

.

Sau khi hai người nói rõ ràng, cuối cùng khôi phục lại tình trạng trước đây.

Nhưng Diệp Thiên Tuyết trêu đùa Ngụy Vũ, chỉ có cái tên “Tiểu Bàn” này mới là cái tên mà cậu khắc sâu trong trí nhớ nhất, cho nên sau này dứt khoát tiếp tục gọi cậu là Tiểu Bàn.

Chuyện này khiến Ngụy Vũ vừa mới thoát khỏi cái biệt danh này chưa tới một năm kêu rên, nhưng lại không thể không chịu đựng Diệp Thiên Tuyết tiếp tục gọi cậu như vậy.

Dĩ nhiên, sau này khi bạn bè tụ tập vẫn gọi như vậy, cái này để nói sau.

Nghĩ tới những chuyện cũ này, khóe môi của Ngụy Vũ nở nụ cười thản nhiên.

Khi đó mình vẫn hơi nhả nhặn, ngay cả một đứa con gái kiêu đó cũng không giải quyết được, còn để cho cô ta âm ỉ đến trước mặt Tiểu Tuyết, tự dung làm Tiểu Tuyết ầm ứ.

Nhưng cũng may từ khi đó, mình đề phòng nghiêm ngặt không thể để đứa con gái thứ hai gây ra chuyện như vậy.

Có người có ý đồ gây rối, mình tự giải quyết là được rồi, không để tâm tình của Tiểu Tuyết không tốt.

Nhưng nghĩ đến ý đồ gây rối, Ngụy Vũ lại nhớ tới một người khác.

Người kia từng khiến Ngụy Vũ thiếu chút nữa mất đi Diệp Thiên Tuyết. Anh ta là tình địch lớn nhất của Ngụy Vũ, thật sự uy hiếp hơn Triệu Lãm trước đây không biết gì rất nhiều.

Chỉ dựa vào Diệp Thiên Tuyết thiếu chút nữa bị anh ta lừa tới tay, Ngụy Vũ liền không thể không nâng lòng cảnh giác lên mức cao nhất.

Người kia xuất hiện vào năm hai người tốt nghiệp.

Bốn năm đại học, hai người không trải qua nhiều sóng gió, tình cảm vững chắc giống như vợ chồng già vậy, đến lúc tốt nghiệp, cũng bởi vì vốn không có sóng gió gì, thậm chí ngay cả công việc đều là làm cho nhà mình.

Dĩ nhiên, chuyện này không nhiều người biết, nhưng đến lúc hai người tốt nghiệp vẫn vững bền khiến tất cả các cặp đôi đã chia tay hăm mộ không dứt.

Nhưng đến lúc cuối cùng, Ngụy Vũ đều chưa từng nhận ra bên cạnh Diệp Thiên Tuyết xuất hiện một người.

Người kia là trợ lý của thầy hướng dẫn Diệp Thiên Tuyết làm luận văn tốt nghiệp, mới vừa từ nước ngoài trở về, tuổi cũng không lớn, phong nhã hào hoa (phong cách ứng xử và lối sống thanh cao, lịch thiệp).

Bởi vì thầy hướng dẫn quá bận rộn, cho nên luận văn tốt nghiệp của Diệp Thiên Tuyết chủ yếu là anh ta hướng dẫn giúp đỡ chỉ bảo.

Hai người không thể không quen thuộc nhau hơn.

Tuổi của người kia không lớn lắm, lại có bề ngoài đẹp, cách cư xử nhẹ nhàng, rất khó làm cho người ta không sinh ra thiện cảm.

Trong thời gian làm luận văn tốt nghiệp, Diệp Thiên Tuyết cũng hay lén lút nói chuyện bạn bè thường ngày với anh ta rất nhiều.

Mà tất cả những chuyện này, Ngụy Vũ đều không biết.

Cậu chỉ biết gần đây lúc nói chuyện Diệp Thiên Tuyết không tự giác nhắc tên của một người, cũng không cảm thấy một ngày nào đó trong tương lai cái tên này sẽ trở thành chứng ngại vật giữa bọn họ.

Sau khi tốt nghiệp, chuyện này vốn nên qua như vậy. Nhưng Diệp Thiên Tuyết đi làm cho công ty nhà mình năm thứ hai, lúc phỏng vấn lại nhận được hồ sơ lý lịch của người kia.

Việc đời làm cô thấy rất đặc biệt, lúc phỏng vấn đối phương nhìn thấy cô cũng cực kỳ kinh ngạc.

Đến khi phỏng vấn xong, hai người hẹn thời gian đi ăn cơm ôn chuyện, đối phương tò mò hỏi công việc của Diệp Thiên Tuyết, Diệp Thiên Tuyết cũng thuận tiện hỏi đối phương tại sao bỏ qua dải ngộ của việc trợ giảng mà tới công ty xin việc.

Sau khi hai người ăn xong một bữa cơm cũng hiểu lẫn nhau một chút.

Bởi vì người kia bị bạn gái bỏ mà thê phải cố gắng.

“Tôi làm sao cũng nhớ câu cô ấy nói lúc chia tay, cô ấy muốn, tôi cho không nổi.” Người đàn ông ngồi đối diện Diệp Thiên Tuyết, cảm khái hàng vạn hàng nghìn, “Sau đó tôi suy nghĩ thật kỹ mới phát hiện ra tôi thật sự cho không nổi. Cô ấy muốn đồ xa xỉ, nhưng chỉ dựa vào công việc trợ giảng này của tôi thì. . . .” Người đàn ông lắc đầu một cái, không nói tiếp nữa.

“Cho nên, tôi liền ra ngoài cố gắng mới có thể biết được tài năng của mình tới đâu.”

Diệp Thiên Tuyết bày tỏ ủng hộ với ý nghĩ này của anh ta.

Do hai người hợp tác trên công việc nên ngày càng hiểu rõ nhau hơn.

Diệp Thiên Tuyết cũng dần dần phát hiện người đàn ông này đúng là bạn tốt, lúc nào là chuyện gì, anh ta đều có thể nghĩ giùm bạn trước, cũng giúp bạn chuẩn bị tốt công việc trước.

Mặc dù không phải chuyện quan trọng bao nhiêu, nhưng có thể cảm nhận được sự quan tâm của người đàn ông này giống như làn nước dịu dàng xâm nhập vào mọi chỗ.

Người như vậy rất khó làm cho người ta cự tuyệt.

Những chuyện này Ngụy Vũ đều là sau này tổng kết lại, trước đó cậu một chút cũng không có cảm giác được Diệp Thiên Tuyết có gì khác thường.

Cho đến một ngày, cậu lái xe đi đón Diệp Thiên Tuyết, nhìn thấy cô sóng vai đi ra cùng với người đàn ông đó, nụ cười sáng lạn ở trên mặt gần như khiến tâm cậu lay động.

Cậu lập tức biết có gì đó không ổn rồi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-bao-thu>